

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

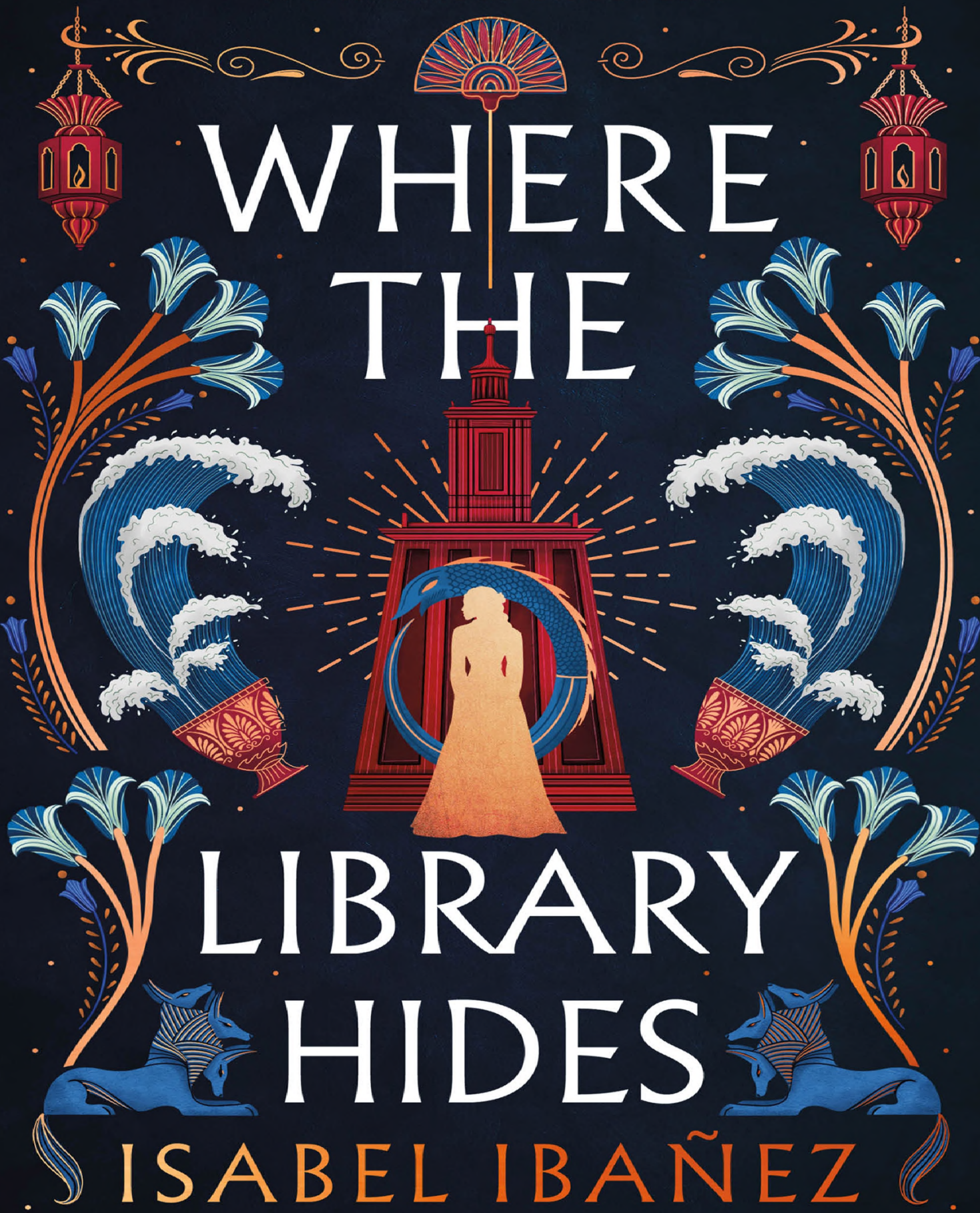
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN IMPOSSIBLE LOVE. AN ENCHANTED LEGACY.
A DANGEROUS DISCOVERY.

WHERE THE LIBRARY HIDES

ISABEL IBÁÑEZ

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WHERE
THE
LIBRARY
HIDES

a novel

ISABEL IBANÉZ

W
WEDNESDAY BOOKS
NEW YORK

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinde.**

'daki sonsöz için bütün gece uykusuz kalan
okurlar için
Nehir Ne Bilir: Bu size
ithaf edilmiştir.

KARAKTER KADROSU | BİR TAZELEME

Inez Emilia Olivera, kahramanımız
Elvira Gabriella Montenegro, Inez'in en sevdiği kuzeni
Amaranta Lucia Montenegro, Inez'in pek sevmediği kuzeni
Tía Lorena, Inez'in teyzesi
Tío Ricardo Marqués, Inez'in amcası ve vasisi; Abdullah'ın iş ortağı ve
kayınbiraderi; bir ekskavatör
Lourdes Patricia Olivera, Inez'in annesi; tarihi eser kaçakçısı ve firari
Cayo Roberto Olivera, Inez'in babası

Whitford Simon Hayes, Ricardo'nun yaveri.
Porter Linton Hayes, Whitford'un ağabeyi.
Arabella Georgina Hayes, Whitford'un küçük kız kardeşi.

Leo Lopez, asker ve Whitford'un en iyi arkadaşı

Abdullah Salah, Ricardo'nun iş ortağı ve kayınbiraderi; bir ekskavatör
Farida Salah, Abdullah'ın torunu; bir fotoğrafçı

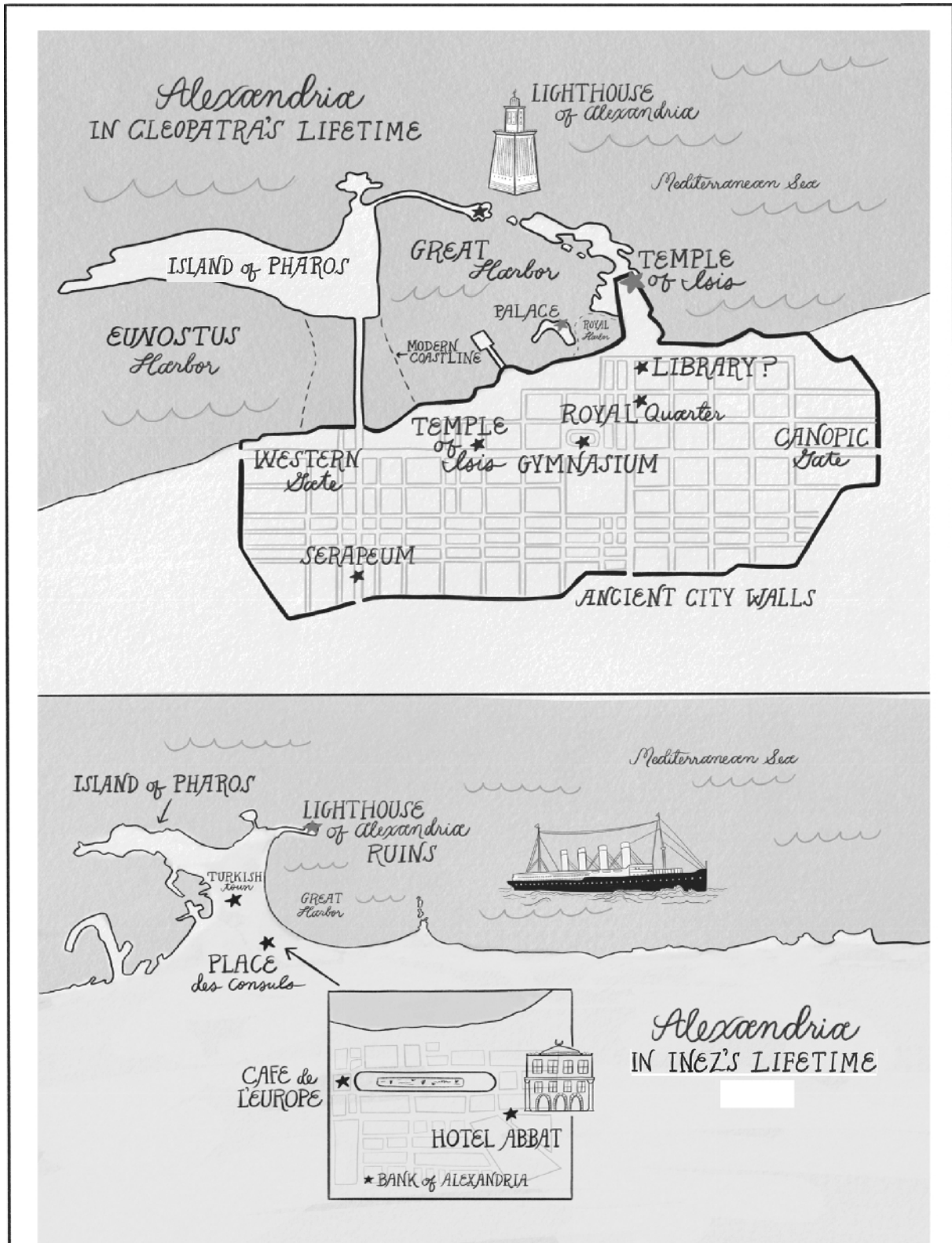
Kareem Ali, Philae kazısında aşçı yardımcısı ve saha görevlisi
Sallam Ahmed, Shepheard's otel müdürü

Charles Fincastle, Philae kazısında silah uzmanı ve kiralık katil
Isadora Fincastle, Charles'ın kızı

Basil Digby Sterling, İngiliz antika eşya ajanı
Mösyö. Gaston Maspero, Fransızca Mısırbilimci ve
Müdür genel kazılar ve eski eserler
Sir Evelyn Baring, Mısır Başkonsolosu

ALEXANDRIA'NIN MAP OSU

1885

MISIR'IN (GENİŞ) ZAMAN ÇİZELGESİ

2675- MÖ 2130	Eski Krallık
1980- MÖ 1630	Orta Krallık Yeni
1539- MÖ 1075	Krallık
Doğumu	MÖ 356Büyük İskender'in
332-305 BCE	Büyük İskender Mısır'ı fethediyor; Makedon Dönemi
Doğumu	MÖ 69Kleopatra VII'nin
MÖ 31	Actium Savaşı (Kleopatra ve Marcus'un Ölümleri Antonius)
başlangıcı	MÖ 31Roma egemenliğinin
639Arap egemenliğinin başlangıcı	
kuruldu	969Kahire başkent olarak
1517Mısır'ın Türk Osmanlı İmparatorluğu'	

na katılımı

2675- MÖ 2130	Eski Krallık
1798Napolyon	Fransız Ordusunu Mısır'a götürdü; fethetti İskenderiye ve Kahire (Rosetta Taşı'nın keşfi)
	1822Champollion hiyeroglifleri deşifre etti
1869Süveyş Kanalı'nın Açılışı	
turu	1870Thomas Cook'un ilk Nil
	1882İngiliz filosu bombaladı İskenderiye ve Mısır'ın kontrolünü ele geçirdi
	1922İngiliz yönetimi kaldırıldı; Tutankamon'un mezarının keşfi
1953Mısır	'ın bağımsızlığı

PRÓLOGO

"Onun yerine benimle evlen."

Sözcükler odanın içinde sekti ve sonunda her hecenin bir tokat gibi geldiği göğsüme çarptı.

Dudaklarımı yaladım, sisin içinden konuşmak için kendimi zorladım. "Evlenmek istiyorsun."

Whit bakışlarını benden ayırmadı, mavi gözleri kızarmıştı ve hiç tereddüt etmeden "Evet" dedi.

"Bana göre," dedim, açıklığa kavuşturmaya ihtiyacım vardı. Sisi kesecek bir ışık. Ondan uzaklaştım ve o da gitmeme izin verdi. Yatağın etrafında dönerken ona huzursuzca baktım, aramızda somut bir şeye ihtiyaç duyuyordum. Mesafe, etrafını saran dumanlı ve zengin viski kokusundan kafamı temizledi.

Cevabı yine kesin ve hızlı geldi. "Evet."

"Evli," diye tekrarlardım, çünkü hala açıklığa kavuşturmak gerekiyordu. İçki içiyordu ve görünüşe bakılırsa bir kadeh bile içmemişti. "Bir kilisede."

"Gerekirse."

"Öyle olmalı," dedim. Bu fikir kulağa normal ve akli başında geliyordu. Konuşmamızın aksine. Kilisede evlenmek, görünüşe göre başka bir hayatta yapacağım bir şeydi. Buenos Aires'te yaşamaya hazırlandığım hayatta. Yakışıklı Ernesto ile evlenecektim, teyzemin onayladığı genç bir kabaloydu ve muhtemelen komşusu olarak yaşayacaktım, hayatımın geri kalanında bana göz kulak olabilecekti. Kahire'ye seyahat olmayacaktı. Eskiz defterime tapınak duvarlarını çizdiğim günler s o n a erecekti. Bunun yerine, zamanım

başka birinin ve nihayetinde çocuklarımın etrafında dönecekti. Bu geleceği sanki zaten yaşıyormuşum gibi görebiliyordum. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kendime burada, Mısır'da olduğumu hatırlatmak zorunda kaldım.

Tam olarak olmak istediğim yerde.

Whit kaşlarını kaldırdı. "Bu bir evet mi?"

Gözlerimi kırptım. "Şu anda bir cevaba mı ihtiyacın var?"

Whit kolunu, etek uçları fırfırlı etekler ve pirinç düğmeli ceketlerle kaplı lüks otel yatağımın üzerinde gezdirdi. Dehşetle gördüm ki, birkaç çift çorap dolgun bir yastığın üzerine, neredeyse yırtık pırtık olan en sevdiğim kombinezonumun yanına saçılmıştı. Bakışlarımı takip etti ve sonra takdire şayan bir itidalle iç çamaşırlarım hakkında bir şey söylemedi.

Whit, "Şu anda bir taneye ihtiyacım yok ama bir tane olmasını tercih ederim, evet," dedi. "İçimin rahat etmesi gibi küçük bir şey için."

Tavırları beni çileden çıkarmaya başlamıştı. Bu, vereceğim en önemli kararlardan biriydi ve eğer bunu ciddiye almamı istiyorsa, o zaman o da almalıydı. Giysilerimi kenara ittim, sonra eğilerek bavulumu yatağın altından çıkardım ve temizlenmiş alana bıraktım. Tören yapmadan ya da kırıksıklıkları umursamadan giysilerimi atmaya başladım. Türk pantolonumu, pamuklu gömleklerimi ve pileli eteklerimi koydum. İç çamaşırlarımı topladım ve içine attım.

Bagajımda giderek büyüyen yığına endişeyle baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor?" Saten terliklerimi, Philae'deyken giydiğim botlarımı ve deri topuklu ayakkabılarımı fırlattım. Ellerim kalçalarımdaydı, odanın etrafına bakındım. Başka ne var?

"Bir konuşmanın ortasındayız ve sen şimdiden bir ayağını kapıdan dışarı attın." Whit öne doğru uzandı ve birkaç parça giysi çıkardı, sonra da benim bıraktığım botları çıkardı.

"Affedersiniz ama toparlanıyorum," dedim bir gömleği bagaja geri iterek.

"Bu gezegenin hiçbir yerinde kimse senin yaptığın şeye toparlanma demez," dedi Whit, tiksintiyle toparlanmış gömleğime bakarak.

"İşte şimdi kabalaşmaya başladın."

"Sana bir soru sordum, Inez."

Ona ters ters baktım ve botlarımı almak için elimi uzattım. "Onlara ihtiyacım var."

"Şu anda değil." Whit onları yere bıraktı ve gözlerini benden ayırmadan iki eliyle bagajımı kavradı, ters çevirdi ve her şeyi geri boşalttı.

"Neden bana seni gerçekten rahatsız eden şeyin ne olduğunu söylemiyorsun?" diye sordu.

Cielos, çekilmez biriydi. "İçki içiyordun." "Ne olmuş yani?"

Sesim birkaç kadınsı olmayan desibelde yükseldi. "Yani? Ciddi olduğunu nereden bileceğim?"

Whit yatağın etrafında döndü. Ayaklarından emin, elleri sabitti. Sözleri bulanık değildi. Sanki idam mangasının önünde söyleyeceği son sözlermiş gibi net ve keskin bir şekilde çıkmıştı. "Seninle evlenmek istiyorum."

Yatağın üzerinde duran Inez dağını işaret ettim. "Dağınlıkla rağmen."

Yavaşça işaret parmağının ucuyla ağızımın kenarına dokundu. "Başka kimse yok."

"Oh."

"Eee?"

Gözümün ucuyla, narin bir iç çamaşırının yataktan kayarak ayakkabısının üzerine düştüğünü fark ettim. Almak için eğildim ama o benden önce davrandı. Dikkatlice yastıklardan birinin üzerine yerleştirdi.

Yanaklarında hafif bir kızarıklığın belirdeğini fark ettim.

O zaman Whit'in kızardığını hiç görmediğimi fark ettim.

Onu dağınık ve sırtırken, öfkeli ve eğlenirken görmüştüm. Ama hiç utanmamıştı. Bu manzara bana kiminle uğraştığını hatırlattı. Whit benim arkadaşımdaydı, hatta belki de sahip olduğum en iyi arkadaştı. O mezarda sıkışıp öleceğimizi düşündüğümüzde beni öpmüştü, hava yavaşça bize karşı dönüyordu, sessizce tehlikeliydi. Karanlıkta elimi tutmuş ve en büyük pişmanlığını benimle paylaşmıştı.

Biri beni incitmeye cüret ettiğinde, onun işini bitirirdi.

Elimi isteyen adam buydu.

"Sana daha fazla zaman verirdim," dedi Whit, "ama ülkeyi terk ediyorsun."

Bu doğruydu, amcam gitmemi istiyordu. Güvenliğim için, sanki benden on adım ötede kuzenimin başından vurulduğunu görmenin dehşetini yaşamışken beni hâlâ koruyabilirmiş gibi.

Elvira.

Acı kalbime saplandı ve kafa karışıklığı bulutu tekrar çöktü. Annesinin pek çok kuralından birini çiğnemedi hemen önceki muzip sırtışını bir daha görmemem imkânsız gibiydi. Sesini asla duyamayacak ya da hikâyelerinden birini daha okuyamayacaktım. Hayatı kısa kesilmiş, bir kitap sonsuza dek kapanmış, sonu korkunç bir kabus olarak yazılmıştı.

Onun için Mısır'da kalmak zorundaydım.

Gitmiş olması hain annemin suçuydu. Keder beni sıkılmış bir yumruk gibi kavradı ve bir hıçkırık boğazıma doğru ilerledi. Bu duyguyu acımasızca bastırdım ve beni yerde bırakmayacak başka bir duygu aradım.

Öfke kanımda, yüzeyin hemen altında kaynıyordu. Her şeyden çok annemin peşine düşmek istiyordum.

Onu sonsuza kadar çürüyeabileceği bir hapishaneye tıkmak. Bana babama ne yaptığını söylemesini istiyordum, eğer babam hâlâ yaşıyorsa, bir yerlerde kapana kısılmışsa ve onu nasıl bulacağını sadece o biliyorsa. Babamın bana yazdığı son mektuptaki sözleri zihnimde dolaşıyordu.

Beni aramaktan asla vazgeçme.

Başka bir kıtadan hiçbir şey yapamazdım.

Whit'in ne ima ettiğini hemen anlamıştım. Onunla evlenirsem, kaderim üzerinde özgürce söz sahibi olacaktım. Başımı döndürdü. Kontrolsüz bir kader. Servetime erişebilecek, artık amcama bağımlı olmayacak ve evli bir kadın olarak gittiğim her yerde bir refakatçiye ihtiyaç duymayacaktım. Whit'in teklifi cazipti. Bir de başka bir şey vardı. Mısır'a ilk yelken açtığımda tahmin edemediğim şey.

Whitford Hayes'e aşık olmuştum.

Aklımın bana daha mantıklı olmamı söylemesine rağmen onu tüm kalbimle sevdim. Ama onu sonsuza dek sürecek bir şekilde seviyordum. Aynı anda hem savunmasız hem de uzak olan yüzüne baktığım o ana kadar bundan emin değildim. Dehşet beni sardı. Kendimi hiç bu kadar çaresiz, bu kadar çığ, bu kadar korunmasız hissetmemiştim.

Aklım yine dedi ki, hissettiğin şey tamamen saçmalık.

Sesi sert ve ikna ediciydi.

"Düşün o zaman. Ve bana haber ver." Hafifçe gülümsedi ve sonraki sözleri daha çok kendisi gibi geldi. "Tercihen İskenderiye'ye giden o trene binmeden önce."

Gitti, kapı ölçülü bir tıkırtıyla kapandı. Boş odaya "Miércoles" dedim.

BİRİNCİ BÖLÜM
TÜM ŞEHİRLERİN ŞEHİRİ

CAPÍTULO UNO

Whitford Hayes'i beklettim.

On iki saat sonra hala kararımı vermemiştim. Evet demeyi bu kadar çok istemem beni endişelendiriyordu. Mısır'da geçirdiğim zamandan öğrendiğim bir şey varsa o da kendi yargılarıma güvenemeyeceğimdi. Hayal kırıklığı yaratan ve dehşet verici bir farkındalık. Şu andan itibaren, kalbim ne isterse istesin tetikte olmalıydım. Ayrıca, onunla evlenirsem ne olacaktı? Whit bir başkasına söz vermişti ve bu onun kişisel seçimi olmasa da bir başkasına söz vermişti. Mesafesini korumakta ısrar etmişti ve arkadaşlık konusunda anlaşmıştık, daha fazlası değil. Ama sonra öleceğimizi düşündüğümüz bir anda beni öpmüştü ve böylece dengemiz bozulmuştu.

Biz bir mezarda kilitliken her şey değişti.

Teklifi beni önemseydiği anlamına mı geliyordu? O da benim kadar derinlerde miydi?

Ona sorabilirdim, ama o zaman evlenme teklif ederken bir tür beyanda bulunması gerekmez miydi? Basit bir "sana tapıyorum" çok makbule geçerdi. Şimdi düşündüm de, Whit aslında bana bu soruyu sormamıştı. Onun yerine, "Benimle evlen," demişti. O kadar sarsılmıştım ki, o odadan çıkmadan önce düşüncelerimi toparlayacak zamanım olmamıştı. Onun yerine korku ve sevinç arasında gidip geldim. Sevdiğim tüm güzel şeyleri kaybetmiştim. Sahip olduğuma inandığım ailemi. Elvira. Kleopatra'nın mezarının keşfi. Hepsi bir kişi tarafından yok edildi.

Ya annem bir şekilde bunu da mahvettiye?

Boğazımdaki eşarblı çekiştirdim. Annem onu bana Kleopatra'nın mezarından çıkan düzinelerce eseri küçültmem için vermişti ve her nedense, muhtemelen yakmam gerekirken onu saklamıştım. Bu kumaş parçası onun ihanetinin kanıtıydı. Beni ona bağlayan bir zincir gibi hissediyordum. Belki yeterince sert çekersem, beni bir şekilde saklandığı yere götürebilirdi.

"Şu eşarpla oynamayı bırak. Neden ayaklarını sürüyorsun?" Tío Ricardo sabırsızlıkla karışık bir sesle sordu. "Whit bekliyor olacak."

Yüzümü buruşturdum. Ah, evet, Whit'in şu anki daimi durumu. "Él es paciente, Tío."

"Ha! Whit? Hasta mı? Onu benim kadar tanımıyorsun," diye alay etti amcam. "Son birkaç gündür yediğim tek şey et suyu, bana hambre muero de hambre. Doyurucu bir yemeğe ihtiyacım var Inez ve eğer buna karşı tek bir kelime edersen bağırmaya başlayacağım."

O görmese de ben ona hoşnutsuz bir bakış fırlattım. Kesinlikle açlıktan ölmüyordu, bundan şahsen emindim. Şiddet yanlısı biri değildim ama sessizce kafasına bir şey fırlatmayı düşündüm. Tío Ricardo bir kez daha yatakta kalmayı reddetti. Sanki çiğ bir soğanı elma gibi ısırmasını öneriyormuşum gibi geldi. Bunun yerine, Shepheard'ın lüks yemek salonuna doğru ilerlerken bir eliyle bileğimi sıkıca tutarak beni kendine çekti. Diğer kolu bir askıya bağlıydı ve onu Philae'den alıkoyabilecek her şeye içerleyerek belli aralıklarla aşağıya bakıyordu. Ayrıca koridorda yanımdan geçen herkesi derin bir şüpheyile süzüyordu. İki beyefendi ana merdivenlere giden koridora girdiğinde, amcam beni zorla bir tur daha aşağı indirdi ve geçmelerini bekledi.

Bu kez kızgınlığımı gizlemeye çalışmadım. "Otelin üçüncü katında başıma ne geleceğini sanıyorsun?"

Tío Ricardo bana bakmıyordu ama yürüyen iki beyefendinin geri çekilen sırtlarına odaklanmıştı,

Muhtemelen odalarına. "Onları daha önce gördünüz mü?"

Kolumu çekip kurtardım. "Dinleniyor olman ve masum turistleri yargılamıyor olman gerekirdi."

Amcam sonunda sakallı yüzünü bana doğru çevirdi. Üzerimde yükseliyordu, narenciye sabunu kokuyordu ve giysileri ilk kez ütülenmiş, ayakkabıları silinmişti. Son birkaç gündür otelde kalmanın doğrudan sonuçları. "Hiçbir şey öğrenmedin mi? Lourdes'in bağlantıları herhangi biri olabilir."

"Eğer beni öldürmek isteseydi, bir sürü fırsatı vardı. Ama yapmadı," diye fısıldadım. "Ben hâlâ onun kızıyım. Onun tek çocuğuyum."

"Kendi çıkarlarını korumak için ne kadar ileri gidebileceğinin kanıtına sahipsin. Sana karşı duyabileceği anne şefkatine güvenme." Amcamın ağzının köşelerinde toplanan derin çizgiler düzeldi. Ruh halimize göre renk değiştiren, benimkiyle aynı renkteki yumuşak gözleriyle bana baktı. Gözlerinin derinliklerinde acıma gizliydi ve ben buna dayanamıyordum. "O nereye giderse bela da peşinden gelir. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

Bir anı zihnime hücum ederken dudaklarım aralandı. Bir bıçağın derime sürtünmesi gibi hızlı bir parıltı.

Elvira tetiği çekerken benim adımı haykırıyor, beni çağırıyordu, kurşun ona doğru fırlıyordu. Ve bir an sonra, havaya uçmuş yüzü. Tanınmaz haldeydi. Başının altında biriken kan, altın rengi kumu boyuyordu.

Elimde olsa, bu anının zihnimden silinip gitmesi için hayatımın yıllarından vazgeçerdim.

"Sanırım aşağı inmek güvenli," dedi ve bana tutunmaya devam etti, yaralanmamış koluyla beni koridorda yarı çekiştirdi. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Normalde bir karşılık verirdim ama sözleri içimi ürpertmişti. Annemin kim olduğunu asla unutamazdım. Usta bir manipülatör ve kurnaz bir stratejist. Bir yalancı ve bir hırsız. Kızına ihanet edebilen ve eden, güce aç ve elde etmek için her şeyi yapabilecek bir kadın.

servet. Elvira'yı vicdan azabı duymadan kurban ederken soğuk ve acımasızdı.

Rüzgarda kaybolmuş bir kadın.

Tetikte ol, dedim kendi kendime. Yemek odasına doğru yürümeye devam ettik, ama bu sefer amcamın etrafımızı dikkatle gözlemlemesine ben de katıldım.

★ ★ ★

Otel misafirleri yemek salonunu doldurmuş, bembeyaz masa örtüleriyle kaplı yuvarlak masalarda otururken, garsonlar gümüş çaydanlıklar ve porselen fincanlarla dolu tepsileri çevik bir şekilde taşıyorlardı. Whit karşımda oturuyordu, standart haki pantolonunun içine sokulmuş mavi bir düğme giymişti. İri yarı vücudu narin koltuğu dolduruyor, geniş omuzları sandalyenin arka genişliğini aşıyordu. En sevdiği deri botlarını giydiğini anlamak için masanın altına bakmama gerek kalmadı. İkinci fincan kahvesini doldurdu ve şekeri ya da kremayı bırakıp sade içmeyi tercih ettiğini biliyordum.

İki adım ötemde oturan amcamı fark ederek bakışlarımı ayırdım ve yanan yanaklarımı gizlemek için çay fincanımı kaldırdım. Sıvı dilimde sıcaktı ama kendime zaman kazandırmak için yuttum. Amcamın bakışlarının ağırlığını hissettim, sessizce değerlendiriyor ve izliyordu. İstedğim en son şey kendimi ele vermektir.

Amcam Whit'e olan hislerimin derinliğini takdir edemezdi.

"Birkaç gün içinde yola çıkacağız," dedi Tío Ricardo ona.

"Korkarım doktorun emrettiği gibi değil," dedi Whit.

sakince. "Bir ya da iki gün daha ayaklarınızı kullanmamanızı söyledi ve bir anda çok fazla hareket etmemeniz konusunda uyardı. Kesinlikle uzun mesafelere seyahat etmek yok. Çok fazla itiş kakış ve benzeri şeyler."

Amcam sessiz bir hırıltı çıkardı. "Philae çok uzak bir mesafe sayılmaz."

"Sadece birkaç yüz mil," dedi Whit, Tío Ricardo'nun öfkesinden hâlâ rahatsız olmamıştı. "Dikişleri çekebilir, enfeksiyon riskini göze alabilirsin-"

"Whitford."

Neredeyse isteğim dışında, gözlerim ona doğru uçtu. Elimde değildi, tıpkı ağzımdan kaçan yumuşak kahkahaya engel olamadığım gibi. Amcam sadece bana karşı sinirli değildi, aynı zamanda sert tavrını Whit'e de yansıtıyordu.

Sadece benden daha iyi idare etti.

Whit hafifçe gülümseyerek, "İsteddiğini yapacaksın, ama doktora uyarısını dikkate alacağıma söz verdim," dedi. "Ve şimdi, en azından bu durumda, vicdanım rahat."

Saatler önce evlilikten bahsettiğini asla bilemezsiniz. Tavırları her zamanki gibiydi, derin bir alaycılığı gizleyen neşeli bir havası vardı. Amcamın gözleriyle kendinden emin bir şekilde buluştu; kelimeleri hiç sallanmadan çıktı. Elleri kahve fincanının sapında sabitti.

Sadece bir şey onu ele verdi.

Oturduğumdan beri bana doğru bakmadı. Bir kere bile.

Tío Ricardo gözlerini kıstı. "Kendini başka nelere bulaştırdın? Yoksa diğer örnekleri bilmek istemiyor muyum?"

Whit uzun bir yudum almadan önce, "Ben olsam uzak dururdum," dedi. Hâlâ bana bakmıyordu. Sanki bakışlarımla karşılaşmanın tüm sırlarını açığa çıkaracağından endişe ediyordu.

Amcam tabağını itti; humus ve tahine batırılmış pide ve dört sahanda yumurta yemişti. Ona karşı duyduğum hayal kırıklığına rağmen, iştahının yerine geldiğini görmek beni memnun etmişti. "Himm," dedi Tío Ricardo, ama konuyu kapattı. "Şimdi, Inez," diye başladı amcam, ceketinin ceplerini karıştırırken. "İskenderiye'ye giden tren biletini aldım. Bir hafta içinde yola çıkacaksın ve umarım o zamana kadar sana yolculuk için bir refakatçi bulmuş olurum. Bayan Acton'ın çoktan denize açılmış olması utanç verici." Bana sinirli bir bakış fırlattı.

Bak. "Bu arada, sen onu terk ettiğinde onu sakinleştirmek için çok uğraştım. Çok kırılmıştı."

Mısır'a vardığımda amcamın bana Arjantin'e kadar eşlik etmesi için tuttuğu sevgili Bayan Acton'ı neredeyse unutmuştum. Onu kandırmış ve amcamın beni paketleyene kadar kilit altında tutmak istediği otelden kaçmıştım. Ama hiçbir pişmanlık hissi uyandıramadım. Bir cevap bile veremedim.

Aklım yaklaşan kalkış tarihime takıldı.

Bir hafta içinde.

Amcam cebinden bir şey çıkarırken bir zafer çılgılığı attı. İki kâğıt parçasını havaya kaldırdı ve bana uzattı. Kağıtlara dokunmayı reddederek şöyle bir baktım: İskenderiye'ye tek yönlü bir tren bileti ve Buenos Aires limanı için ayrılmış bir bilet.

Odadaki gürültü seviyesi azaldı, sürekli konuşmalar sessizliğe büründü. Biletleri su bardağımda boğmayı düşündüm. Onları parçalara ayırıp amcamın suratına fırlatmayı düşündüm. Whit'in evlilik teklifi, sürgünümünden kurtulmam için bir çıkış yolu gibi görünüyordu. Bir can simidi, işleri yoluna koymak için bir şans sunuyordu. Bağımsızlığa erişim, annemi ve onun iğrenç davranışlarını durdurmanın bir yolu. Whit'in sorusuna verdiğim cevap zihnimde kristalleşti. Yavaşça yüzümü kaldırdım ve ona doğru baktım.

Ve oturduğumdan beri ilk kez bakışlarımla karşılaştı.

Mavi gözleri yanıyordu.

Whit kaşlarını kaldırdı, cevabını sadece benim bildiğim sessiz bir soruydu bu. Yüzümden bir şeyler okumuş olmalı ki kahvesini indirdi ve sandalyesini masadan geriye itti. "Sen detayları hallederken ben terasta olacağım."

Tío Ricardo dikkati dağılmış bir şekilde mırıldandı. Dikkati odanın karşısında ailesiyle birlikte yemek yiyen koyu tenli bir adamdaydı. Başında bir tarboosh ve mükemmel bir şekilde ütülenmiş gıcır gıcır bir takım elbise vardı. Whit bana hızlı ve anlamlı bir bakış attıktan sonra

uzaklaşıyordu. Onunla dışarıda, amcamdan uzakta buluşmanın bir yolunu bulmamı istediğini bildiğim için nabzım hızlandı.

"Bana bir dakika müsaade edin. Bir arkadaş buldum," dedi Tío Ricardo. "Burada bekle."

"Ama kahvaltımı bitirdim," dedim. "Sanırım odama geri döneceğim-"

"Bensiz olmaz," dedi amcam ayağa kalkarak. "On dakika sürmez." Bana sert bir bakış fırlattı ve talebini kabul etmemi bekledi.

Neredeyse çok kolaydı. Ağzımı bir çizgi haline getirdim ve isteksizce teslim oldum. Başını sallayıp arkasını döndü ve boş sandalyemi fark etmeyeceğinden emin olduğumda yemek odasından çıkıp Whit'in beklediği terasa doğru yürüdüm. Lobi her yerden gelen konuklarla dolup taşıyordu, ben kalabalığın arasından geçerken birkaç dil konuşuluyordu. Ön kapılar benim için açıldı ve güneş ışığında gözlerimi kırıştıtararak dışarı çıktım. Kahire'nin üzerinde tek bir bulutun bile olmadığı mavi bir gökyüzü uzanıyordu. Bazı ünlü tarihçilerin dediği gibi, tüm şehirlerin şehri ve ben de buna katılmak zorundaydım. Zamanın başlangıcından beri burası bir harikaydı.

Onu arkamda bırakma fikrinden nefret ediyordum.

Whit en sevdiği hasır masada oturuyordu, koyu yeşile boyanmıştı, sırtı duvara, yüzü sokağa dönüktü. Bu noktadan gelenleri ve gidenleri görebiliyordu. Oturmaya zahmet etmeden yanına doğru yürüdüm. Elbette terasa çıktığım anda beni fark etmişti ve benimle yüz yüze görüşebilmek için çenesini yukarı kaldırdı.

"Neden beni mezarda öptün?" diye sordum.

"Çünkü bunu bir kez yapmadan ölmek istemedim," dedi hemen. "En azından."

Karşısındaki sandalyeye çöktüm. "Oh."

"Hayatımda ilk kez kendim için seçim yapıyorum," dedi sessizce. "Bir yabancıyla evlenmektense bir arkadaşım ile evlenmeyi tercih ederim."

Bir arkadaş. Onun için sadece bu muydum? Yerimde kıpırdandım, onun sergilediği soğukkanlılığı sergilemeye çalıştım.

sergilendi. O anda, onun kendini beğenmişliğinden nefret ettim. "Nişanlın üzölmeyecek mi?"

"Sevgilim, o umurumda bile değil." Öne doğru eğildi ve bakışlarımı tuttu. Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Hâlâ cevabını bekliyorum, Inez."

İçimden bir elektrik fermuarı geçti ve titrememek için kendimi zor tuttum. Bu büyük bir karardı, hayatımın en büyük kararı. "Emin misin?"

"Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." "O zaman evlenelim," dedim nefes nefese.

Sanki içi endişe dolu bir balon gibiydi. Üzerindeki gerginlik azalırken omuzları düştü. Yüz hatları rahatlamış, ağzı yumuşamış, çenesi gevşemişti. Cevabımı beklerken bu kadar tedirgin olduğunu fark etmemiştim. Derimin altında heyecan verici bir his dolaşüyor, kalbimin çarpmasına neden oluyordu. Whitford Hayes'i sinirlendirmiştim.

Ama çabuk toparlandı ve bana sıırttı. "Üç gün sonrası senin için uygun mu?"

"Üç gün mü? Bu mümkün mü?"

"Kesinlikle imkânsız değil." Karmakarışık saçlarını çekiştirdi. "Yine de çok karmaşık."

"Anlat bana."

"Bir rahip, bir ruhsat, bir kilise ve bir şahide ihtiyacımız var," dedi ve parmaklarıyla her birini sıraladı. "Sonra Kahire'deki İngiliz Konsolosluğu'na bildirimde bulunmam gerekecek, onlar da İngiltere'deki Genel Kayıt Bürosu'na bildirecekler."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu düşünmek için epey zaman harcadın." Karnımın derinliklerine bir huzursuzluk yerleşti. "Evet diyeceğimden bu kadar emin miydin?"

Whit tereddüt etti. "Yapacağınızı umuyordum. Ayrıntılar üzerinde durmak reddetme olasılığından daha kolaydı."

"Amcamın burnunun dibindeyken araştırılması gereken ayrıntılar," dedim. "Yakalanmamalıyız."

"Dediğim gibi, çok karmaşık." Whit gülümsemesini hiç kaybetmedi. "Ama hâlâ üç günümüz var."

Masanın kenarına tutundum. Hayatımın nasıl bir yöne gittiğine inanamıyordum. Heyecandan nefesim kesilmişti ama bir şeyleri kaçırdığımı hissetmekten de kendimi alamıyordum. Babam her zaman yavaşlamamı ve sürekli gözden kaçırdığım ayrıntılara dikkat etmemi isterdi. Zihnimde onun hafifçe azarlayan kuru sesini duyuyordum.

Hızlı hareket ederken, hijita, önünüzdekini kaçırmak kolaydır.

Ama o burada değildi. Nerede olduğunu, hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Annem amcamın babamı öldürdüğünü söylemişti ama o bir yalancıydı. Bir yerlerde kilitli olabilirdi, bulmacanın parçalarını birleştirmemi bekliyordu. Endişelerimi bir kenara ittim. Dikkat etmem gereken başka ayrıntılar vardı. Whit ve ben bir şekilde kimsenin haberi olmadan gizlice evlenmeliydik.

Özellikle de amcamın. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Hasır sandalyede arkasına yaslandı, ellerini düz karnının üzerinde kavuşturdu ve sırttı. "Neden, en iyi yaptığın şey, Inez." Yüz ifadesi sıcak, yarı eğlenmiş, yarı alaycıydı. Gülümsemesi beni çok iyi tanıdığını gösteriyordu. "Tam olarak olmaman gereken yerde olmanı istiyorum."

BEYAZ

Bu, şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikirlerden biriydi.

Avrupa tarzında tasarlanmış, yavan renklere boyanmış, yemyeşil palmyeler ve ağaçlarla çevrili bir bina olan Khedivial Spor Kulübü tepemde belirdi. İğrenme dilimi kapladı, yılanmış şarap gibi ekşiydi. Sadece İngiliz ordusu ve yüksek rütbeli İngiliz devlet memurları içeri girebiliyordu. İsmim ve unvanım gereklilikleri karşılarsa da -Ordudaki yerimi onursuzca kaybettim. Britanya'nın öyle kalmak isteyen gözden düşmüş oğlu.

Kimse hoş geldin demek için kapıları açmaz.

Ama bir rahibe, bir kiliseye, bir şahide ve bir ruhsata ihtiyacım vardı. Evliliğimizin inandırıcı bir ağırlığı olması için listemdeki son iki maddeyi içeriden birinden istemem gerekiyordu. Aylardır konuşmadığım birinden. Tanrım, bir yıl mı? Taburcu olduktan sonra zaman bulanık akmaya başlamıştı. O benim arkadaşımdı ve her ne kadar onu kendimden uzaklaştırmış olsam da, fırsat buldukça onunla görüşmeye devam ediyordum. Ailesi Bolivyalı bir çiftçiydi ve onu daha sekiz yaşındayken İngiltere'ye yaşamaya göndermişlerdi. Ailesi hakkında nadiren konuşurdu; hiçbir zaman bu tür bir konuşma yapacak kadar uzun süre hareketsiz kalmazdı. At binmeyi ve içmeyi severdi. Kumardan uzak dururdu ama neredeyse her gün hayatını riske atardı.

Hızlı atlar, ön saflar ve sert içki.

Ama Leo Lopez hiçbir zaman kavgalarımı tek başıma yapmama izin vermedi, tabii o zaman hala itibarım vardı.

Ahşap kapıyı iterek açtım ve çene çizgimde bir gerginlik düğümü oluşmuş halde içeri girdim. Dişlerimi sıktım, tiksintimi açıkça göstermeyen bir ifade takınmak için kendimi zorladım.

Fuaye, pelüş sandalyeleri, pahalı perdeleri ve desenli duvar kâğıtlarıyla herhangi bir İngiliz misafir odası kadar güzeldi. Puro dumanının girdapları odayı puslu, sıcak bir ışıltıya bürümüştü ve gürültülü sohbetin sesi aynı anda her yerden bana geliyordu. Özel dikim takım elbiseler ve cilalı ayakkabılar giymiş adamlar, rahat koltuklar, alçak sehpa ve saksı yeşilliklerinden oluşan birkaç oyukta uzanıyorlardı. Burası tam babama göre bir yerdi. Sosyetenin kremasıyla hobnob yapabileceği, zenginlerle dirsek temasında bulunabileceği, bir yandan da muhtaç karısından ve onun inci ve mücevher tutkusundan yakınlabileceği bir yerdi. Babamı burada soğukkanlı, ayık, zayıflıklarını değerlendiren ve saldırmak için beklerken hayal edebiliyordum. Masada öğrendiği her şeyi daha sonra kullanacaktı.

Kapı, duyulabilir bir çarpmayla arkamdan kapandı. Tanındığım anı biliyordum.

Odanın üzerine tüm konuşmaları boğan koyu bir sessizlik çöktü. Birkaç kalp atışı boyunca kimse konuşmadı. Görünüşe göre çekiciliğimi gözümde fazla büyütmüştüm.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu bir adam, ayağa kalkarken hafifçe sallanıyordu. Üniformasının keskin kırmızısına karşı gözlerimi kırptım. Neredeyse yedi yıldır aynı üniformayı giyiyor olmam inanılmaz görünüyordu. Birden adamın adı aklıma geldi: Thomas mıydı neydi. Liverpool'da bir sevgilisi ve akşam yemeğinden sonra limana gitmeyi seven yaşlı bir ailesi vardı.

"Leo'yu arıyorum," dedim lakayt bir şekilde. "Onu gördün mü?"

Yüzleri kızaran birkaç kişi daha ayağa kalktı.

"Spor kulübü sadece üyeler içindir." "Lanet olası sığınmacılar için değil," diye bağırdı bir başkası. "Utanç için," diye bağırdı biri.

"Kalmıyorum," dedim öfkeli haykırışlar arasında. "Ben-"
"Whit."

Dar bir koridora açılan bir kapıya doğru döndüm. Leo sanki bir hayalet görmüş gibi şok olmuş bir halde çerçeveye yaslanmıştı. Onu son gördüğüm zamanki gibi görünüyordu, yakışıklı piç. İğne gibi düzgün, parlak botları, ütülenmiş üniforması. Siyah saçları özenle geriye taranmıştı. Beni nasıl karşılayacağını bilmeme imkân yoktu.

"Leo, merhaba."

Gözleri odada geziniyordu, ifadesi boştu ama durumu anladığını fark ettim. Birkaç adamın bana yaklaşıp etrafımı sardığını görmekten ziyade hissettim. Aramıza baktılar, aşinalık derecemizi değerlendirdiler. Leo ağzını açtı, sonra aniden kapattı, gözlerinde hesapçı bir parıltı vardı. Bunu hemen fark ettim; ona bir iyilik borçlu olmaya değer miydim? Ülkesi olmayan bir adamdım, adım çamurlu bir su birikintisinden daha kötüydü. Ama sırları toplama konusunda yetenekli olduğumu biliyordu. Kaşlarımı hafifçe kaldırarak ona alaycı bir gülümseme verdim. Göğsüm sıkıştı, hava ciğerlerime doldu. Tüm o

Yapmam gereken tek şey elimi uzatmaktı ve birkaç dakikalığına da olsa kalabilirdim. Arkadaşımdın ne yapacağını görmek için bekledim.

Leo bakışlarını kaçırdı.

Başka bir cezaydı.

Kaba eller ileri uzandı, kıyafetlerimi çekiştirerek beni girişe doğru geri çekti. Biri omzumu iterken ve bir diğeri inciklerime tekme atarken bile direnmedim. Öfke kanımda zonkluyordu. İçimde kükreyen canavarı susturmak için savaşıırken ellerimi havaya kaldırdım. Kendimi savunma dürtüsü neredeyse beni eziyordu. Bu dürtüye boyun eğmezdim. Kışımı Kahire hapishanesine sürüklemek için her türlü bahaneyi arayacaklardı. Orada bir kez bulunmuştum ve iğrenç kokuyu, umutsuzluğun ezici ağırlığını, bir deri bir kemik kalmış sakinleri hâlâ hatırlıyordum. İçeri girersem bir daha asla çıkamazdım. İstediklerinin tam olarak bu olduğunu biliyordum.

Pervasız Whit, kendini kaybediyor. Onursuz Whit, bir subaya saldırıyor.

Eğer bir tepki verirsem, Inez'le evlenme şansım ortadan kalkacaktı.

Ve evlenmem gerekiyordu.

Memurlar beni sürükleyerek ön kapıya götürdüler ve dışarı attılar. Ellerimin ve dizlerimin üzerine sertçe düştüm, taş sıyrıkları avuç içlerime batıyordu. Adamlar neşeyle şarkı söyleyip kendilerini kilitlerken kendimi ayağa kaldırdım.

Lanet olsun. Şimdi ne olacak?

Spor kulübü otelden kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Ellerimi ceplerimin içine soktum ve adımlarımı geri çektim, zihnim işe yaramaz fikirlerle bulanıktı. Leo beni görmeyecekti, şahidim de gitti. Ruhsat gibi ordu papazı da söz konusu olamazdı. O olmadan evliliğimi İngiltere'de resmi olarak tescil ettiremezdim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bir blok yürüdüm, kafam karmakarışık. Kahire'deki diğer vatandaşlarımdın hiçbirisiyle aram iyi değildi. Hepsi ileri gelenler ve diplomatlardı, emirlere uymayan adamlara burun kıvıran sadık emperyalistlerdi.

Arkamdan ayak sesleri geliyordu, biri patikadan aşığı doğru koşuyordu.

"Whit!"

Durdum ve döndüm, sırtışıımı zar zor yakalayabildim. Eski dostum, her şeye rağmen geliyordu. Leo durdu, düzgün saçları artık o kadar da düzgün değildi.

"Bu aptalcaydı," dedi. "Seni ne ele geçirdi?"

"Ben almak Evli." I dedi. "Ve o ihtiyaçlar için ve doğru kişiler tarafından onaylanmalıdır."

Kaşları kalktı. "Tanrım. Seni tebrik mi etmeliyim? Yoksa başsağılığı mı dilemeliyim?"

Elimi sırtına vurdum. "Düğünde karar ver, şahidimiz sen olacaksın."

★ ★ ★

Başka bir bardaydım.

Shepherd'ın ünlü mekânında düzinelerce müşteri tarafından işgal edilmiş maun ağacının üzerinde on iki santimlik bir alan için mücadele ediyorduk. Leo, birasını soluk ve bol seven ordu papazı Henry Poole'u nerede bulacağını bildiğinde ısrar etmişti. Beni Shepherd's'a geri sürüklediğinde, müstakbel karımın görüntüsü zihnimde sanki karşımda duruyormuş gibi net bir şekilde canlandı. Ehlileştirilemeyen koyu renk bukleler, doymak bilmez bir merakla parlayan simyevi gözler. Muhtemelen amcasına fark ettirmeden otelden gizlice kaçma planları yapıyordu. Şu anda bile Ricardo'nun programını öğreniyor ya da bir çalışandan yardım istiyor olabilirdi.

Inez söz konusu olduğunda kimse bilemezdi.

Leo ağzının kenarından İspanyolca, "Sormadan önce ona bir tane daha al," dedi.

Bakışlarımı ona doğru kaydırdım. İspanyolca öğrendiğimi nereden biliyordu? Askerdeyken birkaç cümle öğrenmiştim ama hiçbirini konuştuğum ya da anladığım gibi değildi.

Şimdi dil. Görünüşe göre tek takip eden ben değilmişim.

İçkisinden bir yudum aldı ve kayıtsızca omuz silkkti. Sonra çenesini ordu papazına doğru salladı. Dirseğimin dibinde durmuş, lüks mekândaki cümbüşlü manzarayı seyrederken ağzını bir gülümseme kaplamıştı. Buraya daha önce de birçok kez gelmişim, genellikle Ricardo'nun bir işi için. Pek çok insan bu meşhur içkili mekâna gelir, iyi vakit geçirmekten başka bir şey düşünmezdi.

Henry öne doğru eğildi ve barmene üçümüz için de siparişini bağırarak söyledi; barmen bir yandan hızlıca başını sallarken bir yandan da yarım düzine insanın siparişini alıyordu. Bu becerikli çoklu görev anlayışına hayran kaldım. Papaz sıritarak bana baktı. Çok fazla arkadaşı olmadığı ve dostluk kurmaya hevesli olduğu hissine kapıldım. Onun ağırbaşlı, tutucu ve mizahtan uzak biri olmasını bekliyordum.

Ama neşeli ve konuşkandı -bir Britanyalı için gerçekten tuhaftı- ve neredeyse sarhoştı. Çok fazla gülümsüyordu ve fazla güvenen biriydi, zavallı adam. Barmen ağzına kadar dolu üç kadehi daha bize doğru itti ve ben tereddüt ettim.

Zaten iki tane içmiştim.

"Silah kesinlikle gerekli mi?" Papaz hıçkırdı. "Burada tehlikede değiliz, elbette."

"Onsuz hiçbir yere gitmem," dedim.

Leo eğildi ve burnunu kalçama takılı silaha yaklaştırdı. "Onun tabancası hâlâ sende mi? Bunca zaman sonra mı?"

"Kimin?" Henry ilgiyle bakarak sordu.

"General Gordon'un," dedi Leo kısık bir sesle, kadehini ciddi bir selamla kaldırmadan önce.

"General Gordon mu?" Henry korkmuş bir fısıltıyla sordu. "Bu onun silahı mı?"

Sıkıca başımı salladım ve bardağa uzandım. Başka bir şey düşünmeden likörden uzun bir nefes çektim.

"Ama nasıl aldınız?" diye kekeledi papaz. "Başının kesildiğini duydum-"

"Bir tur daha mı?" Leo araya girdi.

Henry, "İçkilerimizi daha yeni aldık," diye itiraz etti.

Leo bana doğru tedirgin bir bakış atarak, "İçimden bir ses bir tane daha isteyeceğimizi söylüyor," dedi. Ordudaki itibarsız dönemimin tüm geçmişini biliyordu elbette. Diğerleriyle vedalaşmaya bile vakit bulamadan dışarı atılmışım. Umursadığımdan değil - belki zaman zaman Leo'nun yanında ortadan kaybolmam dışında.

Ama o zaman bile, hiçbir zaman açıkça benim tarafımı tutamamış olmasına rağmen, beni anlayacağına dair bir his vardı içimde. Artık bir önemi yoktu, çünkü o artık buradaydı.

Henry hıçkırıklarının arasında, "Dedikleri gibi, fondip," dedi. Kadehlerimizi kaldırdık. Bir peni için, bir pound için. Dedikleri gibi.

★ ★ ★

Saat kaçtı? Leo'nun yüzü gözümün önünde bulanıklaştı. Şarkı daha da yükselmişti. Tanrım, çok gürültülü. Ama barda birkaç santim daha kazanmışım. Zafer.

"Henry'ye bir şey sorman gerekmiyor muydu?" Leo kulağıma kükredi.

"Tanrım," dedim yüzümü buruşturarak.

Güldü, yüzü kıpkırmızıydı, artık düzgün değildi.

Henry barın diğer ucuna gitti, sonra daha fazla birayla geri geldi. Her zaman daha fazla birası olurdu. Ondan yapılmış olmalıydı.

"Evlenmem gerek!" Bağırdım.

"Ne?" Henry böğürdü.

"EVLENMEM GEREK!" Ben de bağırdım. "BU ŞEREF NAIL OLUR MUSUN?"

Gözlerini kırptırdı, elini omzuma koyarken birasını bardağın kenarına döktü. "Elbette! Cenazelerden nefret ederim."

Leo, "Buna viski gerek," dedi ve sonra yumuşak, alaycı bir kahkaha attı. "Daha fazla viski," diye düzeltti.

Zihnimi kaplayan sisi dağıtan bir rahatlama oldu. Bir papazım vardı. Bir rahibim vardı.

Ben de Inez'e sahip
olurdum. Tanrıya şükür.

Kadehimi kaldırdım ve unutulmayı kucakladım.

★ ★ ★

Bardan tökezleyerek çıktığımızda lobi sessizdi. Leo muazzam granit sütunlardan birine yaslanmak zorunda kalmadan önce birkaç adım atmayı başardı. Uzuvarım gevşemişti ama zihnim yoğun bir sise gömülmüştü, bu da düşüncelerimin her birini kavramamı zorlaştırıyordu.

"Bunu yapacağını mı söyledi?" Papazın sözlerini tam olarak hatırlamaya çalışarak sordum. Bir saat önce ayrılmıştı. Belki de daha fazla. İçerideki ahşap saate bakmayı bırakmıştım.

Leo başını salladı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Evleniyorum diye bağırdığını hatırlamıyor musun?"

"Ne? Hayır." Bu son derece aptalca olurdu; planlarımızı kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Herhangi biri haberlerle birlikte meşhur Ricardo Marqués'e geri dönebilirdi.

"İçerideki neredeyse herkes seni tebrik etti," dedi. Ondan birkaç adım ötede duruyordum ama yine de nefesindeki sert içki kokusunu alabiliyordum.

Oda dönerken bile bir tedirginlik hissi yükseldi. Dilimi kaplayan asit tadını yutkunarak bastırdım. Bazıları ayakta, bazıları sallanarak ve birkaçı da arkadaşları tarafından taşınmak zorunda kalarak bardan çıkan müşterilerin geçit törenini sessizce izledik. Dik durmakta hiç zorlanmadığım için oldukça gururluydum.

Leo aniden, "Geri dön," dedi, gözleri bizden on adım ötede dolaşan büyük bir kalabalığa sabitlenmişti.

İçgüdüsel olarak barın girişinden uzaktaki sütunun arkasına saklandım. Gruba baktım.

"Dur," diye tısladı Leo.

Ama artık çok geçti, eski kaptanımı çoktan görmüştüm. Arkadaşıma dik dik bakmasına bakılırsa, ikimizi içerken gördüğü çok açıktı; hatta papazını bile bizimle birlikte görmüş olabilirdi.

Leo keskin bir ıslık çaldı ve birkaç kişinin yaklaştığını, güldüklerini, yüksek sesle konuştuklarını duydum. Sütunun etrafından dolaştım ve arkadaşımın etrafının askerlerle çevrili olduğunu görünce hayretler içinde kaldım. İçlerinden birkaçı bana viski ısmarlamıştı. Leo'nun onların cüssesini kullanarak beni yüzbaşının dikkatli bakışlarından korumayı umduğunu biliyordum ama işe yaramadı.

Adam yaklaşınca askerler doğruldu, bazıları otelin girişine doğru kaçışmaya başladı. Süslü üniformasında, odanın içinde titreyen mum ışığında parıldayan sıra sıra kurdeleler ve pirinç iğneler görünüyordu. Yüzbaşının hafif gözleri üzerimde geziniyor, değerlendiriyor, dudakları onaylamaz bir şekilde geriliyordu. Tozlu çizmelerimi ve buruşuk gömleğimi inceledi. Çok uzun saçlarıma ve nefesimdeki alkole baktı.

"Whitford," dedi. "Kulübe uğradığını duydum." Çenemi kapalı tutmak en iyisi gibi görünüyordu.

"Hâlâ Ricardo için çalışıyorsun," dedi. "Yeğeniyle evlenmeyi planladığını biliyor mu?"

Yüzümdeki kan çekildi.

"Ben öyle düşünmüyordum," dedi soğuk bir gülümsemeyle. "Sen de tamamen aynısın, Whitford." Başını salladı, sert yüz hatlarına küçümseme damgasını vurmuştu. "Baban daha iyisini hak ediyordu." Dikkati, ayakta kalmak için hâlâ sütunu kullanan Leo'ya yöneldi. "Sabah görüşürüz."

Omuzları dik, sırtı kaskatı uzaklaştı.

Gök gürültüsü kulaklarımda çınladı. "Ricardo'nun yeğeni olduğunu nereden biliyordu?"

Leo bir kahkaha patlattı. "Barda öyle demiştin, salak."

Tanrı aşkına. Artık yapacak bir şey yoktu -Enez'le bir an önce evlenmemiz gerekiyordu. Hayatımı mahvetmek isteyen biri varsa, o da beni askeri yargıca ihbar eden adamdı.

Leo'ya veda ettikten sonra merdivenlerin tepesinden birinin beni izlediğini hissettim. Başımı geriye eğdim, ağzım kurudu, gözlerim bulanıklaştı. İlk basamakta tökezledim ve zar zor dik durmayı başardım. Figür tanıdık geliyordu.

Şeklin kristalleşmesi, çizgilerin keskinleşmesi bir dakika sürdü. Genç bir kadındı, yüz ifadesini okumak zordu. İnanılmaz bir korku olabilirdi. Döndü, hızlı adımlarla uzaklaştı, sabahlığının kuşağını ince beline sıkıca bağladı. Koyu renk bukleleri omuzlarında sallanıyordu. Sonunda onu tanıdım.

Inez.

CAPÍTULO DOS

Whit'in sarhoş görüntüsü beni mızrak gibi delip geçmişti. Otel odamda volta atıyor, ellerimi çırpıyor, ne gördüğümü ve bunun ne anlama geldiğini merak ediyordum. Shepheard'ın herkesin kullandığı ana girişinden başka bir çıkış yolu bulma umuduyla diğer çıkışlara bakmaya gitmiş ve onu bir asker kalabalığının içinde ayakta dururken görmüştüm. Milis kuvvetlerinde geçirdiği zaman hakkında hissettikleri göz önüne alındığında, bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Şahsen benim onlar hakkında hissettiklerimden bahsetmiyorum bile. Ama işte oradaydı, kolayca gülümsüyor, biraz sendeliyor ve açıkça eğleniyordu. Sonra süslü bir üniforma giymiş, rütbeli biriyle konuştu ve bu manzara midemi bulandırdı.

Buna bir anlam veremedim.

Whit orduyla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Beni de buna inandırmıştı. Olanların hatırlatılmasını istemiyordu ve bu yüzden hoş bir sohbele giriştiğini pek düşünemiyordum. Ayrıca herhangi bir İngiliz askeri ya da yüzbaşı neden onursuzca terhis edilmiş bir askerleriyle sohbet etsin ki?

Balkon kapılarını açık bırakmıştım, temiz havaya ihtiyacım vardı. Ay yüzünü göstermişti, gece durgun ve sessizdi. Yatağa girmeliydim ama kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Bir zamanlar Whitford Hayes'e güvenemezdin. Onun hakkında en kötüsüne inandığım zamanlar. Ama bana gizli bir yönünü göstermişti ve ben de önceki varsayımlarımı gözden geçirmek zorunda kalmıştım.

Beni güvende hissettirdi.

Ancak bu akşamki halini, milislerle birlikte sarhoş ve neşeli halini gördüğümde içimi bir korku kapladı.
Ya başından beri onun hakkında haklıysam?

★ ★ ★

"Uyan, Inez."

Çarşafın altında kaykıldım, yastığa karşı göz kırptım. Bu Whit'in sesine benziyordu. Döndüm, cibinliğin ağır tülleri arasından gözlerimi kısarak baktım. O Whit'ti.

Sesimi bulabildiğimde, "Bakın şimdi kim uygunsuz davranıyor," dedim.

Normalde bu bana eğlenen bir gülümseme, hatta bir kıkırdama kazandırabilirdi. Ama Whit'in bulanık çerçevesi sessiz ve hareketsiz kaldı.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Erken," diye sert bir sesle karşılık verdi. "Oradan çıkacak mısın?"

"İçimden bir ses söyleyeceğin şeyin hoşuma gitmeyeceğini söylüyor."

"Muhtemelen hayır."

Midem asi düğümler halinde gerilirken iç çektim. Whit cibinliği kenara çekti ve ben yatağın altından çıkarken sessizce teşekkür ettim. Geceliğim bol ve uzundu, kendimden emin ve utangaç bir şekilde onu çekiştirdim. Whit kendini tuttu, ifadesi uzak ve temkinliydi. Bir gece önceki kıyafetlerinin aynısını giymişti. Viski, karanfil ve duman girdabı içinde turba gibi kokuyordu. Yatağını görüp görmediğini ya da gecenin geri kalanında asker arkadaşlarıyla birlikte uyanık kalıp kalmadığını merak ettim.

"Seni lobide gördüm."

Çenesindeki bir kas kıpırdadı.

"Biliyorum." "Kimdi o adamlar?"

Whit omuz silkti. "Önemli biri değil."

Başımı yana eğip düşündüm. Belli ki milis kuvvetlerindeydiler ve onları tanıdığı belliydi. Sormam gereken şey, muhtemelen düğün hazırlıklarıyla meşgulken neden onlarla içmeye gittiği idi. Benden tam olarak ne yapmamı istediğini belirttiğinden beri onu neredeyse hiç görmemiştim. Kendi yapılacaklar listesi de oldukça kapsamlıydı. Bu kadar kısa bir süre içinde bir düğün yapmayı mucize gibi göstermiş, üstelik bunu amcamdan saklamıştı.

"Uyudun mu?"

Whit sorumu geçiştirdi. Bir adım daha yaklaştım, kan çanağına dönmüş gözlerindeki örümcek gibi kırmızı damarları ve sıkılmış çenesindeki gerginlik çizgisini fark ettim. Genelde temiz traşlı olan yüzü son yirmi dört saattir jilet görmemişti. Bir kez daha içimi bir endişe kapladı. Gergin ve sinirli görünüyordu.

Düğünü iptal edecekti. Bundan emindim.

Bunu sormakla hata etmişti; bu çok pervasızca, asla yüksek sesle söylenmemesi gereken bir fikirdi. Bana amcamla aynı fikirde olduğunu, Mısır'dan ayrılmamın en iyisi olduğunu ve sonra başka birini bulmam gerektiğini söyleyecekti. İnsanlar her zaman kolaylık olsun diye evlenirler. Olmalıydı-

"Bugün evlenmek zorundayız."

Gözlerimi kırptım. "¿Qué?"

Kollarını kavuşturdu. "Bugün olmak zorunda. Çok fazla insan araya girebilir, amcanı ele geçirebilir ve ona planlarımızı anlatabilir."

Aklım karıştı. "Ama-"

"Şahidimiz ve bizi evlendirecek biri var. Ama ruhsatı almak için çalışmam gerekiyor." Sanki ben derin sularda çırpınmıyormuşum da su üstünde kalmaya çalışıyormuşum gibi devam etti. "Shepheard'dan çıkmanın bir yolunu bulabildin mi?"

"Evet," dedim. "Elbisem yok. Bugün olmak zorunda mı?"

"Eğer ruhsatı alabilirsem, evet. Benimle Güneş battığında kilisede takılmak."

Whit gitmek için döndü ve ben ona doğru uzandım, ama o çoktan odayı geçmiş ve kapıya dayanmıştı.

"Odama nasıl girdin?" diye sordum. "Anahtarım var."

Omzunun üzerinden, "Alt kattaki yedeği çaldım," dedi. "Otel güvenliği korkunç."

"Whit-"

"Gitmem gerek," dedi aceleyle ve gitti. Ben daha tek kelime edemedim, ona neden kendisi gibi davranmadığını soramadan, bana bakmasını talep edemedim gitti. Sadece bir kez.

Hareketsiz durdum, şaşkına dönmüştüm ve dehşete kapılmıştım. Sanki teknenin ayaklarımın altında sallanıp beni eve geri sürüklediğini hissediyordum.

★ ★ ★

Düğünümde siyah giymiştim ve eğer kendimi duygusal hissediyor olsaydım, aynı elbiseyi giyerken Whit'le ilk kez göz göze geldiğim anı düşünmeme izin verirdim. Ama o korkunç, çığ dehşet duygusu üzerime bir örtü gibi yapışmıştı ve Whit'in daha önceki soğuk tavrından başka bir şey düşünemiyordum. Giymeyi tercih ettiğim tek süs eşyasını, annemin parlak desenli küçülen eşarbını parmakladım. Onu geride bırakmayı düşünmüştüm ama bana en başta neden evlendiğimi hatırlattı.

Annemin kazanmasına izin vermezdim.

Keskin bir bağırış beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bir at arabası sürücüsü, küçük bir pazar tezgahının önünde oynayan birkaç çocuğa mutlulukla havlayan bir sokak köpeğine çarpmaktan kıl payı kurtulmuştu. Fıçılar dolusu baharat havayı kokutuyordu: kırmızı biber, kimyon ve zerdeçal. Yandaki Harraz, şifalı bitkiler ve kokular konusunda uzmanlaşmış bir dükkândı ve birçok Mısırlı ve turist burada çeşitli ürünler arasında geziniyordu. Hepsi esansiyel yağ kokuyordu ve birkaçını kendim için denemek istedim ama zamanım yoktu. Whit'in gelmesini bekledim.

Kilisenin önündeki sokak köşesinde, Kahire'deki günlük yaşamın akışını izleyerek eğleniyorlardı. Sokağın köşesinde tek başına duran dul kadına kimse göz ucuyla bile bakmadı. Dakikalar ilerledikçe hiç de hissetmediğim bir güvenle kılık değiştirerek Shepheard'ın ön kapısından içeri süzölmüşüm.

Whit geç kaldı. Hem de çok geç.

Gökyüzü yavaş yavaş kararırken güneş alçaldı, serin hava şehrin üzerine çöktü. Akşam ezanının sesi gecenin içinde yükseliyordu. Genelde bu sesi rahatlatıcı bulurdum ama evleneceğim kişinin henüz gelmemiş olduğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Bir parçam onun geleceğinden bile şüpheliydi.

Belki de ruhsatı alamamıştı; belki de amcam planlarımızı öğrenmişti ve şimdi, şu anda Whit'le yüzleşiyordu. Zihnimde binlerce neden ve açıklama yüzüyordu, hepsi de uygulanabilir olasılıklardı. Ama bir neden vardı ki midemde ağır bir şekilde oturuyordu, sindirilemez bir yumru gibi, en kötü korkularımın aynı alanı paylaşyordu.

Whit hayatımda benden kolayca uzaklaşabilecek başka bir kişiydi.

Ayaklarımın üzerinde kaydım ve en kötüsünü düşünmemeye çalıştım. Ama aklımda buhar gibi yükselmeye devam ediyor, ensemin terden ıslatıyordu. Whit fikrini değiştirmiş olabilirdi. Hayatımda ilk kez bir cep saati diledim. Otele dönmeden önce ona birkaç dakika daha verecektim ve kafamın içinde saniyeleri saymaya başladım. Beş yüzün üzerine çıktığımda nihayet gerçekte yüzleştim.

O gelmiyordu.

Yavaşça otele doğru yürümeye başladığımda ayaklarım kendi kendine hareket ediyor gibiydi. Şimdi ne yapacaktım? Beni küçültmek için annemin eşarbını kullanmayı düşündüm ama büyü muhtemelen insanlar üzerinde işe yaramazdı. Caddenin karşısına geçmek üzereydim ki bir bağırsık duydu

ve birisinin adımı bağırdığını fark ettim.

"Olivera!"

Yolun sonunda tanıdık bir çerçeve belirdi, elleri ceplerinin derinliklerindeydi. O yaklaştıkça içimi bir rahatlama kapladı, ağrıyan bir yaraya merhem sürülmüş gibi hissettim. Yüz hatlarını incelerken titrek bir nefes aldım. Whit bir şekilde daha hafif görünüyordu, daha az yüklüydü. Umut, kararlı bir ot gibi kalbime doğru ilerledi.

Önümde durdu.

"Merhaba," dedim

temkinli bir şekilde.

Whit sırttı ve tek bir kâğıt çıkardı. "Anladım."

"Ruhsat mı?" Ben sordum. "Biri bize gerçekten evlenme izni mi verdi?"

Başını salladı ve sonra bana doğru uzanarak beni kendine çekti. "Bunu başarabileceğimizi sanmıyordum, Inez." Kollarından biri belimi kavradı ve sıcak bir his ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Gömleğinin yumuşak keteni şakağıma sürtündü ve yanağımın altında sabit kalp atışlarını duydum.

"Neden titriyorsun?" diye fısıldadı saçlarıma doğru.

"Geleceğini düşünmemiştim," diye fısıldadım.

Whit beni yüzüme bakabileceği kadar uzaklaştırdı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Daha önce mesafeliydin," dedim. "Bu işte birliktymişiz gibi hissetmiyordum. Ve dün gece seni lobide gördüğümde bunun ne anlama geldiği konusunda endişelendim."

"Bir arkadaşımın bir iyilik istemem gerekiyordu," dedi yüzünü buruşturarak. "Ve kendimi rol yapmaya kaptırdım." İşaret parmağıyla çenemi yukarı doğru kaldırdı. "Seninle evlenmek konusunda fikrimi değiştirmedim, Inez."

"Bu muhtemelen berbat bir fikir," dedim. "Öyle değil mi?"

"Evet," dedi usulca. "Ama elimizdeki en iyi seçenek bu, değil mi?"

Haklıydı ama bunun son çaremizmiş gibi görünmesinden nefret ediyordum. Kıyafetlerimize baktım. İkimiz de

kutlama için giyinmiştim. Üzerimde kurdeleli, fırfırlı yeni bir elbise ya da beni uzaklardaki bir takımyıldız gibi parlatacak kadar mücevher yoktu. Giysilerimin kumaşı bana ağır ve iğrenç geliyordu. Matem için giyinmiştim. Ve belki de bir parçam yas tutuyordu. Her zaman düğün günümün mavi gökyüzünün altında, avucumun içi gibi bildiğim kilisenin içinde ve ardından lüks bir kahvaltıyla geçeceğini düşünmüştüm. Etrafımda ailem ve geniş ailem, yanımda da en sevdiğim kuzenim Elvira olacaktı.

Ama kuzenim ölmüştü, babam hâlâ kayıptı ve annem bir hırsızdı.

Roma döneminde inşa edilmiş bir Babil kalesinin giriş kapısının üzerine inşa edilmiş antik kiliseye yaklaştık. Whit, haki pantolonunun içine soktuğ u buruşuk lacivert gömleğ iyle önden gidiyordu. Ayakkabılarını değ iştirmemişti. Bağcıklı botları baldırına kadar uzanıyordu, tozlu ve yıpranmış lardı. Yüzü mezarda geçirdiğ imiz zamanın izlerini taşıyordu; yanağ ında bir çürük oluşmuştu; dağ ınık çenesinin hizasında derin olmayan bir kesik vardı. Ve gözleri hâlâ kan çanağ ıydı.

Hayatımda pervasızca şeyler yapmış tım ama gizli bir törenle evlenmek hepsini geride bırakmış tı. Tío Ricardo ve Tía Lorena'nın beni şimdi görseler ne diyeceklerini düşünmemeye çalış tım. Ama yine de onların uyarılarını duydum.

Düşüncesiz. Aptal. Acelec i.

En azından kendi hayatımın kontrolünü elime alıyordum. Hata bile olsa istediğ imi yapmama izin veren bir karar veriyordum. Eğ er öyleyse, bir yolunu bulurdum. Her zaman buldum. En azından ne istediğ imi bilecek kadar kendime güvenebilirdim.

Bu da ne pahasına olursa olsun Mısır'da kalmaktı.

"Buraya neden Asma Kilise dendiğ ini biliyor musun?" Whit beni düşüncelerimden kopararak konuştu. Sivri kemerli bir çatının altında yer alan demir kapıları ve oymalı ahşap kapıya çıkan yirmi dokuz basamağ ı işaret etti. "Nef bir geçidin üzerinde asılı duruyor."

"Çok güzel," dedim, arabesk girişi çevreleyen ikiz çan kuleleri dikkatimi çekmişti. Çiçekler ve saten kurdelelerle süslenmiş olsa çok güzel görünürdü.

Whit ileriye doğru yürüdü, ben de onu takip ettim, birlikte attığımız her adımda kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Birlikte tırmandık ve sonra ağır kapıyı çekerek açtı. Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ve hızla bakışlarımla buluştu. Günün sönmekte olan ışığında ifadesi okunamıyordu. Akşam ezanı yeni filizlenmekte olan geceye doğru yükselirken mor ışık gökyüzünü kapladı.

"Hazır mısınız?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Hazır mıyım?" Tekrarladım. "Hayır. Bunu yapmak üzere olduğumuza inanamıyorum. On dakika önce başka biriyle evlenecektin. Beş dakika önce, geleceğini düşünmüyordum. Ama şimdi benimle evleniyorsun ve biz buradayız. Şu kapıdan girdiğimizde, bu aptalca fikir gerçeğe dönüşecek. Birdenbire zihnim bulanıklaştı. Senin zihninin de bulanık mı?"

Whit kapının kapanmasına izin verdi. Çenesi düştü, dikkati botlarının parmak uçlarına kaydı. Yüzünü tekrar kaldırdığında, ifadesi dikkatle nötrdü. Alacakaranlıkta beni düşündü ve bir karara varmış gibiydi. "Bunu yapmak zorunda değiliz, Inez. Shepheard'a geri yürüyebilir ve rol yapabiliriz-"

"Ama sonra ne olacak?" Sesim tizleşti. "Tío Ricardo hâlâ servetimi kontrol ediyor. Hiçbir şeyim yok, uyuyacak bir yerim bile yok. Ocak ayının onunda odayı boşaltmak zorundayım. Bu arada, gözünüzden kaçmış olabilir diye söylüyorum, bugün dokuz Ocak."

Whit sırtarak, "Bir şeyler düşünürsün," dedi. Ama gülümsemesi gözleriyle tam olarak buluşmadı. "Sen her zaman yaparsın."

"Altı hamle sonrasını planlamaya çalışmaktan yoruldum. Mısır'a gelebilmek için dul numarası yapmak ve teyzeme yalan söylemek, otelden iki kez gizlice kaçmak ve sonra Fil'e kaçak binmek-"

Sesi nazikti, yumruğu hâlâ kapının kolundaydı. "Olivera, biliyorum."

"Başka seçeneğim yok," diye devam ettim. "Ve benim Mısır'da kalmam gerekiyor. Annem-"

Whit kolu bıraktı ve bir adım daha yaklaştı. Ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerime bakabilmek için dizlerini büktü. Nefesi ağzıma değdi. "Tatlım, biliyorum."

Sevgi sözcükleri yumuşak bir dokunuş gibi geliyor, şakaklarıma baskı yapan gerginlik düğümünü yumuşatıyordu. Bu sözcükleri nadiren kullanırdı; sadece teselli bulamadığımda ya da ölümcül bir tehlike içinde olduğumda. Yakınlığı hislerimi bastırıyordu. Bu kule gibi adam benim kocam olabilirdi - eğer istersem. İnanılmaz, imkânsız görünüyordu. Heyecan kanımda zonkluyordu. Whit'i istiyordum ama aynı zamanda hayatımın kontrolünü de istiyordum. Whit'e evet demek, amcamın artık planlarımı, geleceğimi dikte edemeyeceği anlamına geliyordu. Mısır'da kalabileceğim anlamına geliyordu.

Artık planlama yok. Artık strateji yok. Bu tür davranışlar bana annemi hatırlatıyordu. Ve onun gibi olmak istemiyordum; bu kadar çok insana zarar verebilecek bir şeyi miras almak istemiyordum. Ve aniden, zaten yaptığımı hatırladım.

Tüm entrikalarım Elvira'nın ölümüne yol açtı.

Tetiği başka biri çekmişti ama takip ettiği kişi bendim.

Her şeyden çok, davranışımın kefareti ödemedik istiyordum. Annemin Kleopatra'ya ait olan eserleri satmasını engellemek istiyordum. Babama ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Çok fazla somut özlemle doluydum, her biri omuzlarımda bir ağırlıktı ve beni toprağa bastırıyordu. Tüm bu istekler beni canlı canlı gömmekle tehdit ediyordu.

Bu konuda bir şey yapmadığım sürece.

"Konuş benimle," diye fısıldadı Whit. "Ne düşünüyorsun?"

Başımı salladım, şimdi ve buraya odaklanmaya çalıştım. Önümde duran adama. Bazen onu kolayca okuyabiliyordum. Kalplerimiz birleştiğinde ve bir anlığına,

Dünyayı aynı şekilde görüyorduk. Ama çoğu zaman onu zar zor anlıyordum. Benimle neden evlenmek istediğini hâlâ bilmiyordum.

Bir sevgi sözcüğü sadece bir isimdi ve bir söz değildi. "Bunu yapmak için kendimce nedenlerim var," diye fısıldadım. "Ne senin mi?"

Sanki bu soruyu bekliyormuş gibi başını sallayarak bir adım geri çekildi. Bir gün önceki sözleri hâlâ kulağımda çınliyordu. Derin bariton sesiyle, pürüzsüz ve aristokrat aksanıyla söylediği sözlerin ağırlığı. Omuzlarının genişliği sıkı ve keskin, elleri titriyordu. Bunları söylerken gergindi.

Onun yerine benimle evlen.

O zaman öyleydi. Şimdi kilisenin önünde durduğumda, kararımın kalıcılığını tam olarak anladığımdan emin değildim. Evlilik sonsuza kadar demekti ya da en azından ben sonsuza kadar olmasını istiyordum. Kıpırdamadan duran ve cevabını gözle görülür bir şekilde tartan Whit'i inceledim.

Ellerini ceplerinin derinliklerine soktu.

"Sana evlenme teklif etmek benim seçimimdi, başka kimsenin değil," dedi. "Hayatımdaki büyük kaosun içinde anlamlı olan tek şey sensin. Bana nedenlerimin ne olduğunu sordun, henüz hepsini bilmiyorum ama önemli bir şeyi biliyorum." Titrek bir nefes aldı, gözleri yüzümden hiç ayrılmadı ve derinliklerinde gizlenen ham duygu beni neredeyse yere serdi. "İstediğim kişi sensin, Inez."

Dudaklarım aralandı.

Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Lütfen beni bu dünyadaki en mutlu adam yap."

Ve gezegen tekrar eğildi, dengesiz bir şekilde. Zemin ayaklarımın altında kayıyor gibiydi ve dizlerim büküldü. Whitford Hayes çok yönlü bir prizmaydı ve ben her yönünü gördüğümü sanıyordum. Aynı derecede çirkin göz kırpmalarıyla çirkin flörtünü, generaline sadık askerini, kırmızı çerçeveli gözleri ve cebinde sakladığı şişesiyle sarhoşunu

Dinamit kullanmayı bilen maceracı, Mısır'ı seven adam ve tek kız kardeşine tapan erkek kardeş.

Ama onun çığ kırılganlığını hiç görmemiştim. Onun bu yönü beni nefessiz bıraktı.

"Bu senin için yeterli mi?" diye dürtükledi. "Evet," diye nefes aldım.

Whit başını salladı, ciddi ve kararlıydı. Saç çizgisinde boncuk boncuk ter vardı ve aklıma hâlâ gergin olabileceği geldi. Benim iyiliğim için sakin ve güven verici görünmeye çalışıyor olabilirdi ama içten içe belki de kalbi benimki kadar hızlı atıyordu.

Kapıyı açtı ve elini uzattı. Tereddüt etmedim, küçük bir gülümsemeyle elini tuttum, amcamı, annemi, teyzemi ve yoluma çıkan herkesi alt edebileceğimi hissettim.

Yürüdük.

CAPÍTULO TRES

Kilisenin içi dışından bile daha güzeldi. Büyük odanın dibinde bir sunak duruyordu ve ötesinde lotus şeklindeki işlemeli ahşap paneller duvarları süslüyordu. Üç koridor, sıra sıra ahşap sıralarla mekânı bölüyordu. Ve doğu ucunda, neredeyse gözden uzakta sıkışmış üç mabet vardı. Otomatik olarak o yöne doğru ilerlemeye başladım, abanoz ve fildişiyle süslenmiş özenli paravanları görmeyi merak ediyordum.

Whit kolunu dirseğıme dolayarak beni kendisine doğru çekti.

"Resim gözüme çarptı," diye açıkladım. "Sadece desene daha yakından bakmak istiyorum. Belki bir dahaki sefere eskiz defterimi getiririm."

Gözlerinin kenarında bir eğlence belirdi. "Neden burada olduğumuzu unuttun mu?"

"Tabii ki hayır. Sadece merak ediyordum-" "Inez."

"Whit."

"Çabuk hareket etmeliyiz," dedi bıkkın bir ifadeyle. "Kimse gittiğimizi fark etmeden önce. Çünkü gizlice evleniyoruz."

Ben sıırttım, o da gülümsedi. Philae'ye geri dönmüş, duvarlardaki antik kabartmaları inceliyor, berbat bir kahve içiyor ve ellerimizi kirletiyor olabilirdik.

Whit, "Papaz bekliyor," diye ekledi. "Ve nerede... oh." Güçlü bir iç çekiş yaptı. "Gidip onu uyandırayım."

Yürüdü gitti ve boş bir sıraya yaklaşmasını şaşkınlıkla izledim. Hayır, boş değildi. Kenardan sarkan bir çift çizme vardı. Whit öne doğru eğildi ve diziyile onlara vurdu.

"Leo," dedi. "Uyan."

Yanına geldim ve uyuyan adama baktım. Koyu dalgalı saçları alnına dökülüyor ve onu oldukça genç gösteriyordu. Bir şey olmasaydı onu Whit'ten birkaç yaş daha genç gösterirdim: yattığı yerde bile ağzı sert ve alaycıydı. Pırıl pırıl kırmızı bir palto giymişti - bir an onu daha önce gördüğümü fark ettim. Whit'in dün geceki askerlerinden biriydi.

"Leo," dedi Whit tekrar, bu sefer sesini bir kademe yükselterek. Leo'nun senfonik bir horultu çıkardığını söyledi.

"Tipik. Her türlü tehlikeli faaliyette ona her zaman güvenebilirim, ama ya evcil bir şeyse? Dik durma zahmetine bile katlanamıyor. Ya da uyanık," diye ekledi Whit tiksintiyle.

"Pekâlâ. Bırakalım onu."

"Tam olarak kim o?"

"Tanıgımız."

"Ah. Tören için uyanık olması gerekmiyor mu?"

"Bence önemli olan onun burada olması. Haydi; otele ne kadar çabuk dönersek o kadar iyi."

Başımı salladım. "Yolu göster."

Whit bunu yaparken sanki gözünün önünden kaybolmamdan korkuyormuş gibi kolumu tutmaya devam etti. Kilisenin önünde bekleyen bir adama seslenerek selam verdi. Gençti, bir tutam kahverengi saçı vardı ve yüzünde güler yüzlü bir gülümseme vardı. Nazik gözleri vardı ve elinde, kitabın arkasına yakın bir yerde açılmış, deri ciltli eski bir İncil taşıyordu. Ama kutsal kitaba bakmak yerine bana bakıyordu. Taş zemine sürtünen uzun, soluk bir cübbe giymişti.

"İyi akşamlar hanımefendi," dedi ona ulaştığımızda. "Başlamadan önce, sanırım başınızın belada olup olmadığını sormam gerekiyor." Sesi fısıltı yumuşaklığındaydı. Büyük pencereler

Sağlam ahşap sıralar ve yumuşak ışık yüzlerimizde desenli şekiller oluşturuyor, bizi gümüş bir ışıltıya boğuyordu. Sunakta mumlar yakılmıştı, dumanın ince kıvrımları çağıran daireler çizerek yükseliyordu.

Başımı salladım. "Sorun yok. Neden?"

Papaz, Whit'e doğru eğlenen bir gülümseme fırlattı. "Şey... bu oldukça alışılmadık bir durum. Bir kere, ailen nerede? Hizmetçileriniz? Bir hizmetçi?" Gözlerini kıstı. "Yas mı tutuyorsun? Ve bir gelinin çiçekleri olması gerekmez mi?"

Bunların hiçbirinin önemli olmadığını söylemek üzereydim; kayıp ailemin, siyah elbisemin. Ama son sorusu nefesimi kesti ve üzerime çöken hüznün dalgasına hazırlıksız yakalandım. "Çiçekleri çok severdim," diye fısıldadım.

Whit bana baktı, kaşları çatıldı.

Ama sonra papaz tekrar konuştu ve bir sonraki sözleriyle dikkatimi dağıttı. "Damat da düğününe bir silah getirmiş."

Müstakbel kocam silahlı mıydı? Ona saldırdım. "Whitford Hayes, belinde bir silahla evlenmeyeceksin."

Güldü ve tabancasını kılıfından çıkardı. Tanıdık baş harfler yumuşak ışıktaki bana göz kırptı. Sanki teslim olmuş gibi tabancayı havaya kaldırdı ve sıralardan birinin üzerine koydu.

"Korkunç bir dikkatsizlik," dedi Whit, sesi her zamanki haline o kadar benziyordu ki gülümsemekten kendimi alamadım. "Hâlâ sorusuna vereceğiniz cevabı bekliyor."

"Ne sorusu? Oh! Doğru, evet." Dudaklarımı yaladım. "Bu benim kararım."

Papaz başıyla onayladı. "O zaman başlayabiliriz. Yeminleriniz hakkında düşündünüz mü?"

Gözlerimi kırptım. Kiliseye gizlice varmak dışında düğün hakkında pek düşünmemiştim. Tío Ricardo'nun dikkatinden kaçmak zor olmuştu. Ancak başım ağrıyormuş gibi yaptıktan sonra Shepheard'dan aceleyle çıkabildim.

"Evet," dedi Whit.

"Yemin mi?" Sordum, mabet her geçen saniye daha da ısınıyordu.

Papaz gülerek, "Bunları sizin için yazacak değilim," dedi. Haç işareti yaptı ve evliliğin sorumlulukları hakkında uzun bir konuşmaya başladı. Yeminlerimi hazırlamaya o kadar odaklanmıştım ki dikkatimi veremedim. Endişe derimin üzerinde sıçradı. Bu benim düğün günümdü, hayatımda yaşayacağım tek düğün günüydü. Beklediğim ya da hayal ettiğim gibi değildi. Hiçbir şey olmasa bile Whit'e verdiğim sözün mükemmel olmasını istiyordum. Çünkü bir gün kilisenin neye benzediğini, ne giydiğimizi, hatta belki de rahibin kendisini bile unutabilirdik.

Ama sonra ne söyleyeceğimi hatırlamak istedim.

Bir şekilde, bu sözlerin hayatımın sonuna kadar benimle kalacağını biliyordum.

Ellerimi sıktım ve adımlamaya başladım, sunağın önündeki yolda bir aşağı bir yukarı gidiyor, rahip ve Whit'in etrafında dönüyor, sonra da üç koridordan birine iniyordum. Whit'e devam edip etmeyeceğini sormadan önce papazın sesinin uzun bir duraksamaya dönüştüğünü belli belirsiz duydum.

Whit eğlenerek, "İşlem yapıyor ama lütfen yemin vakti gelene kadar devam edin," dedi. "Eninde sonunda geri gelecektir."

"Ee... tamam o zaman." Papaz boğazını temizledi ve yumuşak bir ses tonuyla devam etti.

Yüksek sesle, bazen fısıldayarak, bazen de mırıldanarak konuştum, her kelime üzerinde kafa yoruyordum. Papaz benim saçmalıklarımı takip etmeye çalıştı ama sonunda pes etti. Sıralardan birine oturdu ve ben yeminim üzerinde çalışırken sessizce İncil'ini okudu. Leo horlamaya devam etti, sesi taş duvarlarda yankılanıyordu. Whit yüzünde hafif bir gülümsemeyle koridorda bir aşağı bir yukarı ilerleyişimi izledi ve ben tekrar onun yanına geldiğimde ne söyleyeceğimi biliyordum.

Papaz ayağa kalkarak, "Bitirdin mi?" diye sordu. Sunağın önündeki eski pozisyonuna geri döndü,

İncil'i açık bırakmış.

Whit'le yüzleştim ve ellerini ellerimin arasına aldım. Çenemi kaldırdım ve bakışlarını kendiminkilerle sabit tuttum. "Ben hazırım."

Leo gürültülü bir iniltiyle uyandı ve ayağa kalktı, durduğum yerden görünen tek şey başı ve omuzlarıydı. Whit yarım döndü. "Bize katılman büyük incelik, aptal."

Leo gözlerini kırpıştırarak kilisenin etrafına baktı ve uykulu gözleri bana odaklandı. "O zaman kaçırdım mı?"

Whit kuru bir sesle, "Tam olarak değil," dedi.

Papaz, "Yeminlerinizi edebilirsiniz," diye dürtükledi. Leo hafifçe sallanarak ayağa kalktı ve arkamızda durmaya geldi. Onun varlığı beni meraklandırdı. Bu Whit'in geçmiş hayatından biriydi ve boğazımın arkasında binlerce soru düğümleniyordu. Her birini ona sormak, hiç tanımadığım Whit'le ilgili her ayrıntıyı ortaya çıkarmak istiyordum. Asker ve yabancılaşmış oğul. Sadık bir kardeş ve sadık bir dost. "Ona sormak istediğin her şeyi düşünmeyi bırak."

Whit dedi ki. "Törenden sonra sorularınızı sormak için vaktiniz olacak."

"Ne düşündüğümü nereden bildin?"

"Çünkü seni tanıyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Yeminleriniz mi?" "Doğru." Boğazımı temizledim. "Whitford Hayes, seni onurlandıracağım.

ve sizi koruyacağım ama sadece makul olduğunuzda size itaat edeceğim. Aslında sana hiç itaat etmememi de bekleyebilirsin. Bu benim doğama aykırı ve evliliğe dürüst olarak başlamayı tercih ederim." Cevap olarak dudakları kıpırdadı. Güçlenerek devam ettim. "Sadık olacağım ve sana saygı duyacağım - buna layık olmayan bir şey yapmadığın sürece, o zaman Tanrı yardımcın olsun." Whit'in güleceğini sandım ama sessiz kaldı. "Hastalıkta ve sağlıkta, hayatımın her günü senin olacağım."

Whit dudaklarını yaladı, yüzü mum ışığında solgundu. "İnez, seni onurlandırıp koruyacağım ve senin için hayatımı ortaya koyacağım. Hastalıkta ve sağlıkta senin yanında olacağım." Bana belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Ve senden asla itaat beklemeyeceğime söz veriyorum."

"İkinizden birinin değiştirecek yüzüğü var mı?"

Papaza şaşkınlıkla baktım. "Yüzükler mi?"

Sanki bilmiyormuşum gibi papaz yardımsever bir şekilde, "Bu bir gelenektir," diye açıkladı.

Ama kiliseye Whit'in gelip gelmeyeceğini bilmeden gelmiştim. Yüzük meselesi hiç aklıma gelmemişti.

"Elimizde hiç yok," dedi Whit.

"Hayır mı? Oh iyi; bence bu duruma bir şatafat ve tören havası veriyor." Whit gözlerini devirdi ve papaz aceleyle ekledi: "Sizi karı koca ilan ediyorum." Papaz sırtıttı. "Gelini pebilirsiniz."

Törenin sonunda ne olduğunu bir şekilde unutarak irkildim. En son pştğmzde, terk edilmiş bir mezarın içinde öleceğimizi sanmiştik. Whit eğildi ve ağzını benimkine değdirdi. O anı ezberlemeye, dudaklarının sıcaklığını, mavi bakışlarındaki neredeyse şefkatli bakışı yakalamaya çalıştım. Ama sadece bir saniye sonra geri çekildi ve papaza teşekkür etti, ben ise az önce yaptıklarımızdan dolayı sersemlemiş bir halde duruyordum.

Whit'in arkadaşı bana "Tebrikler," dedi. "Ben Leo."

"Duydum," dedim ona bakarak. Uzun boylu ve zayıftı, dağınık siyah saçları ve sert, kalın kaşlarının altına yerleştirilmiş kurnaz koyu renk gözleri vardı. Bakışları, uçmak için sabırsızlanan huysuz bir kuzgun izlenimi veriyordu. "Ve teşekkür ederim."

"Bolivya'da aileniz var," diye yorum yaptı.

"Evet," dedim şaşırarak. "Nasıl yaptın-" Onu ilk nerede gördüğümü hatırlayarak konuşmayı kestim. Ve kiminle. "Whit sana söyledi."

Leo başını salladı. "Ailem Santa Cruz'dan."

Ama keskin bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu ve onlar için de savaşıyordu. Sormak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Bu uzun bir hikye ve daha da kötüsü sıkıcı bir hikye." Bana merakla baktı ve ben de onun bakışları altında kıpırdandım. "Beklediğim gibi biri değilsin."

"Ne bekliyordun ki?"

Leo gülümsedi. "Korkarım, çok parası olan ağırbaşlı bir İngiliz hanımefendisi hayal etmiştim. Değerli taşlar ve pırıl pırıl incilerle kaplı. Pastel bir elbise giyiyor."

"Oh," dedim. "Ne kadar garip."

"Pek sayılmaz," dedi kaşlarını hafifçe çatarak. "Ben sadece onun eski nişanlısını tarif ettim." İfadesi netleşti. "Beni yanlış anlama, onun yerine seninle evlendiği için mutluyum. Sadece onları gerçekten koparacağını hiç düşünmemiştim."

"Kimin önünü keseyim?"

"Ailesi," diye açıkladı Leo. Sonra elime uzandı ve Whit'i kenara çekmeden önce öptü. Leo çılgınca işaretler yaparak ileri geri fısıldaştılar. Whit kollarını kavuşturmuş, dikkati botlarında sabitlenmiş bir şekilde duruyordu. Arkadaşı ona her ne söylüyorsa, bundan hiç hoşlanmamıştı. Merakım neredeyse beni boğacaktı ama müdahale etmemek için kendimi zor tuttum. Leo'nun veda sözleri zihnimde dolaşıyordu.

Whit'in ailesinin onun için seçtiği kadınla evlenmek istemediğini biliyordum ve bilinçaltımda ailesinin benimle evlenmesinden hoşnut olmayacağını biliyordum. Ama Whit'in ailesini hayatından çıkaracağını fark etmemiştim. Sadakatle yönetilen aile bağlarına değer verecek şekilde yetiştirilmişim ama Mısır'da geçirdiğim zaman bana insan kalbinin çok çabuk değişebileceğini öğretmişti. Annem olmasına rağmen anneme güvenemiyor ya da ona bel bağlayamıyordum.

Sonunda Leo gitmek için döndü; papaz onu sıralardan birinin yanında bekliyordu. Leo omzunun üzerinden seslendi, "Bana borçlusun, Somerset."

Whit başını salladı ve onun gidişini izledi, ifadesi dikkatle boştu. Sonra bana baktı, gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşadı. Bana doğru yürüdü ve elini uzattı. Tanıdık nasırları ve sert avuç içini hissederek elini tuttum. Leo ve papazın peşinden gittik, tedirginlik nefesimi garip bir şekilde kesiyordu. Onun hakkında hâlâ bilmediğim, anlamadığım o kadar çok şey vardı ki. Umarım en büyük hatayı yapmamışımdır.

hayatımın hatasıydı. Sonra Whit kıvrıcık saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve gerginlik içimden sızıp gitti. Onun hakkında sevdiğim her şeyi hatırladım. Beni güldürüyordu ve sadıktı. Bana verdiği sözü tutacaktı. Bundan emindim. Doğru kararı vermiştim.

Biz evliydik.

Evliyim.

CAPÍTULO CUATRO

Shepheard'ın terasını dolduran çok sayıda insan serin açık havada yemek yiyor, konuşmaları otelin merdivenlerinin dibinde durduğumuz yerden bize kadar ulaşıyordu. Gece Kahire'nin üzerine çökmüştü, yıldızlar Philae'de bulduğumuz mezarların tavanında gördüklerim gibi parlıyordu. Biz evlenirken hava keskinleşmişti -içimden bir sarsıntı geçti- ve Nil Nehri'nden gelen esinti caddeden geçiyordu. Mısır'da mükemmel bir kış akşamıydı, sıcaklık ağır siyah elbisem için yeterince serindi. Whit'in bakışları, kadehlerine gömülmüş, iyi giyimli gezginlerin üzerinde gezindi, dudakları düzleşti.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Ricardo'ya çarpmadan bir şekilde içeri sızmamız gerekecek. Bizi birlikte görmekten hoşlanmayacaktır ve saatlerdir ortalıkta yokuz."

"Yatakta iyileşiyor olması gerekirdi."

Whit bana eğlenen bir bakış fırlattı. "Düşündüğünden daha çok amcana benziyorsun."

Bir elimi kalçama koydum. "Nasıl yani?" "Bir sakatlığın seni durdurmasına izin verir misin?"

"Yaralanmaya bağlı. Ne de olsa vurulmuştu." Alt dudağımı çektim. "Ama muhtemelen değil," diye itiraf ettim.

"Aileden gelen bir şey olmalı," dedi gülerek. "Bana akşam yemeğine yetişmeye çalışacağını söyledi. Bire on kala şu anda resepsiyonun yanında, ayaklarının üzerinde sallanıyor ve sohbet etmeye çalışıyor. Bandaj ve her şeyiyle."

Whit ve ben lobideki kalabalıktan yararlanarak ön kapıdan yan yana geçtik. Ama daha iki adım atmadan amcamı fark ettim. Birkaç beyefendiye kaşlarını çatmış, ellerinden birini sallayarak duruyordu, belli ki sinirliydi. Çok acı çekiyor olmalıydı ama bir şekilde hâlâ korkutucu görünmeyi başarıyordu. Whit'in yan tarafını sertçe dürttüm ve yüksek sesle boğazımı temizledim.

Bir homurtu çıkardı. "Bir fısıltı yeterli olurdu." "Bak."

"Onu senden önce gördüm. Sadece daha az dramatiktim." "Üzgün görünüyor."

"Türk halısının her yerine kan akıyor."

Nefes nefese kaldım. Kan, amcamın pamuklu gömleğine bulaşmış ve korkunç bir şekilde dışarıya doğru yayılmıştı. Yatağında olmalıydı ve birinin ona bir kase çorba getirmesi ya da en azından kirli bandajını değiştirmesi gerekiyordu. Ama hayır, sesi gürledi, yüksek sesle sekti ve yarasını yeniden açtığıнын farkında değil gibiydi. Amcam tartışma başlatmakta ustaydı. İçgüdüsel olarak ileri doğru bir adım attım ama Whit beni Karnak'taki ünlü sütunlardan esinlenerek yapılmış devasa granit sütunlardan birinin arkasına çekti.

Whit fısıltıyla, "Şu anda pek iyi bir ruh halinde görünmüyor," diye bağırdı. "Ve senden özellikle odanda kalmanı ve tüm eşyalarını toplamanı istedi."

"Whit," dedim sitemle.

Whit, "Eşyalar," diye düzeltti, dudakları seğiriyordu. "Çok fazla eşyaya sahipsin."

Vücudunun uzun çizgisiyle aynı hizaya gelene kadar beni kendine çekti ve ben bir itirazda bulundum. Bana baktı, ağzının keskin kenarında alaycı bir kıvrım vardı.

"Bu sütuna karşı sana tecavüz etmeyeceğim, Olivera. Sadece görölmeni istemiyorum."

Yanaklarım ateşle doldu. "Bunu biliyordum."

Göz kırptı. "Elbette biliyordun, benim küçük masumum." "Şu an dalga geçmenin sırası değil."

Elimi tuttu. "Hadi gidelim."

"Tío Ricardo bizi görürse olay çıkarır," diye uyardım. "Duyduklarınız asla eskisi gibi olmayacak."

Kalabalığın içine baktı. Amcam tam ortada duruyordu, sanki bir içgüdüyle büyük merdivene kolayca ulaşabileceği bir yerde durması gerektiğini biliyordu. Ama en azından yüzü lobi girişine dönüktü, sırtı gitmemiz gereken yere dönüktü.

"Benim yaptığımı yapın ve tökezleyecek ya da bayılacak kadar aptalca bir şey yapmayın."

"Hayatımda hiç bayılmadım," dedim en sert sesimle.

Beni sütunun etrafından çekti ve kalabalığın arasından yavaşça yürüdük. Whit gözlerini amcamdan ayırmıyordu, ben de kocamı dikkatle izliyordum.

Koca.

Buna asla alışamayacağıma yemin etmiştim.

Whit aniden durdu ve bana arkasında kalmamı işaret etti. Dört Mısırlı işadamından oluşan bir grubun yanında durduk, uzun tarboşları Whit'in yüksek boyunu gizliyordu. Purolarını üfleyerek pamuk fiyatlarını tartışıyorlardı. Aradaki boşluklardan amcamın odada dolaşan ateşli bakışlarını yakaladım. Çökmüş yanakları ve kızarmış gözleriyle o kadar korkunç görünüyordu ki, onu merdivenlerden kendim çıkarmak istedim. Ama sonra ülkeyi bir an önce terk etmem yönündeki talebini hatırladım.

Sempatim azaldı.

Whit elimi sıktı ve sanki devasa bir satranç tahtasındaki oyun taşlarıymışız gibi odanın içinde eğilip kalkarak ilerledik. Orada bir adım ileri, burada iki adım yana. Yaprakları süpürge gibi dışa doğru uzanan kocaman bir saksı bitkisinin arkasına saklanmak için bir an durduktan sonra nihayet merdivenlerin dibine ulaştık. Whit yemek odasına giden koridora baktı.

Koridordan aşağı koşmadan önce, "Kısa süre sonra döneceğim," dedi.

Arkasından bakakaldım, kemerli bir pencereyi gizleyen hacimli bir perdenin arkasına geçtim. Etrafına baktım

kalın işlemeli kumaşı, amcamın oyuklardan birindeki deri koltuğa çöktüğünü görecektik kadar zaman vardı. Öne doğru eğilip atılmış bir gazeteyi aldı ve boş boş sayfalarını karıştırdı.

Etrafımdaki perdeyi kapattım, zor nefes alıyordum. Whit nereye gitmişti? Ve gerçekten de o anda bir iş yapması mı gerekiyordu? Bekleyemez miydi-

"Çizmelerinin parmak uçlarını görebiliyorum," diye eğlenen bir ses geldi. Whit perdeyi kenara çekti. Sol elinde, bana Elvira'nın öfkelenildiği zamanki gözlerini hatırlatan, en koyu yeşil tonunda bir şişe taşıyordu. Daha yakından baktım ve kendimi düzelttim. Elinde 1841 yılından kalma pahalı bir Veuve Clicquot şampanya şişesi vardı. Sırıtarak üst kata doğru kaçmaya başladık ama tek düşünebildiğim kocamın yanında yürüdüğümdü.

Artık birbirimize aittik.

Bütün geceyi hayal ettiğimden emin bir şekilde ona doğru bir bakış attım. Kızıl mı kahverengi mi olduğuna karar veremediğim kumral saçları, omuzlarının güçlü çizgisi ve bazen ciddi, bazen muzip, bazen de kan çanağına dönmüş mavi gözleri.

Whit bana yan gözle baktı. "İyi bir takım olduk, Olivera."

Üçüncü kata ulaştığımızda, "Gerçek gibi görünmüyor," diye mırıldandım.

"Ve yine de buradayız." Whit elimi tuttu, sıcak avucu benimkini sıyırdı ve ürperdim. "Şimdiden benden pişman mısın?"

"Yarın tekrar sor."

Otelimin kapısına vardık ve ben aptal aptal kapıya baktım, düğünden sonra gelen kısmı yeni fark etmiştim. Whit çerçeveye yaslandı, bakışları yüzümden ayak parmaklarıma doğru kaydı. Bana hiç bu kadar derinlemesine bakmamıştı. Onun incelemesi altında kendimi çıplak hissettim. Hâlâ el ele tutuşuyorduk ama ikimiz de tutamağa uzanmak için hareket etmedik.

"Evlenmek için acele ettik," dedi usulca. "Bu gece acele etmemize gerek yok."

Yanaklarıma renk geldi ve ayaklarımı kaydırarak derin derin düşündüm. Dikkate alınması gereken pratik nedenler vardı. Yaptığımız şeyi geri almak için yerimiz olamazdı. Eğer planımızda bir zayıflık varsa, amcam bunun kokusunu alırdı. "Yaptıklarımızı amcama anlattığımızda," dedim yavaşça, "yapacağı ilk şey evliliğin feshi için bastırmak olacaktır."

Whit'in ifadesi karardı. "Cehenneme kadar yolu var."

"İkincisi," diye devam ettim, "kızlık zarımın hâlâ sağlam olup olmadığını kontrol etmesi için bir doktor getirmek olacak."

"Bu aşırı hissettiriyor."

"Blöfümü görmek için yapacaktır." Boğazımı temizledim. "Yani, yapmış gibi yapsak ama aslında yapmamış olsak." Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. "Ben zifaktan bahsediyorum."

Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım. Benimle alay edebilirdi ama ifadesi sabırlı ve nazikti, mavi gözleri yumuşaktı. Utanç duygum yavaş yavaş kayboldu ve onun yerine derin bir haklılık duygusu hissettim. Whit'le bu gece benim seçimimdi. Elimi bıraktı ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına çekti, parmakları elmacık kemiğime değdi.

"Saçlarını hep sevmişimdir."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırarak söyledim. "Ama çok fazla var ve hep düğümleniyor ve iğnelerden sürekli düşüyor..." Ben saçmalamayı bitirene kadar sabırla bekledi. Tanrım, çok gergindim. Bir çaydanlık olsaydım, yüksek sesle ısıklık çalıyor olurdu. Bir şampanya şişesi olsaydım, mantar çoktan patlamış olurdu. Ağzımdan çıkan kelimelerin izini kaybettim ve sesim kesildi. Çaresizce omuz silktim ve bir şekilde ne duymak istediğimi anladı.

"Amcan umurumda bile değil," dedi Whit. "Bu seninle ve benimle ilgili, başka kimseyle değil. Hazır olmadığın bir şey için seni acele ettirmek istemiyorum."

"Peki ya sen? Sen hazır mısın?"

Bana yavaşça gülümsedi, şefkatli ve hüzünlü. "Philae'den beri, Inez."

Whit'le yaşadığımız düzinelerce anı zihnime hücum ederken karnımda bir sıcaklık birikti. Kleopatra'nın son istirahatgâhını bulduğumuz ve gözlerimizden yaşlar akacak kadar çok güldüğümüz an. Beni kurtarmak için Nil'e atladığında, son nefesim de tükenirken bana hava vermişti. Nehrin karanlık bulanıklığında yüzünü hala hatırlıyorum, ağzını ağzıma bastırmadan önce aramızda sürüklenen baloncuklar. Ve bir anlık cesaretle ona nasıl hissettiğimi söyledikten sonra verdiği sessiz cevabı hâlâ duyabiliyorum. Sessiz sözleri omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti göndermişti.

Her iki taraf için de geçerli.

Herkesin yanında her zaman taktığı maske gitmiş, yerine nehrin tehdit ettiği gibi nefesimi kesen keskin bir kırılmalı gelmişti.

Şimdi de aynı ifadeyi takınıyordu ve bu beni cesur hissettiriyordu. Whit'e yavaş yavaş aşık oluyordum, nehrin yüzeyinin altında, kayıp bir mezar odasında, derme çatma bir çadırda, bir teknede.

Mezarın karanlığında bana sarıldığında, bu geri dönölmez bir şeydi. "Ben hazırım," diye fısıldadım. "Uzun zamandır hazırdım. İstedğim şey bu. Sen ve ben."

Ağzının kenarından bir sırtış geçti. Whit öne doğru ilerledi, başını eğdi ve beni öptü. Dudakları benimkilere karşı yumuşaktı, yavaş ama emin hareket ediyordu. Elini bileğimden sarkan çantamın içine soktu ve ağzıma doğru gülümsedi. Anahtarın kapıyı açtığını belli belirsiz duydum. Whit beni içeri çekti ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı. Sesi zar zor duydum. Fark ettiğim tek şey ağzının benimkine karşı tatlı ve derin bir şekilde hareket etmesiydi. Sonra beni kendine çekti, sol eliyle başımın arkasını kavradı ve sağ koluyla belime sarıldı, şişeyi yanıma dayadı.

Whit alnını benimkine yasladı ve bir kalp atışı boyunca aynı nefesi paylaştık. İki kez. Ve sonra bir tane daha. Geri çekildi ve öne doğru eğilerek botunun içine sakladığı bıçağı aldı. Bileğinin güçlü bir hareketiyle

bıçağı doğrulttu ve mantarı düzgünce çıkardı. Köpüklü şampanya döküldü ve gülüştük. Şişeyi ağzına götürüp bir yudum aldı ve ben onun bronzlaşmış boğazının uzun çizgisini izledim.

Sözsüzce bana şampanya ikram etti.

Derin derin içtim, tadı ekşi ve dilimde kuruydu. Köpüklü sıvı vücudumun her köşesine ulaştı ve kendimi köpüklü, lüks ve gecenin getirebileceği başka şeyler için sabırsız hissettim. Whit beni yeşil kanepeye götürdü ve yarısına kadar çevirdi, böylece oturduğumuzda beni kollarının arasına almış, iki bacağını da kucağına uzatmıştı. Bir yudum daha aldım ve ona daha fazlasını teklif ettim. Başını salladı ve şişeyi alıp yavaşça yere koydu.

"Önce konuşacağız," dedi. "Ben senin göbek adını bile bilmezken, sen nedense benim hakkımda hep çok fazla şey öğreniyorsun."

"Çünkü sorular soruyorum."

"Çok fazla."

Gülümsedim. "Ben de senin göbek adını bilmiyorum."

"Önce sen."

"Emilia. Bu bir aile ismi." Omzunu dürttüm. "Senin sıran."

"Lord Whitford Simon Hayes."

"Sana asla Lord Somerset demeyeceğim."

Whit ürperdi. "Eğer yaparsan, ben yürüyorum."

Whit'i bir asker olarak düşündüm, her şeye rağmen bir arkadaşını kurtarmak için savaşıyordu, doğrudan bir emre karşı geliyordu. Ricardo'ya karşı bile doğuştan gelen bir sadakat gösteriyordu, bazen sinir bozucu bir dereceye kadar, ama bu sadece sorularıma cevap vermediği zaman oluyordu. Öne doğru eğildim, kulağını ısırdım. "Beni asla bırakıp gitmezsin."

Sanki bir mumu söndürmüştü ve geriye sadece bir duman kalmış gibi, yüzündeki tüm şakacılık izleri kayboldu. "Beni kesin konuşacak kadar iyi tanıyor musun?"

"İstediğiniz kadar ve yüksek sesle protesto edin, Bay Hayes, ama onurunuzu benden saklayamazsınız."

"Pek çok onursuz şey yaptım, Inez," dedi sessizce.

"Hiç kimse sana kendine karşı ne kadar sert olduğunu söyledi mi?"

"İnsanların içindeki iyiliğe inanmanın tehlikeli olduğunu size söyleyen oldu mu?" diye karşı çıktı.

"Bence tüm bu alaycılığın altında derin bir sevgi yatıyor. Ve sadıksın. Ve nazıksın," diye ekledim çünkü kendimi tutamadım.

Whit bir kahkaha attı. "Ben de nazik değilim, Inez." "Olabilirsin," dedim inatla. "Öylesin."

Whit sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını çatı ve bacağını çimdikledi, ben de kıvranmaya çalıştım ama bir kolunu belime dolamış, diğerini de bacaklarımın üzerine atarak beni sıkıca tuttu. Elbisem ayak bileklerime dolanmıştı. Bu pozisyonda olacağımı hiç hayal etmemiştim. Alıştığımız konuşma ritmine girmiştik, düzinelerce sıkı dönüşün olduğu hızlı bir vals. Beni nefessiz ve garip bir şekilde kendinden emin bırakmıştı. Whit kendim olmayı kolaylaştırıyordu.

"Şimdiye kadar sadece bir kişiye karşı gerçekten nazik oldum." Beni daha yakına kaydırды.

"Sadece bir tane mi?" Yavaşça başımı salladım. "Aynı fikirde değilim."

Whit küçük bir tebessüm etti. "Sana bir ya da iki kez nazik davranmış olabileceğimi kabul ediyorum."

Bir ya da iki kereden fazla. "Ne taviz ama." Durakladım. "Kimden bahsediyordun?"

Buna karşılık olarak beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Kokusu aramızda dönüyordu; açık hava, temiz hava ve portakal diliminin ekşi ısırganının bir karışımı.

"Konuşmamız bitti mi?" Nefes nefese sordum.

Bakışlarımla buluşacak kadar geri çekildi. "Senin hakkında bir şeyler bilmek istiyorum. Aileni."

Ben de ona anlattım. Annemle babamın Mısır'dan dönmesini beklediğim uzun yıllar, teyzem ve onun sinir bozucu tavırları, bir hanımefendi gibi davranmayı bilen kuzenim Amaranta ve

Sonra Elvira. O benim favorimdi. Benim insanımdı. Ne zaman omzumun üzerinden baksam, o hep yanımdaydı. İçimdeki en iyiyi gördü ve ben de yan yana yaşayacağımızı, büyüüp arsız kedilere dönüşen yavruları toplayacağımızı düşündüm.

Onu kaybettiğim anı asla unutmayacağım. Hala nefes aldığı ve bir saniye sonra yüzünün paramparça olduğu o anı. Tanınmaz hale gelmişti. Onun hatası benim izimden gitmek, benim yaptığım gibi gizlice Mısır'a kaçmaktı. Ben cevaplar aramaya geldim, ama Elvira beni aramaya gelmişti. Her zaman yaptığı gibi. Şimdi, ne zaman omzumun üzerinden baksam, orada olmayacaktı.

Whit yanaklarımdaki yaşları nazikçe sildi. Ağlamaya başladığımı fark etmemiştim. Onu kaybedeli bir haftadan az olmuştu ama şimdiden sonsuzluk gibi geliyordu. Onunla son kez birlikte olduğum günden bu yana daha çok gün geçecek olmasından nefret ediyordum. Günler aylara dönüşecekti. Aylar yıllara. Yıllar on yıllara. Ve zaman acımasız olacaktı, çünkü anılarımı alacak ve onu o yapan ayrıntıları unutana kadar onları bulanıklaştıracaktı.

"Arabella'yı kaybedersem teselli bulamam," diye fısıldadı. "Arabella mı?"

"Ben de ondan bahsediyordum."

"Kız kardeşin," dedim hatırlayarak. Neredeyse büyümüş, suluboya resim yapmayı seven, doğuştan meraklı bir kız. Arkadaş olmak isteyeceğim birine benziyordu. Onu Whit'le aynı saç rengine, aynı soluk mavi gözlere sahip olarak hayal ettim.

"Kız kardeşim," diye onayladı. "Ailemizin en iyisi ve en kibar olanı. Sinek kuşu gibidir, evin içinde uçar, hizmetçileri güldürür, hayvanları büyüler, Grimms'in peri masallarının sayfalarına aitmiş gibi görünen suluboya resimler yapar. Biz onu hak etmiyoruz." Yüzü kasvetli bir hal aldı. "Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok."

"Nazik ve sadık," diye düşündüm.

Whit gözlerini devirdi. "Bir şey hakkında bir kez karar verdin mi, artık onu değiştiremezsin, değil mi?"

Sahip olduğu ve hayranlık duyduğum nitelikleri neden görmezden gelmeye çalıştığını anlayamıyordum. "Komik, ben de senin için aynı şeyi söyleyecektim."

"Ben bir kahraman değilim," diye mırıldandı, çenesi aşağı dönüktü. "Ailemle tek bir konuşma yaparsam gerçeği   renirsin."

"Görünüşe göre tüm çocuklarına karşı sert davranmışlar."

Başını salladı. "Kardeşim ve ben buna dayanabiliriz ama Arabella dayanamaz."

"Yani onu korudun." Elimi ensesine götürdüm ve saçlarının uçlarıyla oynadım. Başını kanepeye yasladı, gözleri kapandı. "Kardeşin hakkında pek konuşmuyorsun," dedim.

"Porter," dedi. "  nk  o korkunç derecede sıkıcı, mantıklı ve pratik biri."

"Sen de pratik birisin," diye gözlemledim.

 grenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Böyle saçmalıklar duymak istemiyorum."

"Olabilecekler için daha hazırlıklı birini tanımıyorum."

Gözlerini açtı. "Porter çok daha kötü. Her şeyi getiriyor; giysiler için bir sandık, ilaçlarla dolu bir sandık, ayakkabıları ve silahları için bir sandık, gideceğimiz yerin haritalarıyla dolu bir sandık, köpeği için oyuncaklarla dolu bir sandık-"

"Ama o senin kardeşin ve sen onun için ölürsün."

"Ne dram ama." Whit gözlerini devirdi. "Ama evet, yapardım."

Uğruna hayatını feda edecek kadar derinden sevdiği kişilerin listesi çok kısa olurdu. G l msemelerini ve  p c klerini özgürce dağıttırdı ama kalbini avucunun içinde güvende tutardı. Ona çok yaklaşırsanız, saldırırdı. Yine de bu dünyada onun kalbine sahip olan en az iki kişi vardı.

Onlardan biri olabilmeyi umuyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. " p beni, Whit."

Beni kendine çekti, dudakları dudaklarıma sürtündü ve sonra öpücüğü derinleştirip ağzıma karşı inledi.

Dudaklarımı ayırıp dilimi hafifçe emerken parmaklarım boynunun arkasına dolandı. Hiç bu kadar derinlemesine öpülmemiştim. Aradan bir yıl geçmiş olabilirdi ve ben bunu fark edemezdim. Yavaşça çekerek boynumdaki atkıyı çıkardı, kumaş tenimde yumuşak bir fısıltıya dönüştü.

"Bu neden hâlâ sende?" diye sordu.

"Bu güçlü bir büyü," dedim. "İşe yarayabilir."

Whit bakışlarını daralttı ve ben de kucağında kıpırdandım. "Bunu büyü için mi sakladın?"

Eşarbı geri aldım, parmaklarımı parlak desenin üzerinde hafifçe gezdirdim. "Anneme aitti."

"Biliyorum," dedi, sesi nazikti.

"Ondan bir türlü kurtulamıyorum," diye fısıldadım. "Ama kurtulmalıyım, değil mi?"

"Onu bırakmaya hazır olduğunuzda, bırakacaksınız" dedi. "Ve eğer o gün hiç gelmezse, onu saklamakta utanılacak bir şey yok."

Kumaşı düzgünce katladım, her bir iplikten yayılan büyüyü hissettim. İlk defa orijinal büyüyü ve bu özel takıyı takmış olması gereken büyücüyü merak ettim. Bazı sihirlerin bu kadar sıradan bir şeye bağlanacağını biliyorlar mıydı? Onlar-

"Inez," diye fısıldadı Whit. "Eşarbın içindeki sihri düşünmeyi bırak."

Acı acı gülümsedim.

"Bana geri dön." Elini belime doğru uzatırken, diğer elini elbisemin ön tarafına götürdü ve her bir düğmeyi yavaşça ilikledi. Yakası ipek bir kurdeleyle bir arada tutulan beyaz kombinezonum ortaya çıktı. Whit çekti ve düğüm çözülerek göğüslerimin kabarıklığı ortaya çıktı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve masum dehşet boğazımı sıktı. Öne eğildi, beni tekrar öptü. Ne beklemem gerektiğini biliyordum.

Babamın kütüphanesinde bir sürü okuma materyali vardı ama hiç kimse beni bu anın nasıl hissettireceğine hazırlamamıştı.

Yokuş aşağı çok hızlı bir araba yolculuğu.

Daireler çizerek çılgınca dönüyor, dengesini korumak için kollarını uzatıyor.

Yükselen ve sayıklama tehdidi oluşturan bir ateş.

Başım istekten ve baş dönmesinden dönüyordu. Keten gömleğine sarıldım, kumaşı yumruklarımda sıktım, tutunacak bir şey arıyordum.

Whit ağzıma karşı, "Kalbin hızla çarpıyor," diye mırıldandı. Avucumu göğsünün üzerine koydum. "Seninki de öyle."

Whit kıvrık saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Saç örgümden kaçmıştı. Aynaya bakmayı bile düşünmedim. Tanrı nasıl göründüğümü biliyordu.

"Çok güzelsin," dedi.

Ayağa kalktı ve beni yatak odasına taşıdı. Beni nazikçe yatağa yatırdı ve sonra ağırlığını vermemeye dikkat ederek üstüme çıktı. Başını eğdi ve boğazıma sıcak öpücükler kondurdu. Elbisemin önü açıldı ve bir parmağını köprücük kemiğimde gezdirdi.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Emin misin, Inez?" diye fısıldadı.

"Sen değil misin?"

Yüzünde bir şey parladı, okuyamadığım bir ifade. Göğsümü avuçlarken alt dudağımı hafifçe ısırды, başparmağı ince pamuğun arasından üzerimde gezindi. Karnımın derinliklerinde sıcaklık birikti ve nefesim kesildi. Beni tekrar öptü, ilk başta yumuşak bir şekilde, ama hızla daha derin, daha çaresiz hale geldi. Dilinin her hareketi kalbimi hızlandırıyor, başımı döndürüyordu.

Ancak çok sonra, Whit yorganı kızarmış tenimizin üzerine örttükten ve önce o uykuya daldıktan ve ben onun yumuşak nefes alışını dinledikten sonra, soruma cevap vermediğini hatırladım.

CAPÍTULO CINCO

Yumuşak bir şey enseme sürtündü. Hassas cildimin üzerinde hafifçe kayıyordu. Gözlerimi kapalı tuttum, rüya gördüğümünden ve uyandığım anda bu hissin sona ereceğinden emindim. Ama güçlü bir kol belimi sarmış, beni geniş bir göğse yaslamıştı. Balkonun açık bırakmıştım ve yatağın etrafını bir koza gibi saran cibinliğin sıkı örgüsünden serin hava süzülüyordu. Gözlerimden birini açtım, şafağın puslu boya darbelerini seçebilmek için cibinlik kumaşına gözlerimi kısarak baktım.

"Buenos días," diye mırıldandı Whit saçlarıma karşı.

Titredim, kendimi onun sıcaklığına daha da yaklaştırdım. Dün geceye dair anılar birbiri ardına zihnimde canlandı. Vücudumun her santimini keşfeden Whit'in ellerinin sıcaklığı. Düşünmemi zorlaştıran, başımı döndüren ve döndüren öpücükleri. İçime ilk girdiğinde hissettiğim keskin sızı ve bu sızının azalarak bedenimi ele geçiren bir şeye dönüşmesi. Tarif edilemez. Nazik ama sahipleniciydi. Sabırlıydı ama yine de çıkardığı seslerde, ağzıma karşı yumuşak nefes alışlarında onun aceleciliğini hissediyordum. Gerçek olamayacak kadar inanılmaz görünüyordu. "Rüya mı görüyorum?" Hayret dolu bir ses tonuyla sordum. "Dün gerçekten oldu mu?"

"Umarım öyledir, yoksa senin yatağında işim olmaz."

Yastığa doğru gülümsedim. "Hiç uyuyabildin mi?"

"Tabii ki hayır." Gerinip beni kendine çekti ve saçlarım burnunu gıdıklayınca hapsirdi. "Gece boyunca seni arzularak uyandım."

Kızardım. "Oh."

Whit güldü, başparmağı kaburgalarımın hafif daireler çizdikten sonra yavaşça yukarı doğru kaydı. "Bir karım olduğuna inanamıyorum." Kulağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Yaptığımız şeyin muazzamlığı önümde uzanıyordu, sanki geleceğimiz yayılmamış bir kurdeleymiş gibi. "Ne yapmak istiyorsun?"

Whit durakladı, başparmağı omzumun kıvrımında duruyordu. "Bu dakika mı?" Sesi eğleniyor gibiydi. "Günün geri kalanında mı? Ya da genel olarak?"

Kollarında döndüm, merak içindeydim ve düğünden sonrasını konuşmadığımıza inanmakta güçlük çekiyordum. Annemi hallettikten sonra önümüzde koca bir hayat vardı. Söylendiği gibi, dünya bizim istiridyemizdi. Gülümsedim ve Whit kaşlarını çatarak bana baktı.

"O kafanın içinde neler oluyor?" "Dünya bizim istiridyemiz," diye açıkladım.

"Ah," diye fısıldadı. "Yine Shakespeare."

Parmağımı çenesinde gezdirdim, aylar önce çizdiğim inatçı çenesindeki sert çizgiyi takip ettim. "Sen bir askerdin ve amcam için casusluk yaptın. Artık imkânlarımız var ve ne istersek yapabiliriz." Dudaklarımı yaladım. "Hayatında ne yapmak istiyorsun?"

"Bence en iyi soru ne yapmak istediğinizdir? Bu senin servetin."

"O bizim" dedim, çünkü evliliğimize farklı taraflardaymışız gibi başlamak istemiyordum. Uzun zamandır ailemden kopmuştum, bağlarımı koparmıştım ve nerede durduğumdan ya da nereye ait olduğumdan emin değildim. Tek istediğim onun ve benim birlikte yarattığımız bir şeyin parçası olmaktı. Bir ailenin. Annem bizimkini parçalamıştı. Kuzenimin yüzü gözümün önünden geçti ve keder, güçlü bir likör gibi yüzeye çıktı. Bir kez olsun, dokunduğum bir şeyin milyonlarca parçaya ayrılmasını istemedim.

"İnez, ne istiyorsun?"

"Babama ne olduğunu bilmek istiyorum," diye fısıldadım. "Yaşayıp yaşamadığını ya da nereye gömüldüğünü bilmek istiyorum. Elvira-" Nefesim göğsümde sıkıştı ve zorlukla yutkundum. "Elvira annem yüzünden öldü," dedim. "Onun hapse girmesini istiyorum. Adalet istiyorum."

"Bunların hiçbirisi paraya mal olmuyor."

"Onu bulmanın bir maliyeti olacaktır."

Whit omuz silkti. "Sadece doğru insanları bulmanız gerekiyor." Başparmağını alt dudağıma sürttü. "Peki ya sonrası?"

Henüz kelimelere dökemediğim bir şey vardı. Mısır sokaklarında her yürüdüğümde yakınımda duran bir his. Bana merak duyguma, yeni bir dili yavaş yavaş öğrenmenin teşvik edici zorluğuna, buradaki insanların sıcaklığına ve misafirperverliğine dikkat etmemi söylüyordu. Mısır iliklerime kadar işlemiştii ve onu her zaman özleyeceğimi biliyordum. Ama ya ... ona evim dersem? Ya biz onu eve çağırırsaydık? Amcam ve Abdullah'la birlikte çalışmak bana keyif vermişti. Bir ekip olarak çalışmak ve onların yaptıklarını desteklemek bana bir amaç vermişti. Bir haklılık duygusu. Düşüncelerimi ilk kez açığa vurdum. "Mısır'da kalmak ve Abdullah'ın kazılarını finanse etmek istiyorum. Belki Kahire'de bir ev satın alırım."

"Burada yaşamak ister miydin?" Whit, beni tam olarak anladığından emin olmak istercesine her kelimeyi yavaşça uzatarak sordu. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Başka bir yere evim diyebileceğimi düşünemiyorum," diye itiraf ettim. "Peki ya sen?"

"Her zaman İngiltere'ye dönmem gerekiyordu, bu yüzden farklı bir şey ummama ya da beklememe izin vermedim. Tıpkı seninle evlenmeyi beklemediğim gibi."

"Evliyim," diye fısıldadım. "Tengo un esposo." "Evet, var."

Ana dilimde konuştuğumda beni anlayabildiğini unutmuştum. Tenimde hoş bir heyecan kıvılcımı çaktı. Aramızdaki ilişki böyle olacaktı. Yavaş sabahlar ve

Fısıltıyla konuşurdu. Beni güldürürdü ve sadıktı. Ona güvenmiştim. "İspanyolcan ne kadar iyi?"

Whit üzerime çıktı ve beni sırt üstü yatırdı. Nabzım hızlandı, kanım karıştı. Saçları yumuşak dalgalar halinde alnına dökülmüş, karmakarışık. Omuzlarının genişliği diğer her şeyi engelliyordu. Uykulu mavi gözleri bana bakıyordu, uyanıktı ama uyanık değildi. Tembel bir gülümseme ağzının köşelerini derinleştirdi. Eğildi, yumuşak dudakları nazikçe benimkileri ayırdı, sessiz bir vahşilikle öpücüğün içine gömüldü, ısırıldı ve tattı.

Oda hâlâ karanlıktı ve sanki bir rüyadaymışız gibi hissediyordum, ta ki vücudunun yavaşça uyandığını, nefesinin hızla çıktığını, elinin boynumdan aşağıya ve daha da aşağıya kaydığını hissedene kadar.

"Debería practicar más," dedi, ağzı köprücük kemiğime doğru hareket ederken.

"Ne?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zihnimi hoş bir bulanıklık kaplamıştı ve bu bulanıklıktan hiç çıkmak istemiyordum. Sonsuza dek kaybolmak bana iyi gelecekti. Haritaya gerek yoktu.

Whit sırtıtarak başını kaldırdı ve ben bir parça kendini beğenmişlik sezdim. Bana doğru hareket etti, uzun çizgisi kalçalarımın arasına girdi ve nefesim kesildi. Gülümsemesi büyüdü, artık ima etmiyordu.

Bakışlarımı kısmıştım. "Kendinden çok memnunsun."

"Dedim ki," diye fısıldadı, çenemi ısırmak için durakladı ve sonra İspanyolca tekrarladı, "daha fazla pratik yapmam gerektiğini."

Kelimeler doğruydu ama aksanı üzerinde çalışılması gerekiyordu. "Tío Ricardo ile İspanyolca konuşmalısın."

Amcamın adını duyunca ikimiz de donup kaldık. Whit neredeyse beni ezecek şekilde alçaldı ve boynuma doğru inledi. Sonra kalktı ve kendini yastığına doğru geriye attı.

Sesi düzdü. "Ricardo." "Ona bugün söylemeliyiz."

Whit gözlerini tavana dikti ve başını salladı. "Bu sabah."
"Çok kızacak," dedim. "Bir doktor tutabilir; o boşanmaya zorlayabilir."

Whit yavaşça başını bana doğru çevirdi ve gözlerimle buluştu. Sesi ölümcül bir fısıltı gibiydi. "Kimse benim hayatımı belirleyemez, Inez." Beni kendine çekti ve kulağımı kalbinin üzerine yerleştirdi. Ritim sabitti. "Hiç kimse."
Ona inandım.

★ ★ ★

Merdivenlerden ikinci kata kadar dokunmadan, konuşmadan yürüdük. Whit her adımda tavrını incelikli bir şekilde değiştiriyor, herkesin önünde taktığı maskeyi takıyordu. Elinin altında bir matara bulunduran dikkatsiz haydut, gülümsemeleri nasıl ikna edeceğini bilen çekici flörtçü. Whit'in bu hali tanıdıkta ama karanlıkta ortaya çıkardığım halini özlemiştim. O Whit beni kendine yakın tutuyordu ve sözleri keskin, alaycı yanını yitirmişti.

Koyu yeşil boyalı, kıvrımlar ve spiraller çizilmiş bir kapıya ulaştık ama ben kapıyı çalamadan Whit kendi parmağıyla serçe parmağıma uzandı ve onu bir kalp atışı kadar uzun süre tuttu. Bana tek parmağıyla tutunmasına rağmen kendimi ona bağlı hissettim. Bu işte beraberdik.

Whit beni bıraktı ve kapıyı açarak önce içeri girdi. Bizi dağınık bir oturma odası karşıladı. Eski gazeteler sehpanın üzerine gelişigüzel yığılmıştı ve birkaç tepsi yenmemiş yiyecek vardı: pide ve humus, domates suyunda haşlanmış bakla kaseleri. Boş kahve fincanları neredeyse her yeri kaplamıştı.

Oda bayat hava ve erkek teri kokuyordu.

Burnumu kırıştırdım. Dağınıklığa ayak uydurmaya çalışmışım ama Tío Ricardo herhangi bir müdahaleye karşı uluyordu. Birkaç dakikalığına yanında oturmama izin veriyordu ama sonra toparlanmam için odadan çıkmamı emrediyordu.

Whit yatak odasının kapısını çaldı ve amcamın homurtusu sinirlerimi alt üst etti. Nefesim titredi ve Whit duymuş olmalı ki beni kapalı kapıdan geri çekti.

"Ona kendim söyleyebilirim," diye fısıldadı. "Burada olmak zorunda değilsin."

"Biz bir takımız,"
dedim. "Ben
halledebilirim."

"Yapabileceğini biliyorum," dedim parmak uçlarımda yükselerek. Yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Ama bunu yapmak zorunda değilsin."

Elimi tuttu. "Birlikte o zaman."

Whit yatak odasının kapısını açtı ve içeri girdi. Eğer oturma alanı dağınıksa, amcamın yatak odasının durumu tam bir felaketti. Giysileri her yere saçılmış, botları pencerenin yanına fırlatılmış ve yatağın üzerine onlarca kitap saçılmıştı. Birkaç boş kupa pencere kenarına dizilmişti ve komodinin üzerinde yenmemiş bir tost tabağı vardı. Yüzümü buruşturdum ve etrafı toparlamak için aklıma bir not aldım.

"Oh, güzel. Biletlerinizi masanın üzerinde bırakmışsınız. Şurada bir zarfın içindeler. Toplandın mı?" diye sordu amcam, kucağındaki kâğıt yığınının odaklanmış bir halde. Günlerdir tıraş olmamıştı, bu da ona asık suratlı bir boz ayı görüntüsü veriyordu. Solmuş, paçaları yıpranmış çizgili bir pijama giymişti. Annemin ona vereceği bir şeye benziyordu. Annem ona bakmayı severdi çünkü annem bunu asla kendisi yapmazdı. Onu düşününce, öfke kabaran bir kum bulutu gibi yükseliyordu. Elvira'yı hatırlamadan onu düşünemezdim.

Lourdes'i aklımdan uzaklaştırdım.

Whit ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım. "Sana söylediğim gibi, Mısır'da kalıyorum."

"Ve sana defalarca söylediğim gibi," dedi amcam, bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırarak. Elindeki kâğıt yığınının yana fırlattı ve çarşaf her yöne savruldu, birkaçı yataktan düştü. "Ben senin vasinim ve ne dersem onu yapacaksın. Arjantin'e başka bir tabut göndermemeyi tercih ederim."

Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama dondu kaldı. Dikkati kenetlenmiş ellerimize kaymıştı. Yüzünün tüm rengi soldu ve bembeyaz kesildi. Yüz ifadesi şaşkın bir öfkeye dönüştü. "Whitford."

"Haberlerimiz var," dedi Whit ve ilk kez gülümsemiyor ya da göz kırpmıyordu. Tavırlarında mezarlıkta yürüyen bir adamın ciddiyeti vardı, ağırbaşlı ve saygılıydı.

"Ondan uzak dur."

Whit tutuşunu sıkılaştırdı. Amcam hareketi fark etti ve yatak takımını savurarak ayaklarını halının üzerine sertçe indirdi. Ayağa kalktı, hafifçe sallandı ama sonra yatağın etrafında tökezledi.

"Hayır, yapma-" diye haykırdım.

Tío Ricardo yumruğunu kaldırırken Whit beni arkasına aldı. Whit yumruğu durdurmaya çalışmadı; amcamın kocamın yüzüne indirdiği yumruğun gürültüsünü duydum. Whit sendeledi ve onu dik tutmak için iki elimi birden kullanmam gerekti.

"Ne yaptın sen?" Ricardo gürledi. "Bana yapmayacağına söz vermiştin-"

"Bana da bir söz verdi," dedim.

Whit dudağındaki kanı silerek, "Inez," diye uyardı. "Henüz değil-"

Ricardo'nun ela gözleri büyüdü. "Carajo," dedi, tam da ben "Evlendik!" diye bağırırken.

Kelimeler top ateşi gibi gürledi, etrafımızda patladı. Duvarların sarsılmamasına, yerlerin çatlamamasına hayret ettim.

"Hayır," dedi Ricardo, yatağın üzerine düşerek. "Hayır."

Öfke ondan güçlü dalgalar halinde yayılıyordu. Bir elini havaya kaldırarak ayağa fırladı ama Whit yanından sıyrıldı ve amcamın momentumunu kullanarak onu etrafında döndürüp bizden uzaklaştırdı.

"Bitti," dedi Whit.

"Değil," diye tükürdü Tío Ricardo. "Bunu iptal ettireceğim." "Çok geç," dedim neşeyle.

"Mahvoldum."

"Inez." Whit inledi. "Lanet olsun."

Tío Ricardo arkasını döndü, gözleri çılgına dönmüştü. "Yalan söylüyorsun, yine numaralarından biri!" Bana doğru geldi, ellerini sanki beni boğazlamak istermiş gibi uzatmıştı.

Ama Whit aramıza girdi. "Bana bağırabilirsin," dedi sessizce. "Hayal kırıklığına uğrayabilirsin, ihanete uğramış hissedebilirsin. Ama karıma sesini yükseltme. Eğer biriyle savaşmak istiyorsan, benimle savaş Ricardo."

İşaret parmağını bana doğru uzatarak, "Doktor çağıracağım," dedi. "Görmüyor musun! Blöf yapıyorsun."

"Yap," dedim çenemi kaldırarak. "Ama sonuçlarını beğenmeyeceksin."

Amcam şaşkına dönmüş gibiydi. Yüzündeki kızgın şaşkınlık yavaş yavaş siliniyor, yerini çaresizliğe bırakıyordu. İçgüdüsel olarak, Mısır'a geldiğimden beri ona her cehennemi yaşattığım zamanı hatırladığını tahmin ettim.

Birkaç olay oldu.

"Aman Tanrım," dedi Tío Ricardo. "Tanrım." Omuzları titreyerek yatağa geri düştü. Tekrar konuştuğunda sesi düzdü ve herhangi bir duygudan yoksundu. "Bunu geri alacağım."

"Hamile olabilirim," dedim, bu kez daha az neşeyle.

Whit'in yüzündeki kan çekildi. "Aman Tanrım, Inez."

Amcam burnunun kenarını sıktı, belli ki kontrolünü kaybetmemek için mücadele ediyordu. Bu haberin onu gerçekten yaralayacağını tahmin etmemiştim. Öfkesini bekliyordum ama derin endişesini değil. Öfkem yüzünden bunun sadece kontrole ilgili olduğunu düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Amcam benim iyiliğimi düşünüyordu ve gerçekten incindiğimi görmek istemiyordu. Annemin entrikaları ya da Whit tarafından.

Whit bana kızgın bir bakış fırlattı. "Nazik olmayı deneyebilir misin?"

"Nezaketten anlamıyor," dedim, kendimi amcamın küstahlığını hatırlamaya zorlayarak. Eğer beni zorlamasaydı, Whit'le gizlice evlenmezdim. Bu onun

Otoriter davranışları bana başka çare bırakmamıştı. Sadece iki seçeneğim vardı.

Mısır'ı terk et ya da evlen.

"Belki ben de dahil olmak üzere bu odadaki herkesi korkutmamaya çalışırsanız, konuşma daha verimli bir yönde ilerleyebilir."

Amcamla yüzleştim. "Bunu kabul etmek zorundasın."

"O seni hak etmiyor. Whit'in beş kuruşu bile yok ve onu bulduğumda sarhoştı. Hangi yılda olduğumuzu bile bilmiyordu."

"Bana söyledi," dedim, ki bu tam olarak doğru değildi. Yeni kocamın beş parasız olduğunu tam olarak bilmiyordum, önemli de değildi. Onun adına ihtiyacım vardı. Bir kocaya.

"Whitford, savunmasız olduğunu düşünmenize izin verecek kadar kendini paylaşıyor," dedi amcam bıkkınlıkla. "Ama sadece görmenizi istediği şeyleri görmenize izin veriyor."

Kendimi bir kulenin tepesinde duruyormuşum gibi hissediyordum ve amcam her cümlesinde bir blok kaldırıyordu. Eğer devam ederse, tüm yapı yıkılacaktı. Ve ben molozların altında kalacaktım.

"Yeterince biliyorum," dedim, sesimin kenarları titriyordu. Whit bana ailesinden, geçmişinden, kaybettiği dostluklarından ve milis kuvvetlerinde geçirdiği yıllara dair hayal kırıklıklarından bahsetmişti. Ona gizlice bir göz attım, onu tamamen taş suratlı ve içine kapanık bulunca irkildim.

"Onu tanıımıyorsun." Tío Ricardo kocama doğru bir parmak salladı. "Ona haklı olduğumu söyle."

İrkildim, sözleri tenimi gıcırdattı. Kendimi onlardan nasıl koruyacağımı bilmiyordum çünkü küçük bir parçam da aynı şey için endişeleniyordu. Evliliğimiz avucumun içindeki kumun kayması gibiydi. Aramızdaki zayıf bağ parmaklarımın arasından kayıp gidebilirdi.

Whit, gözle görülür bir çabayla, bana silahının yüzeyinden yansıyan ışık parçasını hatırlatan bir sırtışla eleştiriye karşılıdı. Bunu bir silah gibi taşıyordu. "Benim hakkımda bu kadar az düşündüğünü bilmiyordum."

Amcam dikkatsiz sözleriyle Whit'i nasıl incittiğini asla fark etmeyebilirdi, ama ben fark ettim. Artık nereye bakacağımı bildiğim için, gerilmiş çenesinde, sertleşmiş omuzlarında acının incelikli görüntüsünü görebiliyordum. Yanağındaki bir kas gerilmişti. Ama kendini savunmayacaktı. Her suçlamayı, karakterine ve onuruna indirilen her darbeyi, izlemesi acı veren bir tarafsızlıkla karşılıyordu.

Whit bu şekilde hayatta kaldı.

Kendini kapattı ve yaralarını gömdü. Bir şişe viskinin, cıvı cıvı bir sırtışın ve yakıcı bir zekânın arkasına saklandı, alaycı bloklardan oluşan bir duvar onu bir daha incitemeden dünyadan korudu.

"Kilisede mi evlendiniz?" Tío Ricardo aniden sordu.

"Yaptık," dedim. "Bir papazla birlikte."

Amcam gülümsedi. "Henüz yasal değil, Inez."

Whit, "Kardeşime bir telgraf gönderdim," dedi. "Buna göre bir dosya hazırlayacak ve ilanlar okunacak. Şimdiye kadar tüm İngiltere'de duyulmuştu. Lord Somerset nişan anlaşmasını bozdu ve resmi olarak evlilik piyasasından çekildi."

Ona sorgulayıcı bir bakış attım. Böyle bir şey gönderdiğini görmemiştim. Ama zaten bunca zamandır birlikte değildik. Sabah beni uyandırdıktan sonra göndermiş olabilirdi. Whit gözüme bakmadı ve farkına vardım. Belki de yalan söylüyordu? Evet, bu amcam için yapılmış bir hile olmalıydı.

Tío Ricardo bu bilgi karşısında ne yapacağını şaşırmış gibiydi ve ben Whit'in hızlı düşünmesini sessizce alkışladım. Sonra amcam öne doğru sallandı ve ben de otomatik olarak dirseğini kavrayarak onu sabitledim. Hâlâ çok solgun görünüyordu ve giysileri ince bedeninden sarkıyordu. Kurşunla vurulduğundan beri kilo kaybetmişti. Ona mükemmel bir bakım yapıldığını ve eski bir iyileştirme büyüsunün dokunuşunu taşıyan bir miktar akçaağaç şurubu verildiğini biliyordum. Doktor şişeyi bana kendisi göstermişti.

"Seni asla affetmeyeceğim," dedi.

Benimle mi yoksa Whit'le mi konuştuğunu soracaktım ama dilimi tuttum. Kim olduğu önemli değildi. "Bunun bir sok olduğu biliyorum ama ben kararımı verdim. Mirasım bana ait ve sen de tüm vasilik sorumluluklarından azat edildin. Mısır'da kalmakta özgürüm ve bu konuda ya da Whit'le evliliğim hakkında tek bir kelime daha duymayacağım. Bu iş bitti."

Birisi süitin ana kapısını çaldı ve gürültü beni bir an için şaşırttı. Denize açılmış, karayla bağlantımız kesilmiş gibiydik, salımızda krater büyüklüğünde bir delik varken üçümüz su üstünde kalmaya çalışıyorduk.

Whit odadan çıktı ve bir süre sonra elinde bir şeyle geri döndü. Tío Ricardo'ya getirdi. "Size bir telgraf var."

Amcam kâğıdı yırtarak açtı ve sayfayı çıkardı, satırları hızlıca okudu ve yüksek sesle küfretti. Kâğıdı fırlattı ve kâğıt yatağın üzerine düştü.

Notta şöyle yazıyordu,

**SANA PHILAE'DE İHTİYACIM VAR. FELAKETİ
DURDUR. ÇABUK GEL. DOKTOR GETİR.**

ABDULLAH

"Anlamıyorum," diye bağırdım. "O hasta mı? Ne olmuş olabilir?"

"Ciddi olmasaydı asla böyle bir mesaj göndermezdi." Tío Ricardo sandığına doğru yürüdü ve gömleklerini içine fırlattı. Botlarını almak için eğildi, ama keskin bir inilti çıkardı ve hemen yaralı koluna dokundu. Ona yardım etmek için öne atıldım ve daha fazla kırışmayı önlemek için gömleklerini katladım. Ben toparlanırken Whit'in kolu görüş alanımda belirdi ve irkilerek bakışlarımı kaldırdım. Whit bana amcamın ceketini, bir çift pantolonunu ve birkaç çift çorabını uzatıyordu.

"Kendi işlerimi kendim halledebilirim," diye homurdandı amcam. "Çaresiz değilim."

Whit ve ben onu görmezden geldik, işi bitirmek için birlikte çalıştık. İki çakı, kibrit, birkaç Mısır notası, amcamın okuma gözlüklerini attı. Ben de onun diş fırçasını, pudrasını ve temiz bandaj rulolarını katladım.

"Bence gitmeyi yeniden düşünmelisin," dedim. "Hâlâ iyileşme sürecindesin. Neden Whit ve ben gitmiyoruz? Eminim ki

."

"Hayır," diye araya girdi amcam. "Whit ve ben gideceğiz, sen burada kalacaksın."

Amcamın beni kızdırma yeteneği sınır tanımıyordu. Beni geride bırakmaya ya da göndermeye yönelik tekrarlanan girişimleri, sanki derime karşı kör bir bıçak kullanmayı denemiş gibi canımı sıkıyordu.

"Whit nereye giderse, ben de oraya giderim."

Kocam belli belirsiz başını salladı. "İlacını, cep saatini ve bir şişe akçaağaç şurubunu unutma. Soğuk akşamlar için yanına fazladan bir battaniye almalısın. Yarası yüzünden zayıf düştü."

"Pratik," dedim.

"Hazırlıklı," diye karşılık verdi. "Aynı şey."

Amcam sesini yükseltti, belli ki konuşmanın dışında bırakılmaktan sıkılmıştı. "Bu, Nil'de bir dahabeeyah üzerinde yavaş bir yolculuk olmayacak, Inez."

"Birlikte gidiyoruz," dedim inatla.

Tío Ricardo yüzünü buruşturdu ve kocama döndü. "Oraya çabucak varmamız gerekiyor, bu yüzden yolun bir kısmını trenle, geri kalanını da deveyle gideceğiz." Yumruğunu sıktı. "Bana olan borcunu unutma."

Whit sinirli bir of çekti ve amcamın yatak odasından çıkarken onu takip etmemi işaret etti. Öyle yaptım, midemde korku birikiyordu.

Mahremiyet için kapıyı arkamızdan kapattım.

Whit bana baktı, elleri ceplerindeydi. "O haklı. Bizi yavaşlatacaksın ve en önemli şey Abdullah'a zamanında ulaşmamız."

Sözleri ilk başta anlaşılmadı. Bana böyle saçma şeyler söylemezdi, söyleyemezdi. Şaşkınlıkla ona baktım. "Seni yavaşlatacak mıyım? Neredeyse her yere koşuyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Sertleştım. "Korkarım yok. Benim de senin gibi iki bacağım var, değil mi?" Hayal kırıklığı gözlerimin yaşarmasına neden oldu.

Fark etmedi ya da görmemiş gibi yaptı. Her iki durumda da konuşmaya devam etti ama kelimeler birbirine karışmış gibiydi. "Sen hiç deveye binmedin," dedi. "Tren yolculuğu berbat ve sıcak, üstelik bu sadece Asvan yolunda. Sonra çadırlarda uyuyarak çölde yürümek zorundayız. Hayır, bekle-bir çadır. Tekil. Çok fazla yük taşıyamayız."

Dudaklarım aralandı. Whit beni arkada, yalnız bırakacaktı.

"Ciddi olamazsın."

Bana ciddiyetle baktı ve kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı. "Öyleyim."

"Gerçekten de geride kalmamı istiyorsun." Whit başını salladı.

"Doğru."

Amcam haklıydı. Yeni kocamı hiç tanıımıyordum. "Ben ne dersem diyeyim istediğini yapacaksın, değil mi?" Elimi havalı bir şekilde sallayarak söyledim. "Sanki yeteneklerimi kanıtlamamışım ya da yeterince çalışmamışım gibi-"

"İnez." Whit anlamlı anlamlı amcamın kapısına doğru baktı, kaşları yine imalı bir şekilde kalktı. "Mesele o değil. Ricardo'nun zamana ihtiyacı var ve sanırım bu mesafe ona yardımcı olacak. Onun üzerinde çalışacağım, onunla konuşacağım ve döndüğümde sanırım evliliğimiz fikrine alışmış olacak."

Ne kadar mantıklı. Söylediği her şey mantıklıydı ama yine de her kelimesinden nefret ediyordum. "Ama-"

Whit aniden, "Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi. "Mantıksız davrandığımı düşünmüyorum."

"Evlendiğimizde aynı tarafta olacağımızı umuyordum."

"Öyleyiz."

Bakışlarını eşit bir şekilde karşıladım. "Hayır, az önce bensiz bir karar verdin. Bir takım arkadaşı böyle yapmaz." Sertçe yutkundum ve ona cevap vermesi için zaman tanıdım. Cevap vermeyince, sırtım dik bir şekilde amcamın süitinden çıkan kapıya doğru yürüdüm. "İyi yolculuklar Whit," diye mırıldandım ve o incinmişliğimin boyutunu göremeden odadan çıktım. Koridorda tepindim, kollarımı göğsümde kavuşturdum, kesinlikle öfkeliydim. Dahil edilmemekten, sanki hiçbir fikrim ya da söz hakkım yokmuş gibi emir almaktan ne kadar nefret ettiğimi bilmeseydi-

Arkamda hızlı ayak sesleri.

"İnez."

Hayır, ondan daha fazla direktif duymaya hazır değildim. Şimdi daha hızlı ilerliyordum ama Whit elini dirseğime doladı ve beni kendisine doğru çevirdi.

"İletişimimiz üzerinde çalışmalıyız," dedi sinirli bir şekilde.

"Oh, ne dediğini duydum," diye öfkelen dim. "Fikrimi değiştirmeyeceğim. Karışıklık yok, Bay Hayes. Şunu bilmenizi isterim ki, bu şatafattan hoşlanmıyorum-"

"Genelde çabuk kavrarsın," diyordu Whit. "Amcanın kapısına kaç kez bakmam gerekti-"

"-ne hissettiğimi hiç düşünmeden davrandı-"

"-açıkça dinlediği yerde-"

İkimiz de aynı anda ayrıldık.

"Ne?" Whit sordu. "Kendini beğenmiş davranışlar mı?"

Gözlerimi kırptım. "Çabuk mu anladın? Amcam kapıyı mı dinliyordu?"

Şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Whit sordu.

"Nesin sen?"

Gülmeye başladı, yüksek sesle nefes alıyordu, omuzları titriyordu. Kendini toparlamak için derin nefesler alarak eğildi. Ama kaşlarım hâlâ çatıktı ve yüzüme bir kez daha baktığında iki büklüm olup gülmeye başladı. Whit elimi bıraktı

Kolunu kaldırdı ve gözlerini sildi, ayakta durabilmek için koridor duvarına ihtiyaç duyuyordu. "Bana kendini beğenmiş mi dedin?" diye sordu nefesleri arasında.

"Öyle davranıyordun," dedim.

"Ben sadece amcanın duymak istediği şeyi söylüyordum," dedi Whit, hâlâ sırtarak, "çünkü kapının yanında ayaklarını sürüyerek dolaştığını duyabiliyordum. Tanrım, sen de ondan daha iyi değilsin."

"Oh," dedim, sonunda anlamıştım, ruh halim önemli ölçüde aydınlanmıştı. Whit henüz benden ayrılmak istemiyordu. "Benim de katılmamı istiyorsun."

Yavaşça başını salladı ve ani sevincim beni terk etti. Ama bir adım öne çıkıp ellerini omuzlarıma koydu ve bir sonraki sözleri her şeyi daha iyi hale getirdi.

"Aslında, biz yokken onun odasına bakmaya ne dersin?"

BEYAZ

Treni Asvan'a kadar götürdük, Ricardo benimle sadece çok gerekli olduğunda konuşuyordu. Dürüst olmak gerekirse, yolculuk boyunca hasta görünüyordu; vagonun her sarsıntısı onu sersemletiyor ve terletiyordu. Ama ne kadar hasta hissederse hissetsin, bir şekilde düzenli aralıklarla bana dik dik bakmayı başarıyordu. Yanında bir silah olsaydı beni vururdu, bundan emindim. Onda Inez'i o kadar çok görüyordum ki, suçlayan gözlerine tam olarak karşılık veremiyordum.

Planım başarısız olursa bir gün bana aynı şekilde bakacağını biliyordum.

Ricardo bizi Philae'ye götüren teknenin kenarına yığıldı. Nehir hafif dalgalarla üzerimize vuruyordu ama yine de düzenli olarak nehre kusuyordu. Güneşin parıltısı acımasızdı ve sırtımdan aşağı ter damlıyordu. Kış olmasına rağmen Asvan gündüzleri Kahire'den daha sıcaktı.

"Belki de yalnız gelmeliydim," dedim kürek çekerken.

Ricardo koluyla ağzını sildi. "Estoy bien."

Küçümseyici ses tonunu duyunca sustum. Ama Inez'e onunla konuşacağımı söylemiştim, bu yüzden kürek çekmeyi bıraktım ve kürekleri kucağıma aldım. "Hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın."

İçini çekti, sanki beni görmekten kurtulmak istiyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. İkimiz fikrini benimseyeceğini hiç düşünmemiştim ama benim hakkımda bu kadar alçakça düşünebileceğine de inanmamıştım.

Bir sarhoş, bir zampara ve bir yalancı. İyi vakit geçirmek için dışarıda, başka bir şey için değil. Sinsi ve gizemli. Babam böyle söylerdi. Bir daha aynı odada olsaydık muhtemelen hala söylerdi.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Whit," dedi Ricardo. "Ondan faydalandın."

Bundan kaçmanın bir yolu yoktu, bu yüzden sessiz kaldım. Gerçeği bildiği hissine kapıldım ve yüzümü soğukkanlı bir ifadeye zorladım. Belki de bir tartışmadan kaçınmayı umduğumu düşünecekti. Bir yanımdı öyleydi, ama diğer yanımda onun kasvetli görüşüne öfkeleniyordu. Onun hayal kırıklığı bende uluma isteği uyandırdı, şışeyi istememe neden oldu.

"Görüyorum ki bunu inkâr etmeyeceksin."

Dişlerimi sıkarak, "Her şey yoluna girecek," dedim.

Ricardo bana sert sert baktı. "Artık onun servetine erişiminiz var demek istiyorsunuz."

Tanrı aşkına. Tahta koltukta kaydım. Philae göründü, tapınak suyun üzerinde yükseliyordu. Nefesimi kesmekte hiç başarısız olmamıştı. Ricardo omzunun üzerinden bir bakış attı ama sonra tekrar bana döndü. Onu görmezden gelmeme izin vermedi.

"Ne yaptığımı biliyorum," dedim sonunda. "Bir planım var." "Hangisi?"

"Seni ilgilendirmez." "O benim yeğenim."

"Biliyorum," dedim. "Ve o benim karım."

Ricardo'nun çenesinde bir kas kasıldı. "Eğer ona zarar verirsen..."

Bitirmesine gerek yoktu. Çok iyi anlamıştım. Ricardo, Inez Emilia Olivera'yı gördüğüm güne pişman edecekti beni.

Sanki zaten bilmiyormuşum gibi.

İki küreği de suya daldırdım ve bizi adanın kıyısına doğru çektim. Ricardo tökezleyerek kenara çıktı ve kayığı kıyıya doğru sürüklemeye başladı. Hayatımda hiç bu kadar inatçı biriyle karşılaşmamıştım, tabii ki karım hariç. Ama çenemi kapalı tuttum ve ona yardım ettim. Bu iş bittikten sonra, hafif yokuştan yukarı çıktım, dolu topraktan yükselen çıkıntılı kayalardan kaçınmaya dikkat ettim, Ricardo nefes nefese peşimden geliyordu. Inez'e İngiltere'ye gideceğimi söylediğim yerden geçtik. Yüzündeki ifade, o mutlak teslimiyet.

Lanet olsun.

İçinde bulunduğum karmaşa.

"Abdullah!" Ricardo terk edilmiş gibi görünen kamp alanına ulaştığında bağırdı. Ateş çukurunu neredeyse kum kaplamıştı ve durduğum yerden bile karargâhın yağmalanmış halini, devrilmiş kasaları, yarısı gömülmüş boş şişeleri, yağmalanmış sihirli nesnelerle dolu sandığı görebiliyordum. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Gözlerimi kısarak, güneşin şiddetli parıltısından korunmak için elimi kullandım. Sıcak kum botlarımın derisini haşlıyordu ama bunu fark etmedim bile. Kazı yapan ya da öğlen yemeğinin tadını çıkaran düzinelerce işçi olması gereken yerde hiç kimse yoktu. Çadırların hepsi parçalanmıştı ve kanla lekelenmiş kumlar vardı.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Orada öylece durma, onları aramama yardım et," dedi Ricardo, tökezleyerek tapınağa doğru giderken.

İmparator Trajan'a, hatta belki de İmparator Augustus'a kadar uzanan bir tapınak olan Trajan Köşkü'nü aradım ama yeraltında kimse yoktu, tünelde kürekle ya da kazmayla ilerleyen kimse yoktu. Gizli merdivenlerden yukarı çıktım ve kamp alanına geri yürüdüm.

Belki biri not bırakmıştır. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece bir kavganın izleri vardı; çalınan teçhizat, kumda kan. Hiçbir uyarı olmadan, anılar duyularıma hücum etti. Acı dolu çığlıklar, acı içinde feryat eden atların sesi, çeliğin çeliğe çarpması. Nefesim göğsümde soğudu ve kollarımı ovuşturdum.

Bir arada tutun.

Derme çatma odalar olarak kullandığımız taş yapıdan yumuşak bir inilti geldi. Döndüm ve odalardan birinden bir figür tökezleyerek çıkarken ona doğru yöneldim. Gözleri kızarmış, yanakları çukurlaşmıştı.

"Tanrı'ya şükür," dedi Abdullah Arapça. "Günler önce burada olmanı umuyordum."

"Telgrafınız gelir gelmez geldik." Endişeyle ona baktım. Kıyafetleri daha iyi günler görmüştü; gömleği ve ceketinin sağ kolu yırtılmıştı. Yanağındaki bir morluk kızgın koyu mor bir renk almıştı. "Berbat görünüyorsun."

"Ben iyiyim."

"Belli ki iyi değilsin," dedim. "Burada mı uyuyordun? Yalnız mı?"

"Biliyorum, biliyorum." Abdullah terleyen alnını sildi. "Farida bilseydi bana çok kızardı."

"Abdullah!" Ricardo tepinerek bize doğru gelirken ayak sesleri gürledi. Pamuklu gömleği ikinci bir deri gibi üzerine yapışmış, terden sıırılsıklam olmuştu. "Onun mezarı! Hepsi... hepsi-" Boğuk bir çığlıkla sözünü kesti, bakışları kayınbiraderinin hırpalanmış haline takılmıştı. "Dios mío, ¿qué te pasó?"

Abdullah kaşlarını çattı. "Neden kanaman var?"

"Vuruldu," dedi Ricardo, solgun ve terlemiş bir halde, kolunu tutarak. Durumu kontrol altına almam gerektiği açıktı. Hemen yanına gittim ve gömleğini inceledim. Bandajı yine kirlenmişti. Kendi kendime küfürler mırıldanarak gözlerimi ovuşturdum. Ricardo fark etmedi, dikkati hâlâ Abdullah'ın üzerindeydi. "Herkes nerede?"

"Kamp alanına yapılan saldırıdan sonra gittiler," dedi kırılan sakalını çekiştirerek. "Çok fazla yaralı vardı."

"Sana yardım edeyim," diye nefes nefese kaldı Ricardo. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacın var."

"Düşmeden önce otur," diye tersledim onu. "Sen de kendine yardım etmelisin. Hadi tekneye gidelim. İkinize de yardımcı olacak malzemeleri ve ilacınızı getirdim, Abdullah da bize neler olduğunu anlatacak."

"Neden bir doktora gitmedin Abdullah?" Ricardo talep etti.

Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Gözlerimin dolmasını zor engelledim.

"Sen gelene kadar kamptan ayrılamadım," dedi Abdullah. Suratını asmadan önce utangaç bir ifade takındı. "Hepsi gitmiş olsa bile."

"Ne?" İkisini de nehre doğru sürmeye çalışarak sertçe sordum. Kedilerden beterdiler. "Ne dedin sen?"

"Kleopatra'nın mezarı yağmalanmış. Her şey çalınmış," diye onayladı Ricardo donuk bir ifadeyle. "Lahit, tüm heykeller, mücevherler. Hepsi gitmiş."

"Tanrım." Bakışlarım Abdullah'a kaydı. "Kampa kim saldırdı?"

Abdullah kuru dudaklarını yaladı. "Arayan Bay Fincastle'dı."

Sonra gözleri göğe doğru kaydı ve yere yığıldı. Ben arkamı dönüp tekneye doğru koşarken Ricardo ona doğru hamle yaptı, topuklarım kumları tekmeliyordu. Arkamda Ricardo kayınbiraderine bağırıyor, uyanmasını ve onu korkutmamasını istiyordu.

Yemin ederim ki bu ikisi beni erkenden mezara gönderir.

İkisini de sakinleştirdiğimde, ilaçlarını verdiğimde ve Ricardo'nun yarasını yeni bandajlarla sardığımda, ikisi de hareket edebilecek kadar dengeliydi. Abdullah birkaç kez uyandı ve şimdi ben Philae'den uzaklaşırken mışıl mışıl uyuyordu.

Ricardo'nun normalde bronzlaşmış yüzü solgun ve solgundu ve adadan ayrılırken bana yarı dönüktü. Umutsuzluk çizgili alnında kendini göstermiş, olukları derinleştirmişti. "O iyi olacak," dedi.

Cevap verecektim ama benimle konuştuğunu sanmıyordum. Sesi bir mırıltıydı, etrafımızda titreşen nehrin sesinden ancak duyulabilecek kadar yüksekti. Ricardo aniden gözlerini ovuşturarak tapınağın görüntüsünden uzaklaştı.

"Her şeyi aldı," dedi. "Yüzlerce eser ve her bir parşömen rulosunu. Hiçbirini okuma şansım olmadı." Omuzları çöktü. "Kleopatra'nın Chrysopoeia'sı onda, bundan eminim."

Hiç düşünmeden başımı salladım ve "Yok" dedim.

Ricardo yavaşça doğruldu ve bana sert bir bakış fırlattı. "¿Cómo sabes?"

Lanet olsun bana. Bu kadar yorgun olmasaydım, ikisi için bu kadar endişelenmeseydim, sessiz kalabilirdim. Ama Ricardo'yu oyalamak olmazdı. "Çünkü önce ben aramaya çıktım."

"Neden?" Sesi buz gibiydi. Öğlen güneşi bile buz gibi kenarlarını eritemezdi.

Hayal kırıklığından, kınamasından nefret ederek daha sert kürek çektim. "Bariz olanın dışında mı?"

Ricardo bana kurnazca baktı. "Ailenizden ilk mektup geldiğinde bu yüzden mi eve gitmediniz?"

Tereddüt ettim. "Sebeplerden biri."

"Eğer simya sayfası burada değilse, nerede o zaman?" Ricardo düşündü.

Uyanık olduğum her saat kafamı kurcalayan soru buydu. Ve cevabı öğrenmek için her şeyi yaparım.

CAPÍTULO SEIS

Amcamın çoraplarının en kokmuşunu omzuma attım ve yatağının altına doğru ilerledim. Dolgun eteğim hareketi zarif olmaktan çıkarıyordu ve malzemeyi sertçe çekiştirdim. Terk edilmiş kravatlar ve kumla kaplanmış botlar buldum ama kayda değer başka bir şey yoktu. Tıslayarak nefesimi verdim ve ayağa kalkmadan önce beceriksizce dışarı kaydım, ceketimin kollarını fırçalayarak en kötü toz toplarından kurtardım. Çoktan tüm kitaplarını karıştırmış ve odasındaki masaya göz atmıştım. Bana annem hakkında daha fazla bilgi verecek bir şey bulamamıştım.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve kısık gözlerle yatak odasına baktım. Şüphesiz burada amcamın bilmemi istemediği bir şeyler vardı. Whit, annemin çifte yaşamı hakkında bildiği ya da hatırladığı her şeyi paylaşması konusunda amcama güvenmediğini açıkladığında, yüzüme söylemediği şeyi anlamıştım. Soğukkanlıydı ama şimdi onu daha iyi okuyabiliyordum.

Benim yüzümden, Tío Ricardo artık ona güvenmiyordu.

Evliliğimiz bir ihanetti ve amcamın kolay kolay affetmeyeceği bir ihanetti. Artık Whit'le sırlarını paylaşmayacak, plan yapmayacak ya da entrikalar çevirmeyecekti. Amcam bir müttefikini, kendisinden isteneni sorgusuz sualsiz yerine getiren birini kaybetmişti. Aralarındaki ilişki bozulmuştu ve Whit bunun bedelini amcamın soğuk ve ilgisiz davranışlarıyla ödeyecekti.

Bilmediğim şey Whit'in bu konuda tam olarak ne hissettiği idi.

Eğer sorsaydım, muhtemelen bana gerçeğin bir varyasyonunu söylerdi, ama içgüdülerim bana onun beni korumak isteyeceğini söyledi.

Duygular. Bunu yapmamasını diledim ama bu daha sonra konuşulacak bir konuydu.

Yatağa oturdum, parmaklarım keskin bir köşeye değene kadar çarşafın etrafında kıvrıldı. Kaşlarımı çatarak aşağı baktım ve elimin bir yastık kılıfı bulduğunu fark ettim.

İçi kuş tüyünden başka bir şeyle dolu bir yastık kılıfı. "Merhaba, gizli bir şey," diye nefes aldım, yastığı içindekileri yatağa koy.

Ama içinde sadece bir şey saklıydı. Kapağı boyalı şakayıklarla süslü bir günlük. Anneme aitti ve daha önce Elephantine'i bir kum fırtınası vurduğunda okumuştum. Şimdi annemin her sayfasını amcam hakkında yalanlarla doldurduğunu biliyordum. Şiddet yanlısı ve küfürbaz biriydi, gırtlığına kadar suça batmıştı ve değerli eserleri çalmaya niyetliydi.

Bunların hiçbirisi doğru değildi. O zaman amcam neden annemin günlüğünü saklamakta ısrar ediyordu?

Ve daha da merak ediyorum, neden saklasın ki?

★ ★ ★

Tüm eşyalarımı ailemin süitinden - Tanrı'ya şükürler olsun ki çoğunu zaten paketlemiştim - Whit'in çok daha küçük odasına taşıdıktan sonra listemdeki bir sonraki maddeye döndüm.

Daha fazla paketleme.

Annemle babamın eşyalarını ayırmayı yeterince ertelemiştim ve artık onların odasına sahip olmadığım için bunu daha fazla erteleyemezdim. Tüm giysileri, sayısız başka şeyle birlikte sandıklarına geri kondu ve onları Whit'in odasına taşıması için otel görevlilerinden birini çağırdım; oda hızla kitap yığınları ve annemle babamın satın aldığı çeşitli eşyalarla dolmaya başlamıştı. Halılar, fenerler, kaymaktaşından piramit ve kedi heykelleri ve birkaç kavanoz uçucu yağ almışlardı. Dar yatak ve komodinin ile eski ahşap şifonyer arasında yürümek için neredeyse hiç yer yoktu. Whit'in bir zamanlar düzenli olan odası şimdi

eşyaların unutulmaya terk edildiği bir tavan arasına benziyordu. O

Dağınıklıktan nefret ediyorum.

İhtiyacımız olan şey daha büyük bir odaydı ve para çekmek için doğrudan bankaya gidebilirdim ama Whit olmadan yapamazdım - kocam artık yasaların izin verdiği şekilde mirasım üzerinde tam kontrole sahipti.

Dağınıklığı ayıklarken kaşlarımı çattım, her şeyi iki yığına ayırdım: biri Arjantin için, diğeri bağış içindi. Bir yığının diğerinden daha büyük olması kimseyi şaşırtmamalıydı. Babamın kitaplarından, Shakespeare'in oyun koleksiyonundan ya da takım elbiselerinden ayrılmayı kendime yediremiyordum. Belki Whit onları giyebilirdi? Hayır, bu işe yaramazdı. Whit babamdan on beş santim daha uzun boyluydu.

Hepsini vermek zorunda kalırdım.

Üçüncü gün, bu görev beni duygusal olarak o kadar yıpratmıştı ki, her şeyin nereye gideceği konusunda daha acımasız olmaya başladım. Anneme ait her şeyi bir kenara atıyordum ve bunun için hiç kederlenmiyordum. Elvira, annemin zevksizliği hakkında nükteli bir espriyle kararımı alkışlıyordu. Beni güldürüyor ya da annemin elbiselerini deneyerek beni kızdırıyordu. Kendini hiç komik bulmazdı ama beni kolayca güldürürdü. Bu onun bakış açısıydı, dünyanın tuhaflıklarını görmenin bir yoluydu. Keder üzerime çöktü, gördüğüm ve dokunduğum her şeyi sarsamadığım bir kasvet duygusuyla kapladı. Elvira burada, bu odada benimle olmalıydı.

Pelüş yatağıma oturdum ve annemin günlüğünü kucağıma alıp suratımı asarak ona baktım. Whit gittiğinden beri işe yarar hiçbir şey bulamamıştım ve annemin nereye gitmiş olabileceğine dair hiçbir fikrim olmamasından nefret ediyordum. Emin olduğum tek şey, çaldığı eserlerle birlikte Mısır'dan ayrılmayacağıydı. Dikkat çekmeden bu kadar büyük miktarları taşımak onun için çok riskliydi.

Yine de... Mamá'nın Kahire'de pek çok bağlantısı olduğu açıktı. Birisi ona yardım ediyor olabilir.

Kleopatra'nın eşyalarıyla birlikte.

İç çekerek günlüğünün sayfalarını çevirdim, ilerledikçe her seferinde bir parça okudum. Günlük yaşamı, yaptığı ya da gördüğü şeyler, ziyaret ettiği yerler ve tanıştığı insanlarla ilgili pek çok kayıt vardı. Sayfayı her çevirdiğimde ortaya çıkan bir örüntü dikkatimi çekti. İlk başlarda annem günlüğüne neredeyse her gün yazıyordu, ancak daha sonra girişler aylara ve ardından ilginç bir şekilde yıllara yayıldı.

En son sayfalar, amcamla ilgili endişeleriyle dolu günlük yazılara dönüştü. Bunların yalan olduğunu biliyordum. Bir noktada, bu günlük amcamı lanetlemek için kasıtlı ve düzenlenmiş bir yola dönüşmüştü. Ona karşı kullanabileceği bir varlık.

Zekiceydi ve o kadar hesaplıydı ki midemi bulandırdı. Kendi kardeşinin hayatını mahvetmeyi nasıl planlamış olabilirdi?

On yedi yıl öncesine ait eski kayıtlara geri dönüp okumak için rastgele bir sayfa seçtiğimde kaşlarım çatıldı.

Cayo'nun ısrarı üzerine son ziyaretimizden bu kadar kısa bir süre sonra tekrar Mısır'a döndük. Ve şimdi bana daha da uzun kalmak istediğini söylüyor. Muhtemelen bir yıldan fazla. Cayo, Inez'in bebekliği boyunca yokluğumuzu asla hissetmeyeceği konusunda ısrar ediyor ama ben o kadar emin değilim. Her zamanki gibi kaotik, otel her yerden gelen insanlarla dolu. En azından eski arkadaşlarıma rastladım, bu da günlerimin kazı etrafında dönmeyen sohbetlerle dolu olmasını sağladı, şükürler olsun.

Cayo bölgeye planlanandan daha erken gitmemizi talep ediyor ve ben bundan korkuyorum. Aklına bir fikir geldi mi, onu değiştirmek mümkün olmuyor. Ama otelin konforunun ve burada geçirilen zamanı katlanılabilir kılan küçük ritüellerin tadını çıkarmayı tercih ediyorum.

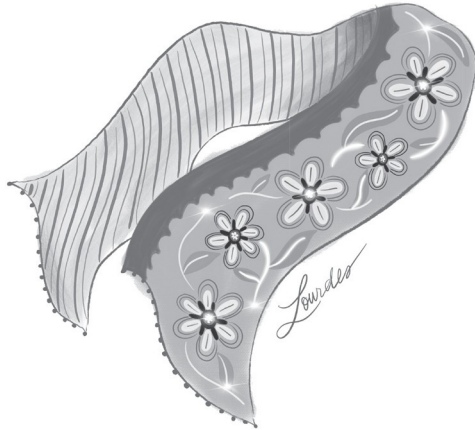
Acaba Cayo bensiz devam etse çok mu kötü olurdu?

Böylece onu yavaşlatmaz, sıkıntım ve şikayetlerimle rahatsız etmezdim. Abdullah bile çölde ne kadar perişan olduğumu görüyor.

Belki ona sorarım. Geride kalmam herkes için daha iyi olur. Çizim ve resim yapabilir, arkadaş olduğum çeşitli hanımefendi ve beyefendileri ziyaret edebilirdim. Gönlümce okuyabilirim. Otelde hoşuma gidebilecek çok sayıda kitap ve materyal var.

Mamá'nın sözleri ve satır aralarında sakladığı derin duygular beni çok etkiledi. Mısır'a döndüğünde perişan olmuştu. Zamanını geçirmenin yollarını aramıştı, günlerini katlanılabilir kılacak herhangi bir şey. Bu arada, babamın coşkusu çok açıktı ve belki de annemin görünürdeki sefaletinden habersizdi. Bebekken beni uzun süreler boyunca terk ettiklerini bilmiyordum. Neden benimle birlikte olmayı umursamıyorlardı? Nefes aldım, nefesim titriyordu ve hissettiğim yükselen duyguyu kontrol altında tutmak için savaştım. Çok fazla acı veriyordu ve düşünmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Sayfayı çevirdim ve onun birçok çiziminden ilkiyle karşılaştım. Az önce okuduğum yazının ertesi sabahına aitti ve sihirli dokunuşlu atkısını tanıdığımda tüylerim diken diken oldu. Onu tam burada, Shepheard'da bulmuştu.

Kapıya vurulması düşüncelerimi böldü. Ayağa kalktım, dizlerimin bağı çözüldü -bu kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim- ve topallayarak kapıya doğru yürüdüm. Çay sipariş etmiş ve unutmuş olmalıydım. Ama kapıyı açtığımda, diğer tarafta bir çay tepsisi yoktu.

Genç bir kadın bana bakıyordu, bal rengi saçları başının tepesinde toplanmıştı, kalın bukleler çukur bir yüzü çerçevesliyordu. Mum ışığıyla aydınlatılmış koridorda dururken teni solgun, hayalet gibi görünüyordu ve mavi yürüyüş elbisesi ilk önce şirket için saygın görünüyordu, ancak ikinci bir bakışta kirli etek ucunu fark ettim.

Neredeyse onu tanıyamayacaktım.

"Isadora!" Haftalar önce amcamın dahabeeyah'ına gizlice girdiğimde tanışmıştık. İlk başta onun hakkında ne düşüneceğimi bilememiştim. İyi yetiştirilmiş, güzel davranışları olan biriydi ama ulaşamayacağım yerlere sakladığı çok şey olduğunu sezmiştim. Ama sonra, onunla tanıştıktan birkaç gün sonra, bir timsaha ateş ederken şık bir tabancayı ustalıkla kullanarak hayatımın kurtarılmasına yardım etmişti.

Ona olan hayranlığım ve saygım arttı.

Isadora çenesini kaldırdı ve gözlerinin altındaki derin çukura rağmen kendini asil bir şekilde tuttu, sırtı dikti, elleri pamuklu bir seyahat çantasını ağırbaşlı bir şekilde tutuyordu. O da yıpranmış görünüyordu, tozla kaplanmıştı, deri sapı yamulmuştu.

"Sen iyi misin?" diye sordum. "Çileli bir süreçten geçmiş gibi görünüyorsun."

"Beni hâlâ arkadaşın olarak görüyor musun?" Isadora söze girmeden sordu.

"Elbette," diye yanıtladım hemen. "Neden yapmayayım ki?"

Sert ifadesi gevşeyerek geçici, rahatlamış bir gülümsemeye dönüştü. "O zaman içeri girmeme izin verecek misin?"

Hızla kenara çekildim ve "Elbette" diye tekrarladım.

Isadora yanından geçti ve aniden durdu, neredeyse ahşap kasalardan oluşan kuleye çarpıyordu ama kendini zamanında sabitledi. Omzunun üzerinden baktı ve bir

kutuların etrafından dolaşıp Whit'in odasının geri kalanını incelemekten önce kaşlarını çatı. "Bu da ne böyle?"

"Üç gündür bununla başa çıkmaya çalışıyorum," dedim. "Ama daha da kötüye gidiyor gibi görünüyor."

Kısık bir ısıık çaldı. "Banyoda daha fazlası var! Tüm bunlar nereden geldi?"

İçimi çektim, kapıyı kapattım ve duvara dayalı uzun rulo halılara bakarken çıkardığı sesi takip ettim. "Her şey aileme ait. Yani, çoğunlukla her şey. Kendi sandıklarımı burada bir yerde saklıyorum."

Isadora mavi gözlerini her köşede gezdirerek etrafına bakındı. "Odanızın daha büyük olacağını düşünmüştüm."

"Hangisinin benim olduğunu nasıl bildin?"

"Resepsiyon," diye cevap verdi dalgınca. "Tanrım, burası gerçekten çok küçük."

"Şimdilik bu kadar yeter."

Isadora başını salladı, yüzü kısmen benimkine dönüktü ve sonunda umutsuzca saklamaya çalıştığı şeyi yakaladı. Elleri titriyordu ve nefesi yumuşak, sığ huff'lar halinde çıkıyordu. Sallanıyordu ve göğsümdeki alarm alevlendi. Yatağa oturmasını işaret ettim.

"İyi misin?" Tekrar sordum.

Hâlâ soğukkanlı bir şekilde oturuyordu. "Ben iyiyim. Sadece biraz başım dönüyor."

Bir kez daha gardırobunun durumunu, alınındaki yorgun çizgileri gözlemledim. Duruşu mükemmeldi ama gözlerini açık tutmakta zorlanıyor gibiydi.

"En son ne zaman bir şey içtin?" Ben talep ettim. "Yemek yedin mi? Baban nerede?"

Isadora gözlerini kırıştırdı. "Bu sabah bir fincan çay içmeyi başardım. Birkaç gündür bir şey yemedim. Ve babama gelince..." Sesi kesildi ve soğukkanlılığı bozuldu. "Hiçbir fikrim yok."

Onun yanına uzandım. "Anlamıyorum."

"Zor birkaç gün geçirdim," diye itiraf etti usulca. "Buraya geldim çünkü... şey, çünkü yardımınıza ihtiyacım var."

"Yardıma mı ihtiyacın var?" Kaşlarını kaldırarak sordum.

Yüzünü buruşturdu, gözlerini kaçırdı ve kendini toparlamaya çalıştı. "Üzgünüm, bu konu hakkında konuşmak zor."

Yapılacak en nazik şey, daha fazla bilgi için onu sıkıştırmamak olurdu. Bunu biliyordum ama yine de o tanıdık merak ateşi boğazımı yakıyordu. Sorular su yüzüne çıkıyordu. Isadora, Kleopatra'nın mezarında bulduğumuz harikulade eserleri kaydetmek için birlikte çalışarak yeraltında geçirdiğimiz günlerde hiç şikâyet etmemiştii. Sıcağa, zahmete ve babasının sürekli gözetimine sabit bir el ve sakin bir hassasiyetle katlandı. Eğer bana zor birkaç gün geçirdiğini söylüyorsa, o zaman bu gerçekten cehennemi yaşayıp geri döndüğü anlamına geliyordu.

Açık sözlü olmalıydım. "Hasta ve bitkin görünüyorsun. Ne oldu?"

Kıpırdandı, gözlerimin içine baktı. "Sana güvenebilir miyim?"

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. "Ne anlamda? Bir sırda mı? Evet. Eğer benden bir cinayeti örtbas etmene yardım etmemi istiyorsan, o zaman hayır. Seni bunun için yeterince iyi tanımıyorum ve umarım kabul edersin." Yüzüm kızardı. "Bir cinayetin örtbas edilmesine yardım edeceğimden değil, ama umarım ne demek istediğimi anlıyorsundur, değil mi?"

Güldü ve omuzlarında taşıdığı sıcak gerginlik birkaç derece soğudu. "Sanırım biraz daha iyi hissediyorum. Bir saat önce bunun imkânsız olduğunu düşünürdüm."

"Harika," dedim. "Bu arada ben de meraktan yavaş yavaş çıldırıyorum."

Onu tekrar güldürmeyi düşünmüştüm ama yüzündeki tüm neşe uçup gitmişti. "Bunu bir kez yüksek sesle söyledim mi, tamamdır. Gerçek olur. Bunu geri alamayacağım. Bundan geri dönüş yok." Alt dudağı titredi ve onu bu kadar rahatsız görmenin şokuyla neredeyse ayağa fırlayacaktım. Ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım, bedenim savaş açarken bile sakin kalmaya zorladım. Onu anlamsızca

sarsmak istedim.

"Her şey yoluna girecek," dedim. "Söyle bana. Başın bir tür belada mı?"

Isadora nefes aldı, belli ki kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Benim hakkımda farklı düşüneceksin."

Arkadaştık, ama sadece son zamanlarda. Onun hakkında ne düşündüğümün onun için neden önemli olduğunu anlayamıyordum. Isadora yüzünde kurnaz bir ifadeyle beni izledi.

"Benim hakkımda ne düşündüğünüzü önemsiyorum," diye fısıldadı. "İşte bu yüzden sana babamın en kötü türden bir hırsız olduğunu söylemek istemiyorum. O benim düşündüğüm gibi bir adam değil."

"Bir hırsız," diye tekrarladım.

Sessiz cevabını zar zor duydum. "Evet."

Düzenli bir bahçede biten yabani otlar gibi içimde bir huzursuzluk hissi yükseldi. Dehşet karnımın derinliklerinde kıvrıldı. Sormaktan korkuyordum ama bir şekilde cevabı şimdiden tahmin ediyordum. Babası Bay Fincastle'ı en son gördüğümde, onu Kleopatra'nın mezarını bulduğumuz Philae'de bırakmıştı. Eminim ki ... hakkında konuşmuyordu.

Ama içimde büyüyen korkuyu doğruladı.

"Evet," dedi usulca, bana doğru uzanarak. "Beni çok iyi anlıyorsun, görüyorum." Uzun, ürpertici bir nefes aldı. "O ve altı, belki de yedi kişilik bir grup kampa saldırdı ve Philae'deki her şeyi aldı."

Oda dönmeye başladı. Elinden kurtuldum ve kollarımı karnıma dolayarak umutsuzca kendimi parçalanmaktan korumaya çalıştım. Ellerimle yüzümü kapattım ve boğuk bir çığlık attım. Abdullah bu yüzden Tío Ricardo'ya acil telgraf göndermişti. Şimdiye kadar Philae'ye varmış ve Bay Fincastle'ın ihanetini ortaya çıkarmış olmalıydılar. Isadora'nın sözleri çılgın paniğimi ve tenimde gezinen çaresizlik duygusunu delip geçti. Babası kampa saldırmıştı. Ekibi yakalamak için silahlarını kullanmıştı. Tanrım.

Kimsenin yaralanmaması için dua ettim.

Orada olmalıydım ve Kahire ile Philae arasındaki kilometrelere karşı öfkeliydim. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Değerli olan her şey, altından yapılmış her şey götürüldü. Hatta... hatta-" Isadora sözünü kesti.

Sözleri çok uzaklardan gelse bile konuşmayı kesmesini diledim. Sanki kumun altına gömülmüş gibiydiler. Sonunda ne demek istediğini anlamak için derinlere inmem gerekti.

"Neyi bile?"

"Annesi. Onu da babam aldı." Dehşet beni sardı. "Yani..."

Isadora başını salladı, yüz hatlarını keskin bir sefalet kaplamıştı. Bay Fincastle Kleopatra'yı çalmıştı.

"Bu seyahatin ilişkimizle ilgili olması gerekiyordu," dedi, sesi daha yüksekti, daha kendisiydi. "Olanlardan sonra bizi tekrar bir araya getirmesi gerekiyordu."

"Ne oldu?" Uyuşmuş dudaklarımın arasından sordum.

"İşte burada," diye fısıldadı Isadora. "Hakkımda ne düşündüğünüzü neden bu kadar önemseydiğimin nedeni." Sonra elimi tuttu ve sanki canını kurtarmak istercesine bana sarıldı. "Gerçeği öğrenene kadar ailem hayatımın büyük bölümünde bana yalan söylemişti. Babamın evli bir kadınla ilişkisi vardı." Derin bir nefes aldı, gözyaşlarıyla gözle görülür bir şekilde savaşıyordu. "Bu çok şeyi açıklıyordu - annemin neden her yıl yılın yarısında Güney Amerika'daki gizemli bir iş için gittiğini."

"Güney Amerika mı?" Aptalca tekrarladım. "Arjantin'de."

Gözlerimi sıkıca kapattım, karanlık genişçe esneyen bir çukurdu ve kendimi onun derinliklerine atmak istedim. Yine, o söylemeden önce ne söyleyeceğini biliyordum. Eğildim, başımı dizlerimin arasına koymak zorunda kaldım.

Elime uzandı, sıkıca tuttu. Dokunuşunu zar zor hissettim. Bunun yerine, bir sonraki adım için kendimi hazırladım. Ama annemin aldatmacasının derinliğine ve babama ve bana ne kadar kötü ihanet ettiğine hazırlıklı değildim. Isadora tekrar konuştuğunda, sözlerini dişlerime inen bir tekme gibi hissettim.

"Ben senin kız kardeşinim."

CAPÍTULO SIETE

Yüzüme soğuk su çarptım ve aynaya bakmaktan kaçındım. Annemin ardında bıraktığı hasar beni çok etkilemişti. Bunca zaman boyunca annemin Bay Burton'la ilişkisi olduğunu düşünmüştüm - sonradan ihanet ettiği bir adamla. Ama hayır. Babamı Bay Fincastle ile aldatmıştı.

İlk adını hiç öğrenemediğim Bay Fincastle.

Isadora'nın gününün her dakikasını yöneten, silahlara meraklı, kaslı, kaba ve otoriter İngiliz. Kazı ekibinin geri kalanıyla aşağıdan konuşan, herkese ve her şeye şüpheyile ve onaylamayarak bakan kişi.

Annemin böyle bir adamla birlikte olduğuna inanamıyordum. Eminim daha mantıklı biriydi. Eminim daha zevkli biriydi.

Babam ondan yirmi yaş büyüktü, ama nazik, düşünceli ve açıkça destekleyiciydi, Mısır'dayken kendisinininkinden çok farklı olan yaşam tarzına aldırmamıştı. Birlikte olduklarına inandığım zamanlarda aylarca babamın yanından ayrılmıştı. Kalbimde keskin bir sızı filizlendi ve ne kadar zaman geçerse geçsin, mesafe ne olursa olsun asla iyileşmeyeceğini biliyordum.

Annem bizi kırmıştı.

Ve babam hakkındaki gerçeği biliyordu. Whit ve Tío Ricardo'nun onun öldüğüne inandıklarını biliyordum ve babamdan haber alınamadıkça ben de buna daha çok inanıyordum. Whit'in odasının bitişiğindeki küçük su dolabının lavabosuna yaslandım. Yanaklarıma kaç kez soğuk bir bez bastırmış olmama rağmen yüzüm hâlâ sıcaktı.

Ne kadar zamandır içeride olduğumu bilmiyordum, Isadora h    onu bıraktığım yatakta bekliyordu.

Kız kardeşim.

Hermana.

Duygularım karmakarışıktı: inançsızlık, kafa karışıklığı ve kalp ağrısı. Ve diğer her şeyi örten şaşırtıcı bir mutluluk. Elvira öldüğünde çok önemli birini kaybetmiştim ve o günden beri kendimi uyumsuz ve huzursuz hissediyordum.

Ama artık bir kız kardeşim vardı.

Sonra anladım. Isadora, Mam 'nın sahip olduğu özelliklerin çoğunu paylaşıyordu. Philae'deyken, onun manipülasyon ve kurnazlık anlarına, kendi ihtiyaçlarını başkalarınınkinden üstün tutma eğilimine ve başını belaya sokma tutkusuna tanık olmuştum.

O ve ben tüm bu ortak özelliklere sahiptik.

Ahşap tezg hın kenarını kavradım, h    aynaya bakamıyordum. İkimiz de annemiz gibi olmaya mahk m muyduk? Onun hatalarını mı tekrarlayacaktık? Düşünmeden ya da dikkate almadan insanlara zarar mı verecektik? Bu fikir beni dehşete düşürüyordu. Çünkü aynaya baktığımda bana yansıyanın kendi yüzüm olmayacağını biliyordum.

Elvira'yı görürdüm.

Kapı açıldı ve porselen k seden başımı kaldırdım, bakışlarım sonunda lanetli aynaya takıldı. Gözlerim Whit'inkilerle çarpıştı, onun uzun boylu varlığı arkamdaydı. Döndüm ve kendimi onun kollarına attım. şaşırmış gibi bir ses çıkardı ve kolları belime dolanırken kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Kokusu beni sardı, temiz hava ve güneşin ısıttığı narenciye kokusu. Uzun bir seyahat günü gibi kokuyordu.

"Geri döndün," diye mırıldandım gömleğinin yumuşak ketenine karşı. Gözlerini tamamlayan bir başka mavi ton.

"Geri döndüm," diye onayladı. "Bu hiç söz konusu oldu mu?" "Yazmadın."

"Zaman yoktu," diye mırıldandı. Whit yüzüme bakabilecek kadar uzaklaştı, kendi ifadesi de bulanıklaşmıştı. Beni dikkatle inceledi. "Ağlıyordun."

"Birazcık."

Gerginlik altında toplandı. "Pekâlâ. Bunu ben halledebilirim."

Gözlerimi kırıştırdım, kafam karışmıştı ama geri çekilip kapıyı açtı. Philae'den daha yeni döndüğü için neler keşfetmiş olabileceğini ve bunun sadece onu değil, Abdullah ve amcamı da nasıl etkilediğini biliyordum. Yine de Whit sesini yükselttiğinde irkilerek bir nefes verdim.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Ağzım açık bir şekilde ve uzun sandıklar yığınının dikkatle kaçınarak su dolabından dışarı fırladım. Ondan hiç böyle bir ses tonu duymamıştım. Bu öfke değildi; soğuk da değildi - bu en derin kapasitesinde sert bir aşağılamaydı. Onun bunu yapabileceğini düşünmemiştim.

"Whitford Simon Hayes."

Kocam başını çevirip bana baktı. Adının tamamını ağzımdan duyunca şaşırmış görünüyordu. Ama Isadora yüksek sesle boğazını temizleyince ona ters ters baktı.

"Sana bir soru sordum. Burada ne halt ediyorsun?"

"Nesin sen?" Isadora karşı çıktı, soğukkanlılığı bozulmamıştı, ama sözleri yıpranmış gibiydi. Sanki ben su dolabında saklanırken o ağlıyordu. Kalbim sanki kendisi çekmiş gibi güçlü bir şekilde çarptı. Koruyucu içgüdülerim alevlendi.

"Burası benim odam," dedi

Whit. "Hayır, Inez burada uyuyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Whit'in düşüncelerini tahmin edebiliyordum. Dudaklarındaki alaycı kıvrım onu ele veriyordu. İkimiz de evliliğimizi burada tanıdığımız insanlara açıkça ilan etmemiştik ve ben de bu açıklamayla birlikte gelen karmaşık soruları yanıtlamak için kendimi hazırlamamıştım. Fakat

Gerçeğin ortaya çıkması kaçınılmazdı, oteldeki bazı personel bile bunu tahmin edebilirdi. Birçoğu oda değiştirmeme yardım etmişti.

"O benim karım."

Isadora'nın nefesi kesildi. "Ne zamandan beri?"

"Birkaç gün önce evlendik," dedim. "Sürpriz."

Whit kasalardan oluşan kulelerden birine yaslanarak, "Bu seni ilgilendirmez," dedi. "Yine de hâla o cevabı bekliyorum."

Isadora omuzlarını geriye çekti. "Yardım için Inez'e geldim."

Whit dişlerini sıkarak, "Başka bir yere bak," dedi. "Belki baban her neredeyse ona katılabilirsin. şüphesiz Philae'den çalınan eserleri tasnif ediyordur, piç herif."

"Onun bu işle hiçbir ilgisi yok," dedim sertçe.

"Tabii ki vardı," dedi Whit.

"Hayır," dedim sakince ve sonra ondan uzaklaştım. Isadora sanki onun tarafını tutacağıma tam olarak inanmıyormuş gibi kendini sertçe tuttu. "Bunu düşündüm, bizimle kalabilirsin," diye ona güvence verdim. Küçük alanı işaret ettim. "Sıkışık olacak, ama bunu başarabiliriz. Belki de-

"Inez," diye homurdandı Whit.

"-bir karyola," diye yüksek sesle bitirdim. Ona şöyle bir baktım. "Yorgun görünüyorsun."

"yleyim," dedi Whit. Sonra işaret parmağıyla Isadora'yı gösterdi. "O burada kalamaz. Aslında onu konsolosluğa götürüyorum, orada zindana atılabilir."

"Zindan mı?" Nefesim

kesildi. "Ait olduğu yer."

Isadora keskin bir nefes aldı. "Beni kınamaya nasıl cüret edersin? Sen İngiliz ordusunda bir askerdin. Ellerin temiz değil."

Whit yumruklarını sıktı, yüzünden kan çekiliyordu. Teğmen olarak geçirdiği yıllar yara izleri bırakmıştı. Tüm odayı kaplamış gibi görünüyordu. **Yıpranmış** görünüyordu,

Omuzlar kambur, gözler çekik ve düşünceli. Philae'ye varıp tam bir yıkımla karşılaşmanın, Kleopatra'nın son istirahatgâhının yağmalandığını görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Deneyimlemediğim ama uzaktan hissettiğim bir dehşet. Bu beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetti.

Abdullah'ın ve Tío Ricardo'nun hayatlarının yılları ellerinden alınmıştı.

"Peki sen neredeydin?" diye sordu buz gibi bir sesle. "Baban kampa saldırırken mi?"

"Kararını desteklemeyeceğim belli olunca beni tapındaki odalardan birine kilitledi," dedi. "Adamlarından birini kandırdım ve kaçtım."

"Nil'deki bir adadan mı?" Whit inanmadığını saklamadı. "Uçtun mu? Bir timsahın sırtına mı bindin?"

Isadora omurgasını dikleştirdi, yanaklarına renk geldi. "Kız olmam çaresiz olduğum anlamına gelmez. Çantam vardı ve bu dille idare edebilirim."

Whit dişlerini sıkarak, "Senin kız olmanın hiçbir şeyle ilgisi yok," dedi. "Karıma baksana, istese Paris'e kaplumbağanın sırtında bile gidebilir." Çenesini sıktı. "İtiraf et, babanın planlarının bir parçasıydın."

"Ona inanıyorum," dedim. Ben onun yerinde olsaydım, kimsenin beni hırsız annemle aynı kefeye koymasını istemezdim.

Whit sustu, yay gibi gerilmişti. "Seni manipüle etmeye çalışıyor."

"Belki de şu anda sana öyle geliyordur." Yanına gittim, omuzlarımız birbirine değiyordu. "Tüm bilgilere sahip olmayan sensin."

Whit bana sert sert baktı.

"Annemin Bay Fincastle ile bir ilişkisi vardı. Görünüşe göre neredeyse yirmi yıldır devam ediyormuş." Derin bir nefes aldım, gergin enerji parmaklarımı karıncalandırıyordu. Onun net

Isadora'dan hoşlanmaması ve ona güvenmemesi beni tedirgin etti. Haklı bir nedeni olmadığı için değil, benimle evli olduğu için. Birkaç saniye içinde hepimizin bir aile olduğunu öğrenecekti. "O benim kız kardeşim, Whit."

Eğer ona sirke katılmayı planladığımı söyleseydim, bundan daha fazla şaşırmasdı. "Saçmalık."

"Öyle değil," dedi Isadora, sesi düzgün ve sakindi. "Ve bunu kanıtlayabilirim." Yüzüme doğru döndü. "Ben onu Mamá olarak tanırdım ama yakın arkadaşları ona Lulis derdi. Geç saatlere kadar ayakta kalmayı ve sabahlara kadar uyumayı severdi. Mamá kahveden nefret ederdi ama anlaşılmaz bir şekilde bitter çikolatayı severdi. Kedileri köpeklerle, tatlıları tuzlu yiyeceklere tercih ederdi ve çayını limonlu değil sütlü severdi."

Whit alay etti. "Bunu etrafına sorarak da öğrenebilirdin. Belki de yaşlı hizmetçisinden."

Isadora onu görmezden geldi, tek dikkati benim üzerimdeydi. "Karnında, göbek deliğinin yanında bir doğum lekesi vardı."

"Yine söylüyorum, bunu size bir hizmetçi de söyleyebilirdi."

"Saçlarını boyuyordu, çünkü şakaklarında büyüyen gri tellerden nefret ediyordu. Ama ben onun her zaman güzel görüldüğünü düşünmüşümdür." Whit ağzını açtı ama Isadora'nın sözleri aceleyle döküldü, dikkati artık kocamın üzerindeydi. "On altı yaşındayken kapıya gazete getiren çocuğa aşık oldu. Adı Feliciano'ydu."

Whit sustu.

Annem ona söylemediği sürece Isadora'nın bunu bilmesine imkân yoktu. Annemle babamın kapalı kapılar ardında ve benim uyuduğumu düşündükleri nadir kavgalarından birini dinlerken tesadüfen öğrenmiştim. Babam onu Feliciano'yla görüşmeye devam etmekle suçlamıştı ama Mamá bunu kesin bir dille reddetmişti. Ve annem Arjantin'deki evimizde yatağının yanındaki komodinde bir şişe boya bulunduruyordu. Yıllarca yaşlandığına dair kanıtlardan kurtulmasını izledim.

"İtalya'dan gelen parfümleri severdi." Isadora ellerini önünde sıkıca kavuşturdu. Mahkum edilmeyi ve

lanetlenmeyi bekleyen bir kız. "Roma koktuğunu düşünürdü-
"

"Romantik," diye araya girdim usulca.

Gözlerimin içine baktı, sırtı dikti, elleri hala kenetliydi, gururu çenesini bir santim bile aşağı indirmemesini gerektiriyordu. Karar vermemi bekledi ama hiç soru sormadı. Onu dışarı atmayacaktım. Öne uzandım ve elini tutup hafifçe çektim. Aynı boydaydık, aynı yapıdaydık. Yaşlarımız birbirine yakındı. Ona sarılırken duygularım boğazımı tıkadı. Omzunun üzerinden Whit'e baktım, hayal kırıklığına uğrayacağımı biliyordum.

Whit dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Ama sessiz kaldı.

"O kalıyor," dedim ona.

Başka tarafa baktı. Hayır dememişti. En azından doğru yönde atılmış küçük bir adım.

Isadora çenesi hafifçe titreyerek benden uzaklaştı. "Teşekkür ederim. Bana inanmamış olsaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Bir şekilde, bir şeyler bulacağınızı düşünüyorum." Bu da bizim ortak noktamızdı. Yüzündeki saçları düzelttim. "Aşağı inip bize bir çay tepsisi sipariş eder misin? Sanırım ihtiyacımız olacak. Belki bir de karyola?"

Başını salladı ve Whit'e geniş bir doğum izni vermeye özen göstererek odadan çıktı. Hayal kırıklığı genişleyen daireler çizerek yayılıyordu. Üç gündür ilk kez kocamla yalnızdım.

Whit benden uzaklaşarak, "Ona güvenmiyorum,"

dedi. "Bunu açıkça belirttin."

Kendini yatağın diğer tarafında tuttu, bakışları hâlâ benimkilerden kaçıyordu. Evli bir çift olarak ilk gerçek anlaşmazlığımız. Nasıl atlatacağımızı merak ediyordum. Annemle babam nadiren kavga etmiş, hatta nadiren anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Bu bölgede nasıl gezineceğimi bilmiyordum. Ama bunu sonuna kadar götürecek kadar önemsemişimi biliyordum.

"Buraya gel, Whit."

Başını kaldırdı. Sanki şansım olsa kaçacağımı düşünmüş gibi temkinli bir şekilde yaklaştı. Önünde durduğunda

Ellerimi göğsüne bastırdım.

"Çok fazla ailem yok," dedim usulca. "Ve Isadora'ya inanıyorum, Whit."

Ellerimden birini kendi eliyle kapattı ve yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. Benimle aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu ve ben de sinirlendim. Elimi çekmeye çalıştım ama beni bırakmadı.

"Çok iyi bir muhakeme göstermediğimi biliyorum," dedim. "Ama ona bir şans vererseniz benim için çok anlamlı olur."

"Annenden mi bahsediyorsun?" Whit elimi sıkarak sordu. "Philae'de olanlar yüzünden hâlâ kendini suçlu mu hissediyorsun?"

"Nasıl bakarsam bakayım, yine de benim hatammış gibi geliyor. Annemin başarısını sağlayan benim saflığımdı."

"Seni manipüle ediyordu," dedi Whit. "Duygularını ve ona olan sevgini sana karşı kullanıyordu. Annenin senin iyiliğini düşündüğüne inanmak istediğin için kendini hiçbir şekilde suçlamamalısın."

Yavaşça başımı salladım. "İyi, ama o zaman ikisini birden yapamazsın." Bir adım öne çıktım, gözleriyle daha iyi buluşabilmek için çenemi yukarı kaldırdım. "Isadora şaşırdı ve hazırlıksız yakalandı. Tıpkı benim gibi. Babasının eylemleri onu otomatik olarak suç ortağı yapmaz."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum," diye mırıldandı Whit. "Burada, sen bana karşı bir argüman hazırlarken ben karımı rahatlattığımı düşünüyordum."

"Sana karşı değilim," dedim. "Sadece ona bir şans vermeni istiyorum."

Whit sertleşti, omuzlarının çizgisi gerildi. Uzun ve sinirli bir iç geçirdi.

Uzandım ve parmaklarımın ucuyla çenesini okşadım. "Yalnız ve yardıma ihtiyacı var-"

"Isadora hakkında konuşmak istemiyorum," diye araya girdi. "Hiç konuşmak istemiyorum."

Sonra elini belime attı ve beni kendine doğru çekti. Kollarımı boynuna doladım ve parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. Ağzıma karşı inledi. O

Dilini benimkinin üzerinde gezdirdi ve ben titredim, parmaklarım ensesindeki saçlarla oynuyordu. Whit beni ayaklarımdan kaldırdı ve ağzını eğerek öpücüğü derinleştirdi. Ayrıldığımızda ikimizin de nefesleri kesik kesik çıkıyordu.

Whit alnını benimkine bastırdı. "Ben yokken beni düşündün mü?"

Kokusunu içime çektim ve başımı salladım.

"Öyle mi?" "Aklımdan geçtin."

Saçını sertçe çektim ve beni bırakmadan önce güldü. Beni oturacak tek yer olan yatağa götürdü ve yan yana yatağa yerleştik. Uzun bacakları uzanırken benim ayaklarım ancak yere değiyordu. Kalçaları kaslıydı ve yutkundum, üzerimde gezinirken nasıl göründüğünü hatırladım, yumuşak gölgeler yüzünde titreşiyordu.

"Neden kızarıyorsun?" diye sordu, hafif bir gülümsemeyle bana bakarak.

"Sebebi yok," dedim çabucak.

"Anlat bana," diye ikna etti, öne doğru eğildi, mavi gözlerinde sıcak bir parıltı parlıyordu.

"Amcamın odasında ne bulduğumu sormadığınıza inanamıyorum."

Whit kaşlarını kaldırdı. "Ne buldun?"

Yerimden sıçradım ve onun yumuşak kıkırdaması yüzümün daha da kızarmasına neden oldu. Ama annemin günlüğünü ona uzattığımda gülümsemesi soldu. "Bunu daha önce görmüştüm," diye mırıldandı. "Bu Lourdes'e aitti. I yakalandı onu yazı içinde o doğru önce onlar

kayboldu." Sayfaları çevirdi.

"Çoğunlukla hepsi yalan," dedim. "Ama ilginçtir, amcam bunu yastık kılıfında saklamış."

Whit omuz silkti. "Bu günlük yanlış ellerde çok tehlikeli olabilir."

"O zaman neden saklıyorsun?" Israr ettim. "Neden yakmıyorsun? Nil'e atmıyorsunuz?"

"Çöp atmayı sevmediği için mi?"

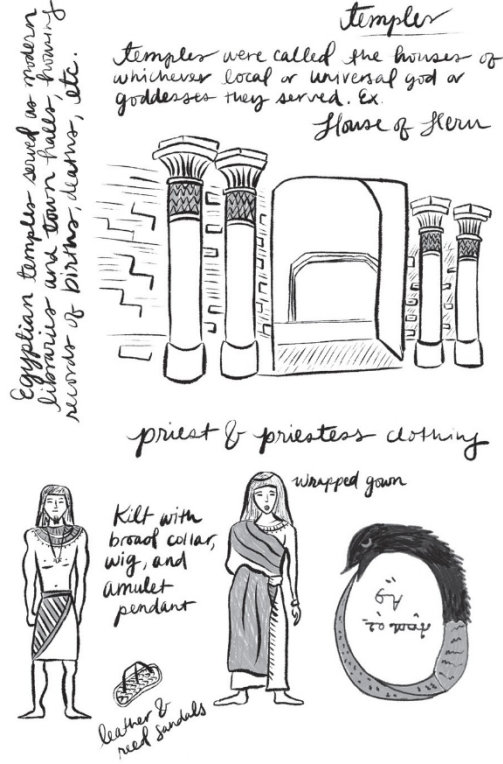
"Ciddi ol, Whitford."

Dudakları kıpırdadı. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Günlüğü aldım ve sayfalarını çevirdim, onu bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey bulmak için çaresizdim.

Whit'in eli ileri atıldı. "Bekle. Bu da ne?"

İşaret ettiği yere doğru baktım. Annem bir sayfayı çizimler ve karalamalarla doldurmuştu.

Anlaşılmaz görünüyordu. Çizimlerin yanında rastgele eskizler ve eski Mısırlılarla ilgili bilgiler. Annemi Shepheard'ın kütüphanesinde kitap okurken, babamın hayranlığını anlamaya çalışırken hayal edebiliyordum. Öğrenebildiği kadarını öğreniyor, babamla sohbet ederken ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Sayfayı çevirdim ve başka bir yazı fark ettim.

Cayo'dan bir mektup aldım, kazı alanından dönmem yine gecikti. Arkadaşlarımın çoğu turistik yerleri görmek için yola çıkmış. Belki de onlarla birlikte gitmeliydim, ama Cayo'nun her an gelmesini bekliyordum. Bu bir hataydı. Yine de oteldeki kütüphanede okunacak pek çok ilginç materyal var

aracılığıyla. Mısır'ın son firavunu yedinci Kleopatra hakkında birkaç kitap buldum. Her yönüyle büyüleyici bir kadın ve daha da ilginç bir soyu var.

Günlüğü benden aldı, sayfayı tekrar çevirdi ve karalamaları inceledi. Şaşkınlıkla ona baktım. "Nedir bu?"

"Hiçbir şey olmayabilir," diye itiraf etti. "Ne hiçbir şey olmayabilir?"

Sayfayı kaldırdı. "Bu sana bir yılan gibi görünüyor mu?"

"Belki biraz. Tuhaf, kıpır kıpır bir kenarı var."

"Bir yılan tarafından yapılmış." Whit başını salladı. "Bu iz bir göz olabilir."

Gözlerimi kısarak görmeye çalıştım. Belki bir yilandı ama rastgele bir işaret de olabilirdi.

"Ouroboros'a benziyor."

"Yani...?"

Whit dalgın dalgın alt dudağına dokundu. "Annenin Philae'de özellikle bir şey aradığını hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Devam et."

"Antik dünyada, felsefe taşını üretebildiği söylenen dört kadın vardı."

Başımı eğdim, kaşlarımı hafifçe çattım. "Duymuştum, kaybolmuş kadim büyülerden biriydi." Felsefe taşı, daha önce nerede okumuştum? Bana inanılmaz derecede tanıdık gelmişti. Önemli bir nesneydi.

"Doğru. Bu kadınlar simyacı ve büyücüydü. Ve içlerinden birinin adı Kleopatra'ydı - sana ondan bahsetmiştim, hatırladın mı?" Ben başımı sallayınca devam etti: "Bizim Kleopatra'nın atalarından biri Philae'de gizlice gömülmüştü." Parmağıyla annemin girişine vurdu.

"Şuraya bakın, soyunu araştırmaktan bile bahsediyor."

Heyecan boğazımda düğümlendi.

"Simyacı Kleopatra'nın taşın nasıl yapılacağını tek bir parşömen yaprağına yazdığı rivayet edilir. Bu efsanevi sayfaya Kleopatra'nın Chrysopoeia'sı denir ve üzerinde bir Ouroboros çizmiştir."

Annemin çizimine baktım. "Ve böyle bir şeye mi benziyordu?"

Whit hafifçe yüzünü buruşturarak başını salladı. "Biraz abartılı olduğunu biliyorum. Ama annen Philae'de umduğunu bulamadıysa, hâlâ arıyor olabilir."

"Diğer sayfadaki tarihe bak," dedim. "Bu yıllar öncesine ait. Bir kitaba rastlaması, bir çizim görmesi ve sonra bunu günlüğüne rastgele aktarması inanılmaz görünüyor. On yıldan fazla bir süre sonra da Kleopatra'nın Chrysopoeia'sını aramaya mı karar veriyor?"

"Onun soyundan gelenlerle birlikte gömüldüğü söyleniyor," dedi Whit. "Felsefe taşının ne olduğunu biliyor musun, Inez?"

Başımı salladım. "Duymuştum ama tam olarak hatırlayamıyorum-" "Kleopatra'nın Chrysopoeia'sında nasıl yapılacağına dair talimatlar var kurşunu altına çevirir."

Babam anneme sihirle ilgili hikayeler anlattığında, annem her zaman nefessiz kalırdı. Buenos Aires'te sihirle dokunmuş nesnelerin yavaş yavaş ortadan kalkmasıyla, bir zamanlar bunun sıradan bir şey olduğunu unutmak kolaydı. Büyüler ve onların kullanımı günlük hayatın dokusuna işlemişti. Ne zaman uzun zaman önce yapılmış bir büyü'nün kalp atışlarını taşıyan bir şeye rastlasam, bu kadar olağanüstü bir şeyin tehlikeye girmesine nasıl izin verdiğimizi bir kez daha anlıyordum.

Ve yakın gelecekte bir gün, büyü tamamen ortadan kalkacak, arka planda kaybolacak ve tarihte bir dipnot haline gelecekti.

Bir insanın Chrysopoeia için neden avlanıp öldürdüğünü anladım.

"Çarşafı kim bulursa fahiş bir meblağa satabilir," dedim.

Whit başını salladı. "Daha büyük düşün. O kişinin simyadan anladığını ve taşı yaratabildiğini düşünün. Yüzyıllardır insanlar bu belgeyi arıyor. Kutsal Kâse gibi," dedi. "Nuh'un gemisi. Büyük İskender'in son dinlenme yeri."

"Ya da Kleopatra'nın mezarı." Whit başını salladı. "Aynen öyle."

Aklımın bir köşesinde bir anı canlandı. Bu duyguya tutunmak için mücadele ettim ve bir saniye sonra annemle yaşadığım bir anı hatırladım. Philae'deki derme çatma çadırımın içindeydik ve bana tek bir parşömen yaprağına rastlayıp rastlamadığımı sordu.

"Haklısın," dedim. "Annem benden bir parşömen yaprağı istedi - Chrysopoeia'yı arıyor." Parmağımı günlüğün sayfasına vurdum. "On yıldan uzun bir süre önce varlığından haberdar olduğuna dair mürekkeple yazılmış bir kanıtımız var."

"Şey, onu bulmakta başarılı olamadı." Dudaklarını büktü. "Keşke bu beni biraz daha iyi hissettirseydi."

"Annem pes etmeyecek," dedim. "Çok fazla çizgiyi aştı. Artık hepimiz onun kim olduğunu ve neler yaptığını biliyoruz. Bundan geri dönüş yok. Peki bundan sonra çarşafı nerede arayacak?"

"Aklımda birden fazla yer var," dedi. "Mısır'da simyacı Kleopatra için önemli olan herhangi bir yerde olabilir - ya da büyüde usta olduğu söylenen onun soyundan gelen biri."

"Öyleydi," dedim, rastladığım güçlü imgeleri hatırlayarak -Mısır'ın son firavunu uzun bir masanın üzerine eğilmiş, dirseğinin dibinde otları ve iksirleri karıştırıp ölçüyordu. "Bir iksir yapımcısı, hatta belki de bir büyücünün ta kendisi."

Whit çenesini indirdi. "Nereden biliyorsun?"

"Altın yüzüğün büyü," dedim. "Beni Kleopatra'nın bazı anılarına bağladı. Onu iş başında, malzemeleri karıştırırken, aletleri yeniden ayarlarken gördüm."

"Bu da annenizin olabileceği yerleri aşağı yukarı bir düzine tapınağa indiriyor."

Başımı ellerimin arasına gömerek inledim. Sesim boğuk çıkıyordu. "Bir tane fazla." Aklıma bir düşünce geldi ve başımı kaldırdım. "Bekle... Sen de aynı şeyi aramıyor muydun?"

Whit kıpırdandı, dudaklarının kenarları aşağı doğru döndü. "Evet ve annene söylemekle hata ettim. Konuşmamız ilgisini yeniden uyandırabilirdi. Günlük yazısında bahsettiği bu kitaba rastladığını hatırlayabilirdi."

"Peki bunu nasıl keşfettiniz?"

Tereddüt etti. "Simyacı Kleopatra'yı kimya kitaplarımdan birinden öğrendim."

"Simya ve kimya birbiriyle ilişkili konular mı? Biri ağırlıklı olarak büyü, diğeri bilimsel değil mi?"

"Bazı düşünce okullarına göre bu ikisi bir ve aynı şeydir. Simya, kimyanın öncüsüdür. Tam burada, Mısır'da icat edildi."

"Hiçbir fikrim yoktu." Omuzlarım çöktü. "Sanki hâlâ yetişmeye çalışıyormuşum, hâlâ annemin ve onun bildiklerinin gerisinde kalıyormuşum gibi hissediyorum. Eğitimimde bu kadar çok boşluk varken onu nasıl bulabilirim?"

Whit saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Üzülme, Inez. Küçük bir adım da olsa ilerleme kaydettik."

Küçük bir tebessüm ettim. "Isadora hakkında konuşmaya hazır mısın?" Whit inledi. "Kesinlikle hayır."

"Benden yardım istedi ve onu geri çeviremem." "Onda bir gariplik var," dedi adam, eliyle Eteğimdeki fıfırlar. "Isadora ve babası Philae'de birbirlerinden ayrılmazlardı. Unuttunuz mu?"

"Bunu açıkladı. Uzlaşma sürecindeymişler. Bana anlattığına göre, anne babası sürekli tartışmış ve birlikte seyahat etmekten nefret ederlermiş. Kulağa mutlu bir çocukluk geçirmiş gibi gelmiyor ve Philae'ye yaptığı yolculuk babasının kendini affettirme çabasıymış."

Whit botunun burnuyla bir kitap yığınının itti ve ayağa kalkarak odayı adımlamaya başladı; kutuların, sandıkların ve etrafa saçılmış rastgele nesnelerin etrafında dolaştı. "Ne kadar uygun." "Pekâlâ," dedim, gözlerim onu takip ederken.

"Diyelim ki Hain bir plan. Neymiş o plan? Belki de İngiliz monarşisini devirmeye çalışıyordur."

Bana ters ters baktı. "Bunu ciddiye almaya çalış." "Seni bu kadar ciddi görmeye alışık değilim."

"Ben de öyle; oldukça yorucu." Whit iç geçirdi, kaşlarını kaldırarak başka tarafa baktı. "Yatak odama ne yaptın?"

"Sanırım yatak odamızı kastediyorsun."

Whit ağzını açtı ama Isadora çay tepsiyi döndüğünde aniden kapattı. Tepsiyi hazırlamakla meşguldük. Pek aç değildim, görünüşe göre kimse de aç değildi ama çay doldurmak kadar sıradan da olsa bir ritüeli yerine getirmenin rahatlığı vardı.

Karyola geldiğinde Whit, karyolaya yer açmak için mümkün olduğunca çok dağınıklığı kaldırdı. Yatağımızın etrafında yarım bir duvar oluşturmaya kadar kasaları daha da yükseğe yığdı. Bu kadar küçük bir alanda mahremiyet yaratma çabası karşısında gülümsememi sakladım. Isadora otomatik olarak karyola yerine dar yatağa gitti ve üzerine yerleşti. "Sanırım ikimiz için de yeterince yer var, Inez."

Whit fazladan battaniyeyi karyolanın üzerine atarken dondu kaldı. Bana bıkkın bir bakış fırlattı ve işaretle boğazını temizledi. Ama Isadora savunmasızdı ve ihtiyacı olan şey buysa, ona bunu verirdim.

"Sadece bir ya da iki gece için," diye fısıldadım. "Daha büyük bir konaklama yeri bulana kadar."

Homurdandı ve yatak odasının köşesine kurduğu karyolaya yerleşirken Isadora'ya kaşlarını çattı. Düşündüğüm gibi, dar bir yerdi ama bu konuda ne yapılabileceğini göremiyordum. Hesabımdaki parayı çekmek için Kahire'deki merkez bankasına gitmemiştik. Birincisi, yeterli zaman yoktu ve ikincisi, Whit'le evlenmeme rağmen amcamın servetimin kontrolünü hâlâ elinde tutup tutmadığından emin değildim. Ama daha büyük bir oda istemek için bile olsa paraya ihtiyacımız olduğu açıktı.

Kız kardeşimin yanındaki dar yatağa yerleştim -ne zaman alışacaktım bu vahye- ve o da otomatik olarak etrafımda kıvrıldı, saçları yüzünü kısmen gizliyordu. İnanılmaz derecede genç ve savunmasız görünüyordu. Koruyucu bir içgüdü yükseldi ve Elvira için hissettiğime o kadar benziyordu ki, akmayan yaşlar gözlerimin arkasını yaktı. Ona yardım etmek için elimden geleni yapacaktım. Annemi ve onun acınası sevgilisi Bay Fincastle'ı durdurmak için elimden geleni yapacaktım.

Ama her şey sırayla.

Yarın, Whit'e beni bankaya götürmesini söyleyeceğim.

BEYAZ

Erken uyandım, oda karanlık ve sessizdi, uyuyan iki kadın dışında, yumuşak nefesleri birbirine karışıyordu. Karyola sefil bir yatak olmuştu ve ağrıyan sırtımı çözmeye çalışarak gerinirken nefesimin altından kötü bir küfür savurdum.

Tanrım, beni şimdi al. Inez'le yeniden bir araya gelmeyi böyle hayal etmemiştim. Ama bu, Isadora'yı tekmeleyerek ve çığlık atarak odadan çıkarmak zorunda kalsam bile, bu zavallı yatakta geçireceğim son geceydi. Doğruldu ve ona doğru baktım. Karıma bir midye gibi sarılmıştı. Kollarını çözüp onu sarsarak uyandırmak ve gerçeği ondan öğrenmek istedim.

Çünkü yalan söylüyordu.

Kanıtım yoktu, sadece içgüdülerim vardı. Savaşta beni hayatta tutan şey buydu; yasaklanmış olsa bile General Gordon için geri dönmemi sağlayan şey buydu. Inez ne düşünürse düşünsün, bunu görmezden gelemezdim. Isadora'ya karşı bir zaafı vardı.

-İçimdeki her şey kız kardeşinin bir engerek yılanı olduğunu haykırırken -bu kadarı açıktı.

Şüphe göğsümde sıkıca kıvrıldı.

Philae'de geçirdiğimiz süre boyunca Isadora'nın babası onu yakından izlemişti. Eşleştiklerini, özel sohbetler yaptıklarını hatırlıyorum. Kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda ona karşı şefkatli davranırdı. Ama ben hep izliyordum. Tek çocuğunu tapınağa kilitlemiş olması, onu tehlikeye atmış olması bana akıl almaz geliyordu. Abdullah yaşanan tüm vahşeti anlatmıştı - mürettebatımızdan bazıları direnmeye çalıştıklarında vurulmuştu; diğerleri bağlanmış ve çölde ölüme terk edilmişti. Bay Fincastle ya harekete geçmeden önce kızını göndermişti ya da Isadora planın bir parçasıydı.

Abdullah'a hangisi olduğunu sormak hiç aklıma gelmemişti. Ama o şimdi yüzlerce kilometre ötedeki bir hastanede, iyileşme sürecindeydi. Bir mektup ya da telgraf göndermeli ve bir an önce cevap verecek kadar iyi hissetmesini ummalıyım.

Karyoladan kaydım ve küçük su dolabına doğru ilerledim, abdestimi verimli ve sessiz bir şekilde aldım. Ordudan gelen bir yetenek. Lavabonun üzerinde asılı duran aynanın farkındaydım ama dikkatlice ondan kaçındım. Inez'le evlendiğimden beri aynada kendime bakamamıştım. Porselen leğenin kenarını tuttum, parmak eklemlerim beyazlaştı. Kendimi toparlamam birkaç dakika sürdü.

Zamanım vardı. Hem de bolca.

Ama bu hatırlatmaya rağmen aynada kendime bakamıyordum.

Sabah ışığı nihayet küçük odaya girmiş, yan yatmış karımı aydınlatmıştı, kır saçları

Dökülen mürekkep gibi etrafında çiçek açıyordu. Ona bir kez daha bakmadan oradan ayrıldım. Koridor boştu, ki bunu tercih ederdim. Sabahlar günün en sevdiğim bölümüydü. Uzun bir süre, onlardan zevk almama izin vermedim. Çok fazla içki bunu sağladı.

Şafak, milis kuvvetlerindeki görevimden dolayı lekelenmişti.

Terasta birçok açık masa vardı ve ben de sırtımı duvara vererek bahçelere bakan balkona en yakın masalardan birini seçtim. Serin bir sabahtı ve garson siparişimi almaya geldiğinde her zamanki gibi bir fincan kahve istedim. Beklerken Isadora sorununu ve bu konuda ne yapacağımı düşündüm. Abdullah'ın tekrar sorgulanması gerekecekti. Ricardo da Isadora'ya güvenmeyecekti ama onu da dahil etmenin ne kadar akıllıca olacağını tartıştım. Inez kendini tuzağa düşürülmüş hissedebilir ve amcasıyla aynı hızda olursam içgüdülerime güvenmeye daha az meyilli olabilirdi. İlişkileri zaten yeterince karmaşıktı.

Benim hakkımda ne düşündüğünü söylemeye bile gerek yok.

Kahve geldi ve ilk cennet yudumunu aldım. Koyu, cevizli, kremasız.

Ama sonra karşımdaki hasır sandalyeye biri oturdu, beni şaşırttı ve ben hiç şaşırmadım. Sanki nişastalı pamuk ve ütülü pantolondan başka bir şey tercih edermiş gibi kıyafetlerini sertçe giymişti. Selamlamak için bana gülümsedi ve onu görmeyeli yıllar geçmiş olmasına rağmen kelimelerim kızgın ve suçlayıcı bir şekilde çıktı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Porter elini kaldırarak garsona işaret etti. "Aç mısınız?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, panik kenarlarımı yalıyordu. Ama görmesine izin vermeyi reddettim. Başımı salladım. Servis görevlisi geldi ve Porter kahvaltı siparişini verdi: haşlanmış yumurta ve iki dilim kızarmış ekmek. Sade, tereyağsız. Kendine hiç müsamaha göstermezdi. Babam gibi.

Kart oynamak dışında. Babam o zamanlar bu kadar sofudeğildi.

Bir kez daha yalnız kaldığımızda Porter o lanet olası sakin sesiyle, "Tahsilat için buradayım," dedi.

"Topla-" diye tekrarladım.

Tanrım. Telgrafı gönderdiğimde kardeşimin bu kadar çabuk harekete geçeceğini ya da Kahire'ye bizzat geleceğini düşünmemiştim.

"Son telgrafınızdan önceki telgrafta yeni durumunuzu açıklamıştınız."

"Evet," dedim, sesim sert çıkıyordu. "Ama bu ziyarete gelmem için bir davet değildi. Hâlâ üzerinde çalışıyorum. Konu oldukça hassas ve eğer çuvallarsam, daha kötü durumda olacağız. Daha yeni-"

"Bugün olmak zorunda."

Sözleri, öfkeli bir arı fırtınası gibi etrafımda dolanıyordu.

"Bugün olamaz. Yarın da olamaz. Bu ay olamaz, Porter." Çenemi sıktım. "Yıllardır o yıkık dökük evde yaşıyorlar. Bir yıl daha onları öldürmez."

Porter belli belirsiz, "Bir yıl daha," diye tekrarladı.

"Paraya ihtiyaçları varsa piyanomu satmalarını söyle."

"Çoktan satıldı."

Yıllarca aldığım eğitim beni ürkütmedi. "Çok hoş."

"Geri kalan tablolar, bakır tencereler ve pirinç şamdanlarla birlikte," dedi Porter. "Siz sormadan söyleyeyim, onlara verebileceğim başka para yok."

Ben de sormak üzereydim. Porter yıllar önce, henüz on sekiz yaşındayken bir varisle evlendirilmişti. Karısıyla araları açıktı ve tamamen ayrı hayatlar yaşıyorlardı. Bildiğim kadarıyla Sophia İngiltere'de bile yaşamıyordu.

Porter'ın bunu tercih ettiğini biliyordum, her ne kadar babamız skandalın ardından onu hayatlarından çıkarmaya çalışmış olsa da.

"Ve o harabe evde başka kimin yaşadığını hatırlatmama gerek var mı?"

Ağzımı düzleştirdim. "Bir yıl daha yaşayacak. Yaşamak zorunda."

"Çatı akıyor," diye devam etti Porter. "Personelin gitmesine izin verdiler. Sadece aşçı kaldı."

Bir planım vardı ve ona sadık kalmak istiyordum. Sözlerini duymamaya çalıştım ama içime sızdılar.

"Bütün mücevherler gitmiş," dedi Porter. "Değerli olan her şey. Yolun sonuna ulaşmışlar. Hepsi öyle. Ben de bu yüzden buradayım."

"Bu sana şok gibi gelebilir ama bir stratejim var." Bir elimi yüzümde gezdirdim. Sonra masanın üzerine birkaç banknot attım ve ayağa kalktım, kardeşim de arkamdan tökezleyerek sandalyesini beceriksizce geriye itti. Nereye gitmek istediğimi bilmeden hareket ediyordum. Tek bildiğim içeri girmem gerektiği idi.

"Ee, ne oldu?" diye seslendi arkamdan.

"Herkes istediğini elde edecek." Başımı salladım, kanım kulaklarıma hücum etti. "Porter, biraz daha zamana ihtiyacım var."

Bana yetişti ve başını yana eğerek bana baktı. Görünüşümüz aynaya bakar gibi birbirine benziyordu. Aynı renk saçlar, aynı soluk gözler. Ama her nasılsa ben anneme, o da babama çekmişti. Porter'ın benden daha sert hatları vardı ve daha zayıftı.

"Ne planlıyordun?" Porter tekrar sordu.

Sıraladığım tüm parçaların yer değiştirmesini izledim. Bulmacayı yeniden düzenleyip işe yarayacak bir şey bulmaya çalıştıkça hayal kırıklığım artıyordu. Ama kardeşim bana onaylamaz gözlerle bakarken, cevaba ulaşmak zorlaştı. Lobiyi geçtik ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım, çaresizlik bacaklarımı daha hızlı ve daha hızlı pompalamama neden oldu.

"Bana karından bahset," dedi nefes nefese. "Merak ediyordum."

"Beni önemsiyor," dedim içi boş bir şekilde. "Bu çok talihsiz bir durum."

Bizim kata çıktığımda daha rahat nefes aldım. Sözleri zihnimde dönüp duruyor, başımı ağrıtıyordu. Ne yaptığının tam olarak farkına varamadan odamızın önünde duruyordum. Neden geldiğimi bilmiyordum,

Ama yine de cebimden anahtarı çıkarıp kapının kilidini açtım ve iterek açtım. "Burada bekle," dedim sertçe.

"Whitford, ne yapıyorsun?"

Onu zar zor duydum. Oda boştu. Hâlâ uyuyor olacağını düşünmüştüm.

Porter kafasını içeri uzattı. "Burası yatak odası mı yoksa depo mu?"

Bu kadar erken nereye gitmiş olabilir? O ve iğrenç kız kardeşi. Kardeşim odaya girdi ve her santimetrekareyi nasıl değerlendirdiğini görmekten ziyade hissettim.

"Aferin sana! Bu karyolada mı uyuyorsun?" Porter haykırdı. "Rahatsız görünüyor."

"Gidelim," dedim, iyice düşünerek. Inez terasta yürüyüşe çıkmış olabilirdi. Yine de onu göremez miydim? Yabani saçları ve hızlı adımlarıyla onu gözden kaçırmak zordu.

"Bu kıza değer veriyorsun," dedi kardeşim hayret dolu bir ses tonuyla. "Senin karın."

"Öyle olsaydı," dedim, "onunla evlenmezdim."

Göz ucuyla beni inceledi. Yargısını ve çaresizliğini hissettim. Bunca yolu neden geldiğini anladım. Ama teslim olmayacaktım.

"Whitford."

"Verdiğim sözü yerine getireceğim," diye tersledim. "Onların varisi olarak görevimi yapacağım. Biraz daha zaman istemek çok fazla değil mi?"

Porter'ın soğukkanlı tavrı kırıldı ve ben de telaşla bir adım öne çıktım. "Arabella'nın zamanı yok. Hafta sonunda evlilik sözleşmesini imzalayacaklar. İki hafta içinde evlenmiş olacak, Lord Fartherington'la."

Dondum kaldım, sözlerinin tam anlamı savunmamı yarıp geçti. Beni harekete geçmeye zorlamasına karşı bir kalkan oluşturmuştum. En sevdiği taktiklerden biriydi bu ve bana küçük oğul olduğum için hizaya gelmem gerektiğini söylemek. Ama Arabella'ya karşı zırhım yoktu. Annemle babamın ne yapacaklarını bilemediklerini biliyordum. Babamın tahsildarlarının geleceğini biliyordum. Ayrıca yıllardır babamın içler acısı bir durumda olduğunu da biliyordum.

poker. Ama çaresizliğin insanları nasıl canavarlaştırdığını unutmuştum. "Fartherington? O çok eski. Babamdan en az yirmi yaş büyük."

"Artık durumun ciddiyetini anladığına göre, bir seçim yapmalısın." Porter gözlerime baktı. Her zamanki soğukkanlılığı yerine, kız kardeşimiz için duyduğu korkuyu görmeme izin verdi.

Nasıl başa çıkacağımı öğrenmem gereken pek çok şey vardı. Ailemin hayal kırıklığı.

Anlaşmalı bir evlilik.

Satın alınmış ve parası

ödenmiş bir kariyer. Bir silah.

Ama ağabeyim, her ne kadar sinir bozucu olsa da, o aşılmaz kaplamasının altını görmeme izin verdiğinde, dikkat kesilirdim. Bu her zaman korktuğu anlamına gelirdi. Ve asla kendisi için değil.

Yüzündeki bu ifade bana yeni bir plan yapmanın zamanı geldiğini düşündürdü. Saçlarımı çektim, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Bir içki istedim. Unutulmak istedim. Bunların hiçbirinin olmasını istemiyordum. "Senden nefret ediyorum."

Porter tek kaşını kaldırarak bekledi. "Seç kardeşim."

CAPÍTULO OCHO

Isadora'nın yemek odasını sevdiğini söyleyebilirdim. Dikkati parlak sofrta takımlarından pelüş halılara, ışıltılı bardaklara ve saten masa örtüsüne kayıyordu. Masanın karşısından bana bakıyordu, duruşu dikti ve sandalyenin arkasına dokunmuyordu. Annem yıllarca benim de aynısını yapmamı sağlamaya çalışmıştı. İkimizin de aynı kadın tarafından yetiştirildiğini gösteren başka küçük şeyler de vardı. Isadora saçlarını annemin sevdiği tarzda örer, başının tepesinde toplar, birkaç narin tutam elmacık kemiklerini sıyırdı. Dirseklerini masadan uzak tutar ve iki ayağını da yere dikerdi. Annem ve Isadora kıpırdamadan oturmayı bilirdi, bense hiç oturmaz, sürekli kıpırdanır, kadehimle oynar, ayak parmaklarımı yere vururdum.

Isadora mükemmel görgü kurallarının tümünü biliyordu ama keşif yapmasına, silah atmasına ve kazı yapmasına izin verilmişti. Kendisi olmasına izin verilmişti. Ben ise hileye, gizliliğe ve yalana başvurmak zorunda kalmıştım. Annemin de istediği hayatı sürmek için aynı şeyi yapmak zorunda kaldığını fark ettim.

Yepyeni bir aileyle.

Isadora'nın önündeki yemek tabağına dokunulmamıştı. Isınmış pideler, kimyon, taze otlar ve limon-sarımsak sosuyla tatlandırılmış ve geceden ağır ağır pişirilmiş tuzlu bir bakla lapası olan ful mudammalarla birlikte çoktan soğumuştı. Kareem'i bunu yaparken izlemiştim.

ve bu yemek benim kişisel favorimdi.

"Domates ve salatalık salatasını denediniz mi?" Ben sordum. "Sosun içine batırılmış çok lezzetli-"

"Aç değilim," dedi Isadora.

Hayal kırıklığı ve endişe beni koltuğumda öne doğru çekti ve çaydanlığı ona doğru itmek için masaya doğru eğildim. Yemek salonundaydık, etrafımız turistler ve garsonlarla çevriliydi, gürültü seviyesi hareketli ve yüksekti.

"Biraz bir şeyler ye."

Isadora'nın dudakları kıpırdadı. "Çok ... kardeş gibisin." "Öyle miyim?"

"Kendime nasıl bakacağımı bildiğimi hatırlatmama gerek var mı?"

"Ve son birkaç gündür neredeyse hiçbir şey yemediğini hatırlatmama gerek var mı? Çok büyük stres altındasınız."

Gülümsedi.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Besin alımım konusunda endişelenmeniz beni eğlendiriyor."

"Sadece pratik olmaya çalışıyorum," diye mırıldandım ve annemin kurallarından birini çiğneyerek sandalyeme yaslandım. "Sokağın ortasında bayılırsan ne olur?"

"Bu benim başıma hiç gelmedi."

"Babam her zaman zor bir gün geçirdikten sonra bir şeyler yediğinde kendini daha iyi hissettiğini söylerdi." Mısır'a gitmeden önce benim için alfajores bırakırdı. Sandviç kurabiyeler pudra şekeriyle kaplanır ve kat kat dulce de leche ile doldurulurdu. Onun sayesinde tatlıya karşı büyük bir düşkünlük geliştirmiştım.

"Nasıl biriydi?"

Ona sertçe baktım. "Annem seninle hiç onun hakkında konuştu mu?"

Isadora tabağı itti. "Yapmadı. Sanırım hayatının o kısmını ayrı tutmak istedi."

"Annemizin bir kızı daha olduğunu biliyor muydun?"

Isadora gözlerini kırpmadan bana baktı. "Hayır. Sen, Ricardo ve Whit Philae'den ayrılana kadar değil. Babam bana kim olduğunuzu o zaman söyledi." Gözleri aşağıya kaydı. "Bir bakıma hiç şaşırmadım. Nehirden çıkarıldığından beri seni çekici buluyordum."

"Ama annem beni sır olarak sakladı," dedim, içimi bir acı kapladı.

"Bence o kendine yeni bir hayat kurmaya çalışan mutsuz bir insan."

Ailemizi ateşe veren yeni bir hayat. Onu bir suçluya dönüştüren yeni bir hayat. Isadora'nın onu savunduğuna inanamıyordum. Mamá'nın gerçekte kim olduğunu bilmemesi inanılmaz görünüyordu.

"Biliyorsun," diye başladım yavaşça, "annemiz de en az baban kadar suçlu."

Isadora'nın çenesi düştü. Yüzünde gördüğüm ilk gerçek ifadenin bu olduğunu fark ederek irkildim. Öne doğru eğildi, nefesi hızlı nefesler halinde çıkıyordu. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Şu anda nerede olduğunu düşünüyorsun?"

Isadora kaşlarını çatı. "Eve dönüyoruz tabii ki." "Ev nerede?"

"Londra," dedi. "Zamanımızı İngiltere ve İskenderiye arasında bölüştürdük. Orada bir dairemiz ve Grosvenor Meydanı'nda bir evimiz var."

Annemin kendine yeni bir hayat kurmak için bu kadar uğraşması pek inandırıcı gelmiyordu. Babamdan nefret ediyor olmalıydı. Babamı ve beni tamamen terk etmeyi mi planlıyordu? "Isadora, annemiz burada, Kahire'de karaborsada ticaret yapıyor."

Ayağa kalktı, sandalyesini düzgünce masanın altına sıkıştırdı. "Bana yalan söylüyorsun."

"Lütfen oturun."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. Sesinde hiçbir duygu yoktu ve çenesi eğik, dimdik duruyordu.

Yukarı doğru. Ben kendimi paramparça olmaktan nasıl koruyacağımı bilmeyi dilerken o korkutucu bir şekilde sakindi. Annem hakkında konuşmak beni her zaman tedirgin ederdi; ya kızardım ya incinirdim ya da dehşete kapılırdım.

"Gerçek bu," dedim. "Lütfen oturun."

Çıkışa doğru baktı ve ben nefesim göğsümde sıkışarak bekledim. Bu odadan ve hayatımdan çıkıp giderse ne yapacağımı bilmiyordum.

"Nereye gideceksin?" Ben sordum.

Isadora yavaşça başını çevirdi. Yüzü ifadesizdi ama elleri titriyordu. "Şehirde arkadaşlarım var."

Kalbim sıkışarak başımı salladım. En azından yalnız olmayacaktı. "Buna sevindim. Lütfen irtibatta kalalım."

Ayakta durmaya devam etti ama yemek odasının girişine doğru bir hareket yapmadı. Onunla tartışmamı bekliyor olmalıydı ama insanlara kalmaları için yalvarma konusunda epey tecrübem vardı. Hiçbir zaman iyi gitmedi. Annemle babam, beni de yanlarında göturmeleri ya da benimle evde kalmaları için her şeyimi verebileceğimi bildikleri halde hep gitmişlerdi.

"Annemin bu işe karıştığına dair kanıtın var mı?" "Var," diye fısıldadım.

Isadora sandalyesini çekip yavaşça oturdu ve beni dikkatle izledi. Sonra tabağını yaklaştırdı ve soğuk pideden narin bir ısırık aldı.

"İkimiz de bir şok yaşadık-" "İnsanın babasının bir suçlu olduğunu fark etmesi gibi mi?"

Boş tabağımdaki çatalla oynadım. "Evet, bu kesinlikle zor bir zaman olurdu. Gerçekten hiçbir fikrin yok muydu?"

Isadora dudağını çekti, o kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vermeyeceğini sandım. Konuşmaya başladığında ise kelimeleri kesik kesik çıkıyordu.

"Bunu kafamda tekrar tekrar gözden geçirdim... ve gerçek şu ki her zaman... aklımın bir köşesinde bir soru vardı

zihin."

"Devam et," diye dürttüm.

Isadora ay fincanından bir yudum aldı. "Sanırım bir parçam, haftada birkaç kez gecenin her saati dışarıda olmalarının garip olduğunu düşünüyordu. Ve salonda çok sayıda insanı ağırladıklarında onları hiç sorgulamadım, şüpheli görünseler bile..."

"Nasıl şüpheli?"

Dudakları yüzünü buruşturdu. Sanki az önce limon emmiş gibi görünüyordu. "Onlar nazik toplumun bir parçası değillerdi. Annem onlara yiyecek ya da içecek bir şey ikram etmezdi. Bazıları oldukça kaba görünüyordu ve gece boyunca burada kalıyorlardı."

Ona gerçeği ne kadar anlatacağımı bilmiyordum. İçgüdülerim onu korumak yönündeydi. Muhtemelen Lourdes ve Bay Fincastle'ın buluştuğu kişiler de yasadışı eser ticaretiyle uğraşıyorlardı. Ama onun yerinde ben olsaydım, şımartılmak istemezdim.

"Ne oldu?"

Yüzümü buruşturdum. Isadora'nın sezgileri kuvvetliydi ve ondan bir şey saklamak büyük çaba gerektirecekti. Düşündüm ve nedense Elvira'nın yüzü zihnimde belirdi. Ben de onu korumaya çalışmıştım, çoğu zaman ona sadece yarım gerçekler vermiştim. Ve bakın bu onu nereye getirmişti.

"Tüccar Kapısı'nı duydunuz mu?"

"Hayır," dedi Isadora. "Wilkie Collins'in yazmış olabileceği bir şeye benziyor."

Kaşlarımı atmıştım.

"Gizem romanları yazıyor," diye açıkladı Isadora.

"Ah," dedim. "Korkarım bu örgüt gerçek ve paha biçilmez eserleri alıp, ağırlıklı olarak Avrupa'da olmak üzere çeşitli pazarlardaki alıcılara satıyorlar. Müzeler, zel koleksiyoncular ve benzerleri. Annemiz tam da böyle bir hırsız ve piyasayı servet yapmak için kullandı. Görünüşe göre Bay Fincastle sadece işin içinde değil, aynı zamanda ortak.

aynı zamanda. Philae'de olanları açıkça birlikte planlamışlar."

Isadora kadınsı olmayan bir inilti çıkardı, sesi bana o kadar benziyordu ki kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Artık dikkat ettiğime göre, tavırları bana annemi hatırlatmaya devam ediyordu. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırması, elbisesinin yakasıyla oynaması ve tamamen düz olduğundan emin olması. Omuzlarının düz çizgisi, mükemmel duruşu. Isadora gerçekten de annemin her zaman yetiştirmeyi umduğu genç kızdı.

Ama sonra Isadora'nın şık tabancasını çıkarıp timsaha nasıl ateş ettiğini hatırladım. Cesur ve kendinden emin bir hareketti. Nasıl davranması gerektiğini biliyordu ama bu onun kibirli ve ilkel biri olduğu anlamına gelmiyordu.

Bu, oyunu kendi yararına nasıl oynayacağını bildiği anlamına geliyordu.

"Bu mantıklı," dedi Isadora. "Ben sadece bunun bir parçası olduğum için üzgünüm, uzaktan da olsa. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Tüm bu olarlardan sonra nasıl ilerleyeceğimi."

"Konuşmamız gereken pek çok ayrıntı var," diye onayladım. "Ama şimdilik, lütfen Whit ve benim yanımda her zaman bir yerin olacağını bil. Bizimle yaşaman tamamen kabul edilebilir bir durum ve sana bakacak imkânlarla sahibim."

"Sözü açılmışken, kocanız bu sabah nerede?"

"Bilmiyorum," dedim ağzımın kenarları aşağı doğru dönerek. "Büyük ihtimalle bir işim vardı."

Bir veda bile etmeden çekip gitmesi beni rahatsız etti. Böyle bir şey yapmış olsaydım, bundan hiç hoşlanmazdı. Aslında, benim yapacağım da tam olarak buydu. Yapmak istediğim şey için büyük olasılıkla Whit'in yanımda olmasına ihtiyacım olacağını biliyordum ama bir şeyler yapmam gerekiyordu ve belki de servetime erişmek için tam olarak ne yapmam gerektiğini öğrenecektim. Belki de sadece Whit'ten ya da amcamdan bir nota ihtiyacım vardı.

Evlilik ruhsatı şeklinde. Ne olursa olsun, gidip sorularımı yüz yüze sorabilirim.

Hiçbir şey yapmamaktan bıkmıştım.

Isadora bana kurnazca baktı. "Az önce ne düşünüyordun?"

"Bankaya kadar bana eşlik etmeye ne dersiniz?"

"Emin değilim," dedi kuru bir sesle. "Bugünlerde oldukça meşgulüm."

Güldüm ve kahvemi bitirdim.

★ ★ ★

Isadora'yı Anglo-Egyptian Bank'ın lobisinde beklerken bıraktım, parlak dokuma yastıklarla dolu ahşap bir banka rahatça yerleşmişti. Bina Avrupa ve Arap dekorunun bir karışımına sahipti ve Paris sokaklarından biriymiş gibi görünecek şekilde tasarlanmış olsa da, pencerelerde Mısır'da popüler olan muhteşem kafes işçiliği vardı. Dışarıda, yemyeşil Ezbekieh Bahçeleri görülüyordu ve uzun palmiye ağaçlarının ötesinde, iki rezervasyon kiosku ile çevrili görkemli Khedivial Opera Binası duruyordu.

Belki daha sonra oraya gider ve sezonda hangi müzikal varsa ona bilet alırdım. Belki de üçümüzün ihtiyacı olan şey dışarıda bir geceydi. Isadora ve Whit'in birbirlerini daha iyi tanımaları için zamana ihtiyaçları vardı. Isadora'ya isterse bizimle kalabileceğini söylediğimde yalan söylemiyordum.

"Bu taraftan Bayan Hayes," dedi Ahmed adında bir banka memuru, ofisine girmemi işaret ederek.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, yeni ismime hâlâ alışamamıştım ve omuriliğimde hoş bir heyecan belirdi. Hayatımın geri kalanında Inez Emilia Hayes olacaktım. Gerçek bir aile olabilirdik. Yasal olarak öyle olduğumuzu sanıyordum. Bu yeni bir başlangıçtı, her şeyi kendi yöntemimizle yapma şansıydı. Karnımda sıcaklık birikti ve banka görevlisine gülümsedim. Yüz ifadem karşısında şaşırmış görünüyordu ama ona bana Bayan Hayes diye hitap eden ilk kişi olduğunu söyleyemezdim.

Ahmed'in önerdiği koltuğa oturdum ve o yüksek arkalıklı bir sandalyede rahat ederken ben de karşısına yerleştim. Koyu renk bir iş kıyafeti giymişti, temiz çizgiler ve hassas etek uçları vardı.

"Eminim bir kadını ağırlamak sizin için son derece alışılmadık bir durumdur," diye başladım. "Ancak kısa süre önce evlendim ve fonlarımın mülkiyetini vasimden kocama devretme sürecini başlatmak istiyorum."

Ahmet ağzını açtı ama o bana hayır diyemeden ben devam ettim.

"Sizi temin ederim ki kocam da bunu onaylardı," dedim. "Aslında, onu ev sahibi olarak ayarlamak için neye ihtiyacım olduğunu söyler misiniz?"

"Ama o zaten buradaydı," diye araya girdi Ahmed. "Uygun belgeleri gösterdi ve amcanız artık hesapta adı geçmiyor. Bu onur kocanıza ait."

Ağzım açık kaldı. Demek Whit'in ayak işi buydu. Bana sürpriz yapmak istemiş olmalı. Bu işleri oldukça kolaylaştırdı. "Mükemmel," dedim sırtarak. "Para çekmek istiyorum-"

Ahmet kaşlarını çattı. "Geri mi çekileyim?" "Evet. Lütfen."

"Ama yapamazsın."

Bir kızgınlık parıltısı yüzeye çıktı ve kararlı bir gülümsemeyle onu bastırdım. "Kocam itiraz etmezdi. Aslında, eminim paraya erişmeme izin vermeniz için size izin vermiştir?"

Ahmed oturduğu yerde kıpırdandı ve parmaklarını dikleştirdi. Tedirgin görünüyordu ve benim kızgınlığım sabırsızlığa dönüştü.

"Eminim öyle yapardı," dedi Ahmed yavaşça, "eğer hesabınızdaki son şilini de çekmemiş olsaydı."

"Parayı çekti mi?" Ahmet başını salladı.

Kulaklarımda bir kükreme duydum ve sestem kaçmaya çalışarak başımı salladım. Ses devam etti, gittikçe daha da yükseldi. Gerginlik şakaklarımda toplandı. Bir bardak diledim

ağzım aniden kurudu. Kendi kendime akıl yürütmeye başladım. Uygun bir açıklama vardı, bundan emindim. "Yeni bir hesap mı açtı?"

"Bizimle değil, hayır."

"Anlamıyorum. Paramı istiyorum."

"Amcanızın daha önce yönettiği hesapta hiç para kalmadı."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Öne doğru eğildim, yanlış duyduğumdan emindim. Sanki Whit'in tüm paramı aldığını söylemiş gibiydi. Önce benimle konuşmadan. Planlarını bana söylemeden. Bu doğru olamazdı.

Koltuğumda sallandım. "Ama-"

"İyi misiniz, madam? Solgunlaştınız. Arkadaşınızı getireyim mi?"

"Bir yanlışlık oldu," dedim, sesimin kuru tınısını güçlkle fark ederek.

Ahmet başını salladı. "Hata yok. Siz gelmeden beş dakika önce ayrıldı hanımefendi. Bana evliliğinizin uygun kaydını ve ruhsatını gösterdi ve amcanızın hesabınızı yönettiği Londra'daki bir bankayı aramamı istedi."

"Yani taşındı-"

"Londra'daki başka bir bankaya havale etti." "Ona erişebilir miyim?"

"Bizim kurumumuzdan değil," dedi Ahmed nazikçe. "İngiltere'deki o bankaya ulaşmanız gerekecek." Tereddüt etti. "Ya da kocanıza sorun."

"Kocamın, ben kendim için paraya erişmeden önce paramı neden taşıdığına dair gayet makul bir açıklama olmalı."

Banka memuru yüzünde belli belirsiz bir acıma ifadesiyle sessizce bana baktı. Düşüncelerini anlayabilmem için konuşmasına gerek yoktu. Servetimin kontrolü kocamın elindeydi ve ilk fırsatta benim erişemediğim bir banka hesabına havale etmişti.

Önce benimle konuşmadan.

"Hayır," dedim belli belirsiz. "Hayır."

Ahmed, "Her şey oldukça açıktı," dedi.

Istırap boğazımdan yukarı süzüldü, tadı asit gibiydi. Bu olamaz. Whit bana ihanet etmezdi; çalmazdı-

"Benden istediğiniz başka bir şey var mı?" Ahmed sordu.

Birinin beni karnımdan bıçaklaması daha iyi olurdu. Çok daha az acırdı. Titreyen bacaklarımın üzerinde durdum, başım dönüyordu. Tuhaf bir şekilde başım dönüyor ve midem bulanıyordu, sanki umutsuzca hastalanmış gibiydim.

Ahmet masanın yanına geldi, kara gözlerinde endişe vardı. "Bayan Hayes, iyi misiniz?"

Kuru dudaklarımı yaladım. "Bana öyle deme."

Bir şekilde lobiye ulaştım ve Isadora hemen yanıma geldi. Bir şeylerin feci şekilde yanlış gittiğini biliyor gibiydi. Daha sonra buna kardeş sezgisi diyecektim. Ama o anda biri bana sorsa kendi adımı bile bilemezdim.

"Ne olduğunu anlamıyorum," dedim ona aptalca. Ellerim titriyordu, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu, duyduğum tek ses, tutunabildiğim tek şey beni sürükleniyormuşum gibi hissettirmiyordu.

"İnez, ne oldu?" dedi yüzüme bakarak. "Bir hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Evet, gerçekten de öyle hissettim. Hayatımın geri kalanında bu an peşimi bırakmayacaktı.

"Lütfen," dedim. "Bir an önce gidelim."

Kavurucu güneş ışığına çıktık ve her şey yanlış görünüyordu. Sağanak bir yağmur ve kızgın görünümlü bulutlar olmalıydı. Vücuduma dolan kargaşaya uyması için her şey ters ya da baş aşağı olmalıydı. Isadora bir taksi çağırmak için ısıklık çalarken ben kenarda durdum. Uzun ve delici bir ısıktı ve kısa bir an için ondan bana bunu nasıl yapacağımı öğretmesini istemeyi düşündüm.

İçimden histerik bir kahkaha yükseldi.

Isadora telaşla bana baktı.

"Sanırım soyuldum."

"Gel," dedi kaşlarını çatarak sokağa bakarak. "Bir blok öteye yürüyelim. Müsait şoför bulamıyorum."

Trans halinde onu takip ettim, eteğim patıkaya zar zor sürtünüyordu. Bir kez daha keskin düdüğünü öttürdü ve bu sefer bir çift at bize doğru ilerledi, sürücü dizginleri tembelce sallıyordu. Ahmed'le yaptığım konuşma zihnimde tekrarlandı ve yavaş yavaş hayatımın bir anda değiştiğini anlamaya başladım.

Ve aptallık ettiğimi.

"Inez?"

Korku beni sardı. O ses. Nerede olsa tanırdım. Mısır'a ilk geldiğimden beri neredeyse her gün duymuştum. Yavaşça döndüğümde Whit'in İngiliz takım elbisesi içinde bana doğru yürüdüğünü gördüm: koyu renk pantolon, çeneye kadar iliklenmiş net bir gömlek. Ceketini keskin hatlara sahipti ve ustalıkla dikilmişti. Arkasından uzun boylu bir adam geliyordu. Hırsız kocama çok benziyordu. Aynı kumral saçlar. Aynı soluk mavi gözler. Kim olduğunu biliyordum.

"Hola, Porter," dedim. Sesim beni tamamen terk edene kadar bağırarak isterken sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırmıştım.

Whit'in kardeşi ne bir selam verdi ne de gülümsedi, sadece kocama tedirgin bir bakış fırlattı.

Yalancı kocam. Çıkarıcı kocam.

"Inez," dedi Whit, yüz ifadesinden bir parça tedirginlik okunuyordu. "Burada ne işin var? Hâlâ Shepheard'ın evinde olduğunu sanıyordum."

Gerçek kalbimin derinliklerine yerleşip onu keskin parçalara ayırırken bile kelimeleri çerçeveleyemiyordum. Sanki yaklaşmakta olan bir lokomotif bakıyormuşum gibi hissediyordum ve kendimi ezilmekten kurtarmak için hiçbir şey yapamıyordum.

"Bana bak," dedi usulca. "İyi misin?"

Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı ve bu yüzden bakışlarımı kaçırdım, varış noktalarına doğru ilerleyen uzun bir vagon sırasına boş gözlerle baktım. Birkaç dakika nefes aldıktan sonra

Derin bir nefes alarak, sakın kalmak için savaşarak, isyan eden kalp atışlarını sabitleyerek bakışlarını sokaktan ayırdım ve onun mavi gözleriyle buluştum.

Midem takla attı ve irkildim.

Bakışlarında hayal ettiğim sıcaklık ve şefkatten başlayarak Whitford Hayes tarafından her düzeyde kandırılmıştım. Onunla yaşadığım her anı yeniden yaşadım. Her nezaketini, her yumuşak sözünü, her vaadini.

Hepsi yalan.

"Otelden bu kadar uzakta, burada ne yapıyorsun?" Whit tekrarladı. "Senin-"

"Paramı neye harcayacaksın, Whit?"

Dondu kaldı ve yüzündeki tüm duygular silindi. Kilidi neredeyse duyulabilir bir tıkırtıyla yerine oturmuş bir kapı gibiydi; geriye kalan tek şey İngiliz takım elbisesiydi. Onun vurdumduymazlığı beni daha da öfkelenlendirdi. Sessiz ve uzak durdukça kendimi daha da kötü hissediyordum. Isadora ve Porter, sanki karşılıklı bir anlaşmaya varmışlar gibi, Kahire'nin işlek caddesinde bize biraz mahremiyet sağlayarak uzaklaştılar. Her şey normal seyrinde devam ediyordu ama ben sanki başka bir dünyadaymışım, bilinmeyen bir yerde kaybolmuşum gibi hissediyordum.

Ve bu beni korkuttu.

"Az önce Ahmed'le konuştum," dedim onun devam eden ve çileden çıkaran sessizliği karşısında. "Ve bana tüm paramı çaldığını söyledi. Tabii eğer yanılmıyorsa?"

Whit başını salladı.

Kalbim kırıldı. Bir parçam bunun doğru olmadığına dair umut besliyordu. "Her şeyi çaldın o zaman?" Yine sordum, bir yandan da hâlâ kırılğan olan umuduma lanet ediyordum.

"Doğru."

"Dürüst olduğun için teşekkür ederim," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

Çenesi kilitlendi ama başını salladı. Belki de benimle bir daha asla konuşmayacaktı. Belki de bu aramızdaki her şeyin sonuydu. Öfke yükseldi, kör etti ve yok etti.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" Ben talep ettim.

Yine de hiçbir şey söylemedi ama aklının çalıştığını biliyordum. O çok nefret ettiğim aristokrat İngiliz maskesinin arkasına saklanmıştı, belli belirsiz kibar ve sıkılmıştı. Ama kalbi gözle görülür bir şekilde boğazının yan tarafında sertçe çarpıyordu, benden istediği kadar etkilenmediğini gösteren hızlı bir ritim.

Ve bu beni çileden çıkardı.

Düşünmeden, içgüdülerimle hareket ettim, elim sanki kendiliğinden kalktı. Tokat yüzünü çevirdi, sesi kulağımda çınladı. Tahriş olmuş derisi elimin iziyle kızardı.

Whit gözlerini kapattı ve ben onun soğuk ve öfkeli olmasını bekledim ama sonra bana döndü, gözlerini açtı ve çenesini kaldırdı. Boş ifadesi nefesimi kesti. Yüzü tüm rengini, tüm sıcaklığını kaybetmişti. Benden o kadar uzaklaşmıştı ki başka bir kıtada da olabilirdi.

"Benimle param için evlendin." Bu sözleri suyun altında söylemek zorunda kalsaydım, daha kolay olurdu. Hayatım boyunca bu durumda olacağımı hiç düşünmemiştim. "Beni kullandın."

Onu ittim, iki avucumu da hareketsiz göğsüne dayadım.

Hiçbir duygu dalgalanması yaşamadan, sadece bana sert sert baktı.

"Sen bir yalancısın," dedim sertçe, sesim her kelimeyle birlikte yükseliyordu. "Aramızdaki her şey yalandı. Her kelime, her yemin."

Çenesinde bir kas sıçradı. Beni duyduğunun tek göstergesiydi bu.

"Bir şey söyle."

Yanaklarına renk geri döndü, ikiz kırmızı lekeler parlak bir şekilde çiçek açtı. "Her şey değil," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Arkadaşlığımız benim için gerçektir."

"Bu asla bir arkadaşlık değildi," dedim tiksintiyle. Onu benimle konuşmaya zorladığım için pişmanlık duyuyordum. "Ve sen bunu biliyordun."

İrkildi. Ağzını açtı-

"Bana daha fazla şey mi söylemek istiyorsun, Whit?"
İnanamayarak sordum. "Gerçekten mi?"

Whit ağzını kapattı.

Onun bu versiyonunu görmeye dayanamıyordum, uzak, sıkı sıkıya kilitlenmiş. Ben çözülüyor, milyonlarca parçaya bölünüyordum, o ise daha sert, daha katı, daha yalnız hale geliyordu. "Sözlerin ucuz. Hiçbir şey ifade etmiyorlar."

Gözünü bile kırpmadı. Bu son olmalıydı ama ayaklarım yere basmaya devam etti. Merak göğsümü yakıyordu, keskin bir sızı. Bana neden ihanet ettiğini bilmek istiyordum. Evliliğimize neyin değdiğini bilmek istiyordum. İlişkimiz ve her ne olduysa.

Lanet kalbim.

Ondan olabildiğince uzağa kaçmak, beni bulmasının yıllar alacağı kadar mesafe yaratmak istiyordum. Ama cevaplar da istiyordum.

"Paranın nereye gittiğini bilmeye hakkım var," dedim.

Çenesini sıktı ve gevşetti. "Bunu aileme gönderdim," dedi uzun, işkenceli bir vuruştan sonra. "Borç içindeydiler ve Arabella'yı kendisinden kırk yaş büyük bir adamla evlendirmek üzereydiler. Kız kardeşimi bu kaderden korumak istedim."

Kalbim aptalca yerinden fırladı. Parayı kız kardeşini sevdiği için almıştı. Ama acımasız davranıyordu, bir seçim yapmıştı ve bu ben değildim. Benimle evlendi ve sonra da beni soydu. Sempatik olmamı mı bekliyordu? Duygulanmam mı gerekiyordu? Söylediği her şey daha çok manipülasyon olabilirdi.

Hiçbir maliyeti olmayan daha fazla kelime.

Ondan başka bir şey alabileceğimden emin değildim ama içimden bir soru koptu. "Neden benden istemedin?"

Whit gözünü kırpmadan bana baktı, ifadesi sertti. "Sana tüm parana ihtiyacım olduğunu söyleseydim, bana vereceğini mi söylüyorsun?"

Herkes beni bir servet avcısının yaygara mesafesine bile yaklaşan herkesten uzak durmam konusunda uyarmıştı. Bu yüzden tüm taliplerim varlıklı ailelerden geliyordu. Servetime ihtiyacı olmayan adamlar. Bir hesapta yığınla altının cazibesi olmadan benimle ilgilenmeye gelebilecek kişiler.

Whit benden para isteseydi, kesinlikle hepsini vermezdim ama bir kısmını verebilirdim. Düşünerek omzunun üzerinden baktım. Ama her zaman benimle mi yoksa mirasımla mı evlendiğini merak ederdim. Bunun dışında, tüm bunları en başından beri planladığı açıktı. Ben onunla tanışmadan önce bile ailemin parasını biliyordu, Abdullah ve Ricardo'nun kazı sezonlarını finanse etmek için paralarının nereye gittiğini görmüş olmalıydı.

Whit'in ifadesi kurnazlaştı. "Beni bir servet avcısı olarak düşünebilir miydin?" Neşesiz bir kahkaha attı. "Öyle düşünürdün, Inez. Ve sana sorma riskini göze alamazdım. Kız kardeşimin hayatı tehlikedeydi."

Açıklamasını duymuştum. Başka birini kurtarmak için benimle evlenmişti. Yalan söylenen, seçilmeyen bendim. Reddedilen bendim. Bir kez daha. Gözyaşları görüşümü bulandırdı. Bir anda paranın gitmiş olmasının umurumda olmadığını fark ettim. Servet aileme aitti. Sonra amcamın oldu. Her zaman ulaşamayacağım bir yerdeydi. Hayır, daha çok önemsedığım şey sevdiğim bir adamla evlenmiş olmam ve ona ailem diyebilmeyi ummamdı.

Ama benimle bir hayat kurmayı hiç planlamamıştı.

Titreyerek nefes aldım. Öfke damarlarımda buz gibi ve sıcak bir şekilde yandı. Sesim de onunla birlikte titredi. "Bunca zamandır senin için sadece bir piyondum. Sen bir dolandırıcısın ve oyunu nasıl oynayacağını biliyorsun. Amcam için yaptığın iş tanımı da bu değil mi zaten?"

Whit topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, sanki bir yabancıymışım gibi bana baktı. Bu kalbimi kırdı, çünkü birbirimizden uzaklaşıyorduk ve küçük bir parçam hayatım boyunca ona tutunmak istese bile, gitmesine izin vermeliydim.

Aramızda bir şeyler kırıldı. Ya da belki de hep kırıktı.

"Sana güvendim," diye fısıldadım duraksayarak.

Isadora yanıma geldi ve beni nazikçe geriye doğru çekti.
"Hadi otele dönelim, Inez."

Hâlâ sarsılmış bir halde başımı salladım, sanki puslu bir rüyadaymışım gibi taksiye bindim ve kız kardeşimin elbisemi yeniden düzenlediğini fark etmedim bile. Whit'e dönüp baktığımda, içinde bulunduğumuz durumun gerçekliği yüzüme çarptı. Bakışlarımız buluştuğunda zaman donmuş, garip bir şekilde askıya alınmış gibiydi. Benimkiler umutsuzluk içinde çalkalanırken, onunkiler temkinli ve mesafeliydi. Aramızda yoğun ve yok edici bir gerilim parladı.

Kardeşi ona yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Whit sanki sadece bir yabancıymışım gibi gözlerini benden kaçırdı ve boş gözlerle uzaklara baktı.

Bitmiştik. Bitmek zorundaydık.

Taksi ileri doğru savruldu ve Whit ile kardeşini arkamızdan dönen tozun içinde bıraktık. Kalbim kendini göğsümde kilitledi ve bir daha asla Bay Hayes'e kalbimin herhangi bir parçasını gösterecek kadar aptal olmayacağıma yemin ettim.

İKİNCİ BÖLÜM

HAREKET EDEN KAPI

BEYAZ

Porter elini omzuma attı ve beni yanına çekti. Bu hareket sadece bir saniye sürdü ama ne anlama geldiğini biliyordum. Babam gibi ağabeyim de sevecen değildi. Kesinlikle gerekli olduğu zamanlar dışında.

Belli ki insanın karısından bir şey çalması sarılmayı gerektiriyordu. "Arabella'yı kurtardın," dedi Porter.

"En azından bu var," diye mırıldandım.

Kardeşim kaşlarını kaldırdı. Bunu her zaman benden daha iyi yapardı. Ben küstah görünüyordum, o ise vurdumduymaz. "Pişman mısın Whitford?"

İçim sanki bir dinamit lokumu yakmışım da şimdi kömürleşmiş ve içi boşalmış gibi hissediyordum.

Ona ters ters baktım. Benden daha uzun ve daha zayıftı ama onu asla korkutamazdım. "Babam oyun salonlarına geri dönemez, Porter."

Babam ve onun kart takıntısı. Yıllarca eve sarhoş, sigara ve ucuz parfüm kokarak, kravatı açık, başı çıplak gelirdi. Şapkasını her zaman kaybederdi ve yenisini almak zorunda kalırdı. Küçükken, tüm şapkalarının bir yerlerde bir arada olup olmadığını, kurtarılmayı bekleyip beklemediğini merak ederdim. Onunla ilgili anılarımın çoğu, merdivenlerin başında oturup onu beklemek, gözlerimi ön kapıya dikmek, uşağımız -o zamanlar hala bir uşağımız vardı- babamın içeri girmesine izin verdiğinde belirecek ışık şeridine bakmaktı. Eve ne zaman geldiği umurumda değildi; eve hiç gelmeyeceğinden endişelenirdim.

Ama sonunda yaptı ve ertesi gün tam bir beyefendiydi, katı ve duygusuz, sert üst dudağı asla titremiyordu. Ne söylediğimi ya da nasıl söylediğimi onaylamıyordu.

davrandı. Onun suçlamalarına katlanmanın tek yolu kendimi yeterince uzağa çekmek ve böylece hiçbir şey hissetmemektir. Ama kazandığı gecelerde, ertesi gün neşeliydi, düpedüz ıslı ıslıldı. Oğullarını gezmeye, kızını Hyde Park'ta bir gezintiye, annemizi tiyatroya götürürdü.

Ama şansı uzun sürmedi. Yağmur yağarken, ama özellikle de güneş ışıkları parlarken bir parçamı saklamayı öğrendim.

"Bundan emin olacağım," dedi Porter. "Kumar oynamayacağını yazılı olarak almadıkça onlara para vermeyeceğim. Evlilik sözleşmesini yırtıp atacağım ve Arabella'ya ikisinin de dokunamayacağı bir çeyiz ayarlayacağım. Evin onarımını ben yapacağım ki çatı kız kardeşimizin başına yıkılmasın."

Ürperdim. Ailemde güvenebileceğim tek insanlar kardeşlerimdi. Porter bir şeyi halledeceğini söylediyse, hallederdi. Babamın varisi o olmalıydı. Olmaması çok saçmaydı, hepsi de onu zorladıkları bir evlilik yüzünden.

"Bugün gidiyorum," dedi Porter. "Benimle gel."

Yüz ifadem değişti ve kardeşim sertleşti. İçimden öfke fıskırdı. Inez'e bir taahhütte bulunmuştum; söz vermiştim. Onunla evlendikten sonra onu terk etmeyecektim. O aksini söyleyene kadar yeminimin her kelimesinde ciddiydim.

"Burada sana göre bir şey yok." "Peki ya karım?"

"Hala bir tane var mı?"

Yüzündeki yıkılmışlık ifadesi beynime kazınmıştı. Acımasızca onu bir kenara ittim ve kardeşimin sorusunu düşündüm. Onun yerinde olsaydım, kendimden olabildiğince uzağa kaçırdım. Ama ne yazık ki Inez için, ona kimsenin yapamayacağı bir şekilde yardım edebilirdim. Sahip olduğum yetenekler ne olursa olsun, onları onun için kullanırdım. Şu anda çıkarlarımız örtüşüyordu.

İkimiz de aynı kişiyi arıyorduk.

Dikkatim sokağa geri döndü. Göğsümde bir aciliyet hissi oluştu. Delici bir ıslık çaldım. "Annesinin peşinden gidecek ve onu bulduğunda ben de orada olacağım."

Olivera'yla kalırsam, simya levhasını bulma şansım büyük ölçüde artacaktı. İçimdeki kararlılık sertleşti. Onu bulmadan Mısır'dan ayrılmayacaktım.

Porter ağzını açtı ama bir taksi yaklaşırken ondan uzaklaştım. Sürücü dişlerini gıcırdatarak dizginleri çekti. At sinirli bir şekilde kulaklarını oynattı. Sözümü sakınmadan içeri girdim, aklım karmakarışıkty.

Porter'ın benimkilerle aynı olan gözleriyle karşılaşmak için arkamı döndüm. "Hoşça kal kardeşim. Bir hiç uğruna olmasına izin verme."

CAPÍTULO NUEVE

Geri dönebileceğim tek yerin Whit'e ait olması beni çileden çıkarıyordu. Onun otel odasıydı, çünkü başka bir oda tutacak param yoktu. Alçak kocam sağ olsun, param yoktu. Amcamın yüzü gözümün önüne geldi ve bu görüntüyü bir kenara fırlatıp attım. Olanları öğrendiğinde tahammül edilemez biri olacaktı. Zalim olacağı için değil, olmayacağı için. Beni seviyordu -bunu içten içe biliyordum- ve kalbimin kırıldığını görmek onu çok üzerdi. Ve onun iyiliği beni mahvedecekti çünkü kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Whit hakkında yanılmakla kalmamış, aynı zamanda inanılmaz derecede aptalca davranmıştım.

Ona güvenmemem için beni kaç kez uyarmıştı?

Küçük bir parçamın onun nedenlerini anlamasından nefret ediyordum. Gerçek bir kötü adam gibi parayı kendisi için alsaydı ondan nefret etmek daha kolay olurdu. Kalbim kapıyı çarpıp çıkar, tamamen pes ederdi. Bunun yerine, sanki ikiye bölünmüş gibi hissediyordum.

Birbirine karşı savaşıyor iki taraf.

Sevdiği birini kurtarmıştı, dedi bir yarısı. O kişi ben değildim, dedi diğeri.

"Peki ya fesih?" Isadora gergin sessizliği bozarak sordu.

Taksi sarsıldı ve ani harekete karşı kendimi desteklemek için elim hemen havaya kalktı. "Bunun için artık çok geç." O geceyi düşünecek olursam, paramparça olurdu. Benim için bir anlamı vardı ama onun için hepsi bir oyundu. Planının bir sonraki adımı. Servetimi kendi kullanımı için güvence altına almanın bir yolu.

"Ah," dedi Isadora hiç yüzü kızarmadan. "O zaman boşanmaya ne dersiniz?"

Hayal kırıklığı kanıma karıştı. "Daha kötü durumda olurdum. Evli değilim, param yok ve amcamın yeniden vasim olmak için gerekçesi olacak. Özellikle de evlendikten birkaç gün sonra soyulduğum için."

"Teknik olarak konuşmak gerekirse, evlilik sözleşmesi imzalandıktan sonra servetiniz Whit'in oldu. Parasıyla ne isterse yapmaya hakkı vardı."

Ona ters ters baktım.

"Yasaya katıldığımı söylemiyorum," dedi Isadora aceleyle.

"Yasa ve ne kadar taraflı olduğu hakkında konuşmak istemiyorum.

kadınlara karşı," diye tersledim.

Isadora başını salladı. "Peki. Yardım isteyebileceğiniz başka bir aile yok mu?"

Dudağım kıvrıldı. "Bir teyzem var ama o da bu konuda bana yardım etmez. Beni Arjantin'e giden o gemiye geri dönmeye zorlardı." Korku beni sardı. "Aslında, şu anda bana doğru geliyor olması beni şaşırtmazdı."

Kız kardeşim iç çekti. "Bay Hayes İngiltere'ye dönebilir."

Keşke yapsaydı. Onun yüzünü bir daha görmek istemedim. Çok acı vericiydi, çok çiğdi. Beni aptal gibi hissettirdi. Yetişkinliğe oynayan genç bir kız. "Artık parası var, pekala olabilir."

"Demek beş parasızsın," diye

düşündü Isadora. "Öyle görünüyor."

"Amcan yardım etmeyecek mi?"

Başımı salladım. "Amcam güvende olmamı istiyor. Ve onun için bu, Mısır'da sürdürdüğü hayattan uzakta olmam anlamına geliyor."

"Peki sen ne istiyorsun?" Isadora koltuğunda kıpırdandı, dolgun eteğini ağırbaşlı bir şekilde etrafına topladı. En ufak bir rüzgâr benim görünüşümü mahvederken, onun bu kadar sakın görünebilmesine hayret ediyordum. Caddeyi geçerken taksinin sürekli sallanmasına, yolu dolduran sayısız eşek, at ve arabadan uzaklaşmasına rağmen Isadora'nın saçının bir teli bile yerinde değildi.

İşin içinde sihir vardı, olmalıydı. Ona hayret ettim. Neredeyse on sekiz yaşında bir kız olarak dikkat çekiciydi; genç bir hanımefendi olarak müthiş olacaktı. Tabii onu korkunç ailesinden yeterince uzun süre uzak tutabilirsem. Onu hayal kırıklığına uğratma fikri beni hemen ayılttı.

"Elvira annem yüzünden öldü," dedim. "Onun hapse girmesini istiyorum. Babama ne olduğunu biliyor. Hâlâ hayatta olabilir. Bana gerçeği anlatmasını istiyorum."

Isadora uzun bir süre beni inceledi. "Başka bir fikrim var. Eve gitsen nasıl olur?"

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama elini koluma koydu.

"Bu fikri tamamen reddetmeden önce beni dinleyin. Kendini bu durumdan uzaklaştırmanın faydası olabilir. Amcan sakinleşebilir ve Whit'le arana mesafe koyma sana perspektif kazandırabilir. Araçlar olmadan, annemize karşı ne kadar etkili olabilirsin?"

Whit ile yaptığım konuşma aklıma geldi. Savunmasız bir anımda usulca konuşmuştum. Kendimi bir daha asla onunla aynı duruma sokmayacaktım. Ama bana söylediği şeye tutunmuştum: Anneme karşı harekete geçmek için paraya ihtiyacım yoktu. Onu bulup benimle yüzleşmeye zorlamak için.

Sadece doğru insanları tanımam gerekiyordu.

"Birinci sınıf biletlerim var," dedim yavaşça. Isadora'nın kafası karışmış ifadesi üzerine detaylandırdım. "Biri tren bileti, diğeri de lüks bir yolcu gemisiyle Arjantin'e gidiş bileti," diye açıkladım.

"Ben takip etmiyorum," dedi Isadora.

"İki bileti de iade edebilirim," dedim. "Ve hâlâ biraz param kalır. Yemek ve belki de birkaç gecelik konaklama için yeterli." Şoför Shepheard'ın girişinde durdu, teras otel müşterileriyle dolu masa ve sandalyelerle dolup taşıyordu, etrafı saksı bitkileri ve büyük ağaçlarla çevriliydi. "Belki de burada değil."

"Pekâlâ," dedi o soğuk sesiyle. "Peki sonra ne olacak?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim, bir fikirden diğerine savrulurken zihnim dönüyordu. "Ama bir şeyler olmalı

Onun izini. Birileri nerede yaşadığını, kiminle konuştuğunu, nerelere gittiğini biliyor olmalı. Mamá bir hayalet değil. Bağlantıları, arkadaşları vardı. Tarihi eser ticareti yapıyordu. Birileri olmalı-" Aklıma bir fikir geldi. "Isadora! Eserler. Çaldığı eşyalar hakkında düşünmeliyiz."

Isadora şaşkınlıkla dudaklarını aralayarak baktı. "Affedersiniz?"

"Mamá onları uzun süre elinde tutamaz, güvenli değil ve Kleopatra ile zulasının bulunduğu haberi yayılır. İnsanlar öğrenecek. Bu yüzyılın keşfi."

"Bu düpedüz aptallık," diye itiraz etti Isadora. "Eğer Anne'nin nerede olduğunu bilmiyorsak, o zaman kutsal emanetlerin nerede olduğunu ya da onları nerede arayacağımızı da bilmiyoruz demektir."

Üzerinde kapı resmi olan kare bir kart gözümün önüne geldi. Bu kart Tüccar Kapısı'na bir davetiyeydi. "Eşyaları çitle çevirirdi." Başımı salladım, zihnimde bir plan oluşurken heyecanla uğuldadım. Sonunda, ileriye giden bir yol. "Ve bunu bir sonraki müzayedeye katılarak yapacaktı."

"Peki bunun ne zaman olacağını biliyor musunuz?"

"Hayır," diye mırıldandım hayal kırıklığı içinde. "Ama birinin yapması gerek."

Belki Kahire'deki kulüplerden birine gizlice girebiliriz?"

Isadora gözlerini bana dikti. "Enine boyuna düşünmeden olaylara balıklama atlamayı seviyorsun, değil mi?"

"Bunun en sinir bozucu özelliklerimden biri olduğu söylenir," diye itiraf ettim.

"Ve senin her şeyi kendi başına yapmak gibi bir alışkanlığın var." Isadora beni içtenlikle inceledi, gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor gibiydi. Yüzünün yumuşaklığına uymuyorlardı. Bu kadar genç biri için fazla yaşlıydılar. "Ben de onların çocuğuydum."

Bir parçam onun bana yardım etmeyi teklif edeceğini biliyordu ve bu düşünce karşısında irkildim. Beklentiyle bana bakan Isadora'ydı ama tek gördüğüm Elvira'nın mahvolmuş yüzüydü.

Çok fazla kan vardı.

"Birlikte çalışmalıyız," diye ısrar etti Isadora.

"Babanı hapiste mi görmek istiyorsun?"

Dudağını çekti ve kısa bir an için gözleri gerçek bir pişmanlıkla sulandı. "Böyle bir şey yaptığına inanamıyorum." Kafasındaki şüpheleri gidermek istercesine başını salladı. "Bu yolda devam ederse sonu ölüm olacak, bundan eminim. Onu mezarında ziyaret etmektense hapisanede ziyaret etmeyi tercih ederim."

Ona bu işi tek başıma halledeceğimi söylemek için ağzımı açtım. Bu çok tehlikeliydi ve onu daha yeni bulmuştum. Bunu benimle yapmasını yasaklamak için her türlü nedenim vardı ama kelimeler öylece kaldı. Tío Ricardo ile geçmiş konuşmalarımız aklımdan geçti. O da bana ne yapmam gerektiğini söylemeye, beni uzaklaştırmaya, katılmamamı sağlamaya çalışmıştı. Ona uzak durmasını söylersem, amcam ya da Whit ve Mısır'ı terk etmemi isteyen diğer herkes gibi konuşmuş olacağımı fark ettim.

Bunu Isadora'ya yapamazdım.

Babası tek bir hareketle onun hayatını altüst etmiş ve onu suç faaliyetlerine ortak etmişti. En azından herkes böyle düşünürdü. Whit'i düşünmem yeterliydi, onun da ilk vardığı sonuç buydu. Isadora'nın itibarı dedikodulara dayanabilir miydi? Zimni suçlamalara?

Ben öyle düşünmemiştim.

"Ne düşünüyorsun?"

"Nasıl devam edeceğim konusunda tereddütlerim var," dedim yavaşça. "Bu kadar kararsız hissetmek bana göre değil. Genelde kararımı çabuk veririm ama burada çok fazla bilinmeyen var. Ben asker değilim; zar zor ateş edebiliyorum. Birine tam olarak bir kez tokat attım. Bir sonraki müzayedenin yerini öğrensem bile, bu insanlardan herhangi birine karşı kendimi savunmak için ne yapabilirim?"

"Nasıl ateş edileceğini biliyorum," dedi.

Göğsümde koruyucu bir his kabardı. Elvira'nın yeri doldurulamazdı, tüm kalbimle taptığım bir insandı. Ve şimdi karşımda Isadora vardı, her zaman istediğim bir kız kardeş. Hayatımın sonuna kadar tutunabileceğim bir aile.

Eğer ona bir şey olursa ...

"Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyorum," dedi bana kurnazca bakarak, düşüncelerimi doğru bir şekilde okuyarak. "Bana öyle geliyor ki iki seçeneğiniz var. Neredeyse hiç paran olmadan Mısır'da kalıp annemizin yerini tespit etmek gibi ürkütücü bir görevi tamamlamak ve nihai hedefi hapse girmek olan suçlarından dolayı onu suçlamak için yetkililerle birlikte çalışmak. Ya da eve dönüp yeniden toparlanabilirsiniz. Belki de daha fazla fon elde etmenin yolları vardır. Mülk sahibi olduğunuzu varsayıyorum, değil mi? Peki o zaman. Umudunuzu kaybetmeyin."

"Ben gidersem, sana ne olacak?"

"Şey," dedi yavaşça. "Her zaman Güney Amerika'yı ziyaret etmek istemişimdir."

Kaşlarımı kaldırdım, bu fikir beni şaşırttı. Mısır'da kalmak için uzun süre mücadele etmiştim -bunu sağlamak için evlenmiştim- ve başka bir seçeneği düşünmek beynimi acıtıyordu. Ama eve yalnız gitmeyecektim. Yeniden değerlendirmeme ve daha iyi bir plan yapmama yardımcı olabilecek bir kız kardeşim olacaktı.

"Bunu bir düşün," dedi. "Neye karar verirsen ver seni destekleyeceğim. Şimdilik biletleri iade et ve ne yapmak istediğini düşünmek için kendine zaman tanı."

"Eğer kalırsam, ikimizin de hayatını riske atmış olurum."

Uzandı ve elimi sıktı. Sesi sıcak, bal gibi zengin ve bir o kadar da rahatlatıcıydı. "Biliyorum. Ama bu benim kararım."

Gözleriyle tanıştım. Mavisine karşı ela.

"Evet, öyle." Umarım pişman olmazdı.

★ ★ ★

"İşte para üstünüz, Senyora Olivera," dedi otel müdürü Salaam, neredeyse patlamak üzere olan bir zarfı bana uzatırken. "Kapıcı tren biletlerinizi iade edebildi ve Arjantin'e geçiş ücretinizin tamamı geri ödendi." Gülümsedi. "Mısır'daki kalış sürenizi uzatmanıza sevindim."

Hoş ses tonuna ayak uyduramayarak başımı salladım.
"Shokran."

Arkamı döndüğümde, granit bir sütuna yaslanmış uzun boylu bir figür dikkatimi çekti. Kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturmuştu, sanki yaklaşmamak için kendini fiziksel olarak dizginlemek zorundaydı. Döndüm ve merdivenlere doğru yürüdüm, ancak birkaç dakika sonra ayak sesleri peşimden gürledi. Kolumdan tutup beni ana lobinin dışındaki oyuklardan birine doğru savururken omzumun üzerinden baktım.

"Lütfen oturun," dedi.

Ayakta kaldım. "Seninle konuşmak istemediğimi söylediğimi sanıyordum. Sana yakın olmak istemiyorum. İstemiyorum-"

"Çok açık konuştun," dedi eşit bir tonda.

"Görünüşe göre öyle değil," diye mırıldandım.

"Seni kovalayabilirim," dedi ürpertici derecede yumuşak bir sesle, "ya da bir dakikanı ayırıp söyleyeceklerimi dinlersin ve sonra benimle bir daha konuşmamaya karar verirsin."

"Ne söyleyeceksen söyle o zaman," dedim ve ellerinden kurtuldum. Alçak arkalı sandalyeye oturdum ve bacaklarımı karşı sandalyeden olabildiğince uzağa çektim.

Whit karşıma yerleşti. "Anneni bulmak istiyorsun."

Bu bir soru değildi, bu yüzden sessiz kaldım. "Nerede olabileceğine dair bazı fikirlerim var." Dudaklarım aralandı.

"Nerede?"

"Elinde tarihi eserlerden oluşan bir zula var," diye başladı. "Onları uzun süre elinde tutmak çok riskli ve bu yüzden-"

"Onları Tüccar Kapısı'nda sat," diye ukalaca araya girdim. "Farkındayım."

Whit dudaklarını büzdü, bu onu kızdırdığımın tek işaretiydi. Ama umurumda değildi. Kendi kendime anlamadığım bir şey söylemiyordu. "Hepsi bu kadarsa," dedim ayağa kalkarak. Bir zamanlar, yapmam gereken seçim hakkında onunla konuşurdum. O zamanlar bana

dürüstçe fikir ve tavsiye vereceğine güvenirdim. Ama o bunu ikimiz için de mahvetmişti. Ona ayrılmayı düşündüğümü söylememin hiçbir yolu yoktu. Yüzündeki rahatlamayı görmeye dayanamazdım.

"Otur."

İrkilerek sandalyeye geri düştüm.

Whit öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Geçit her zaman hareket eder, bir yerden başka bir yere. Bir dahaki sefere nerede olacağını bulabilirim."

Bakışlarımı kısmıştım. "Bu bilgiye nasıl ulaşacaksın?"

Bana sadece kayıtsızca baktı. "Yaşamak için ne yaptığımı hatırla."

"Hâlâ amcam için mi çalışıyorsun?" Şaşkınlıkla söyledim. "Bize çok kızgın olduğunu sanıyordum-" Devam edemeyerek duraksadım. Tío Ricardo'yu kandırmıştık, sonra da Whit beni kandırmıştı. Mısır'a geldiğimden beri tek yaptığım, istediğimi elde edene kadar entrika çevirmek ve plan yapmaktı. Kılık değiştirmiş, amcamın dahabeeyah'ında saklanmış, Whit de dahil olmak üzere herkese yalan söylemiştim.

-Kleopatra'nın mezarındaki eserleri annemin eline verdiğimde. Tehlikeli olduğunu bildiğim halde Elvira'nın baloda dans etmesine izin vermiştim.

İsteddiğimi elde etmek için ne yapmamıştım?

Karnımın derinliklerinde mide bulandırıcı bir çukur açıldı. Whit ve ben aynı türden insanlardık. Satranç taşlarını bir tahta üzerinde manevra ettiren, kazanmayı hedefleyen insanlar. Whit düşünceli bir şekilde bana bakıyor, yüz ifademdeki her nüansı anlamış gibi görünüyordu. Harekete geçmeye hazır görünüyordu, omuzları gergindi, kıpırdarsam peşimden koşmaya hazırıldı. Burada olması bile kafamı karıştıırıyordu. Paramı almıştı. Başka ne istiyordu ki?

"Neden hala buradasın?"

"İnanması zor biliyorum," dedi usulca, "ama yeminlerimin her kelimesinde ciddiyydim."

"Yaptın mı?" İsrırgan bir tonda olduğunu umduğum bir sesle söyledim. Kulağıma nefesim kesilmiş gibi geldi. Kendimi ondan uzaklaşmaya zorladım.

"Evet, yaptım."

Bana verdiği sözü düşündüm, kendinden emin ve tutuk sesiyle söylemişti - başkalarının oturmasına neden olan sesiyle

ya da yolundan çekilmemi istedi. O gece beni koruyacağına dair yeminler etmişti. Özü buydu. Hayal kırıklığı görüşümü bulandırdı ve sulu gözlerimi görmemesi için yüzümü başka tarafa çevirdim. Hiçbir noktada beni seveceğine dair söz vermemişti. O zaman bile beni uyarmıştı.

Söylemediği kelimeleri duyamayacak kadar kendimden geçmiş bir aptaldım.

Babam ne zaman kendimi kaybolmuş hissetsem, bunun kendime doğruyu söylemediğim için olduğunu söylerdi. Kütüphaneler ve kiliseler için uygun olan yumuşak, nefesli sesiyle, insanların genellikle kendilerine gerçeği söylemekten korktuklarını açıklardı. Yalan söylemeyi, inkâr etmeyi, gözlerinin önündekini görmezden gelmeyi tercih ederlerdi.

Her zaman doğrulukla hareket edeceğime dair kendime söz verdim. Bana ne kadara mal olursa olsun, beni zayıflatsa ya da öldürse bile.

Birincisi, düğün gecemizi onun adına bir tür beyan olarak sayamazdım. Bu benim seçimimdi. Bekleyebilirdi ama onu bunun yapılması gerektiğine ikna eden bendim.

Tam bir yıkım. Niyetim buydu.

İkincisi, paraya ihtiyacı vardı ve ben de onu almak için oradaydım. Bir de Mısır'da kalmayı ne kadar çok istediğimi biliyordu. Evlilik teklif ederken bir çözüm öneriyordu - kendi yararına bir çözüm, ama yine de bir çözüm.

Üç, bana söylediği hiçbir şeye inanmamamı söylemişti.

Küçük bir ses tenime fısıldadı, bir yalan beni mezarda karanlıkta beni öptüğü o ana doğru çekti. Sonunda duygularımızı, ruhlarımızı açığa çıkardığımızı sanmıştım. Ölüyorduk -yavaş ama emin adımlarla- ve ben aptalca dürüstlük zamanının nihayet geldiğini düşünmüştüm.

İşte dört numaralı gerçek: Whitford Hayes herkesi öpebilirdi.

Ve son, en yıkıcı gerçek: Whit hala Mısır'daydı, yeminini onurlandırdığı için değil, bana yardım etmek istediği için değil, bulmak istediği için

Cleopatra's Chrysopoeia. Bana karşı yanlış yönlendirilmiş bir yükümlülük duygusu, omuzlarına yüklenen bir sorumluluk duygusu olabilir. Bana acıyor bile olabilir. Her iki durumda da, şu anda onu motive eden şey buydu.

Ürperdim.

Ben ona hayatımı vermeye hazırken onun benim hakkımda böyle hissetmesi fikrine dayanamıyordum. Buradaydı çünkü hedeflerimiz birbiriyle paraleldi ve bu ona yaptıklarının kefareti ödeme fırsatı verdi. Hayır.

-Bir şey için kefaret ödemek, pişmanlık ve vicdan azabı duymak anlamına gelir.

Whit bunların hiçbirini hissetmedi.

"Hiç özür dilemediğini biliyor musun?" Fısıldadım.

"Farkındayım," dedi Whit düz bir sesle. "Ve asla da dilemeyeceğim."

Onun acımasızlığı karşısında sadece ağzım açık kalmıştı. Onu ne kadar yanlış değerlendirdiğime inanamıyordum.

"Olayın oluş şekli için özür dilerim," diye düzeltti. "Planladığım şey bu değildi. Ama kız kardeşimi kurtardığım için özür dileyemem, çünkü aynı kararı tekrar verirdim," dedi sessizce. "Arabella benim için çok şey ifade ediyor."

Ve ben yapmadım.

Bu ima canımı yaktı ama belli etmeyi reddettim.

Onun uzmanlığını kabul etmemek son derece aptalca olurdu. Ama konudan uzaklaşmıştık ve ortaklığımızın parametrelerini ne kadar çabuk tartışırsak, ondan o kadar çabuk uzaklaşabilirdim. Bununla ancak bu kadar başa çıkabilirdim. Kırılan benim kalbimdi. Onun değil.

"Yardıminızı koşulsuz olarak kabul etmiyorum."

Boyun eğerek başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Artık yalan yok," dedim. "Artık entrika yok, yarı gerçekler ve ihmaller yok."

Boğazının arkasından bir ses çıkardı. "İstemediğin bir bilgiyi gönüllü olarak vermeyeceğim- Bitirmeme izin verir misin, Inez?"

Ağzımı kapattım ve ona ters ters baktım.

"Ama sizi ilgilendiriyorsa, bildiklerimi paylaşırım."
"Peki," dedim buz gibi bir sesle. "Bana hâlâ burada olmanın gerçek nedenini söyle. Kleopatra'nın Chrysopoeia'sını bulmak için mi?"
Whit'in çenesi gerildi. "Sebebin bir kısmı bu."
"Peki ya diğeri?"
"Diğer koşullarınız neler?" diye karşı çıktı. "Daha fazlası olduğunu biliyorum."
"Artık beni geride bırakmak yok. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim." Kaşları karardı. "Hayatını riske atmayacağım. Sıradaki."
Ayağa kalkmaya çalıştım ve hırlayarak kolunu uzattı.
"Tamam.
Başka ne var?"
"İlişkimiz bitti," dedim gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.
"Beni öpemezsin."
Whit bana sertçe baktı ve çenesini eğdi.
Ayağa kalktım ve bu sefer beni durdurmadı. Üç adım yürüdüm, başka bir durum göğsüme sertçe bastırarak nefesimi kesti. Isadora bunu önermişti ama ben bu fikri tamamen reddetmiştim. Ama o haklıydı, yapılacak en iyi şey buydu. İç huzurum için. Kalbim için. Bunu bir kez yüksek sesle söylediğimde, geri dönüşü yoktu. Ama bu yapılmalıydı, sonrasında buradan çok uzakta olduğumda yas tutacaktım. Yavaşça döndüm, kalbim hızla çarpıyordu. "Peki ya Whit?"
Bana ihtiyatla baktı. "Başka ne var?"
Dudaklarım titredi ama sesim çatallaşmadığında oldukça gururlandım. "Bütün bunlar bittiğinde, seni sessizce boşamama izin vereceksin."
Gözleri benimkileri yaktı. Çenesindeki bir kas sıçradı.
"Anlaşıldı."

BEYAZ

Saatler sonra, ona yalan söylemeye başlamıştım bile.
Gecenin bu saatinde sokaklar sakindi ama yine de Inez'i bir afyon inine götürmeyecektim. Sadece

Eşikten geçtiği andaki yüz ifadesini hayal edin, duman girdapları her santimini kaplıyor, yüzü bana dönük, simyasal gözleri onaylamaz bir şekilde altın gibi yanıyor.

Hayır, teşekkür ederim.

Toprak sokakta ayaklarımı hafif tuttum, ana caddeden sapmış, Paris'e özgü kemerleri ve zarif kapılarıyla süslü binalardan uzaklaşmışım. Yol daraldı ve tepedeki kepenkler kapandı. Keskin sessizliği sadece karanlık sokaklarda dolaşan diğerlerinin yumuşak sesleri bozuyordu. Arkama bir, iki, üç kez bakarken tabancam kalçamda emin bir ağırlık oluşturuyordu.

Biri takip etti.

Onları duyamıyordum ama sezgilerim derimin altında kıvılcımlar çaktırıyordu, ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu. Peşimden gelen her kimse sessizdi ve sokaklara yabancı değildi. Nereye adım atacıklarını, hangi gölgeleri kucaklayacaklarını biliyorlardı. Kim olduklarını tahmin edebiliyordum; Kahire'ye geldiğimden beri bir bağlantımı öldürmüştüm ve haber yayılmış olmalıydı.

Peter'ın ortakları benden hiç memnun olmazdı.

Sonunda, aradığım afyon ininin sıradan girişi önümde belirdi, ön basamaklarda uzanan adamlarla çevrili dar bir kapı. Sert ay ışığı altında yüzümü tanıyacaklarını bildiğim için yorum yapmadan geçtim. İçeride alçak sedirler subaylar, diplomatlar, efendiler ve beylerle doluydu; hepsi de dans eden kadınların, içkinin ve ezilmiş haşhaş tohumunun güçlü sireninin tadını çıkarıyordu. Duvarda boş bir yer buldum ve oraya yaslandım, gölgelerin içine ve küçük bir odayı diğerinden ayıran yarı çekilmiş bir perdenin arkasına sıkıştım. Benden sonra kimin içeri gireceğini görmek için beklerken, alçak sesle yapılan konuşmalar sürekli bir uğultuya dönüştü.

Takipçim olmasını bekliyordum, ama bir grup girdi - üç, hayır dört, koyu renk giysiler giymiş, sessizce gülen insanlar, zaten ikinci veya üçüncü kuruluşlarında

Gece. Hayal kırıklığına uğramıştım; Peter'ın hangi arkadaşının peşimde olduğunu görmek için bütün gece vaktim yoktu. Kapının bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilmek istiyordum. Dikkatim bitişikteki odaya kaydı ve içeri girdim, görmem gereken adamı hemen fark ettim. Gündüzleri eski eser görevlisi, geceleri ise Tüccar Kapısı'nın küratörüydü. Bir sonraki müzayedenin nerede yapılacağını biliyordu. Şansıma o da benim kim olduğumu biliyordu.

Yanına oturdum ve kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı.

"Bonne soir  e, mon ami," dedi kalın bir Fransız aksanıyla. "Tabii eğer h  l     yleysek."

"   vous aussi," dedim, tepsi taşıyan kadınlardan birinden bir içki kabul ederek. "Ve   yleyiz. Neden olmayalım ki, Yves?"

Sarışın bir kaşını kaldırdı. "En az bir arkadaş tanıyorum   ld  rd  ğ n kişı."

G  l  mseyerek iki elimi de havaya kaldırdım. "Tahrik edildim."

"Hmmm." Yves dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi ve bir kibrit   aktı. Bir kez içine   ekti ve sonra yanan sigarayı bana uzattı, ben de aldım. "Seni buralarda g  rmeyeli uzun zaman oldu."

"Nasıl olduğunu bilirsin," dedim uzun bir nefes aldıktan sonra. "Farklı işler, farklı şehirler."

"Bu gece sizi buraya getiren nedir?"

Sesimi al  alttım, etrafımızdaki insanların, bitişik al  ak koltuklarda oturanların, duvar boyunca ayakta duranların, k    k odada y  r  yenlerin farkındaydım. Konuşmalar, bir kabın içindeki   eşitli malzemeler gibi birbirine karışmıştı, kimin ne konuştuğunu ve nereden geldiğini ayırıştırmak imkansızdı. "Bir alıcıyı temsil ediyorum." Burnumdan nefes verdim ve dumanların y  z  nde d  nerek yukarı doğru s  r  klenişini izledim. "Yukarı Mısır'da bir sonraki m  zayedede satışa sunulacak bir zula olduğunu duymuş."

Yves bir içki daha istedi, şimdikinden sadece bir iki yudum kalmıştı. "Dis m'en plus."

Tereddüt ettim ve sonra omuz silktilim. Lourdes hızlı hareket ederdi ve şüphesiz Yves zaten biliyordu. "Kleopatra."

Dondu kaldı, eli bardağı yarısına kadar ağzına götürmüştü. Gözleri odada gezindi. "Bu keşiften pek çok kişinin haberdar olduğunu bilmiyordum. Çok ilginç."

"Oldukça," diye mırıldandım. "Nerede olacak? Alıcı katılmaya çok hevesli."

"Neden ona bir davetiye gönderilmedi?" Yves bakışlarını kısmıştı. "Temizlenmedin, değil mi dostum?"

"Az önce bir arkadaşımı öldürdüm." Sigarayı alçak sehpanın üzerindeki gümüş tepsiye doğru salladım. "Bu sana temiz geliyor mu?"

Yves beni inceledi. "Soruma cevap ver."

"O yeni." Son sigaramı da bitirdim ve canım bir tane daha çekti. "Zengin Amerikalı."

Arkadaşım gözlerini devirdi ama omuzları gevşedi. "İncelenmesi gerekiyor."

"İşlemde," dedim. "Ama o zamana kadar bir sonrakini kaçırmak istemiyor."

"Hmmm," dedi Yves. "Sanırım seni inkar edemem, değil mi? Ya da beni bir ara sokağa kadar takip edip bunu benden zorla isteyebilirsin." Onaylamak için bana baktı ama ona hiçbir şey söylemedim. Sonra omuz silktili. "Keyifli bir akşam geçirmeyi tercih ederim. Bu sefer eski hükümet binası. Le savez-vous?"

Başımı salladım. "Biliyorum. Hangi gün ve saatte, s'il vous plaît?" "Biliyor musun, senin hakkında çok garip bir söylenti duydum."

Gerildim. "Tarih ve saat, Yves. Dedikodu umurumda değil, özellikle de kendim hakkında."

"Sanırım bunu önemsiyorsunuz," dedi Yves. "Evlendiğinizi duydum."

İfademde hiçbir değişiklik olmadı ama tenime buzlar yayıldı ve tüylerim diken diken oldu.

"Gizlice," diye devam etti. "Ne hikâye ama, değil mi?"

"Her kimse o kadına acıyorum," dedim gülerek. "Keyifli bir akşam geçirmek istediğini sanıyordum. Detayları tekrar sormayacağım."

"Yeri ücretsiz olarak verdim," dedi. "Eğer daha fazlasını istiyorsanız, bu size pahalıya patlar."

"Ne kadar?"

Yves'in gözleri ceketimin neredeyse gizlediği silaha kaydı. "Bunu her zaman sevmişimdir."

General Gordon'un ölümünden beri tabanca gözümün önünden gitmemiştii. General'e ait olan sahip olduğum tek şeydi. Sahip olduğum tek fiziksel bağdı. Her gün ona uzanıyordum, bilinçsizce, sanki benim bir uzantımmış gibi. Onu geri almanın hiçbir yolu olmadığını bildiğim için tereddüt ettim. Ama karşılığında verebileceğim başka bir şey yoktu ve bildiklerini bana anlatması için onu zorlayabilecek olsam da, bilgi için onu öldürmeyecektim. Ne yazık ki faydalı bir bağlantıydı. Bir tıslama sesi çıkardım ve kabzasına kazınmış baş harflere bakmamaya özen göstererek silahı uzattım. "Piç kurusu."

"Hiçbir şey bedavaya gelmez," dedi yumuşak bir sesle. "Bana daha önce defalarca söylediğin gibi."

Bekledim, silahı geri almamak için neredeyse ellerimin üzerine oturmak zorunda kaldım. Yves onu sakladı ve silahı bir daha asla görmeyeceğimi biliyordum.

"Yarından sonraki gün, sabah dörtte." Viskisini son damlasına kadar içti ve bardağı masanın üzerine koydu. "Umarım alıcınız istediğini alır."

Sonra küçük bir selam vererek ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Hemen bir garson belirdi, yere kadar uzanan tunik giymiş bir adamdı ve bana ne kadar borcum olduğunu söyledi - içkim ve Yves'in tükettiği inanılmaz miktar. Ceplerimi karıştırıp son faturalarımı ararken "Şerefsiz," diye mırıldandım. Belki de onu bir ara sokakta takip ederdim. Gözümün ucuyla, bir figürün geçerken bozuk paraları düşürdüğünü hissettim. Paralar sehpanın tahtasına çarptı ve ben de tam zamanında kafamı kaldırıp birinin gölgesinin odadan dışarı süzülüğünü gördüm, neredeyse

duman kıvrımları ve girişı dolduran müşteriler tarafından görünmez kılındı.

Ayağa fırladım, hızlıca miktarı saydım ve bir an sonra tam olarak borcum kadar olduğunu fark ettim. Sunucuya bir kez daha bakmadan hızla ilerledim, önce o odadan sonra da diğerinden çıkıp gecenin içine daldım. Bilgi için takas ettiğimi hatırlamadan önce silahıma uzandım.

"Kahretsin," diye tısladım.

Sokağın iki ucu da doğal olmayan bir şekilde boştu. Hiçbir şey ve hiç kimse hareket etmiyordu. Omuzlarım taş bir duvara çarpana kadar kalbim deli gibi çarparak birkaç adım geri gittim. Takipçimin saklandığı yerden her an çıkabileceğinden emin bir şekilde bekledim. Her kimse, Yves'le konuşmamı duyacak kadar yakınımdaydı -her kelimesini. Yoksa neden borcumuzun tam miktarını bıraksınlar ki?

Lanet sehpanın üzerine.

Tam önümde.

On dakika geçti, sonra on beş. Nefes alışım düzgün ve yumuşaktı ve botumda sakladığım bıçağa uzanmayı düşündüm. Herhangi bir hareketi izlediklerini, giysilerin sürtünme sesini duymayı beklediklerini hissediyordum. Bir on dakika daha geçti ve en ufak bir provokasyonda sıçramaya hazır bir şekilde sımsıkı sarıldım.

Ama karanlıkta kimse ortaya çıkmadı.

★ ★ ★

Döndüğümde oda sessizdi, iki kadın da cibinliğe sarılmış yatakta uyuyordu. Dar karyolayı çevreleyen üst üste yığılmış kutulardan birine çarpmamak için kendimi zor tuttum. Sessizce yatağa uzandım, ceketimi çıkardım, botlarımın bağcıklarını çözdüm ve geriye doğru yığıldım.

Düzenlemelerde yastık yoktu. Başımın arkası bir yaya çarptı.

"Ah," diye mırıldandım.

Uyumaya çalıştım ama takipçimin görüntüsü aklımdan çıkmadı. Masanın yanından geçtiklerini görmekten ziyade hissetmiştim. Kafamı kaldırdığımda odadan çıkıyorlardı; siyah bir palto, şapka. O anı tekrar tekrar yaşadım ama başka hiçbir ayrıntı gelmedi.

Onların yokluğu gecenin geri kalanında beni ayakta tuttu.

CAPÍTULO DIEZ

Dünyada beni korkudan titreten sadece birkaç ses vardır. Bir mezarın girişindeki kayanın sürtünmesi. Kaçınılmaz patlamadan önce barutun tıslaması. Ateşlenen bir mermi ve ardından yaklaşan ölümün ılık sesi.

Ve bir tane daha.

Tía Lorena'nın sesi.

Bunu çok net duydum ve kız kardeşimle sabah çayımızı içtiğimiz Shepheard'ın terasındaki hasır sandalyede doğruldum. Isadora bana baktı, alnı şaşkınlıkla kıışmıştı. Arkamdan gürültülü ayak sesleri yaklaştı, teyzemin haykırıışlarının yankısı kulağımda kükrüyordu. Tanıdık bir yüzün bana baktığını görmek için korkuyla koltuğumda döndüm.

Teyzem.

Ve onun arkasında, kuzenim Amaranta'nın soğuk yüzü.

Ayağa fırladım, sertçe sallandım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Bu günün eninde sonunda geleceğini biliyordum - Elvira'nın kederli annesi ve kız kardeşıyle kaçınılmaz yüzleşme - ama bu kadar çabuk beklemiyordum. Ama elbette geleceklerdi.

Elvira'nın cesedini almaya geldim.

"Inez," diye mırıldandı Tía Lorena. Şaşkınlıkla bana baktı, bana uzanırken elleri titriyordu. "Çok farklı görünüyorsun."

Kelimeler içimde yükselen çaresizlik duygusu tarafından çalınarak beni terk etti. Tek yapabildiğim ikisinin de önünde durup

Onların yargısına göre, tam bir mahkûmiyetten daha azını hak etmiyordum.

"Çok özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Lo siento-"

Teyzem sendeleyerek öne çıktı ve bana sarıldı, kollarını belime doladı, ıslak yanağını yanağıma bastırdı. Sessizce hıçkırdı, vücudu titriyordu. Ben de kendi gözyaşlarıma engel olamadım ve terasın tam ortasında, düzinelerce insan şaşkınlıkla bu sahneye bakarken, can havliyle birbirimize sarıldık.

Pek umurumda değildi ama Amaranta'yı görecektik kadar görüşüm açıldığında nihayet aşırı duygularımı kontrol altına almaya çalıştım. Gözyaşlarımdan hoşlanmayacaktı. Bunun için gelmemişti.

Eğer kuzenimi tanıyorsam, o zaman bütün bu yolu intikam almak için gelmiş demektir.

★ ★ ★

Isadora bizi diğer otel müşterilerinin meraklı gözlerinden içeriye sokmayı başardı. Bir şekilde teyzemin oda numarasını bulmuş ve hepimizi ikinci kata yönlendirmişti. O sırada Amaranta kontrolü ele aldı ve pirinç bir anahtar kullanarak süitlerinin kapısını açtı. Teyzem teselli bulamıyordu, hepimiz içeri girmesine yardım ederken tökezliyordu. Etrafı zar zor süzdüm, süitin az önce boşalttığım süite benzediğini belli belirsiz fark ettim. Orada da iki yatak odasına açılan rahat bir oturma alanı vardı.

"Lütfen bize neler olduğunu anlatın," dedi Tía Lorena sulu bir sesle ve akan gözlerini sildi. "Öğrendiğimden beri ne uyuyabildim ne de yemek yiyebildim."

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, soğuk bir sessizlik içinde duran Amaranta'ya baktım. Öfkenin onu sessizleştirdiğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Solgun yüzünden ve dudaklarından, çekik gözlerinden ve baştan ayağa giydiği siyah elbiseden içten içe öfkeli olduğunu anlıyordum.

Isadora elime uzanıp sıktı ve sonra mırıldandı, "Hemen dışarıda olacağım." Başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Dudaklarımı yaladım, emin değildim. Her gece rüyamda gördüğüm şeyi onlara anlatamazdım -Elvira'nın havaya uçmuş yüzünü, başının altındaki altın kumu boyayan kanı. "Öldürüldü," diye fısıldadım sonunda. "Annemin ortaklarından biri tarafından."

Giysilerindeki kırıksıklıklardan ve dağınık saçlardan nefret eden ve her zaman yanında bir mendil taşıyan teyzem, siyah bir pamuk yığını halinde halı kaplı zemine yığıldı. Ona nasıl yardım edeceğimi, acısını hafifletmek için ne söyleyebileceğimi bilmiyordum ve öne doğru bir adım attığımda Amaranta kolumu sıkıca kavradı, tırnakları gömleğimin kollarına batıyordu.

"Yapma," diye bağırdı. "Ona bir daha dokunma." Beni bıraktı, sertçe geri çekildi ve sonra annesinin ayağa kalkmasına yardım etmek için aşağı indi. Kısık bir sesle annesini ikna ederek yatak odalarından birine götürdü. Kuzenim bir süre sonra yeniden ortaya çıktı ve yüksek arkalıklı sandalyelerden birine oturdu, elleri kucağında sıkıca bağlanmıştı.

"Otur, Inez," dedi dişlerini sıkarak. "Ve bana her şeyi anlat."

Ben de öyle yaptım, ara ara. Amaranta sözümü hiç kesmedi, dikkatle dinliyordu, kaşları çatıktı ve alnında düz bir çizgi vardı. Yüz ifadesi ancak Elvira'nın kaçırılmasıyla ilgili bölüme geldiğimde değişti. Yüzündeki tüm kan çekildi.

"Annen kız kardeşimi feda mı etti?" diye sordu düz bir sesle. "Senin hayatını kurtarmak için mi?"

Sessizce başımı salladım.

Sesi duygusuz kaldı. "Devam edin."

Geri kalanını boğazımda sert bir düğümle atlattım. Bir kez daha, herhangi bir duygu gösterisinden hoşlanmayacağını hissetmiştim. Sözlerimi bitirdiğimde Amaranta uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra solgun, çekik yüzüyle keskin bir tezat oluşturan koyu renk gözlerini bana dikti.

"Annenin ölmesi gerekiyor."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Yaptıklarının bedelini ödemek zorunda." Amaranta öne doğru eğildi, omurgasının demir çizgisi nihayet büküldü. "Beni duyuyor musun, Inez? Bunu düzeltmek için ne yapacaksın?"

İrkildim, suçluluk duygum karnımın derinliklerinde esneyen bir çukur yarattı. "Onu bulacağım."

"Peki sonra?"

"Sen ve ben aynı şeyi istiyoruz," diye fısıldadım. "Annemin gitmesini istiyorum."

Amaranta beni inceledi, eleştirel bir gözle yüzümün her çizgisini ve kıvrımını gözden geçirdi. "Bu senin hatan ve seni asla affetmeyeceğim. Ama bunu yaparsan, annem belki bir gün seni görmeye tahammül edebilir." Ayağa kalktı. "Şimdi gitmeni istiyorum."

Titreyerek ayağa kalktım ve ona doğru bakmadan oradan ayrıldım. O zaman anladım ki işleri yoluna koyana kadar Arjantin'e asla geri dönemezdim. Teyzem beni görmek istemeyecekti ve Amaranta kendi evimde istenmediğimi açıkça belirtecekti.

Onu suçlayamazdım.

Isadora koridorda beni bekliyordu, kaskatı kesilmişti. Benim bakımımıdayken daha iyi görünüyordu ama şimdi birkaç gün önceki içine kapanık halini andırıyordu. Bundan nefret ediyordum.

"Benden memnun değiller," dedim. "İyi bir sebepten dolayı.

Amaranta istiyor-"

"Annemiz öldü," dedi. "Biliyorum."

Yüzü okuyamadığım bir ifadeyle dalgalandı. Birbirimize sessizce baktık ve keşke onu nasıl hissettiğini soracak kadar iyi tanıyor olsaydım. Kuzenimin sözleri beni şok etmişti ve Isadora'nın da karışık duygular içinde olduğunu tahmin edebiliyordum. Daha önceki bir konuşmada söyledikleri aklımdan geçti ve annesinin yeraltına gömülmektense hapiste olmasını tercih ettiğini fark ettim.

Hislerimiz karşılıklıydı.

Annemden nefret ederdim ama ölmesini de istemezdim. Kendi çarpık yöntemiyle beni seviyordu ve hiç önemi olmaması gerekirken bunun benim için bir anlam ifade etmesine dayanamıyordum. Ama önemliydi ve bu yüzden annemi öldürmeyecektim.

Ben onun gibi bir katil değildim.

"Şimdi ne yapacaksın?" Isadora sordu.

"Planlarımızı tamamlayacağız."

★ ★ ★

Tío Ricardo siyah çay dolu, dumanı tüten fincanı itti. "Başka yok. Daha sert bir şeye ihtiyacım var."

İçimi çektim ve yapılmamış yatağının yanındaki sandalyeye oturdum. "Sanırım sana dinlenmeni söyleme zahmetine girmemeliyim?"

"Ayaklarına kapanmalısın. Yapman gereken şey benim affım için yalvarmak," diye tersledi amcam yastıklara yaslanırken. "Hem senin o piç kocan nerede? Philae'den döndüğümüzden beri beni kontrol etmedi."

"Dışarıda ayak işlerini yapıyor," diye yalan söyledim. Ben de onu görmemiştim. Bu sabah uyandığımda onu gitmiş buldum. Teyzem ve kuzenimin de otelde kaldığını bildiğinden şüpheliydim. Ne yaptığı umurumda değildi. Ama sözde bana yardım etmek istediğine göre, kendini daha müsait hissetmesini beklerdim.

"Whit hâlâ benim için çalışıyor," dedi. "Bana haber vermeden ortadan kaybolmayacağını çok iyi biliyor."

Kaşlarımı çattım. "Onun için endişeleniyor musun?"

Amcam kaşlarını çattı. "Whit nereye gitse, bela onu buluyor gibi görünüyor."

Bu kesinlikle doğrudu, gerçi aynı şey benim için de söylenebilirdi. "Ondan ne yapmasını istiyorsunuz? Belki onun yerine ben yapabilirim?"

"Sanırım yapabilirsin," dedi amcam düşünceli bir ifadeyle. "Abdullah otele giriş yaptı ve bir doktor

onunla ilgileniyor. Belki onu ziyaret edebilirsiniz? Sanırım aynı katta kalıyor."

"Elbette," dedim. Neler yaşadığını hayal bile edemiyordum. Yüzyılın buluşu elinden alınmıştı. "O nasıl?"

"No lo sé," dedi Tío Ricardo sınırcasına. "Bu yüzden onu ziyaret etmenizi istiyorum."

"Bu sabah çok huysuzsun," diye gözlemledim.

"Koğuşum etik ve ahlaki değerleri şüpheli bir adamla gizlice evlendi," dedi. "Philae'de kayınbiraderimle birlikte yaptığım çalışmalar yok edildi. Kleopatra'nın mumyası toz haline getirilecek ve zengin aristokratlar için, ne bileyim, hafif bir baş ağrısını iyileştirmek için kullanılacak. Hayatı boyunca sahip olduğu eşyalar, kız kardeşimin de üyesi olduğu bilinen yasadışı bir pazarda en yüksek teklifi verenlere satılacak. Hiç tahammül edemediğim bir kadın olan teyzeniz, benim sayemde kızlarından birini kaybetti ve şu anda iki yatak odası ötede histerik bir halde - devam edeyim mi? Huysuz olmak için bir nedenim var."

Özel olarak ekledim, Isadora benim kız kardeşim ve Philae'yi yağmalayan adamın kızı. Whit de mirasımı çaldı.

Ama belki de bu haberi başka bir zamana saklamalıyım.

Tío Ricardo, "Arkadaşımın nasıl olduğunu bana haber ver," dedi. "Belki de ona bu berbat çayı içirmelisiniz."

"Vereceğim, sen molanı bitirir bitirmez-"

Gürültülü ve ısrarlı kapı çalma sesi konuşmamızı böldü. Amcam yataktan kalkmak niyetiyle doğruldu, ama ben elimi kaldırdım ve sertçe, "Ben açarım," dedim.

Amcam bana ters ters baktı ama ben çoktan ayağa kalkmıştım ve yatak odasının kapısını açmıştım, diğer tarafta serseri kocamı bulmayı bekliyordum. Onun yerine, kısa boylu, saçları dökülmüş bir adam karşımda duruyordu; yanında da kasvetli giysiler giymiş ve aynı derecede kasvetli ifadeler sergileyen kasvetli görünümlü adamlar vardı.

"Matmazel," dedi Mösyö Maspero şaşkınlıkla. "Sizi burada bulmayı beklemiyordum."

"Maspero mu o?" diye seslendi amcam. "Bir dakika bekle, ben giyineyim."

"Lütfen yataktan kalkmayın," diye bağırdım. "Üzgünüm mösyö ama korkarım işiniz beklemek zorunda. Amcam hasta ve bir kurşun yarısından sonra iyileşiyor. Son zamanlarda kendini çok zorladı-"

Oturma odasında boğuk bir yemin yankılandı. Amcam göründü, saçları dağınıktı, sakalı yüzünün yarısından fazlasını kaplamıştı. Gömleğini içine soktu ve ayakkabılarını aradı.

"Kendini yoracaksın," diye itiraz ettim.

"Sanırım sana yapacak bir şey verdim, değil mi Sobrina?" Sandalyeye çöktü ve iş botlarını bağlamaya başladı.

Uzun bir iç geçirdim ve Mösyö Maspero'ya döndüm. "İkram edecek bir şeyim yok ama isterseniz size çay göndermekten memnuniyet duyarım."

Mösyö Maspero, diğer iki adama amcamın otel odasına girmeleri için yer açmak üzere kenara çekilerek, "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Bu adamlar amcanızı ve iş ortağı Abdullah'ı tutuklamaya geldiler."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

Amcam ayağa fırladı, yüzü alacalı bir kırmızıya döndü. "Hangi gerekçeyle?"

"Asla rapor etmediğiniz ve şu anda mumyası ve eserleri kayıp olan Kleopatra'nın keşfi için." Keskin bir nefes aldı, gözleri tiksintiyle kısıldı. "Mısır'ın ulusal bir hazinesini kaybetmesinden sizi ve ortağınızı sorumlu tutuyoruz."

"Şimdi, bir dakika bekleyin." Amcam kendisini yakalamak isteyen iki adamdan bir adım uzaklaştı. "Niyetimizi açıklayabilirim."

Mösyö Maspero, "Benim için açık olan şu ki, ikiniz de bu keşfi kaydetmeye niyetli değildiniz," diye haykırdı.

"Şimdi de Kleopatra'yı karaborsada avlamakla uğraşmak zorundayım. Geçmişte sana karşı çok uzlaşmacı davrandım Ricardo ve bu artık sona eriyor. Sen ve Abdullah'ın hesap vermeniz gereken çok şey var."

"Onları alamazsınız," diye bağırarak kendimi Tío Ricardo'nun önüne attım. "Lütfen efendim, tüm bilgilere sahip değilsiniz."

"Inez."

"Sakin olun matmazel," dedi Mösyö Maspero. Çenesiyle bana doğru işaret etti ve yoldaşlarından biri kolumdan tutarak beni kanepeye doğru itti. Omuzlarımdan iterek beni minderine üzerine düşmeye zorladı. "Histerikleşiyorsun."

"Ona dokunma," diye homurdandı Tío Ricardo.

Mösyö Maspero parmaklarını şıklattı. "Tutuklayın onu."

"Onların suçu değildi," diye bağırdım amcamın öfke dolu kükremesi üzerine, ayağa fırlayarak. "Her şeyi çalan annemdi. O ve Bay Fincastle!"

Herkesin yüzü bana doğru dönerken oda sessizliğe gömüldü. Mösyö Maspero'nun sert ifadesi yumuşayarak derin bir acıma duygusuna dönüştü. Sanki saçmalıyormuşum gibi, sanki az önce ayda bir şatoda yaşadığımı ilan etmişim gibi.

"Matmazel," dedi Mösyö Maspero nazikçe. "Anneniz öldü. O artık yok."

"Hayır, o yaşıyor. O-"

Mösyö Maspero daha sert bir ses tonuyla, "Hadi ama," dedi. "Bu tür konuşmalara kulak asmayacağım. Amcan ve iş ortağı yaptıklarından sorumlu tutulmalı."

"Ama-"

Adamlardan biri amcamın bileğini kapmaya çalıştı ama amcam hırlayarak geri döndü. Kısa boylu, uzun favorili diğer adam Tío Ricardo'nun omzunu kavramayı başardı.

Amcam bir yumruk attı ve sonra kolunu tutarak inledi. Gömleğinden kan sızıyordu.

"Dikişler," diye haykırdım.

Mösyö Maspero amcama soğuk bir tavırla, "İşleri kendin için daha da zorlaştırma," dedi.

"Diğer arkeologları ve bulgularını görmezden geliyorsunuz," diye öfkelendi Tío Ricardo. "Temiz bir işletme yönetiyormuş gibi davranmayın. Senin ellerin de en az onlarınkiler kadar kirli. Düşün, Maspero! Herhangi bir keşfi açgözlü koleksiyonculardan ve tüccarlardan koruyacak hiçbir sistem ya da uygulama yok. Eski eserler departmanında cirit atan yıkıcı ajanlardan bahsetmiyorum bile. Bana öyle bakma, bunun doğru olduğunu biliyorsun! Abdullah bulgularımızı kaydetmek istedi, böylece bir başkası Kleopatra'yı bulduğunda -ve kaçınılmaz olarak mezarının bulunduğu yeri yok ettiğinde- mezarın orijinal halinin nasıl görüldüğüne dair bir kayıt olacaktı!"

"Bu ne cüret!" diye çıkıştı Mösyö Maspero. "Sorgulamanız boyunca Kahire hapishanesinde tutulacaksınız. Ve sana söylediğimde bana güven, çok titiz olacağım." Bana doğru baktı. "İyi günler, matmazel."

İki adam amcamı sürükleyerek odadan çıkarırken ona bakakaldım. Tío Ricardo'yu tutuklamalarını engelleyecek gücüm olmasını dileyerek peşlerinden uçtum. Ama bu durumda benim ne gücüm vardı ki? Hiçbir etkim, hiçbir yardımcı bağlantım yoktu. Sesim onlarınkine karşı bir fısıltıdan ibaretti. Hayal kırıklığı doğrudan ellerime doğru bir yol açtı ve onları yumruk haline getirdim, zihnim yarışıyordu.

Ne yapabilirim ki? Kimi-

"İnez! Whitford'u bul ve ona neler olduğunu anlat," diye bağırdı Tío Ricardo, onu koridordan aşağı çekerlerken. "O ne yapacağını bilir!"

Başka bir kapı açıldı ve iki adam içeri girdi, başlarında teni grileşmiş, yorgun görünümlü bir Abdullah vardı. Hâlâ çok rahatsızdı ve öfke göğsümde patladı. Amcam, omuzları çökmüş, ayakları sürüyen arkadaşını görünce bir dizi küfür savurdu.

Kalbim kaburgalarımda gümbür gümbür atarken peşlerinden gittim. Diğer otel müşterileri kendi kapılarını açtılar, çeneleri düşmüş bir halde yürüyen insan geçidine bakıyorlardı

geçmiş. Amcam öfkeyle bağırmaktan vazgeçmezken Abdullah sessiz kaldı.

Merdivenlere ulaştık ve her ikisini de lobiye, etrafta dolaşan, otel olanaklarının tadını çıkaran, oda rezervasyonu yapan çok sayıda insanın önüne çektiler. O sırada Whit'i Shepheard'ın girişinin yakınında, tanıdık bir figüre yakın dururken gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, sanki Maspero'nun adamlarına saldırmamak için kendini fiziksel olarak dizginlemek zorundaydı. Yanındaki figür ellerini havaya kaldırdı ve ben hâlâ öfke dolu bir şaşkınlıkla gözlerimi kısarak ona yaklaştım.

"Bir şey yapamaz mısınız?" diye bağırdı genç kadın. "Herhangi bir şey?"

Sonunda Abdullah'ın torunu Farida'yı tanıdım. Mösyö Maspero'nun adamları Abdullah ve amcamı bekleyen bir taksiye zorla bindirirken dudakları yüzünü buruşturdu.

Whit sahneyi daralmış bir bakışla izledi. Öfkesi, çatırdayan ve kor kusan bir ateş gibi üzerine yayılıyordu. "Burada olay çıkaramayız," dedi acımasızca. "Bu tam da onların umduğu şey."

"Ama ne yapılabilir ki?" Farida tekrarladı, sesine umutsuzluk karışmıştı.

Whit başını çevirdi ve bakışlarımla buluştu. İfadesini net bir şekilde okudum, sesini sanki yüksek sesle konuşmuş gibi duydum.

Artık onları sadece annemi bulmak kurtarabilirdi.

CAPÍTULO ONCE

"Onları takip edeceğim," dedi Whit acımasızca. "Belki Maspero'nun aklını başına getirebilirim. Departmanın keşfi öğrenmesi an meselesiydi ve şimdi aptal durumuna düştü. Bundan sonra yapacağı her şey durumun kontrolünü yeniden ele geçirmek olacak. Belki onu ikna edebilirim-" Böyle bir başarının imkânsızlığını fark etmiş gibi başını hafifçe sallayarak sözünü kesti. Sonra bana baktı. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

Bakışlarımı kaçırdım. Keskin bir öfkenin kanımı tutuşturduğunu hissetmeden, beni kollarına alıp yüzüme yalan söylediği geceyi hatırlamadan ona bakmakta zorlanıyordum.

"Cevaplarla birlikte," dedi Farida. "Lütfen."

Göz ucuyla onu başını sallarken yakaladım ama Farida'ya değil, bana. Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Sonra kapıdan çıktı ve nihayet gözlerimi ona doğru kaldırdım. Ön merdivenlerden iner inmez koşmaya başladı. En son bu kadar hızlı koştuğunda, sanki hayatı buna bağlıymış gibi arabamın peşinden koşuyordu. Farida ve ben, Whit gözden kaybolduktan sonra diğer konukların limonlu kabak ve kahve keyfi yaptığı sokağa uzun uzun baktık. Farida'nın acı dolu fısıltısı "Ya onu bir daha göremezsem?" oldu.

Ben cevap veremedim arkamızdan, tıklım tıklım dolu lobiden gelen tanıdık bir ses duyuldu.

"Ne oldu böyle?" Isadora, soluk mavi eteği ayak bileklerinin etrafında dönerek sordu. "Herkes bir

yetkililerin otele geldiğinden bahsediyordu." "Tutuklama yapmak için buradaydılar," dedim.

"Ne?"

Abdullah'ın torununa doğru işaret ettim. "Isadora, Abdullah'ın torunu Farida'yı sana takdim etmek istiyorum. Sanırım onunla Asvan'da tanışma fırsatınız olmadı. Farida, bu benim ... kız kardeşim Isadora."

Farida irkildi ve sorgulayan bir ifadeyle bana baktı. "Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum. Ailen başka bir çocuktan hiç bahsetmedi."

Isadora'nın içinde belli belirsiz bir titreme dalgalandı, öyle hızlıydı ki bunu hayal etmiş olabilirdim. Konuştuğunda, sesinde her zamanki gibi hayranlık duyduğum doğrudan bir nitelik vardı. "Sizinle tanışmak bir zevk. Anladığım kadarıyla bu sabahki görüşmenin ikinizle bir ilgisi varmış?"

"Ne yazık ki evet," diye tısladım. "Konuşmak için odaya çıkalım."

★ ★ ★

Daracık yatağa sıkışmış, etrafımızı kale kuleleri gibi saran uzun kutu yığınlarıyla kasvetli bir parti yaptık. Ailemin eşyalarıyla ne yapacağıma gerçekten karar vermem gerekiyordu. Farida ahşap yatak başlığına yaslandı, parmakları yatak takımının etrafında dolanıyordu. Koyu renk saçları özenle toplanmıştı ve uzun eteği bir mantarın kapağı gibi etrafında dalgalanıyordu.

Isadora yatağın ayak ucunda oturmuş, tedirgin bir şekilde bizi izliyordu. "Ne zaman geldiniz?" Farida'ya sordum.

"Dün akşam," dedi gözlerini ovuşturarak. "Olanları duyar duymaz geldim. Zavallı büyükbabam, kendini çok yenilmiş hissediyor ve şimdi de bu mu olacak? Onunla ilgilenmek istiyordum ama şimdi bunu yapamayacağım."

"Bölmek istemezdim," dedi Isadora. "Ama lütfen biri bana ne olduğunu anlatabilir mi?"

"Mösyö Maspero amcamı ve Abdullah'ı tutuklattı," dedim. "Kleopatra'nın zulasını bulduklarını ve ardından çaldıklarını bildirmedikleri için ve tabii ki mumyası da kayıp."

Isadora kaşlarını kaldırdı. "Onlara ne olacak?" "Ricardo büyük olasılıkla karma mahkemelerde yargılanacak." Farida cevap verdi. "Büyükbabama gelince... Herhangi bir mahkemede adil davranılacağından şüpheliyim." Alt dudağı titredi ve elleri ölümcül bir şekilde sıkıldı. "Bana yazdığı mektupta sadece yaralarından bahsetti ama asıl hırsızlık olayını muğlak bir şekilde anlattı."

Kız kardeşime baktım. "Gerçeği bilmeyi hak ediyor."

Isadora sanki benim yanıtımı bekliyormuş gibi dudaklarını büzdü. "O benim babamdı," dedi kısık bir sesle. "Ricardo tarafından güvenlik görevlisi olarak işe alındı ama kazı alanına erişmek için konumunu kullandı."

"Ve annemizin bu planda parmağı olduğuna inanıyorum," dedim. "Sevgilisinin Philae'de o göreve gelmesi tesadüf değil. Annem Ricardo'nun adayı koruyacak birini aradığını biliyor olmalıydı."

Farida'nın gözleri irileşmiş, aramızda gidip geliyordu. "Özür dilerim, çok önemli bir bilgiyi atlamışım. Lourdes ve-" Farida eliyle Isadora'yı işaret etti. "Peki ya baban?"

Isadora ve ben hep birlikte başımızı salladık.

"Peki Lourdes hırsızlığa karıştı mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Kazara ona yardım ettim."

"Seni manipüle etti," dedi Isadora ve ben de ona minnettar bir gülümseme fırlattım. Kendimi sorumlu hissetmemek çok zordu ve kendime kaç kez başka birinin de öldüğüne inandığı kendi annesi için aynı şeyi yapabileceğini söylediysem de bir anlam ifade etmedi. Suçluluk duygum hiçbir neden tanıımıyordu.

"Lourdes'in böyle bir şey yaptığına inanamıyorum," diye mırıldandı Farida. "Çok sevimli, çok düşünceli görünüyordu." Daha dik oturdu, ellerini çözdü. "Şimdi hatırladım, sana bir şey getirmiştım."

"Benim için mi?" Şaşkınlıkla sordum.

Farida başını sallayarak yataktan kalktı. "Hemen döneceğim." Kapı kapandığında Isadora yarı yarıya bana doğru döndü.

Sadece yüz ifadesinden sıkıntılı olduğu anlaşılıyordu. Kaşlarını çatarak şöyle dedi: "Ve eğer ailemi bulamazsak, iki kişi işlemedikleri bir suçla suçlanacak. Yine de, her ikisi de eski eserler departmanı tarafından zorunlu kılındığı üzere keşiflerini rapor etmeliydi."

Tío Ricardo ve Abdullah'ı savunmak için "Karışık bir durum," dedim. Onların yaşam boyu süren misyonlarını, bulgularını nasıl titizlikle kaydettiklerini ve keşiflerini mümkün olduğunca rahatsız edilmeden bırakmak için ellerinden geleni yaptıklarını bilmiyordu. Onların uygulamalarını asla ifşa etmeyeceğime dair söz vermiştim ve sözümü tutmaya niyetliydim. "Resmin tamamına sahip olsaydınız, farklı düşünebilirdiniz."

"O halde resmin tamamı nedir?" diye sordu.

"Söyleyemem."

Gözlerini devirdi. "Peki o zaman, benim kararım geçerli."

"Kendilerince sebepleri vardı," diye ısrar ettim. "Ve zor bir durumda ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarına inanıyorum."

Isadora sesini hafifçe yükselterek, "Ama açık sözlü olsalardı, departmanla birlikte çalışsalardı," diye karşı çıktı, "o zaman Maspero bunun yerine gerçek suçluları bulmaya odaklanabilirdi. Ama tüm enerjisini çalınan eserlerin yerini bulmaya çalışırken yanlış insanları sorgulamakla harcayacak. Kleopatra'nın kendisinden bahsetmiyorum bile."

"Ya asıl suçluları bulursak?" Farida sordu. Bir elinde küçük bir fotoğraf demeti, diğerinde taşınabilir fotoğraf makinesi, kapının pervazında duruyordu. Isadora ve ben sıçradık; onun döndüğünü fark etmemiştik. Farida kapıyı arkasından kapattı ve yatağın üzerindeki yerine geçerek her şeyi koyu yeşil örtünün üzerine yaydı. "Fotoğraf çekme alıştırmaları yapıyordum ve Philae'de geçirdiğim zamanlardan kalma, annenle babana ait birkaç fotoğrafım var Inez." Bohçayı kaldırdı. "Bunlar onlar kaybolmadan önce çekildi."

Yere baktım, konuşamıyordum.

Farida öne doğru uzandı ve elini hafifçe koluma koydu. "Onları getirdim çünkü ailenizden kalan hatıraları sevebileceğinizi düşündüm. Ama şimdi Philae'deyken çektiğim tüm fotoğraflara bakmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Belki de annene karşı bir dava oluşturmamıza yardımcı olabilecek bir şeyler vardır?" Yatağın üzerindeki fotoğrafları karıştırdı. "Yüzlerce fotoğraf çektim ve hâlâ Kodak'ın geri kalanları banyo etmesini bekliyorum. Tesislerinden her an gelebilirler."

"Bu çok zekice, Farida," dedi Isadora onaylayarak.

Gözlerim yandı ve dökülmek üzere olan gözyaşlarımla savaşmak için sertçe nefes alarak başka tarafa baktım. Duygularımı kontrol edebildiğimi hissettiğimde resimlere baktım. Kamp alanının, tapınağın en az bir düzine fotoğrafı vardı ve her birinde Mamá ve Papá çerçevenin içinde yer alıyordu. Bazen ikisi, bazen de her biri yalnızdı. Fotoğrafların hiçbirinde poz verilmemişti; hepsi de annemle babam hareket halindeyken çekilmiş gibiydi. Kenarları yumuşak ve bulanıktı, yüzleri sanki biri büyük bir boya fırçasıyla yüz hatlarının üzerinden geçmiş gibi lekeli görünüyordu.

Ama onları tanımak kolaydı. Mamá'nın düzgün siyah saçları, yüksek yakalı gömlekleri ve uzun eteği, Papá'nın düğmeli gömleği ve gri pantolonu, kitap okumaya hazırlanır gibi omuzları kamburlaşmış ince yapısı. Gözlükleri güneş ışığını yakalıyor ve neredeyse tüm fotoğraflarda yüzünü parlak bir parıltı kaplıyordu.

Gözüme çarpan özellikle bir fotoğraf vardı. Bir odaya ait gibi görünüyordu ama ışıklandırma görüntünün anlaşılmasını zorlaştırıyordu. Resim bulanık değildi ama tuhaf bir şeyler vardı. Belli ki Philae'de birinin yatak odasıydı, gözüme son derece tanıdık gelen bir odaydı. Biraz daha yaklaştım. Aslında bu odayı daha önce görmüştüm.

Farida sessizce, "Burası kamp alanında ailenizin kalacağı yer," dedi.

Isadora fotoğrafı ters çevirdi ve sonra tekrar sağa çevirdi. "Anlamıyorum. Duvar nerede? Havaya uçmuş gibi görünüyor ama ben oradayken odaların hepsi sağlamdı."

Farida derin bir nefes aldı ve deri taşıma çantasından Kodak'ını çıkardı. "Fotoğraf makinemi aldıktan sonra kendime ait inanılmaz bir keşif yaptım."

Bunu daha önce Asvan'da onunla ilk tanıştığımda görmüştüm. Sıradan bir şeydi; tepesinde pirinçten kurmalı bir anahtar, görmek için yuvarlak bir delik ve yan tarafına yerleştirilmiş küçük bir düğme olan ahşap bir kutu.

"Bu kamera sihirli bir dokunuşa sahip."

Isadora onu daha yakından incelemek için başını eğerken ben kısık bir ısıklık çaldım.

"Bu kameranın yapımında kullanılan ve duvarın diğer tarafında ne olduğunu gösteren fotoğraflar çekmemi sağlayan bir şey var. Alışılmadık ama kullanışlı bir büyü. Önsezim, filmi bir sonraki slayta sarmak için kullanılan üstteki pirinç anahtar olduğu yönünde. Büyü giysi, metal ya da benzeri şeyler üzerinde işe yaramıyor. Sadece belli tür duvarlarda. Taş, kaya, kil, granit, kireçtaşı." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Antik çağlarda kullanılmış olabilecek herhangi bir şey sanırım."

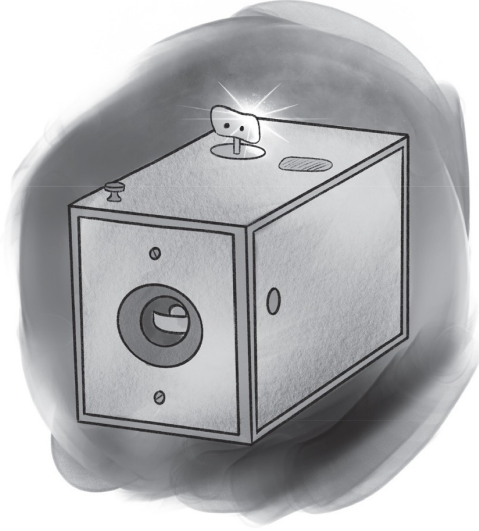
"İlginç," dedi Isadora. "Yani aslında annemizin odasını ve tüm eşyalarını görüyoruz." Resmi havaya kaldırdı. "Her şey sıradan görünüyor. Bir sürü kitap ve çarşaf, sandığı ve fazladan mumlar, kibritler. Bir ayna."

"Annem günlüğünü sık sık yanında taşırdı," dedim başka bir fotoğrafı inceleyerek. Whit'in işaret ettiği ilginç karalamaları hatırladım. Yüzü zihnimde belirdi ve hafifçe irkilerek onu düşüncelerimden uzaklaştırdım. Aklıma bu kadar sık gelmesinden nefret ediyordum. Özellikle de hareketsiz olduğum, düşüncelerimi korumasız bıraktığım sessiz anlarda.

Kendi kendime zihinsel bir sarsıntı geçirdim ve günlüğümle kara kalemlemleri almak için kanvas çantama uzandım. Boş bir sayfayı çevirerek çizecek bir şeyler aradım. Çizim yapmak beni her zaman odak noktama geri döndürürdü.

endişeler. Düşüncelerimi doğru bir yöne yönlendirmeme yardımcı oldu.

Bakışlarım Farida'nın kamerasına takıldı ve sanki kendiliğinden olmuş gibi parmaklarım kalemi sıkıca kavradı ve hareket etmeye başladı.

Farida, "Bulguları kaydetmekle de görevlendirilmişti," dedi. "Kalın deri bir deftere yazdığı bir fotoğraf var." Fotoğrafları karıştırdı. "İşte burada, bakın. Aslında bunu çektiğimi hatırlıyorum. Eskiden yazı yazabilmek için her yere taşıdığı küçük bir ahşap masası vardı. Bu fotoğraf, masayı nehre bakacak şekilde yerleştirdiği zamana ait. Daha تنها bir alandaydı ve ben de onun çok güzel görüldüğünü düşündüm."

Gözlerimi kısarak fotoğrafa baktım. Isadora omzumun üzerinden bakmak için daha yakına eğildi. Annem tahta bir sandalyede oturmuş, sırtı dik, ince boynu bükülmüş, deftere bir şeyler yazıyordu. Diğer elinde kare şeklinde küçük bir kart vardı. Hızlı bir nefes aldım.

"Ne oldu?" Isadora sordu.

Gözlerimi kırıştırdım, annemin elinde tuttuğu şeyi görmeye çalışmaktan gözlerim yaşardı. "Bu bende olabilir

yanlış, ama bence bu kart yasadışı evliliğe bir davetiye olabilir-"

"Bir dakika bekle, Inez," dedi Isadora sertęe.

şaşkınlıkla ona baktım. Zarif bir kediye andıran bir çeviklikle ayağa fırladı. "Affedersiniz?"

"Sizinle biraz konuşabilir miyim? Dışarıda, koridorda?"

Farida'nın yüzünde acı ifadesi belirdi.

"Isadora, bu gerçekten gerekli mi-"

"Evet," dedikten sonra kapıya yöneldi ve ben peşinden gelene kadar kapıyı açık tuttu. Farida'nın yüzü kararlı bir şekilde bana dönüktü ve kız kardeşime olan kızgınlığı yüzeye çıkmıştı. Kapıdan içeri girdim ve o da kapıyı usulca kapattı.

"Ne oldu?" Bir elim kalçamda talep ettim.

Isadora şakaklarını ovuşturdu, gözleri sıkıca kapalıydı. "Çok güveniyorsun."

Çenemi ona doğru indirdim, dudaklarım öfkeyle aralandı.

"Belki öyle, ama ben Farida."

Gözlerini devirdi ve beni otel odamdan birkaç basamak aşağı indirdi. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun? Hoş bir insan olmadığını söylemiyorum ama onunla yeni tanıştım ve bence temkinli olmalıyız."

"Ben buna katılmıyorum. O da en az bizim kadar işin içinde ve büyükbabasına yardım etmek için son derece motive olmuş durumda. Çıkarlarımız aynı doğrultuda ve ben de ondan hoşlanıyorum. Bence çok yardımcı olacak - bunu kendiniz de söylediniz. Ona zeki demiştin, hatırladın mı?"

Isadora elini umursamazca salladı. "Onun fotoğraf toplaması başka bir şey, bizim onu yasadışı bir müzayedeye katılma planlarımıza dahil etmemiz bambaşka bir şey. Onan isteyeceğimiz riski bir düşünün! Sessizce hareket etmeliyiz ve ne kadar çok insanı dahil edersek dikkatleri o kadar çok üzerimize çekeriz."

"Bir kişi daha planlarımızı bozmayacak," dedim.

"Gerçekten mi?" Isadora bal rengi kaşlarından birini kaldırarak şöyle dedi. "Üç kadın, yanlarında bir refakatçi olmadan, gizlice

Kahire'nin sunduğu en yasadışı faaliyetler? Gecenin köründe mi?"

"Ben evli bir kadını," dedim kollarımı kavuşturarak. "Tabii ki refakatçi ben olacağım ama bu noktada gerçekten de adab-ı muaşeret kurallarıyla ilgileniyor musun? Çünkü benim en ufak bir endişem yok."

Düşünerek dudağını ısırdı. "Sanırım haklısın. Ama ona bir şey olursa, bu senin vicdanını rahatsız eder."

Sözleri derimi ısırdı. Başka bir insandan sorumlu olmak istemiyordum. Değer verdiğim başka bir insanı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. "Bu onun seçimi tabii ki," diye sertçe cevap verdim ama kendi kulaklarıma bile emin değilmişim gibi geliyordu.

Isadora başıyla onayladı ve birlikte Farida'nın yanına döndük. Ayağa kalkmış, tüm fotoğrafları topluyor, fotoğraf makinesini eline alıyordu.

"Lütfen hemen gitmeyin," dedim telaşla. "Isadora ve ben bir plan üzerinde çalışıyorduk ama tartışmamız gereken bir risk derecesi içeriyor."

Farida durdu, ihtiyatla aramıza baktı. "Planınız çok tehlikeli."

"Olabilir," dedi Isadora. "İkinizle de paylaşmam gereken bir şey var ama bunu yaptıktan sonra tüm olası sonuçları dikkatle değerlendirmemiz gerekiyor. Buna değmeyebilir."

"Mösyö Maspero hakkında bir hikâye biliyorum," dedi Farida sessizce. "Küçük bir köyden üç kardeşin tutuklanmasıyla ilgili. Bu aile muazzam bir keşif yapmış ve yıllarca sayısız eseri yasadışı yollardan satıp ticaretini yapmışlar. Mösyö Maspero'nun onların işlerinden haberdar olması an meselesiydi. Onun gözetimindeyken, üç kardeşe zulanın yerini söyleyene kadar işkence edildi."

"İşkence gördüm," diye boğuldum.

"Bunu duydum," dedi Isadora dehşet içinde fısıldayarak. "Bir kardeş öldü ve diğeri dönüştü."

Farida'nın kara gözlerinde yaşlar yüzüyordu. "Büyükbabama yardım etmek için riske atmayacağım hiçbir şey yok. Lütfen bana

planı."

"Philae'den ayrıldığımda babamın bazı arkadaşlarına birkaç mektup gönderdim, neler olduğunu anlattım ve onu bulmak için yardım istedim." Isadora'nın dudakları tiksintiyle büküldü. "Babamın büyük işlerde çalışırken bazen tuttuğu bir alçağa bile yazdım. Bu adam bana cevap yazdı ve babamın bulunabileceği bir yer hakkında bilgi verdi."

"Söyle bana," diye nefes aldım. "Bu...?"

Isadora yavaşça başını salladı. "Geçidin ne zaman ve nereye hareket edeceğini biliyorum."

"Ve?" Ben talep ettim.

"Bu gece," dedi. "Sabah dörtte."

Farida kaşlarını çatı. "Hareket eden bir kapı nedir?"

"Mısır'daki yasadışı karaborsa, Tüccar Kapısı deniyor," dedim. Birden aklıma bir fikir geldi ve Farida'ya utangaç bir şekilde gülümsedim. "Fotoğraf makineni yanında getirmeye ne dersin?"

"Karaborsaya mı?" diye sordu. "Bu şüphe çekmez mi?"

Boynumdaki eşarbi çekiştirirken gülümsemem genişledi. Uçlarını parmağımın etrafında döndürüp düğümü gevşetirken ipek tenimi okşadı. "Bu konuda yardımcı olacak bir şeyim var." Akıcı bir hareketle eşarbi el kamerasının üzerine bıraktım. Kumaş yatağa yumuşak bir şekilde düşerken dalgalandı.

Farida'nın nefesi kesildi. "Nereye gitti bu?"

Eşarbi kaldırdım ve küçültülmüş kamerayı bulup avucumun içinde tuttum. "Biraz daha az şüpheli, sence de öyle değil mi?"

"Annemin eşarbi," dedi Isadora usulca. "Onu her zaman sevmişimdir."

"Onu asla geri vermedim." Kız kardeşime baktım, mavi gözlerinde aniden beliren kasvete baktım. Görünüşte zararsız olan bu ipek parçasının nasıl bu kadar çok soruna yol açtığını düşündüğünü biliyordum. "Ve bu gece onu, bu kadar

olabildiğince çok fotoğraf çekeceğiz. Eserler, mekân ve yasadışı müzayedeye katılan tüm insanlar."

BEYAZ

Sör Evelyn onu görmek için beni saatlerce bekletmişti. Zamanımın çoğunu kapısını tekmelemekten kendimi alıkoyarak geçirdim. Beynimin mantıklı kısmı bana bunun davama yardımcı olmayacağını hatırlatıp duruyordu.

Sonunda, öfkemi kontrol etmek bana yardımcı olmadı.

O kendini beğenmiş ahmak, Ricardo ya da Abdullah'la konuşmamı yasakladı. Mısır'daki en güçlü adamdı, Maspero'nun onları hapiste tutma emrine karşı çıkabilecek tek kişiydi, ama gücünü ve nüfuzunu herhangi bir iyilik için kullandı mı? Elbette kullanmadı. İkiliden hoşlanmaması, sağduyu ve ahlakın önüne geçmişti. Sir Evelyn'in ofisinden, Maspero ile konuşmak için eski eserler departmanına koştum, bu bir bağırış çağırış kavgasına dönüşmüştü. Ne kadar yüksek sesle bağırırsam bağırayım argümanlarımı dinlemeyi reddetti ve iki adamın hapisaneden uzak tutulması yönündeki taleplerimi görmezden geldi.

Tam bir karmaşa
günüydü. Mataramı
özledim.

Ama Nil'in dibinde timsahlarla arkadaşlık ediyordu. Bir elimi yüzümden gezdirdim ve yorgunca göz kırptım. Shepherd'ın lobisi abartılı olsa da uyumak için pek de iyi bir yer sayılmazdı. Oyukta en azından birkaç sandalye vardı. İkisini birbirine ittim ve kendimi rahat ettirmeye çalıştım.

Boşa çaba. Bacaklarım çok uzundu.

İç çekerek başımı arkaya yatırdım ve başka bir yerde olmayı dileyerek tavana baktım. Kendime üç dakika verdim. Yorgunluğumun ağırlığını hissetmek, oyunun rahatlatıcı karanlığının koştururan düşüncelerimi susturmasına izin vermek için üç dakika. Bulabildiğim en karanlık yer orasıydı.

Otel girişine kolay erişim. Gözlerim kapandı.

Bir dakika daha.

Ama zihnim dinlenmiyordu. Bu iş bitene kadar da dinlenmeyeceğini hissediyordum. Bir an için yukarı çıkıp odamızdaki sefil karyolaya uzanmayı düşündüm ama benden nefret eden karımı ve güvenmediğim kız kardeşini uyandırma riskini almak istemedim. Zaten yakında müzayedeye gideceğim için bir anlamı da yoktu.

Yavaşça, isteksizce gözlerimi açtım ve dikkatimi odanın sonundaki büyük ahşap saate verdim; dakikalar sabahın dördüne doğru ilerlerken, nöbet tutan bir nöbetçi gibi mekâna hükmediyordu.

Lobide kimse kıpırdamıyordu, hatta tezgâhın arkasındaki otel görevlisi bile uyuyabilmek için taburesini duvara dayamıştı. Birkaç dakikam daha olabilirdi. Hâlâ zaman vardı. Başımı tekrar eğerek sandalyenin arkasındaki kıvrıma yasladım ve bacaklarımı önüme doğru uzattım. Gözlerim kendiliğinden kapandı.

Ve hala, uyku benden kaçıyordu.

Simya sembolleri zihnimde yüzüyordu, karanlık bir fonda altın rengi ve ışıltılı. Parmaklarım, başka bir ipucu bulabileceğim ders kitaplarımın sayfalarını çevirmek için kaşınıyordu. O sayfayı bulmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Lourdes'in benden önce davranmasına izin veremezdim.

Beni baştan aşağı yakan bir çaresizlikle buna ihtiyacım vardı.

Merdivenlerden inen insanların sesi beni ayağa kaldırdı. Gözlerimi kısarak gölgeli lobiye baktım ve aklı başında kimin bu saatte uyanık olabileceğini merak ettim. Uzun paltolar giymiş, umutsuzca sessiz olmaya çalışan üç hafif figür aşağı indi. Lobiye parmak uçlarında geçtiler, omuzlarının üzerinden Shepheard'ın misafirlerinden bazılarının bu saatte ayrıldığından habersiz olan otel çalışanına sinsice baktılar.

Ama ne kadar sinsi davrandıklarını düşündükleri ya da ne kadar sessiz oldukları önemli değildi.

İçlerinden birini tanıdım.

Benim kurnaz karım.

Ceketimi giyerken ayağa kalktım. Alışkanlığımın dışında, bıçağımın botumun içine güvenli bir şekilde yerleştirildiğinden emin olmak için kontrol ettim ve sonra onları takip ettim, öfkem buhar gibi yükseliyordu.

Inez, hayatım, nereye gidiyorsun?

CAPÍTULO DOCE

Etrafımıza sıkıntıyla baktım. Otelden birkaç blok ötede, dar yolu çevreleyen yüksek taş duvarların ay ışığını engellediği bir sokaktaydık. Yanıma mum almayı düşünmemiştim, zaten içimden bir ses Isadora'nın itiraz edeceğini söylüyordu.

Ne de olsa gizli olmaya çalışıyorduk.

"Nerede olduğumuzu bildiğinden emin misin?" Farida omzunun üzerinden bir kez daha hızlıca bakarak sordu. Isadora'dan ödünç aldığı koyu renk bir etek giymişti ve annemin eşarbı boynuna iki kez sarılmıştı.

Isadora adımlarını hiç bozmadı, çamurlu su birikintilerinde kolayca ilerledi, elbisesi bir şekilde her türlü tozu ve kiri itiyordu. Büyü, diye düşündüm yine. "Evet, onuncu kez söylüyorum," dedi. "Acele et, geç kalmak istemeyiz."

Korseme kaburgalarımın etrafında demirden bir kafes gibi duruyordu ve yola çıkmadan önce bu korkunç aleti çıkarmadığım için çok pişman olmuşum. Açık artırma başlamadan önce hâlâ çok zamanımız olduğunu düşünüyordum ama Isadora bizi hızlı bir tempoda ilerletti. Korkunç bir sancı yan tarafımın derinliklerine doğru ilerledi ve bıkkın bir of çektim.

"Piyasa aniden fikrini değiştirip tekrar hareket edecek değil ya," dedim nefeslerimin arasında.

Isadora, "Hayır, ama gelişimizin dikkatleri dağıtmasını istemiyorum," diye açıkladı. "İşte, sanırım bu tarafta."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Farida şaşkınlıkla sordu.

"Kesinlikle inanıyorum," diye düzeltti Isadora. Firkete gibi bir dönüş yaptı ve cadde genişleyerek bana ve Farida'ya Isadora'nın yanında yürümemiz için yeterli alan sağladı. Uzaktan gelen müzik sesi ve bir sokak köpeğinin tek tük havlamaları, adımlarımızın toprak zeminde çıkardığı gürültüye katılıyordu. Sokağın bu kısmı karanlıktı, hiçbir yerde lamba görünmüyordu ve ağır bir kasvet her yüzeyi kaplamış gibiydi. Şehrin ihmalkâr olmanın para etmediği bir bölümündeydik.

"Burası neresi?" Farida yanağını tutarak sordu. "Bir depo mu?"

"Hayır, bu bir-" Isadora sözünü sertçe kesti. Sokağın sonundaki ani hareket karşısında gözleri kısıldı.

Üç gölgeli figür cisimleşirken bakışlarının çizgisini takip ettim. Tedirgin edici bir his tenimi tırmaladı. Yaklaştıklarında ter ve alkol kokusu burnuma doldu. Yüz hatlarını seçmeye yetecek kadar ay ışığı vardı. Soluk tenli ve bıyıklıydılar; birinin yüzü çukurluydu, diğeri saçsızdı ve sonuncusu kısa boylu ve fıçı gibi yapılydı.

Isadora durdu, ellerini uzattı. "Arkama geç."

Ne Farida ne de ben hareket ettik. Çok büyük bir şok içindeydim, zihnim içinde bulunduğumuz tehlikenin boyutlarını yeni yeni anlamaya başlıyordu. Ancak bir bıçağın parlayan kenarını yakaladığımda nefesim kesildi. Fıçı şeklindeki adam sırtarak bana baktı ve silahını nasıl kullanacağını bildiğini gösterircesine salladı.

"Bir adım bile yaklaşma," diye uyardı Isadora.

Göz açıp kapayıncaya kadar, şık küçük tabancası avucunun içindeydi ve grubun görünürdeki liderine doğrultulmuştu. Diğerlerinin bir adım önünde duruyordu, başı eğikti, kalın kaşları eğlenerek öne doğru eğiliyordu.

"Bununla ne yapacaksın?" dedi Amerikan aksanıyla.

Isadora tatlı bir sesle, "Bir adım daha atarsan öğrenirsin," dedi.

Kısa boylu adam güldü. "Eminim dolu bile değildir," dedi abartılı bir adım atarak.

Tek bir sarsıntı olmadan, kız kardeşim ateş etti.

Gürültü herkesi harekete geçirdi. Isadora'nın hedefi yolundan çekilirken, Farida bir taş alıp bize doğru koşan saldırganlardan birine fırlattı. Kel adamlardan birini tam göğsünden vurdu ve adam bocaladı.

"Kaltak," diye tükürdü çukurlu adam.

Başka bir Amerikalı. Mısır'a gemiler dolusu gelmiş olmalılar. Sadece bir kez konuşmuştu ama sadece bu kelime bile birkaç kadeh içki içtiğini gösteriyordu. Yönünü bana doğru çevirdiğinde kalbim hızlandı. Bir nefes verdim ve birkaç adım geriye tökezledim. Göz ucuyla Isadora'nın, sarı bukleleri ay ışığında parıldayan uzun boylu saldırganlardan birinin yanından sıyrıldığını gördüm.

"Vur onu," diye bağırdı Farida. Bir elinde tuttuğu başka bir taş bulmuştu ve diğer elini eteğinin cebine sokmuştu. Küçültülmüş kamerasının itiş kakış arasında kaybolmadığından emin olmak istediğini biliyordum.

Saldırgan boğazıma saldırırken Isadora nişan aldı.

Koşan birinin sesi sokağı doldurdu, ayak sesleri koçbaşı gibi gürliyordu. Kız kardeşim arkasını döndü ve bize doğru hızla koşan genç bir adamı görünce gözleri büyüdü. Bakışlarım hızla geçen hareket bulanıklığını takip etti. Yok etmeye niyetli bir gülle.

Whit.

Ama en asık suratlı kişileri bile gülümsetebilen çapkın Whit değil, kavgacı, kaba ve öfkeli Whit. Eğildi ve adamın karnına vurdu ve bir şekilde onu yukarı ve ters çevirmeyi başardı, ta ki çukurlu adam kabaca yankılanan bir şaplakla yere düşene kadar. Isadora silahını bir kez daha ateşledi, bu sefer Whit'i kıl payı iskaladı.

Bıyıklı adamın yumruğunu savuşturmadan önce ona doğru küçümseyici bir bakış attı.

Kız kardeşim silahını doldurdu ve nişan aldı.

"İsa aşkına," diye bağırdı Whit. "Ateş etmeyi kesin."

Farida gözlerini kocaman açarak bana yaklaştı. Düzensiz kalp atışlarım yavaşlamıştı ve az önceki korkumun tamamen yok olduğunu fark ettim. "Isadora, gel de maçı buradan izle," dedim hoş bir sesle.

Whit bana pis bir bakış fırlattı ve ardından orta kısmına doğru yönelen bıçak darbesinden kıl payı kurtuldu. Fıçı şeklindeki adam kolunu uzatmıştı ve Whit koluna yapıştı, adamın momentumunu kullanarak onu öne doğru çekti ve dengesini bozdu. Whit dirseğiyle adamın sırtına vurdu ve adam yere yığıldı.

Farida başıyla onayladı. "Aferin."

Whit döndü, mavi gözleri alev alev yanıyordu. "Bir anlaşmamız vardı, Olivera."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben kırmadım."

Yerde inleyen üç adamı işaret etti. "Oh? Bunu bana açıklamak ister misin?"

Farida onlardan birini işaret etti. "Bu ayakta durmaya çalışıyor, Whit."

Çekilmez kocam döndü ve bıyıklı adama bir tekme attı; adam inledi ve sustu. Whit çömeldi, kaslı bir önkolunu dizine sardı ve neşeyle, "Kıpırdamayı düşünen olursa, hepinizi bir timsaha yediririm, parça parça." dedi.

Üç saldırgan hareketsiz kaldı.

Sonra Whit ayağa kalktı, ellerini kalçalarına dayadı ve sabırsız bir havayla bekledi. Sessiz kaldığımda, nefesinin altında bir küfür mırıldandı ve "Senin hayatını kurtarmak bana ne kazandıracak?" dedi.

"Affedersiniz?"

"Sanırım üç soruma cevap alma hakkım var." Bakışlarımı kısmıştım. "Bir."

"İki."

"Tamam."

Whit bana parmağını salladı, ben de ona doğru yürürken gözlerimi devirdim. Bu hareketi görmezden gelebilirdim ama arkadaşlarım etkileşimimize şaşkın bir hayranlıkla bakıyorlardı. Sorularına cevap vermek istemediğim için Whit'in beni kenara çekmesine izin verdim.

"Gerçekten devam etmeliyiz," diye uyardı Isadora. "Bu sadece bir dakika sürecek," dedim.

Whit kaşlarını çatı. "Sadece bir dakikam mı var?"

Cep saatine bakıyormuş gibi yaptım. "Şimdi daha az."

"Sen en..." Whit'in sesi kesildi. "Boş ver."

"Benimle bu yüzden mi konuşmak istedin?" Soğukkanlılıkla sordum. "Beni aşağılamak için mi?"

Whit yumuşak bir sesle, "Hakaret etmeyi düşünmüyordum," dedi.

Sesinin tüylerimi diken diken etmesini görmezden geldim. Yüzüncü kez kendime bana ihanet ettiğini hatırlattım. Hiç tanımadığım bir kadın olan kız kardeşini umursamadığımı, en başından beri bana karşı dürüst olması gerektiğini. Bakışlarına irkilmeden, kızarmadan, hiçbir şey hissetmeden karşılık verebilene kadar bunu defalarca tekrarladım.

"Sorularınız nedir?"

"Üçünüz nereye gidiyorsunuz?"

"Onlara sorabilirdin."

Whit çenesini eğdi, ay ışığı yüzüne gümüşü gölgeler düşürüyordu. Benden bir adım bile uzakta durmuyordu, uzun boylu ve geniş omuzluydu. Üç kişiyi yere sermek için harcadığı efordan nefes nefese bile kalmamıştı. "Karıma soruyorum."

Cevap verme zahmetine katlanmamın tek nedeni hayatımı kurtarmış olmasıydı. En azından, bizi kurtarma şekline hayranlık duymamak için zihnimde yaptığım sürekli tartışmada kendime söylediğim buydu. "Isadora geçidin yerini keşfetmeyi başardı."

"Neden bana söylemedin?"

"İkinci sorunuz bu mu?" Başını salladı.

"Sensiz bir şey yapabileceksem," dedim basitçe, "yaparım."

Yüzü taşa döndü, ifadesi anlaşılmazdı ve beni soymaktan çekinmeyen birini okumaya çalışmaktan vazgeçtim.

"Peki. Geldiğinizde ne yapacaktınız?" "Farida'nın kamerası sihirli bir dokunuşa sahip," dedim ve sonra planımızın geri kalanını hızlıca açıkladı.

"Geliştirilen fotoğraflar duvarların arkasında ne olduğunu gösterecek mi?" diye sordu. "Bu hayret verici. Ve faydalı."

"Biliyorum," dedim kuru bir sesle. "Plan da bu yüzden."

Whit beni dikkatle izledi. "Geçidin yerini de keşfettim," dedi sinirli bir sesle. "Ve şehrin başka bir yerinde. Yarına kadar oraya varmayı mı düşünüyordun?"

"Oh," dedim. "Kaybolmuş muyduk?" "Kahretsın, Inez."

Sertleştım. "Isadora'nın kafası karışmış olmalı. Aklına bir fikir geldiğinde oldukça inatçı olabiliyor."

"Yapabilir mi?" Amansız bakışı geri döndü. "Ben de oraya gidiyorum. Benimle gelmek ister misin?"

Şaşkınlığımı gizlemeyi başardım, ama sadece biraz. "Yolu gösterin Bay Hayes."

Tam o anda adamlardan biri ayağa fırladı - kel olanı - ve bize doğru hamle yaptı. Bir el ateş edildi ve vücudu aşağı doğru bir kavis çizerek düştü, kan ayaklarıma sıçradı. Tamamen hareketsizdi, göğsünün altında koyu bir su birikintisi büyüyordu. Kollarından biri bana doğru uzanıyordu, işaret parmağı sol botumun burnuna değdi.

Whit yere düştü ve adamın yüzüne baktı. Gözleri açıktı. Her nasılsa hâlâ kızgın görünüyordu. "Ölmüş."

Isadora dumanı tüten silahını indirdi. "Timsah için bir tane daha az."

Whit bizi otele oldukça yakın olduğunu söylediği harap bir binaya götürdü. Shepheard'ın girişinden yarım mil bile uzakta değildi. Isadora kızardı ve hatası için tekrar tekrar özür diledi. Yanılmaktan nefret ettiği hissine kapıldım - herhangi bir konuda.

"Sorun değil," dedim beşinci kez. "Ben de geri dönebilirdim."

O benimle birlikte yürüyor, Farida da Whit'e daha ileride eşlik ediyordu. Arada bir, uslu bir köpek gibi peşinden yürüdüğümden emin olmak için omzunun üzerinden bakıyordu. Bakışlarını görmezden geldim, onun yerine Kahire'de nereye gitmemem gerektiğini öğrenmeye odaklandım.

Isadora yüzünü buruşturdu ve başını salladı. Bal sarısı saçları ayın yumuşak ışığı altında parlıyordu. "Sadece yardımcı olmak istedim," diye açıkladı. "Kahire sokaklarının çoğunu bildiğimi sanıyordum ve Whit'e ihtiyaç duymanızı ya da onunla kesinlikle gerekli olandan daha fazla zaman geçirmenizi istemedim."

"Abla," dedim. "Sana abla diyebilir miyim?"

Kadın minnetle gülümsedi. "Elbette, ama karşılığında sana hermana diyebilirsem."

Kalbimden dışarıya doğru bir sıcaklık yayıldı. "Bir adamı vurdun ve hayatımı kurtardın. Bence bunu fazlasıyla telafi ettin."

"İşler bu noktaya gelmemeliydi," dedi. "Kaybolduğumuzu bilmeliydim."

Onu inceledim. "Kendine çok yükleniyorsun."

Bana doğru kemerli bir bakış fırlattı. "Aileden gelen bir özellik olmalı."

Omuz silktim, bakışlarımı kaçırdım. Daha fazlasını yapabileceğimi, daha iyi olabileceğimi, daha hızlı hareket edebileceğimi düşünerek kendimi azarlamak ikinci doğamdı. Bazen yaptığım hiçbir şey yeterli gelmiyordu. Ve diğer zamanlarda, yaptığım şeyler genellikle yanılttı. Belki de bu bir aile özelliği idi ve ben anneme çok fazla benziyordum. O zamana kadar Whit ve Farida'ya ulaşmıştık.

Isadora'nın gözlemine yanıt vermemeyi tercih etti, ancak sözleri aklımdan çıkmadı ve beni tedirgin etti.

Bu, onunla geçirdiğim en uzun ardışık zamandı ve beni ne kadar kolay okuyabildiğini öğrenmek sinir bozucuydu, özellikle de annemin bana yaptıklarını göz önünde bulundurduğumda, hala kendimi anlamaya çalışırken.

Babama. Isadora'ya bile.

Ama ailemi özlemenin, onların ilgisini istemenin ve Mısır'da seyahat ederken yılın yarısında yok olduklarında onları çok özlemenin beni şu an olduğum kişi haline nasıl getirdiğini anlamaya başlıyordum. Bu yüzden bir aileye, bir aidiyet duygusuna hasret kalmıştım.

Bir yere sığmak için.

Sık sık kendimi suçladım ya da kendime çok yüklenmişim, çünkü belki de küçük bir parçam bende bir sorun olduğuna inanıyordu ve ailemin beni geride bırakmasının nedeni buydu.

Her yıl. Aylarca.

Whit'in bakışlarının ağırlığını hissettim ve benden yayılan gerilimi, tenimi kaplayan ani kederi hissedip hissetmediğini merak ettim, ama bakışlarımı önümde tuttum. Bir zamanlar hükümet tarafından kullanıldığı belli olan terk edilmiş bina, kemerli pencereleri ve panelli camları olan güzel inşa edilmiş evlerle çevriliydi. Yemyeşil yeşillikler ve sokağa taşan dikenli palmyeler tarafından yarı gizlenmiş bir şekilde kenarda durduk. Whit gideceğimiz yerin dışını inceledi ve sonra sessizce bekleyen üçümüze baktı. Neden beklediğimizden emin değildim. Giriş, bir zamanlar chartreuse rengine boyanmış, ancak uzun zamandan beri solmuş ve solmuş marula benzeyen bir şeye yontulmuş olan büyük bir kapıydı.

"Hiçbirimizin davetiyesi yok," dedi Isadora aniden. "İçeri nasıl gireceğiz?"

"Bir yan kapı var," dedim. "Belki oradan gizlice girebiliriz?"

"Gidelim," dedi Whit. "Herkes arkama geçsin."

Caddeyi geçerken iki tarafa da bakarak peşinden koştuk. Yan kapı dar bir girişten biraz daha fazlasıydı, hizmetçiler için tasarlanmış bir şeydi. Whit kapıyı itti ve başını kenara sıkıştırdı; yarım saniye sonra geriye doğru sarsıldı ve avuçlarını tahtaya dayadı. Şiddetli bir itiş yaptı ve diğer taraftan gürültülü bir şaplak geldi. Bir şey büyük bir gürültüyle yere yığıldı ve Whit bir kez daha kapıyı itti, tamamen açana kadar itti.

İçeri girdi ve bizi takip etmemizi işaret etti. İçeri girdiğimde, yolumuzun üzerine yayılmış adama bakma hatasını yaptım.

Whit bir gardiyana onu bayıltacak kadar sert vurmuştu.

Onu kontrol edecek zaman yoktu. Whit koridorun sonundaki köşeyi dönmeye başlamıştı bile; koridor tozlu bir mutfığa açılıyordu; her köşede örümcek ağıları, duvar boyunca asılı paslı demir tencere ve tavalar, un ve benzeri şeylerle dolu kavanozlarla dolu raflar vardı. Bağırış çağırış sesleri dar alana yayılıyordu, insanlar bağırıyordu - gerçi öfkeyle değil, daha çok hissedilir bir heyecanla. Tavana baktım ve gürültünün geldiği yöne dikkat ettim. Müzayede üst katta yapılıyor olmalıydı.

Merdivenin yerini bulmamız gerekiyordu.

Sorun, köhne ahşap yemek masasında kâğıt oynayan iki adamdı. Sandalyelerinde dönüp şaşkın şaşkın bakıyorlardı, içlerinden biri dirseğindeki tabancaya uzanmıştı bile.

Whit tavalardan birini fırlattı ve tava, yüzüne çarpıp onu koltuğundan fırlatana kadar sapı üzerinde döndü. Kanlı dişi bana doğru uçu ve boşuk bir çığlıkla yolumdan çekildim. Diğer adam silahına uzandı ama o sırada Whit artık boş olan sandalyeyi almış ve adamın kafasına doğru sertçe savurmuştu. Adam masanın üzerine yığıldı.

Birkaç saniye içinde bitti ve bitti.

Isadora silahı aldı ve kemerine soktu. "Çok saldırgansın." iltifat gibi geldi.

Farida yarı şaşkın, yarı şok olmuş bir halde başını salladı. "Senin bu yönünü hiç görmemiştim."

Whit ocağa gitti ve dumanı tüten tencerenin içini kokladı. Kendi kendine gülümseyerek bir fincan aldı ve tozdan arındırmak için içine üfledi. "Tanrı'ya şükür."

"Çay mı içiyorsun?" diye bağırdım.

"Kahve," dedi saygıyla, bardağa cömert bir porsiyon doldurarak. "Biraz ister misiniz?"

Ona baktım. Üstümüzdeki gürültü daha da arttı; sandalyelerin yere sürtünme sesleri tekrar tekrar mutfağa sızdı.

"Yapmalıyız-" Ben başladım.

Whit kahvesini yudumladıktan sonra masanın üzerine yığılmış olan muhafızı botuyla itmek için döndü ve adam sertçe yere düştü. Sonra Whit sakince iki sandalyeyi de aldı ve kapıya doğru yürüdü. "Gidelim."

CAPÍTULO TRECE

Merdivenler cılızdı, üst kata çıkarken ağırlığımız altında inliyordu. Personel için düşünölmüş olmalıydılar, çünkü alan sıkışık ve dardı, kapalı kapılarla sıralanmış küçük bir koridora açılıyordu. İleride, biz yaklaştıkça insanların yerleşme sesleri bize doğru sürükleniyordu.

Whit koridorun sonundaki köşeden sessizce baktı. "Burada kal."

"Nereye gidiyorsun?" Fısıldadım.

"Bu sandalyeleri arka sıraya ekleyeceğim," diye fısıldadı.

İlerledi, bir süre sonra geri döndü, çenesinin çizgisi gergindi. Kendim bakmak için etrafından dolandım ve neredeyse nefesim kesiliyordu. Müzayede, dikdörtgen şeklinde, duvar kâğıtları soyulmuş, sıra sıra koltukların üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanan tozlu bir mum avizesi olan büyük bir odada yapılmak üzereydi. Whit'in yeni eklediği iki koltuk dışında her biri doluydu. Başımı arkaya eğerek üçüncü katın ikinci kata nasıl baktığını fark ettim, sanki açık bir avluymuş gibi. Dışarıdan bakıldığında bina o kadar büyük görünmüyordu ama şimdi caddeden daha geriye gittiğini fark ettim.

Her santimini nasıl keşfedecektik? Saatler sürerdi.

Yine de şu anda gerçek bir keşif yapmak zorunda olmadığımızı sanıyordum. Farida duvarlarla çevrili odaların fotoğraflarını çekebilseydi olmazdı. Onları daha sonra da inceleyebilirdik; ama sonra onun hâlâ duvarları görmek için beklediğini söylediğini hatırladım.

diğer fotoğrafları banyo edilip kendisine postalanacaktı. Müzayede süresince elimizden geldiğince arama yapmamız gerekecekti.

"Yapmamız gereken şey şu," diye söze başladı.

"Hayır," dedim kararlılıkla ve bir o kadar da sessizce.

"İşte planımız." Tek bir kaşını kaldırdı ve devam etmemi bekledi.

"Birimizin müzayede sırasında oturup Kleopatra zulasından herhangi birinin gerçekten burada olup olmadığını görmesi gerekiyor," dedim. "Isadora ve ben bunu yapacağız, çünkü neye bakacağımızı biliyoruz. Farida, sen ve Whit gidip sergilenecek eşyalardan herhangi birinin yerini tespit edebilecek misiniz bir bakın. Çekebildiğiniz kadar çok fotoğraf çekin."

"Sonrasında ne olacak?" Isadora sordu.

Whit hafif bir gülümsemeyle bana doğru işaret etti. "Planı olan benim karım."

Etiketini görmezden geldim. "Müzayedededen sonra caddenin aşağısında buluşuruz," dedim. "Eğer bu mümkün değilse, o zaman otelin lobisinde."

"Bekle bir dakika. O senin karın mı?" Farida zengin kahverengi gözlerini açarak sordu. "Ne zamandan beri? Ve neden beni düğüne davet etmedin?"

Whit'in dudaklarının kenarları gerildi.

"Yapardık," dedim aceleyle. "Ama her şey çok çabuk oldu. Ayrıca, bu sadece bir iş anlaşması."

"Ah," dedi Farida kararsızca, aramıza bakarak. Whit'in hızlı bakışını hissettim; ondan yayılan hafif bir öfke dolu inançsızlık havası vardı, ama ona doğru bakmayı reddettim.

"Şşşt," diye tısladı Isadora. "Seni duymalarını mı istiyorsun?"

Farida şakaklarını ovuşturdu. "Her şeyi aklımda tutmaya çalışıyorum. Bu işlemem gereken yeni bir bilgi."

"Sonra," dedi Isadora. "Çekmen gereken fotoğraflar var." Sonra sanki oraya aitmiş gibi odanın içine doğru yürüdü ve Whit'in yerleştirdiği sandalyeye oturdu. Farida az önce geldiğimiz yerden koridorun aşağısına baktı ve sonra

annemin eşarbını boynundan çözdü. Etek cebinin derinliklerinden fotoğraf makinesini çıkardı ve avucunun içine aldı. Eşarby aldım ve elinin üzerine bıraktım. Bir saniye sonra fotoğraf makinesi normal şekline geri döndü.

"Büyü çok güzel bir şey," diye fısıldadım. "Neslinin tükeniyor olması çok yazık."

Whit, "Her şey bir noktada sona erer," dedi, her şeye en ufak bir vurgu yaparak.

Sözlerinin boşanma kararına atıfta bulunduğunu biliyordum. Ses tonunu ve kulağa ne kadar kasvetli geldiğini anlamamaya çalıştım. Ya da belki de ben öyle görünmesini istiyordum. Kalbimi aklımla aynı hızda tutmakta zorlanıyordum.

Aptalca, aptalca bir şey.

"Bu kattaki odaların fotoğraflarını çekeceğim," dedi Farida. "Whit, eminim üstümüzde daha çok oda vardır?"

Başını salladı. "Hepsini geçmek için hızlı hareket etmemiz gerekecek. Sen başla; ben hemen arkada olacağım."

Bakışlarım odanın içinde gezinerek, hızlıca ayrılmamız gerekebilir diye odanın düzenine alışmaya çalıştı. Karşı tarafta, büyük bir merdivenin yanında bir çıkış daha vardı.

"Tek başına iyi olacak mısın?" diye sordu ona.

Farida başıyla onayladı, geldiğimiz yoldan geri dönerken fotoğraf makinesiyle oynamaya başlamıştı bile. İlk kapının tokmağını denedi ve kilitli olduğunu gördü, ama kendini kapının önünde ortaladı ve bir fotoğraf çekti. Sonra birkaç adım sağa ilerledi, kendini farklı bir yöne çevirdi ve bu kez duvarın fotoğrafını çekti. Yüzünde kararlı ve düşünceli bir ifade vardı ve umarım o oda tüm karaborsa girişimini lanetlemeye yetecek kadar kanıtla doludur. Farida bir sonraki kapıyı denedi, kilitli olmadığını ve muhtemelen boş olduğunu gördü, sonra içeride kaybolmadan önce hızlı, muzafer bir sırtışla parladı.

Yalnızdık, aramızdaki gerilim çatırdıyordu.

"Isadora bekliyor," dedim dönerek.

Whit bana uzandı ama sonra fikrini değiştirir gibi oldu. Eli yanına düştü. "Dikkatli ol."

Kılandım. Bana yaptıklarından sonra, benim iyiliğimle ilgilendiğine pek inanmıyordum. "Umursuyormuş gibi yapma."

"Ama ben biliyorum," dedi sessizce. "Eğer yakalanırsan, geri kalanımız bu binadan çıkmakta daha çok zorlanır."

Bu çok mantıklıydı; müzayedeyi yöneten insanlar benimle gelen birini bulmak için her yeri baştan aşağı arayacaklardı. Aslında benim için kişisel olarak endişelenmediğine dair ani hayal kırıklığı hissimi görmezden geldim.

"Dikkatli olacağım," diye mırıldandım. O başka bir şey söyleyemeden Isadora'nın yanındaki boş koltuğa geçtim. Gözlerini sabit bir şekilde ahşap bir sahnenin bulunduğu karanlık odanın önüne dikmişti. Saçları ağarmış ve geniş bir gülümsemesi olan yaşlı bir beyefendi gıcırtılı bir podyumun arkasında duruyordu. Gözleri odada gezinirken bir dirseğini bükmüş, rahatça kürsüye yaslanmıştı. Sağında, sanki iplere bağlıymış gibi havada asılı duran düzinelerce bodur mumla aydınlatılmış bir stand vardı.

Önce büyüye hayret ettim. Sonra dikkatim platformun üzerinde duran nesneye kaydı. Gözlerimi kısarak ne olabileceğini anlamaya çalıştım. Uzun bir zinciri olan bokböceği şeklinde altın bir tılsıma benziyordu ve müzayedeci onu dikkatlice kaldırdığında alt tarafını kalabalığa gösterdi.

"Başlamadan önce ürünle ilgili küçük bir ön gösterim" dedi sırtarak. Yanakları kırışmış, bana buruşuk bir kâğıt yaprağını hatırlatmıştı. "Bu akşamki parti için çok heyecanlıyım."

Sadece bu odada muhtemelen elliye yakın kişi vardı. Hem beyefendiler hem de hanımefendilerden oluşan insanların çoğunluğu Avrupa'dan geliyordu ve saç renkleri soluk sarı ve griden samur rengine kadar değişiyordu. Bazıları modaya uygun, iyi dikilmiş giysiler giymişlerdi.

çevreliyordu. Hepsinin yüzlerinin büyük bir kısmını örten, sade ve yalın siyah saten maskeleri vardı. Herkes aynı ahşap sandalyelerde oturuyordu ve çoğunun bir elinde tuttuğu bir kürek vardı.

"Bizim yok," dedim Isadora'nın yanını dürterek.

Telaşla bana baktı. "Bir şey almayı mı planlıyordun?"

"Tabii ki hayır," dedim. "Ama bizim de bir tane olsaydı daha çok uyum sağlardık."

"Kimse bize bakmıyor," dedi Isadora zarif bir omuz silkmeye.

"Bayanlar ve baylar, Tüccar Kapısı'na hoş geldiniz," diye seslendi yaşlı beyefendi aniden. "Ben Phillip Barnes ve bu akşam ev sahibiniz olacağım. Kurucumuza teşekkür etmek istiyorum," dedi ve ön sırada oturan bir adamı işaret ederek, "malum nedenlerden ötürü ismini vermeyeceğim."

Kurucu ayağa kalktı ve başını eğerek arkasını döndü. Demek Nil Nehri'nin yukarı ve aşağı kısımlarında bu kadar çok hasar ve yıkımdan sorumlu olan adam buydu. Mısır'a, Mısır halkına ve tarihine karşı takındığı duygusuz tavır sinirleri germiştir.

Bir yanım ayağa fırlamak istiyordu, sırf ona bağırabilmek için, öfkem tüm odayı doldursun ve o da bunu iliklerinde hissetsin diye. Ama kendimi hizada tutmak için koltuğumun kenarına yapıştım ve onun yerine görünüşünü kataloglamaya odaklandım. Tarifim Mösyö Maspero için faydalı olabilirdi ve mümkün olduğunca çok ayrıntıyı hatırlamaya çalıştım: Yuvarlak bir göbeği vardı ve başı bir şapkayla, yüzü de bir maskeyle örtülü olsa da koyu renk saçları olduğunu görebiliyordum. Giysileri sıradan değildi: siyah pantolon, açık renk gömlek ve koyu renk ceketin altına giyilen geleneksel yelek. Kurucu koltuğuna dönmek için yana kaydı ama yüzü bize doğru döndü ve yarı oturur, yarı ayakta durur vaziyette durakladı. Kendini düzeltti ve sonra kenarda duran birine işaret etti.

Adam başını salladı ve bize doğru baktı.

Isadora keskin bir nefes aldı. "Ne yapacağız?"

Ensemde boncuk boncuk soğuk terler birikti. Kıpırdamamak, odadan kaçmamak için kendimi zorladım. "Panik yapma ve hareketsiz kal," diye fısıldadım. "Bir şey olmayabilir."

"Ben asla panik yapmam," dedi Isadora kaşlarını çatarak. "Tam bir zaman kaybı. Maske takmadığımızı fark etmiş olabilirler," dedi. "Şimdi gitmeliyiz, daha önce-"

Ama artık çok geçti. Adam çoktan bize doğru yürümeye başlamıştı ve midem bulandı. Ayaklarımı birbirine yaklaştırdım, atlamaya hazırlandım. Gerekirse Whit için bağıracaktım. O da koşarak gelirdi. Suçluluk duygusu güçlü bir motivasyon kaynağıydı.

"Onu vurmayın," dedim ağzımın kenarından.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Isadora ve hafifçe öne doğru eğildi. Ceketini aşağıdan aldığı silahı örtüyor olsa da, her kıpırdanışında silahın görüntüsünü yakalıyordum.

Merakla izlemek için koltuklarında dönmüş olan birkaç katılımcının rahatsız edici bir şekilde farkındaydım.

Adam bize ulaştı. Zor nefes alıyordum. Bize odadan çıkarken eşlik mi edecekti? Bizi kendisi mi vuracaktı? Bizi sorgulaması için birini mi çağıracaktı?

"Kurucumuz küreksiz olduğunuzu fark etti," dedi ceketinin iç cebine uzanarak. Bize ince tahtaları uzattı, kraker inceliğinde. Sonra ceplerini karıştırdı ve iki siyah maske çıkardı. "Ayrıca herkesin bunları takmasını zorunlu tutuyoruz."

Isadora ikisini de aldı ve hiç konuşmadan birini bana uzattı. "Gracias," dedim. "Yani, teşekkür ederim."

"Evet, teşekkür ederim," diye ekledi kız kardeşim.

Başını salladı, solgun gözleri aramızda gidip geliyordu. "Kapı açıldığında ikinizi kaçırmış olmalıyız."

"Öyle olmalı," dedim.

"Herkesin kapıdan geçmeden önce check-in yaptırması gerekmektedir."

"Kusura bakmayın. Yer bulmak için acele ediyorduk," dedim çabucak.

Çenesini eğdi. "Bir daha olmayacak hanımlar, eğer bir sonrakine katılmak isterseniz."

Sonra sessizce uzaklaştı. İlk sıraya göz attım ama kurucu bizi çoktan uğurlamıştı ve yine odanın ön tarafına bakıyordu.

Phillip boğazını temizledi. "Artık hepimiz yerleştüğimize ve oldukça rahat olduğumuza göre, temel ayrıntıların üzerinden geçme zamanı geldi. Her zaman olduğu gibi, işte kurallarımız: Bir, geçtiğiniz kapının yerini asla açıklamayacaksınız. İki, tüm ödemeler yirmi dört saat içinde yapılmalıdır. İstisna yok. Bunu yapmazsanız, ürün ikinci en yüksek teklifi verene gidecektir. Elbette, parayı gönderebileceğiniz bir adres vereceğiz. Üç, müzayedeye katılan herhangi birinin kimliğini ifşa etmekten suçlu bulunan herhangi bir kişiye acımasızca muamele edilecektir." Phillip ince dudaklı bir gülümseme verdi. "Uyarıldınız."

Maskemi bağlarken titredim ve sonra kız kardeşimin maskesini bağlamasına yardım ettim.

"Müzayede ile başlayalım," diye devam etti Phillip. "Mısır'da elde edilen eserlerden oluşan geleneksel lotumuzu sunacağım. Ama önce, yakın zamanda keşfedilen ve hepinize göstermek istediğim iki eşsiz eserimiz var." Tılsımı tekrar sehpanın üzerine yerleştirdi. "Açılan ilk eşya bu olağanüstü kalp bokböceği; boyu iki inçten biraz fazla," dedi. "Ve gösterdiğim gibi, alt kısmında sıra sıra hiyeroglifler var ve bilginlerimiz bunun yakın zamanda ölenler için bir koruma büyüğü olduğuna inanıyor. Açılış teklifi bin pound."

Hemen birkaç kürek havaya kalktı.

"Bunu tanıyamadım, ya sen?" Isadora fısıldadı.

Başımı salladım. "Hayır, Kleopatra'ya ait olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadım müzayedeci teklifleri kabul ederken, sayı gittikçe yükseliyordu. "Keşke Farida'dan odanın ve içindeki herkesin fotoğrafını çekmesini istemek aklıma gelseydi."

Yan tarafımı dürttü ve çenesiyle arkamızı işaret etti. Farida'nın koridordan sessizce fotoğraf çektiğini görmek için boynumu çevirdim. Bakışlarımı karşıladı ve tekrar gözden kaybolmadan önce acımasızca gülümsedi.

"Satıldı!" diye bağırdı müzayedeci. "Kırk üç numaralı bayana on altı bin sterline."

"Ya annem kapıda satış yapmamaya karar verirse?" Isadora sordu. "Ya bunun çok riskli olduğuna karar verirse?"

Sorusunu düşündüm. Mamá haydutluk yapmış, çalıştığı insanlara ihanet etmişti ama yine de eserleri taşıması gerekiyordu. Yaptığı şeyin ardındaki nedenleri bilemezdim ama ben olsaydım, eski eserler departmanının şu anda aradığı nesneleri elde tutmak, onları yerleşik bir pazar aracılığıyla satmaya çalışmaktan daha riskli görünürdü.

"O burada olacak."

Isadora'nın mavi gözleri odanın diğer ucundaki diğer katılımcılara kaydı. "O olabilecek birini görüyor musunuz?"

Aynı yavaş incelemeyi ben de yaptım ve içim acıyarak bir bayanı diğerinden ayırt etmenin çok zor olduğunu fark ettim. Onunla aynı saç rengine, aynı hafif yapıya sahip bir ya da iki kişi vardı, ancak herhangi bir kesinlikte teyit edemiyordum. Kendisi burada bile olmayabilirdi. İkili oynadığınız adamla aynı ortamda görünmek aptalca bir dikkatsizlik olurdu.

Ama eğer burada değilse, çaldıklarını nasıl satmayı planlıyordu?

Aklıma bir elçi göndermiş olabileceği geldi. Bu akla yatkın bir fikirdi ve Isadora'ya söylemek için yaklaştım, ama sonra sahnede eldivenli ellerinde mavi bir şey taşıyan biri belirdi. Şekil tanıdık geldi ve nefesim boğazımda düğümlendi. Kutsal emanete sadece kısa bir bakış atmıştım ama kanımın derimin altında kaynamasına yetmişti. Paha biçilmez eseri taşıyan adama hiç dikkat etmedim; tek umursadığım tanıdık eşyaydı. Yürümeden önce onu sehpanın üzerine yerleştirdi.

ve sonunda daha iyi görebildiğim için rahat bir nefes aldım.

Bir an sonra nefes alamaz hale geldim.

Mısır fayansından yapılmış bir aslan heykelciği idi. Kalbim kaburgalarımın sertçe çarptı ve keskin, acı verici bir anının saldırısına uğradım. Bir tapınağın altında unutulmuş bir mezar. Her tarafı sarp kayalıklarla çevrili Philae adası ve ötesinde, mavi ve yeşil bir bulanıklık içinde akıp giden Nil Nehri. Botlarımın derisinde hissettiğim sıcak kum ve kömürle lekelenmiş parmaklarım. Whit yakınlarda geziniyor, eserleri katalogluyor ve Abdullah ile Ricardo'nun bir şey hakkında tartışırken çıkardıkları ses.

"Isadora," diye fısıldadım. "Bu Kleopatra'nın zulasından."

Kaşları çatıldı. "Emin misin? Bunu tanıyamadım."

"Eminim." Elimdeki küreği sıkıca kavradım. "Çünkü onu ben çizdim."

Koltuğunda arkasına yaslandı ve bir kez olsun kambur durmaya yaklaştı. "Annem burada olmadıktan sonra ne işe yarar ki?"

Aklımdaki cevap su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Müzayedeci konuşmasını yapıp objeyi ve açılış teklifini açıkladığında, ne yapacağımı tam olarak biliyordum.

"Teklifler iki bin pounddan başlıyor," dedi.

Küreğimi kaldırdım. "Beş bin pound." Isadora yüksek sesle öksürdü, narin yüzü kıpkırmızı oldu. Boştaki elimle sırtına bir tokat attım. "O iyi, gerçi bu odadaki toz korkunç."

Kurucu sandalyesinde döndü ve bana baktı. Öne doğru bakmaya devam etmeden önce yüzünde bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirdim. Bir süre sonra ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Phillip şaşkın ifadesini düzeltti, ancak sesindeki heyecanı tam olarak gizleyemedi. "Arkadaki hayat dolu genç bayana beş bin. Beş bin iki yüz pound mu duyuyorum?"

Orta sıralardan biri raketini kaldırdı.

"Beş bin iki yüz," dedi Phillip. "Yeşil ceketli beyefendiye. Duydum mu-"

"On bin pound," dedim.

Isadora nefesini kesti. "Hiç paran olmadığını hatırlatmama gerek var mı? Alçak kocan bir günden kısa bir süre içinde hepsini bitirdi."

Müzayedecinin ne yapacağını görmek için onu görmezden geldim. Önümüzdeki sırada birkaç katılımcı bana bakmak için etrafımda dönüyordu. Birkaçı daha yukarıdan fısıldadı, şüphesiz asp heykelinin özelliğini merak ediyorlardı.

"Bayanlar ve baylar," dedi Phillip. "Eski Mısır'ın en ünlü hükümdarlarından birinin mezar odasında iki bin yıl boyunca saklanmış olan bu küçük heykelin nerede bulunduğundan bahsetmem gerekiyor sanırım." Müzayedeye katılanlardan birkaçı koltuklarında öne doğru eğildi, ilgileri hissediliyordu.

"Bu hükümdarın mezarının aranması, Nuh'un gemisi ve Kutsal Kâse'nin aranmasına benzer şekilde tüm dünyanın hayal gücünü ele geçirdi. Cevabı öğrenmeye hazır mısınız?" Phillip kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi, dinleyicilerini avucunun içinde tuttuğunu bilen bir adamdı. "Bu asp, Mısır firavununun, efsanevi ve ünlü bir kadının yanında keşfedildi." Birisi sesli bir şekilde nefesini tutarken, sanki rüya görüyorlarmış ama şimdi uyanık ve tetiktelermiş gibi bir dalgalanma kalabalığa yayıldı. "Uzun zamandır yetenekli bir büyücü olduğuna inanılan bu kadın, kurşunun altına nasıl dönüştürüleceğine dair şaşırtıcı bir keşif yapan ünlü bir simyacının soyundan geliyordu. Söylentilere göre, talimatları tek bir parşömen yaprağına yazmış." Phillip yerinden kımıldadı ve odanın diğer tarafına doğru döndü. "Henüz kimse bulamadı. Ama belki de bu asp'nin son dinlenme yeri bize onun ne olduğuna dair bir ipucu verir. nerede olduğunu."

"Nasıl?" diye bağırdı biri.

Phillip tekrar dönerek soruyu bağıran adamı buldu. "Chrysopoeia'nın bulunabileceği onca yer varken, neden simyacının soyundan gelen biri olmasın? Haber tüm gazetelerde yer alacak

yakında, ama şimdilik, bunu ilk olarak kapıda duyma zevkine sahipsiniz: Kleopatra'nın mezarı ve inanılmaz çeşitlilikte değerli hazineler bulundu!"

Phillip gülümsedi ve kalabalık dizginlenemez bir coşkuyla coşarken dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Şimdi, açık artırmaya devam edelim mi?"

"On bin beş yüz pound," dedi birisi küreğini sallayarak.

Kendi raketimi çoktan başımın üzerine kaldırmış olan kişiye ters ters baktım. "Elli bin pound."

Oda sessizleşti. Isadora sandalyeye daha da gömüldü ve hafifçe inledi.

"Elli bin pound," diye tekrarladı müzayedeci belli belirsiz. Boğazını temizledi ve sanki kendi sözlerine inanmıyormuş gibi başını salladı. Daha güçlü bir sesle, "Elli bin pound mu duyuyorum?" dedi.

Kimse kıpırdamadı.

"Hayır mı?" Phillip sordu. "Yeterince adil. Satıldı! Görünüşe göre Kleopatra meraklısı genç bir bayana."

Aynı genç adam eldivenlerini takarak sahneye çıktı ve heykeli dikkatlice kaldırdı. Yüzünü gizleyen bir maske takmış olmasına rağmen kumral saçları mum ışığında parlıyordu. Üzerinde onu daha önce gördüğümde farklı bir gömlek vardı ve bir kez bile bana doğru bakmamış olsa da öfkesini hissedebiliyordum.

Benim serseri kocam.

"Bu Whit," dedi Isadora şaşkınlıkla. "Öyle değil mi? Daha önce mavi bir gömlek giymemiş miydi?"

"O Whit," diye onayladım acımasızca. "Ve mavi giyiyordu. Diğerini mahvetmiş ya da kılık değiştirmek için yedek bir tane bulmuş olmalı."

"Ne yapıyor bu?"

Şakağımda giderek büyüyen bir ağrıya, karnımın derinliklerinde esneyen bir çukura masaj yaptım. Hırsız kocama karşı daha dikkatli olmayı ne zaman öğrenecektim? Bu açık artırma

Peşinde olduğu şey para olduğu için onu baştan çıkaracak pek çok şey vardı. "Asp'i çalışıyor olabilir."

"Ne?"

İnsan kalabalığı sohbet ederken Whit başka bir odada kayboldu, birkaçı açıkça bana bakmaya devam ediyordu. Sanırım bunun için onları suçlayamazdım. Oldukça heyecan yaratmıştım. Onun peşinden gitmek niyetiyle ayağa fırladım ama arkamdan biri boğazını temizledi.

Şaşkınlıkla döndüm. Daha önce bize maskeleri ve kürekleri veren adamdı.

"Affedersiniz," dedi. "Ama kurucu sizinle konuşmak istiyor." Dikkati ayağa kalkan kız kardeşime yöneldi ama adam başını salladı. "Hayır, siz değil. Sadece bu."

BEYAZ

Karımın planları beni öldürecek.

Isadora'nın yanında kibarca oturuşunu izledim, aklında muhtemelen onu öldürtecek pervasız fikirler birbiri ardına sıralanıyordu. Kaşlarımı çatarak kendimi başka yöne dönmeye zorladım ve Farida kapalı kapıların ve duvarın farklı bölümlerinin fotoğraflarını çekerken onu takip ettim. Bazen hafifçe bir yere dokunuyor ve belirli bir ses duyduğunda Farida kendi kendine gülümseyerek el kamerasının yan tarafındaki düğmeye basıyordu.

"Ben üst katı keşfetmeye gidiyorum," diye fısıldadım yanından geçerken.

"Birazdan gelirim," diye cevap verdi, "burada yeterince dinlendikten sonra."

Omzumun üzerinden başımı salladım ve yolun geri kalanını tırmandım. Üçüncü kat nedense diğer ikisinden daha da kötüydü. Panellerle kaplı zemini toz ve kir tabakası kaplamıştı, halılar bir noktada bir kenara atılmıştı. Koku nemli ve rutubetliydi ve güçlü koku burnuma doğru ilerlerken irkildim. I

Evin geri kalanıyla aynı harap durumda olan açık odaları kontrol ederken botlarım neredeyse hiç ses çıkarmadan sessizce ilerledim. Bir oda kilitliydi ve bacağımı kaldırıp kapıyı tekmelemeye hazırlandım ama sonra başımı salladım.

Çok fazla gürültü var. Farida ve sihirli kamerası bu işi halledebilir.

İkinci kattaki işlemlere bakan açık alana yaklaştığımda müzayedecinin sesi sessizliği bozdu. Gölgelerden uzak durmaya özen göstererek dikdörtgen çevreyi dolaştım. Belli bir açıdan Inez'i koltuğunda görebiliyordum. Asla poker oynamamalıydı. O kız her şeyi yüzünde taşıyordu.

Onu zihnimden uzaklaştırdım ve diğer kalıntıları bulmaya odaklandım. Tam balkondan çıkmak üzereydim ki bir adam Inez'e yaklaştı. Kendini tuttu ama durduğum yerden bile, gergin alnına kazınmış korkuyu görebiliyordum. Botumun içine sıkıştırdığım bıçak birkaç saniye içinde elimdeydi, sapı avucuma batıyordu. Korkuluklara yaklaştım, kıza yan gözle bile baksa adama fırlatmaya hazırdım.

Bıçağı kaldırarak yavaşça nefes verdim. Ayaklarım, bıçağı adamın boynuna fırlatmak için yeterli gücü oluşturmam gereken pozisyona çoktan gelmişti. Saniyeler geçiyor.

Mezara ne kadar yakın olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama sonra Inez'e bir kürek ve bir maske verdi ve ben de biraz rahatladım. Ancak o uzaklaştığında silahı botumun içine geri soktum. Dikkatim, satılık eşyanın bir platform üzerinde durduğu sahneye kaydı. Uzun altın zinciri, yumuşak mum ışığında parıldayan değerli taşları ile pahalı bir mücevher parçasına benziyordu.

Ben daha çok eşyayı sahneye getiren çalışanla ilgileniyordum.

Parmaklıklardan uzaklaşırken aklımda bir fikir şekillendi. Daha fazla merdiven buldum ve hızla indim. Bu

Evin kanadı biraz daha gürültülüydü - uzun bir koridorda ilerlerken sessiz konuşmaların ve yürüyen insanların sesleri bana doğru geliyordu. Diğer kanatta olduğu gibi koridor da birçok odaya açılıyordu; bazı kapılar açık, bazıları kapalıydı. Sona ulaştığımda köşeden baktım. İki adam diğer yöne bakıyor, kısık sesle konuşuyorlardı. Yaklaştım.

Çok uzak olmayan bir yerden açık artırma sesleri gelmeye başladı. Özellikle gürültülü bir aralıkta ellerimi kaldırdım ve kafalarını birbirine vurdum. Sertçe. Yere yığıldılar ve bilinçsiz bedenlerini boş odalardan birine sürükledim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu biri arkamdan.

Gerildim ama arkamdan kapıyı kapatarak odadan çıktım. Kısa boylu bir adam ilerideki açık kapılardan birinde durmuş, merakla bana bakıyordu. "Senin bu odayı koruman gerekmiyor mu?" diye sordu İngiliz aksanıyla, çenesini arkaya doğru sallayarak.

Eğlencemi kontrol etmek zordu ama başardım. "Bir şey duyduğumu sandım." Kısa boylu adam bana doğru bir adım attı ama ben elimi kaldırdım. "Sadece fareler. Onların icabına baktım."

Omuz silkmeden önce bana temkinli bir şekilde baktı, sonra odaya geri döndü, belli ki beni kovdu. Onu içeri kadar takip ettim ve kısa bir süre durdum. Çoğunluğu çivilenerek kapatılmış tahta kasalar neredeyse her metreyi kaplıyordu. Boş şarap şişeleri, eski gazete yığınlarıyla birlikte yüzeyleri kirletiyordu. Muhtemelen antikalar için ek yastık olarak kullanılıyordu.

Kısa boylu adam hâlâ bana şüpheyile bakıyordu. Kıpırdandı ve sertçe yutkundü, gözleri endişeyle kapıya doğru kaydı. "Seni daha önce görmedim."

Gerginlik odaya sızmıştı ve beni gafil avlamaya çalıştığı izlenimine kapılmıştım. Benim herhangi bir ani hareketim onu alarma geçirecekti ve biz de

müzayedeye yakın. Yardım için bağırması riskini göze alamazdım. Dikkatim tekrar gazetelere kaydı. Kayıtsızca en üstteki desteyi çektim ve ön sayfayı okuyormuş gibi yaptım.

"Daha yeni işe alındım," dedim Mısır Gazetesi'nin sayfalarını karıştırırken. Bu özel basını tanıyordum. Her makale İngilizce yazılıyordu ve vatandaşlarının arkeolojik çalışmalarına ya da Mısır pamuğu üretimine yatırım yapan birçok Avrupa ülkesinin çıkarlarını temsil ediyordu.

Her neyse. Okumak için almadım.

"Çalışmak zorundayız, biliyorsun," dedi sinirlenerek.

"O zaman bana ne yapacağımı söyle," dedim, kâğıdı keskin bir noktaya gelene kadar köşegen şeklinde sıkıca yuvarlayarak.

Kısa boylu adam üst üste yığılmış bir sandığı gösterdi. "Sırada bu var."

Kapağı levyeyle kaldırdı ve ben daha da yaklaştım, nabzım çok hızlı atıyordu, avucumda rulo haline getirilmiş kâğıt vardı. Sandığın içine baktım, diğer tarafta duran ve ağır ağır nefes alan endişeli adamın farkındaydım. Ambalajın içinde mavi bir aspir heykeli vardı. Bir an için yeraltına, Kleopatra'nın son istirahatgâhına geri döndüm. Inez bir dizi heykelciğin önünde diz çökmüş, bir elinde kara kalem, diğer elinde bir günlük tutuyordu. Bu heykeli hazinede görmüştüm; bundan emindim - Inez'in onun bir resmini çizdiğinden de emindim.

Gözlerimi kaldırdığımda arkadaşımın kurnaz bakışları ve sağ elindeki hançerle karşılaştım.

"Bunu daha önce de görmüştünüz," diye suçladı. "Diğer iki adam nerede?"

"Sana söyledim," dedim sakince. "Farelerin icabına baktım."

Adam sandığın etrafında sıçradı ve bıçağı sapladı. Hareketini engelledim ama ucu kolumda sürüklenerek gömleğimi yırttı. Kızgınlıkla uzun sıyrığa baktım.

"Bu benim en rahat gömleğimdi," diye mırıldandım.

Bıçağı tekrar savurdu ve sağı gözüne sert bir darbe indirerek yanından sıyrıldım. İnledi ve şimdi hançer aşağı doğru yay çizerek bana doğru geliyordu. Bıçağın kenarından güçlükle kaçarak ulaşamayacağı bir yere savruldu .

"Oh, Tanrı aşkına," diye tısladım. "Yeter."

Kısa boylu adam tekrar üzerime geldi, gözleri vah iydi. Silahının ucu diğ r koluma sürtündü, küfrederek döndüm ve sivri uçlu gazetemin ucunu çenesinin alt tarafına sapladım. Ağızından kan fışkırırken gözleri irile ti. İşaret parmağımla göğsünü hafifçe dürttüm ve dağınlık bir yığın halinde yere yığıldı.

G mleğıme baktım ve i  çektim. Artık temizlemek mümkün olmayacaktı. Adamı hızla diğ r muhafızları bayılttığım odaya sürükledim. Maskelerinden ve g mleklerinden birini çıkardım ve eserlerin yanına dönmeden önce aceleyle ikisini de giydim. Kanı örtmek için rulo halindeki bir halıyı tekmeledim, tam o sırada elinde bir pano taşıyan başka biri odaya girdi.

"Bir sonraki eserin zamanı geldi," dedi burnunu kırıştırarak. "Tanrım, bu odadaki koku." Sabırsızlıkla heykelciğı işaret etti. "Bu o ve eldivenleri takmayı unutma."

"Tamam," dedim. "Tam arkandayım."

Eldivenleri başka bir sandığın üstünde buldum ve Asp'i ambalajından çıkarmadan önce onları giydim. Sonra onu müzayede odasına kadar takip ettim ve omzunun üzerinden elindeki panoya baktım.

 zerinde adreslerle dolu sayfalar vardı.

Sahneye çıkmadan önce kendi kendime gülümsedim.

CAPÍTULO CATORCE

Adam beklentiyle bana baktı, kaşları maskesinin çizgisinin üzerine kalkmıştı. Yüzünün üst kısmı gizliydi ama dudakları düz, onaylamayan bir çizgi halinde bastırılmıştı. Bu ayak işinden hoşlanmadığı ve belki de müzayede sırasında yapılması alışılmadık bir talep olduğu hissine kapıldım.

"Kurucu beni görmek istiyor," diye tekrarladım. Isadora çenesini kaldırdı. "Ne için?"

Belki de kurucu paranın bende olduğunu doğrulamak istiyordu ya da sadece benimle tanışmak istiyordu. Her iki durumda da, fark edilmeden ya da şüphe çekmeden kendimi bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bilmiyordum. Fikrim ancak sonuna kadar gidersem işe yarayacaktı. "Sorun yok, Isadora."

Gözlerini bana dikti. "Ben de seninle geliyorum."

"İsterseniz," dedi adam. "Ama o sadece onu görmek istiyor."

"Seni ilk seferinde duydum," dedi Isadora soğukkanlılıkla. "Ama kız kardeşim bensiz hiçbir yere gitmez."

"Keyfine bak ama onlar iş konuşurken sen odanın dışında bekleyeceksin."

"Bu kabul edilemez."

Adam cevap verme zahmetine girmede, son sıradan çıkmamızı bekledi ve vurdumduymaz bir tavırla peşinden gitmemizi söyledi. Kendimi yemek sırasında yaramazlık yapmış ve şimdi yargılanmak zorunda olan bir çocuk gibi hissettim. Hızlı adımlarla yürüyordu ve hareketlerimi takip eden herkesin merakının ağırlığını görmekten ziyade hissediyordum. Isadora çenesini takdire şayan bir şekilde kaldırmaya devam etti ama

Elini, şık küçük tabancasını, küçük bir mermi kutusunu ve alt kattan aldığı fazladan silahı sakladığını bildiğim eteğinin cebine yaklaştırdı.

Yürüyen bir cephanelikti.

Maskeli adam bizi binanın karşı kanadına götürdü, ofis olabilecek boş odaların yanından geçerek koridorun sonundaki son odaya ulaştı. "İşte geldik."

Kapıyı açık tuttu ve geçmemi bekledi.

Isadora adama ters ters baktı, ben de hafifçe koluna dokundum. "İyi olacağım, Isadora." Ona sert bir bakış attım ve kaşlarımı hafifçe kaldırdım. Eğer bir sorun varsa, yardım için çılgılık atması yeterliydi. Arkadaşlarımız çok yakındaydı.

Anlayışla başını salladı.

"Burada tek başına iyi olacak mısın?" Kız kardeşime sordum.

Isadora sert arkadaşımıza soğuk bir bakış fırlattı. "Sanırım bana eşlik etmek istiyor."

"Öyle," dedi adam ve ben de belli belirsiz bir eğlence sezdim.

Isadora'ya bir şey olmayacağından emin bir şekilde odaya girdiğimde, kurucunun yüzünü bana dönmüş, pencereden dışarı bakmaya niyetli olduğunu gördüm. İçerideki tek kişi oydu. Ne bir sandalye, ne bir minder ne de bir kitaplık vardı. Ayaklarımın altında kirli halılar vardı, o kadar ince düzleştirilmişlerdi ki onları zar zor hissediyordum. Duvarlar ve tavan çıplaktı ve tek dekorasyon pencerenin sağ tarafına doğru itilmiş küflü perdelerden geliyordu. Ama bir masa vardı ve üzerinde yanan üç mum, yüzü bana dönük olan adamın uğursuz gölgesini yansıtıyordu.

Kapı arkamdan kapandı ve irkildim.

Kurucu döndü, maskesi hâlâ takılıydı, şapkası öne eğikti ve alnının uzun uzantısını örtüyordu. Hafif bronzlaşmış bir teni ve çarpık bir gülümsemeye dönüşen ince bir ağzı vardı.

"Görünüşe göre tebrikler sıraya girmiş," dedi.

"Hanımefendi?"

"Bayan, aslında," dedim. "Teşekkür ederim. İmzalamam gereken bir şey var mı?"

Eldivenli elini umursamaz bir tavırla salladı. "Birazdan. Tüm formaliteler kesinlikle bekleyebilir. Bir yılan tarafından bu kadar büyülenmiş genç kadınla tanışmak istedim."

Konuşma şekli bana tanıdık geliyordu. Sesi değil ama ağzımdan çıkan her kelimeye dikkat etmem gerektiğini hissettiriyordu. Sanki karmaşık bir satranç oyunu oynuyordum ve ben hala kuralları anlamaya çalışırken o yapılacak her hamleyi biliyordu. "Eh, şimdi onunla tanıştın. Belki de ayrıntıları biz halledebiliriz? Ben yoluma gitmeyi tercih ederim." Gecenin karanlığının bir kısmını yok ettiği pencereye doğru elimle işaret ettim. Sabah ışığı yakında doğacaktı. "Saat geç oluyor. Yoksa erken mi?"

Kurucu bana gülümsedi. "Müzayededen nasıl haberiniz oldu? Size bir davetiye verilmedi."

Yalan söylemenin bir faydası yoktu. Kaç davetiye gönderildiğini ve kimlere gönderildiğini kesinlikle biliyordu. "Bir arkadaşımdan. Katılmadan edemedim," diye ekledim.

"Ne arkadaşı?"

"Kurallarınızın hiçbirini çiğnemeyeceğim," dedim. "Ben bir koleksiyoncuyum."

"Öyle misin?" dedi. "Turist olduğunu sanıyordum."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Turist mi?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Geçen sefer de bana böyle söylemiştin."

Dehşete kapıldım. O kendini beğenmiş gülümsemeyi görmüştüm ve kaygan tonu daha önce yaptığım tatsız bir konuşmayı hatırlattı. Kurucu elini kaldırdı ve dişleriyle eldivenini çıkardı. Ve orada, küçük serçe parmağında, babamın kaybolmadan hemen önce yaz boyunca bana gönderdiği altın yüzük vardı.

"Sen," diye fısıldadım.

Kurucu, Basil Sterling'in yüzünü ortaya çıkarmak için açık artırma maskesini çıkardı, çirkin

bıyık ve küçümseyici bir hava.

Öfke kanımda yüzüyordu, kalbimin hızla çarpmasına neden olan hızlı akan bir nehir. Bu adam beni kaçırma emrini vermişti ama Lourdes'in sinsi müdahalesi sayesinde uşakları onun yerine yanlışlıkla Elvira'yı kaçırmışlardı.

"Kuzenim öldü," dedim sesim titreyerek. "O öldü."

"Biliyorum," dedi. "Tamamen önlenebilecek talihsiz bir olay. İşbirliği yaparsanız böyle bir olayı daha atlatabiliriz."

Korku tenimi sardı ve buz gibi yaptı. Yakınlaşmamız midemi bulandırdı ve kaçma içgüdüğü beni ele geçirdi. Bu adam bir canavardı. Arkama baktım, kapıya olan mesafeyi ölçtüm ve Isadora'nın hâlâ kapının diğer tarafında durması için dua ettim.

Bay Sterling kıkırdadı. "Sizinle sadece verimli bir konuşma yapmak istiyorum. Bu binadan zarar görmeden ayrılacağınıza söz veriyorum."

Isadora'yı dahil etmediğini fark ettim. "Benim de yoldaşım."

"Elbette," dedi. "Eğer işbirliği yaparsanız."

"Gitmeme izin vermiyorsun," dedim, sesindeki sümüksü dokudan nefret ederek. Sanki giysilerimi kaplıyor, soluduğum havayı zehirliyormuş gibi hissediyordum. "Yüzünü gördüm; seni kolayca ihbar edebilirim."

Sırtışı genişledi. "Kime? Yetkililere mi? Çoğunluğu benim vatandaşlarımdan oluşan?"

Hayal kırıklığı içimi kemiriyor, konuşmamı zorlaştırıyordu. Haklıydı, güvenebileceğim insan sayısı azdı. Ama belki de Mösyö Maspero ikna edilebilirdi?

Bay Sterling bana kurnazca baktı. "Ben olsam Mösyö Maspero'ya da güvenmezdim. Sanırım benim çabalarımın ganimetinin tadını çıkarıyor. Ama lütfen, devam et ve dene, canım. Ne kadar az seçeneğin kaldığını keşfetmen için sabırsızlanıyorum."

"Bu ülkede yolsuzluğa bulaşmamış birileri olmalı."

"Herkesin bir bedeli vardır."

"Sen aşığılık birisin. Ehliyeti olan bir suçlusun." Umursamazca omuz silkti.

"Kanıtınız yok."

Hayır, ama Farida yapardı. Ve bunu bilmek, yerimde durmama yardımcı oldu. Büyülü kamerasını bilmiyordu. Whit'in koridorlarda gizlice dolaştığını bilmiyordu. Ama kocamın düşüncesi aklıma takıldı. Bana bir kez daha ihanet ediyor ve taşıyabildiğı kadar çok eser çalışıyor olabilirdi. Şu anda bile, hepimizi geride bırakarak ön kapıdan çıkıp gidiyor olabilirdi.

"Ne bilmek istiyorsun?" Geriye doğru ilerleyerek sordum. Annemin yerini bulma umudum yok olmuştu. Planım artık asla işe yaramayacaktı. Bu gece başından beri lanetlenmişti.

"Benim konumumdaki bir adam ne ister? Bilgi." "Bende hiç yok-"

"Bana Lourdes'i ve onun bilinen ortağını nerede bulacağımı söyle," dedi. "Sanırım Bay Fincastle diye biri?"

Bir mucize eseri, yüzümü nötr tutmayı başarabildim; Whit bana bulaşıyordu. Bay Sterling, Bay Fincastle'ı nereden biliyordu? Sanırım aynı karanlık çevrelerde çalışıyorlardı. "Onun nerede olduğunu bilmiyorum, hatta onun da."

Bay Sterling sesimin tonunda bir yalan yakalamayı umuyormuş gibi başını eğdi.

"Ben de bu yüzden buradayım," dedim ısrarla. "Onun ya da Bay Fincastle'ın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Ah," dedi Bay Sterling. "İşte bu yüzden, fonları nereye yönlendireceğinizi bilmek umuduyla ürüne teklif veriyorsunuz."

Dudaklarımı düzleştirdim, hayal kırıklığı kenarlarıma doğru yaklaşıyordu. Elbette o da aynı şeyi düşünecekti. "Sahte bir adres verdi," diye tahmin ettim.

"Ne yazık ki aptal değil," dedi. "Görünüşe göre artık işime yaramıyorsun."

Sertleştim ve geriye doğru bir adım daha attım.

Bay Sterling yörüngemi gözlemledi ve başını hayıflanarak salladı. "Görünüşe göre seni korkutuyorum. Şey, sanırım bu

yardım edilemez. Böyle düşünmeniz çok yazık, çünkü aklımızda aynı hedef var gibi görünüyor. Birlikte neler başarabileceğimizi bir düşünün."

"Aslında birlikte çalışmamızı önermiyorsun," dedim hayretle.

"En pragmatik yol bu olurdu." "Size asla yardım etmem, efendim."

"Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem," dedi Bay Sterling. "Ama iyi niyet göstergesi olarak, belki size ait bir şeyi iade edebilirim?" Altın yüzüğü çıkardı ve bana doğru uzattı.

Ona baktım, ellerim yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Bu benim değil. Kleopatra'ya aitti."

"Ama bir şekilde sizin elinize geçmiş," dedi. "Dedikleri gibi, bulanın elinde kalır. Gel, gel. Geri almak istemediğini söyleme şeklin bu mu?" Yüzüğü tekrar serçe parmağına geçirmeye başladı.

Bunun olmasına izin veremezdim. Bu babamın bana verdiği son şeydi ve nerede olursa olsun, ölü ya da diri, bu alçak adamın bunu almasını istemezdi.

"Hayır," dedim hemen. "Ben biliyorum."

Bay Sterling durakladı ve sonra bir kez daha bana uzattı. "Bu senin o zaman."

Hiçbir parçam ona yaklaşmak istemiyordu ama o odanın diğer tarafında kalmıştı. Karşıya geçtim ve mücevheri elinden kaptım. Büyü beni sardı, bir anda tanıdık geldi ve güllerin tadı ağızımda çiçek açtı. Sanki eski bir dostla yeniden tanışmışım gibi hissettim. Bu his doruğa ulaştı ve kolumu saran, yolundaki tüyleri diken diken eden karıncalanma hissine alışmam için birkaç nefes almam gerekti.

Bay Sterling kapıya doğru işaret etti. "Söz verdiğim gibi gitmekte özgürsünüz."

Arkama bile bakmadan kaçtım.

Isadora diğerk tarafta beni bekliyordu, kollarını kavuşturmuş, ayakları kırıntılarla dolu zemine vuruyordu. Dışarı çıktığımda rahat bir nefes aldı.

"Arkadaşın nerede?" diye sordum.

"Onu vurdum," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne?"

"Sadece şaka yapıyorum," dedi. "Bazen komik olabiliyorum."

Ona baktım. "Isadora, sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama şunu söyleyebilirim: Bu hiç komik değildi."

Nazikçe gülümsedi. "Belki senin işin değil."

"Diğerlerini gördün mü?" diye sordum.

"Bunca zamandır buradaydım," dedi. "Kapıyı koruyordum."

"Ya Farida? Whit?"

"Whit'in eserleri alıp kaşmadığını ve bizi terk etmediğini varsayarsak, buluşma noktasında bizi bekliyor olmalı. Umarım Farida ile birlikte."

★ ★ ★

Farida endişeyle yukarı baktı, puslu ışık morarmış gökyüzünü kırmızıya boyuyordu. "Nerede o?"

Toplantı yerinde durmuş, katılımcılar binayı terk ederken onları izliyorduk, düzenli ve sessiz bir akış. İlk ayrılan biz olduk, hızla dar sokağa açılan gölgeli sokak köşesine doğru yürüdük. Katılımcılar her yöne dağıldılar. Whit'i aradım ama kalabalığın işinde onu göremedim.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," dedi Isadora, "ama kocanız güvenilmez bir hırsız ve-"

"Kim ne?"

Yüzümüzü sokağa döndük. Whit elleri cebinde, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle duruyordu. "Devam et," dedi. "Gerisini duymak işin sabırsızlanıyorum."

"Sahneye nasıl çıktın?" Isadora sordu. "Aslında, neden sahnede olduğunuzla başlayalım."

Whit onu takip etmemizi işaret etti. "Otele dönmeliyiz."

Yorgunluk beni çamur gibi içine çekmişti ve adımlarım yavaş ve titrekti. Neredeyse bütün gün ayakta idim ve az uykunun etkilerini hissediyordum. Farida sürekli esniyordu ve Isadora bile biraz bitkin görünüyordu. Düzgün saçları başının tepesindeki sıkı topuzun sınırlarından kaçmıştı ve etekleri nihayet kirlenmişti.

"Farida, deponun fotoğraflarını çekmeyi başardın mı?" Whit sordu.

Başını salladı, yine kocaman esnedi. "Üzgünüm, evet. Ama çoğunlukla sadece kasalar vardı. Ne yazık ki onları tam sunulacakları ana kadar açmıyorlar. Bir levye vardı ve ben sadece bir tanesini açmayı başardım. İçinde büyük bir heykel vardı; ambalajından görünen tek şey başının üst kısmıydı. Yine de bir fotoğraf çektim, ancak ne kadar yardımcı olacağından emin değilim. Ancak her sandığın fotoğrafını çekmeye özen gösterdim. Bulaq'tan gönderilmişlerdi."

"Eminim çekmeyi başardığın fotoğraflarda bir sorun olmayacaktır. Yine de müzayede salonunun ve katılan herkesin fotoğraflarını çektin," dedim.

"Hepsi maske takıyordu," dedi Isadora soğukkanlılıkla.

"Ve çoğunun sırtı dönüktü," diye mırıldandı Whit. "Peki ya müzayedeci?" Ben sordum. "Şu Phillip Barnes denen adam. Sizinle karşı karşıyaydı."

Farida buna sevinmiş gibiydi ama sonra yüzü düştü. "Belki, ama sürekli hareket ediyordu, değil mi? Ya görüntü çok bulanıksa ve onu tanımlamak zorsa?"

"Bunu zamanı geldiğinde düşünürüz," dedim. "Onu mükemmel bir şekilde yakalamış olabilirsin."

Aynı birkaç dönüşü yaptık ve sonunda Shepheard'ın evi görüldü. Tanıdık ön basamaklar bana sıcak ve hoş bir his verdi. Arjantin'den ayrıldığımdan beri evime en yakın yer burasıydı. Kahire uyanmaya başlamıştı ve sokak kısa sürede her zamanki sabah telaşıyla doldu. Yolumuzun üzerinden iki eşek arabası geçti,

Bu sırada satıcılar çeşitli mallarını satmak için seslenmeye başladılar. Birisi otelin girişine yakın küçük bir arabada taze demlenmiş kahve satıyordu ve Whit ona özlemle baktı ama içemeyecek kadar yorgun olduğuna karar vermiş olmalıydı.

Yürüyüşün uzun bir bölümünde çoğunlukla sessiz kalmıştı ve merakım başımı döndürüyordu. "Whit," dedim. "Sana tekrar sorduracak mısın? Sahnede ne yapıyordun?"

"Eserleri sahneye taşımakla görevli zavallı adamın yerine geçtim," dedi. "Bunu yaparken, asp'yi ele geçirip diğer her şeyin tutulduğu odaya geri götürdüğümde, ödemenin nereye yapılması gerektiğini öğrenebildim." Elini cebine daldırdı ve küçük bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Adresi yazdım."

Kaşlarımı çattım. "Sahte olduğuna dair iyi bir duyum aldım."

Merdivenlere ulaşmıştık, ama benim sözlerim üzerine Whit aniden durdu. "Seninle yalnız konuşmak istiyorum," dedi. "Lütfen."

Diğerleri yarı yolda durakladılar. Isadora ihtiyatla Whit'i izliyordu ve bakışları benimkine kaydığında içinde bir soru vardı. Ona hafifçe başımı salladım. Kız kardeşimin yüzü karardı ama Farida'yı içeri kadar takip etti.

"Kimin yetkisiyle?" Whit sordu.

"Tüccar Kapısı'nın kurucusuyla küçük bir toplantı yaptım," dedim umursamazca. "Hoş değildi ama kesinlikle aydınlatıcıydı."

Whit kendimi açıklamamı bekledi, omuzları gergindi. Sesi zorlukla kontrol edilebilen bir hayal kırıklığıyla düzleşmişti. "Seni incitti mi?"

Başımı salladım. "Hayır ama kimliğini açıkladı."

Whit kaşlarını kaldırdı. "Bu hiç hoşuma gitmedi. Artık bir yüksün."

Adam tüylerimi diken diken etmişti ve ürperdim. "Bu Basil Sterling," dedim. "Tahmin etmiştik, hatırladın mı?" Elimi kaldırdım. "Bana altın yüzüğü geri verdi."

Whit öne doğru eğildi ve parmağını Kleopatra'nın kartuşunun bulunduğu düz yüzeyde gezdirdi. "Sanırım artık ona ihtiyacı yok, artık o bulundu ve yattığı yer yağmalandı." Beni incelerken kaşlarının arasında derin bir oluk belirdi. "Sana bu kadar değerli bir şey vermesi garip."

"Hiç sanmıyorum," dedim yavaşça. "Bana rüşvet vermeye çalışıyordu."

"O zaman bir şey istiyor." Whit'in gözleri huzursuzca tekrar yüzüğe kaydı. "Ne dedi?"

"Annemin nerede olduğunu öğrenmek istedi," dedim. "Ve sevgilisinin. Nerede olduklarını bilmediğimi söyledim ve bana inanmış gibi göründü."

Whit bana kısık gözlerle baktı. "Gerçekten mi?"

"Ona bu sabah orada olmamızın tek nedeninin Mamá için bir adres bulmaya çalışmak olduğunu söyledim."

Whit gözlerini ovuşturdu. "İnez."

"O da benimle aynı şeyi düşündü," dedim savunmacı bir tavırla. "Annem ondan çaldığı eserlerden birini satmaya cüret ederse, ödeme için bir adres verebileceği aklına geldi. Bu yüzden sahte olacağını kabul etti."

"Muhtemelen öyledir," diye kabul etti Whit. "Ama Lourdes asp'yi asla bedavaya vermezdi. Para istiyor."

Ona göz kırptım. "Bunu biliyorum. Ne demek istiyorsun?"

Kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Diyorum ki bu adres doğrudan ona götürmeyebilir ama bir sonraki götürecektir. Çünkü onun yerinde olsaydım, bu adres her neyse, onu izlediğini garanti ederdim. Hiçbir dünyada Lourdes paranın izini kaybetmez. Bir şekilde ilerleyişini takip ediyor ve son varış noktasına gitmesini bekliyor." Yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Sanırım Bay Sterling'in inandığının aksine, ona ulaşmanın bir yolunu bulmuş olabiliriz."

Kağıdı bana uzattı ve korkunç karalamasının birkaç satırını okudum.

Yavaşça ona baktım. "Bu adres İskenderiye'de."

Whit başını salladı.

Isadora'yla daha önce yaptığımız bir sohbette, Mamá'nın zamanını İskenderiye, Londra ve Arjantin arasında nasıl paylaştığını anlattığını hatırladım. İlkinde bir evi vardı, bu yüzden bu şaşırtıcı bir bilgi olmasa da merak uyandırıcıydı. "Teoriniz doğruysa, parayı neden İskenderiye'ye gönderdi? Neden kendini diğer tüm antik şehirlerden uzağa koydu? Kahire, Teb, Asvan," dedim parmaklarımla tek tek sayarak. "Ve Tüccar Kapısı genellikle burada düzenlenmiyor mu?"

"İskenderiye'de bir açık artırma başlatmak istiyor olabilir." "Ama o zaman neden bu sabah asp'yi satmaya çalıştı?"

Bir bacağını dizinden bükmüş, ayağını daha yüksek bir basamağa dayamış, düşünüyordu. "Ya kişisel bir şeyse?" Yüzümdeki şaşkınlığı okumuş olmalı ki devam etti. "Annen Bay Sterling'e ihanet etti, neden? Lourdes'i motive eden para olabilir elbette, ama ya bundan daha derinse? Ya onu işinden etmeye çalışıyorsa?"

"Böylece heykelciği satmaya çalışarak zaferini onun burnunun dibinde sergiliyor," dedim onun düşünce çizgisini takip ederek. "Ve çaldığı şeyi satmak için bir yöntem ihtiyacı var. Geçit, saygın alıcıları olan yerleşik bir müzayede. Bu arada geri kalan eserleri kuzeye mi taşıyor?"

Whit yavaşça, "Bu mümkün," dedi. "Onun yerinde olsaydım, Tüccar Kapısı ile doğrudan rekabet edecek yeni bir girişim başlatmak için nakit isterdim. Yeni çalışanlar işe alması, tüm eserleri barındıracak güvenli bir yer bulması ve ilk müzayedeye ev sahipliği yapacak uygun bir yer bulması gerekecek."

"Asp heykelciğinin kendisine elli bin pound kazandırdığını öğrenmek üzere. Elçisi her kimse, bunu ona bildirmek için bir telgraf gönderecektir." Burnumu kırıştırdım. "Hâlâ anlamadığım bir şey var."

Whit bekledi, bekledi.

"Philae'de bana Kleopatra'nın Chrysopoeia'sını sordu ve sen de onu aradığına ikna oldun.

Eğer Mamá kendi müzayedesini açmaya niyetliyse, bu çarşafı aramaktan vazgeçtiği anlamına mı geliyor?"

"İçimden bir ses Basil Sterling onu arıyorsa, aramaktan vazgeçmeyeceğini söylüyor. Chrysopoeia onun elindeyken, sınırsız paraya sahip olacaktır."

"Ama sadece bir simyacı çalıştırırsa," diye belirttim. "Bu arkaik mesleği icra eden pek fazla insan olduğunu sanmıyorum."

Whit omuz silkti ve kayıtsızca, "Şaşıracaksın," dedi.

Aklıma başka bir düşünce geldi. "Bay Fincastle tüm bunların neresinde? Onun sevgilisi, iş ortağı. İskenderiye'de Mamá'yla birlikte olabilir mi?"

"Lourdes yeni bir karaborsa kurmaya odaklanırken, Fincastle Kleopatra'nın Chrysopoeia'sını arıyor olabilir. Bunun tersi de doğru olabilir."

"Ben onların yerinde olsaydım," dedim, "aynı yerde olmamaya özen gösterirdim. Biri farklı bir şehirde ya da ülkenin farklı bir yerinde, diğeri de karşı uçta." Onu dikkatle inceledim, yüzüne vuran güneş gözlerini kısmasına neden oldu. "Ayrılmak mantıklı bir hareket gibi görünüyor," dedim, sesimi rahat tutmaya çalışarak. "Neden beni takip etmeyi bırakıp simya sayfasını aramaya devam etmiyorsun?" Ve cezalandırılmaktan hoşlandığım için cevabını bilmekten korktuğum soruyu sordum. Artık bir önemi olmaması gerektiği halde, kelimeler ağızımdan serbestçe döküldü. "Gerçekten istediğin bu, değil mi?"

İfadesi belli belirsiz değişti, kaşları içe doğru çekildi, çenesinin çizgileri sertleşti. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bunun kendi kendisiyle tartışıyor olmasından kaynaklandığını anladım. Whit'in durumu hep böyleydi. İç dünyasının ne kadarını ortaya çıkarmak istiyordu? Bazı gerçekler ona karşı silah olarak kullanılabileceği için savunmasız olmaktan korktuğunu düşünürdüm ama artık farklı olduğunu biliyordum. Whit korkmuyordu; entrikalar çeviriyordu.

Bana sadece kendi çıkarlarına hizmet ettiği için yardım ediyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet, gerçekten istediğim şey bu." Gözlerini bana kilitledi ve kalbim tekledi. "O simya sayfasını her şeyden çok istiyorum."

Sanki bana fiziksel bir darbe indirmiş gibiydi. Acı dışa doğru çiçek açarak göğsümün sıkışmasına neden oldu. "İskenderiye'ye gidiyorum," dedim hissetmediğim bir kesinlikte.

Ama olmalıydı.

Sesim onu düşüncelerinden kopardı. Öne doğru eğilirken ağzının kenarları gerildi, o kadar yakındı ki sözlerinin fırçası ağzımı okşadı. "Bensiz değilsin."

BEYAZ

Inez, İskenderiye'ye gitmeden önce Ricardo'yu hapisanede ziyaret etmek için ısrar etmişti ve ben de onu götürmeyi kabul etmiştim. Ama tabii ki hiçbir şey onunla benim kısa bir ziyaret yapmamız kadar basit olmayacaktı ve yola çıkmadan bir saat önce ailesinin geri kalanı da bize katıldı: kederli teyze, onaylamayan kuzen - ikincisi Inez'i azarlamaktan ve bana ters ters bakmaktan başka bir şey yapmamıştı. Isadora gitmek istediğini söyleyince ben de ayak diredim.

Zaten kanlı bir geçit töreni olacaktık.

"Ricardo seni odadan kendisi atacak," diye hırladım. "Hiçbir koşul altında gitmiyorsun."

Isadora bana sert bir bakış fırlattı ve otel odasından çıktı, sırtı kaskatı kesilmiş, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Inez başına geniş kenarlı bir şapka geçirerek sordu. Hapishane için fazla ince bir elbise giymişti. Elbisenin etekleri kir ve toz içinde on santim kadar kalabilirdi. Arabella'nın bu konuda kendini bilinçli hissedeceği türden bir şeydi. Koruyucu içgüdülerim alevlendi ve

Inez'e yolların durumunu anlatmayı düşündüm ama dilimi ısırdım.

"Amcan da ona katlanamıyor," dedim. "Yerinde olsam bizimle olduğundan bahsetmezdim. Onun için endişelenecek bir şey daha."

Dudakları sert bir çizgi halinde düzleşti ama itiraz etmedi. Tanrıya şükür.

"Gidelim," dedim. "Oraya vardığımızda hepinizi içeri sokmakta yeterince zorlanacağım ve acelemiz olduğunu biliyorum."

Inez kapıya doğru yürüdü ve bir eli hafifçe tokmağın üzerindeyken kapıyı açtı. Omzunun üzerinden bana tatlı bir gülümseme verdi. "Farida da gelmek istiyor."

İçimi çektim.

★ ★ ★

Bu binaya geri dönmekten nefret ederdim. Bir zamanlar askeri bir hastaneydi ve bu duvarlar arasında ölen arkadaşlarımı düşünmeden koridorlarda yürüyemezdim. Ama şimdi bir hapishaneye dönüştürülmüştü. İnsanların ön kapıdan çıkabilmelerini sağlamak için çok çalışan bir yer yerine, artık insanların unutulmaya mahkum edildiği bir yerdi.

Ricardo ve Abdullah henüz yargılanmamışlardı ama ülke dışına kaçmalarını önlemek için gözaltında tutuluyorlardı. Mösyö Maspero, sınıf ve statülerine göre her türlü ihtimamın gösterileceği konusunda beni temin etti.

Ama yine de onları ne durumda bulacağımız konusunda endişeliydim.

Kahire'nin kuzeyine doğru ilerledikçe Inez'in solgunlaşmasının da bir faydası olmadı. Yaralıların tedavi edilmek üzere gittiği köy olan Tourah'a sekiz millik bir yolculuk yapmıştık.

Inez sade ve yalın hapishane binasına baktı, yüzü buruştu. "Abdullah ve Tío Ricardo içeride mi?"

"Çok geliştirildi." Harap bir haldeydi, üst katı eskimişti, ancak yakın zamanda yenilenmiş ve

iyi havalandırılan koğuşlar, yeni yataklar ve yatak takımları ve iyi eğitimli bir doktorun atanmasıyla yeniden yapılandırıldı. "Fikrimi değiştirmeden gidelim."

Müdür ilk başta hepimizin Ricardo ve Abdullah'ı ziyaret etmesine izin vermek istemedi, ama sonunda grubumuzdaki tüm kadınların sert bakışları karşısında yumuşadı. Ancak hiç kimse Amaranta'nın sert bakışlarına yaklaşmadı.

Neden Inez'in en sevmediği kuzeni olduğunu anlamıştım.

Sonunda iki gardiyan tarafından hapisanenin üçüncü katına, uzun bir koridora ve sağdaki son hücreye götürüldük. Gardiyanlardan biri ağır demir kapıyı açtı, anahtar yüksek bir sürtünme sesi çıkarıyordu. Hepimiz sessizdik, içeri girmemize izin verilmesini bekliyorduk. Yanımdaki Inez neredeyse titriyordu, eminim Abdullah'ı ve amcasını ne halde bulacağından korkuyordu.

"Bir ziyaretçiniz var," dedi gardiyan Arapça. "Aslında ziyaretçi demeliyim."

Sonra kenara çekildi ve hücreye girmemizi işaret etti. Kadınların benden önce gelmesine izin verdim ve tam içeri girmek üzereydim ki gardiyan tısladı: "Sadece on dakika."

Başımı salladım. Daha fazla zamana ihtiyacımız olursa diye cebimde bozuk para vardı.

Inez hemen amcasının yanına gitti ve ona sarıldı, kolları amcasının şu anki yaşam koşulları sayesinde daha da daralan belini sıkıca sardı. İki, hayır, üç gündür içerideydiler. Farida büyükbabası Abdullah'ın yanına oturdu ve onun omzuna yaslandığında yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Birbirleriyle sessizce Arapça konuşurlarken Amaranta kenarda durmuş, dikkati bir şeyden diğerine kayıyordu: gri duvarlar, gıcırdayan şilteler, çıplak zemin. Yüzündeki ifade bir kez olsun yumuşayıp şefkatli bir ifadeye dönüşmüştü ve Ricardo'nun diğer tarafına oturmak için odayı geçti. Ricardo buna şaşırmış görünüyordu.

"Sanırım birbirimizi tanımamız gerekiyor," dedi soğukkanlılıkla. "Annem ve ben sık sık ziyaretçiniz olacağız. Söylesene, sabunun var mı?"

Ricardo ona bön bön baktı. "Sabun mu?"

Amaranta tekrar etrafına bakındı. "Lavabonuz yok. Sanırım bu aptalca bir soruydu."

Inez muhafıza ters bir bakış fırlattı. "Belki bir tane talep edebiliriz."

Lorena, "Burası gerçekten içler acısı bir oda," diye haykırdı, hacimli eteğinin kuyruğu bir süpürgenin kılları gibi etrafında sallanıyordu. "Bu pencere çok küçük, yataklar çok dar!" Etrafında döndü ve yüksek sesle soludu. "Petrol kutularından su mu içiyorsunuz?"

Ricardo bana acı dolu bir bakış attı ve ben de gülümsememi bastırdım.

Farida Abdullah'a yazdığı birkaç mektubu daha sonra okuması için verirken, o da umutsuzluğa kapılacak bir şeyler bulmaya devam etti. Ayrıca çantasından çıkardığı birkaç ikramlık da getirmişti.

"Neler yapıyordun?" Ricardo Inez'e kurnazca bakarak sordu. "Yorgun görünüyorsun. Hasta mıydın?"

Inez'in dürüst bir yüz ifadesiyle yalan söyleyebilmesine hayranlık duymak zorundaydım. Felaket evliliğimizden kalan tüm gerginliği dağılmıştı ve daha iyi bilmesem bana gönderdiği hayranlık dolu bakışa inanabilirdim. "Tam tersi, Tío. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Inez'in amcasıyla çalkantılı bir ilişkisi olduğunu biliyordum, ama şimdi onu izlerken, bakışları yeğenine odaklanmışken, ona duyduğu açık sevgi çok daha belirgindi. Ama bana doğru bir bakış fırlattığında, böyle bir sevgi görmedim.

Bu hala acıtıyor. Ama rol yapabilen tek kişi karım değildi. "Bunu duyduğuma sevindim, amor."

Inez'in gözkapakları seğirdi ama gülümsemesi bozulmadı.

Lorena komik bir telaşla aramıza baktı. Sonra yüksek sesle, "Sana bir hediye getirdim Ricardo," diye bağırdı.

Duvara yaslandım ve ayak bileklerimi çaprazladım, eğlencemle savaştım. Anlaşılan karım evlilik durumumuzdan teyzesini haberdar etmemişti. Ben de haber vermezdim. Lorena'nın çığlıkları yüzünden yol boyunca kulaklarımın çınlamasını istemiyordum. Bu durumu onaylamadığı açıktı.

benden. Muhtemelen Inez'in konsolosun oğlu Ernesto'ya sahip olmasını istiyordu.

Onunla evlenseydi muhtemelen daha iyi olurdu. Lorena ipek çantasına uzanarak, "İşte, bak," dedi. Parlak renklerde desenli kâğıt mendillere sarılmış küçük bir bohça çıkardı.

Ricardo yüzündeki acı dolu ifadeyi kaybetmemişti. Aksine, daha da kötüleşmişti. "Hayır, gerçekten, sorun değil. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Lorena onun yorumunu bir kenara itti. "Bunu isteyeceksin Ricardo. Şimdi inat etme ve iyi bir adam ol ve aç."

Abdullah ve Farida sessiz sohbetlerine ara verip Ricardo'nun dikkatle açtığı hediyeyle ilgiyle baktılar. Son kâğıt mendil de bir kenara bırakıldığında, hepimiz gözlerimizi hediyeyle diktik. Ricardo dehşete düşmüş görünüyordu. "Bu bir çay fincanı mı?"

"Öyle," diye onayladı Lorena. "Çok güzel değil mi? Bence mavi deseni ilahi. Sence de öyle değil mi?"

Ricardo porselen fincana zehirli bir örümcekmiş gibi bakarak, "Ee," dedi. "Burada bir çaya davet edilmeyeceğim Lorena. Bununla ne yapmamı bekliyorsun?"

Lorena, "Şey, ondan içmiyorsun," dedi.

Ricardo içmek için olduğu belli olan nesneye baktı. "İçmiyor muyum?"

"Sihir mi dokundu, Tía?" Inez sordu.

Lorena başıyla onayladı. "Evet! Otelde buna uygun bir çay fincanım var. Birini suyla doldurduğunda diğeri de dolacak ama gümüşü bir ışıkla parlayacak. İşte o zaman alıcı içine bakması gerektiğini anlar. Diğer uçta göndericiyi bulacaksın ve normal bir şekilde sohbet edebileceksin."

"Zekice," dedim. "Alexander Graham Bell'in telefonu gibi."

"Kesinlikle," diye haykırdı Lorena. "Ama yüzlerimizle! Hayal edebiliyor musunuz? Hangi teknoloji bu iletişim şeklini yenebilir? Ne bir mektup ne de bir telgraf."

"Diğer uçta kimse cevap vermezse ne olur?" Farida sordu.

Lorena'nın heyecanı azaldı. "Bu mükemmel bir büyü değil. Su birkaç dakika boyunca parlayacak ama kimse cevap vermezse sihir duracak ve alıcıya sadece normal su kalacak. Ne yazık ki, alıcı bardağı boşaltmadan önce gönderen tekrar denerse, su taşar."

"Yani telefonuna cevap vermezsem, odamızı suyla doldurarak tekrar tekrar arayabilir misin?" Ricardo şaşkın bir ses tonuyla sordu.

"Rica ederim," dedi Lorena sırtarak.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AKDENİZ'İN GELİNİ

CAPÍTULO QUINCE

Rüya görüyordum, altın yüzük parmağımda baskı yapan bir ağırlıktı. Tam olarak nasıl bildiğimi bilmiyordum ama bir şekilde sezgilerim bilinçaltımda bile çalışıyordu. Uzuvarım ağırlaşmıştı, yatağın altına sıkışmışım ve belli belirsiz tül bir örtüyle kaplandığımın farkındaydım. Sivrisinek ağı. Serin hava saçlarımı hışırdattı ve yumuşak yastığa daha da gömüldüm, gözlerimi sıkarak kapattım, rüyada olduğum yerde kalmak için çaresizdim.

Kleopatra hafifçe aydınlatılmış bir odada duruyordu, önünde sıra sıra parşömenler vardı. Şeffaf tuniği ayak parmaklarını geçiyordu ve belli ki özel bir şey arıyor, volta atarken kumaş sıcak renkli taşları öpüyordu. Parşömenleri çekip çıkardı, hızla açtı, sabırsızlıkla tıslayarak onları teker teker yere attı. Başka bir rafa gitti ve başka bir parşömen çıkardı, onu açtı ve bir an sonra bir zafer sesi çıkardı. Sırtı bana dönüktü, bu yüzden ne okuduğunu göremiyordum; etrafından dolaşmaya çalıştım ama hafıza buna izin vermedi. Odanın köşesine hapsolmuştum, sanki sadece parşömeni hangi raftan aldığını yakalamak istiyordu. Kül ve duman kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Bir şey yandı.

Odanın girişine doğru döndü ve tek bir parşömen yaprağı tutarak birine seslendi. Yüzü çizgisizdi, saçları parlak ve koyu renkti. Bu daha önce gördüğümde daha genç bir Kleopatra'ydı. Hiçbir özelliği yoktu.

Daha önceki dünya yorgunluğu, yüz hatlarını kaplayan bezgin ifadeden eser yoktu.

Bu Kleopatra'nın başına geleceklerden haberi yoktu.

Anı bulanıklaştı. Parmaklarım yastığın kenarına kıvrıldı ve nefesimi tutarak anılarda kalmaya çalıştım. O çarşafta bir şey görmüştüm.

Kendi kendini yiyen bir yılanı benziyordu.

Sonra Kleopatra, görünüşe göre rastgele başka bir parşömen çıkardı ve çarşafı onun üzerine kaydırıldı ve sonra dikkatlice yuvarlayarak bulduğu şeyi etkili bir şekilde gizledi.

Giderken ikisini de yanında götürdü ve anı tamamen kaybordu. Kafam karışmış ve yönümü kaybetmiş bir halde gözlerimi açtım. Yanımda, Isadora'nın uyuyan formu

değiştirdi ve nefessiz bir mırıltı çıkararak kendini bana yaklaştırdı. Uykunun verdiği sersemlik hissini göz kırparak üzerimden attım, temkinli bir şekilde doğruldum ve örtüyü kaldırdım. Üst üste yığılmış kasaların arasından Whit'in dar karyolasına doğru ilerlerken halı çıplak ayaklarımın altında serindi. Sırt üstü yatmış, uzun bacaklarını yatağın kenarına doğru uzatmıştı. Saçları alnına dökülmüştü; Çenesinin kavisli çizgisi yumuşaktı.

Rüya görürken masum görünüyordu. Daha genç ve yüksüz, bir zamanlar bana umutla ve güvenebileceğim bir sözle bakan Whit.

Diz çöktüm ve omzunu dürttüm.

Whit sarsıldı, eli yastığının altına uzandı ve parlak bir şey aldı. Serin, keskin bir kenar çenemin hemen altından bana doğru bastırdı. Uykulu mavi gözlerinde sadece bir parça uyanıklık vardı ve düşünceli bir şekilde bana bakıyordu.

"Benim," diye nefes aldım. "Sadece benim."

Yan döndü ve bıçağı tekrar yastığın altına sakladı. "Boğazını kesebilirdim."

Boynumu ovuşturdum. "Yürüyen bir tehlikesiniz Bay Hayes."

Gözlerini ovuşturdu ve yorgun bir ifadeyle, "Lütfen bana öyle deme. Biz yabancı değiliz. Tanıdık bile değiliz."

"Yapmak zorundayım," diye fısıldadım.

Whit ellerini indirdi ve bana baktı. Loş ışıkta bile ağızının ciddi çizgilerini, kısılmış gözlerini seçebiliyordum. "Neden?"

"Çünkü bir gün benim için sadece bu olacaksın," diye fısıldadım Isadora'ya doğru hızlı bir bakış atarak. Onu uyandırmak istemedim.

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra sırt üstü döndü. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Bir Kleopatra anım daha var," dedim yüzük parmağımlı kaldırarak. "Çok meşguldü."

Whit başını çevirip bana baktı. "Ve?"

"Bir odadaydı ve umutsuzca bir şey arıyordu," dedim. "İlk başta bir parşömen olduğunu düşündüm ama sonra tek bir parşömen yaprağı tuttu. Üzerinde kendi kendini yiyen bir yılan vardı."

"Kleopatra'nın Chrysopoeia'sı," diye haykırdı.

"Şşşt," diye tısladım. "Kız kardeşimi uyandırma."

Whit gözlerini devirdi. "Kız kardeşin umurumda bile değil."

Hayal kırıklığı kenarlarımı yaladı. Onunla Isadora hakkındaki düşünceleri hakkında konuşacaktık. Onun güven ve nezaket eksikliği beni rahatsız etmeye başlamıştı. Bana ihanet eden, bana yalan söyleyen Whit'ti. Neredeyse ayağa kalkacaktım ama anı aklımdan çıkmamıştı ve bunun önemli olduğunu, bir şekilde annemle bağlantılı olduğunu biliyordum.

"Lütfen dinler misiniz?"

Konuşmak için ağızını açtı ama ben elimi kaldırdım. "Anı sırasında bir noktada, yanan bir şeyin kokusunu aldım. O kaybolmadan hemen önce dışarıya baktım ve deniz manzarasını, şehrin bir kısmını gördüm." Nefes aldım, anı keskin ve dilimde acı bir tat bırakıyordu. "Kuşatma altındaydı."

Whit doğrulup bacaklarını salladı ve ayaklarını sıkıca yanıma dikti. Dizi omzuma değdi. "Artık konuşabilir miyim?" Sesinde belli belirsiz bir alaycılık vardı.

"Olabilir," dedim.

"Gördüğünüz şehir İskenderiye olmalı," dedi. "Kleopatra'nın suya yakın bir sarayı vardı ve eğer simya sayfasını miras aldıysa ve onunla çalışıyorsa, onu yakınında tutması gerekirdi." Bir an düşündü. "Felsefe taşını üretmek için neden çaresiz olduğunu anlayabiliyorum. Hiçbir şey savaş kadar para getirmez."

"Hangi savaşı bu?" Ben sordum. "Actium Savaşı olamayacak kadar genç görünüyordu."

Whit, "Bu olay Yunanistan açıklarında gerçekleşti," dedi.

O haklıydı. O savaşı, mezarının duvarlarına kazınmış savaş gemilerini hatırladım. Bu sonun başlangıcıydı, bu olay onun değer verdiği her şeyi kaybetmesine neden olmuştu: krallığını, çocuklarını ve nihayetinde büyük aşkı Marcus Antonius'u. Tüylerim diken diken oldu.

Whit sözlerine şöyle devam etti: "İskenderiye'ye ordusuyla birlikte gelen ve tahtı Kleopatra'dan almaya kararlı olan erkek kardeşine karşı bir mücadele olabilirdi."

"Yani simya sayfası ondaysa, onu bir yere saklamak istemiş olabilir. Onun yerinde olsaydım, kardeşimin eline geçmesini istemezdim."

"Doğru," dedi. "Bu kadar değerli bir şeyi saklayabileceği milyonlarca yer var."

"Ama en azından şehrin adını biliyoruz," dedim. "Kleopatra'nın Chrysopoeia'sı İskenderiye'de olmalı."

"Dediğim gibi, saklanacak milyonlarca yer var," diye mırıldandı Whit.

"Bir yeri kesin olarak eleyebiliriz," dedim. "Kraliyet sarayı. Tesadüfen karşılaştığım anı bana oradan aceleyle çıktığını düşündürdü."

"Anlaştık." Durakladı. "Ve Tanrı'ya şükür, çünkü saray suyun altında."

"Sonunda Kleopatra'nın kardeşine ne oldu? Onu yendi mi?"

Whit başını salladı. "Julius Caesar'a teşekkürler."

Ve böylece aşk ilişkisi başladı. Hikâyesini büyüleyici bulmuştum ama Mamá'yı ve onun da aynı ipuçlarını takip ederek nasıl aynı yolda olabileceğini düşünmeden edemiyordum. "Belki de annem bu yüzden İskenderiye'dedir," dedim birden, daha önceki konuşmamızı hatırlayarak. "Belki de her şeye rağmen rakip bir karaborsa başlatmak için değildir."

"Ya da her ikisi de olabilir. Annen girişimci bir insan." Whit pişmanlıkla gülümsedi.

Düşünmeden karşılık verdim. Gözlerimiz bir an için kilitlendi, sonra bir kez daha. Ona doğru yürüdüğümden beri odanın ışığı oldukça aydınlanmıştı ve yüzünün her çizgisini ve kıvrımını görebiliyordum. Bana sevgiyle bakıyordu, omuzları gevşemiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Başından beri aramızda var olan doğal dostluğa ve hafiyeliğe geri dönmüştük. Ona aşık olmak çok kolay olmuştu.

Ve yaptıklarını unutmak o kadar kolaydı ki.

Kendime kızarak ve sinirlenerek ayağa kalktım. O benim için Bay Hayes'ten başka bir şey olmayacaktı. Bana kalan azıcık uykuyu almak için yatağa dönmek istedim ama elimi tuttu.

"Bekle," dedi. "Bekle."

Parmakları avucumun içinde sıcacıktı. Vücudumun tepki olarak şarkı söylemesinden nefret ediyordum. "Ne?"

Çenesini sıkarak beni aniden bıraktı. Ses tonum sert ve buz gibiydi.

"Kabalık etmek istemem ama," dedi odanın ortasındaki tüllü kozanın içinden gelen sinirli bir ses, "lütfen ikiniz de sessiz olur musunuz?"

"Özür dilerim," diye seslendim ona. "Seni uyandırmak istememiştım."

Isadora homurdandı, dönüp durdu ve sonunda sakinleşip sustu.

"Bana ne söylemek istiyordun?" Neredeyse duyulamayacak bir fısıltıyla sordum.

"Önemli bir şey değildi," dedi bir süre sonra. "İyi uykular."

Güzel bir duyguydu ama ne kadar dileysem de, ne kadar denesem de tekrar uyuyamadım. Tek düşünebildiğim Whit'in sesindeki umutsuzluk notası ve benden uzaklaşır gibi görünmesi, yerine duvar örmesiydi. İstedğim şey buydu. Gülümsemelerimi, arkadaşlığımı ya da düşüncelerimin hiçbirini hak etmiyordu.

Ama bu onun ne söylemek üzere olduğunu bilmek istememe engel olmadı. Bunu asla öğrenemeyecek olmamın verdiği üzüntüyü de durdurmadı.

★ ★ ★

İskenderiye'ye gitmek için plan yaptım. Elbette İskenderiye'ye gitmekten bahsetmek, bunu gerçekten yapmaktan çok daha kolaydı. Bir kere, teyzem planlarımı öğrendiğinde hemen gözyaşlarına boğulmuş ve oturma alanından kaçarak yatak odasında tek başına hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

"Konuşmadan önce düşünsen ölür müsün?" Amaranta talep etti. "Senin pisliğini temizlemekten bıktım, prima."

Kuzen kelimesini sanki pis bir kelimeymiş, sağlam bir küfürmüş gibi söyledi ve birden bana sadece başım belaya girdiğinde prima dediğini hatırladım. On bir yıl önce en sevdiği kitaplardan birinin sayfalarına yanlışlıkla çay sıçrattığımdan beri başım beladaydı. Amaranta nasıl kin tutulacağını gerçekten biliyordu.

"İşleri yoluna koymaya çalışıyorum," dedim. "Ricardo ve Abdullah'ın serbest kalabilmesi için doğru kişiyi hapse atmaya çalışıyorum."

Amcamın ve Abdullah'ın başına gelenler yengemi de sinir krizlerine sokmuştu. Hapishaneyi ziyaret ettiğimizde sakinleşmişti ama onu küçücük bir odada kilitli görmekten acı çektiğini biliyordum.

"Ve daha yeni gelmişken başka bir şehre gitmek bunu yapmanın yolu mu?" Amaranta tek kaşını kuşkuyla kaldırarak sordu. "Buraya gelmek için bir okyanusu geçtikten sonra mı? Buraya gelmek için

Elvira'nın öldürüldüğünü öğrendin mi? En iyi fikrin bu mu?" diye alay etti. "Kaçacağını bilmeliydim."

Öfkelendim. "Ben kaçmıyorum. Annem İskenderiye'de ve eğer sefil hayatının geri kalanını hapishanede geçirmesini istemiyorsam, benim de orada olmam gerekiyor."

"Ve ne?" Amaranta sesini yükselterek sordu. "Ondan kibarca kendini kitlemesini mi isteyeceksin? Pervasız, inatçı ve kendi iyiliğin için fazla meraklı olduğunu biliyorum," dedi sertçe, "ama dürüst olmak gerekirse bundan daha zeki olduğuna inanıyordum."

Kimse beni kuzenim kadar çileden çıkaramazdı.

"Ona karşı bir dava açıyorum," diye bağırdım. "Nereye giderse gitsin, arkasında lanetleyici kanıtlar bırakıyor."

"Yeter, ikiniz de," dedi Tía Lorena. Solgun ve bitkin bir haldeydi, yarı yarıya odasına açılan kapı çerçevesinden destek alıyordu. "Yıllardır ikinizin çocuk gibi didişmenizi izledim. Ama artık çocuk değilsiniz. Bir gün, dua ediyorum ki yakında, ikinizin de kocaları, idare edecekleri evleri ve büyütecekleri bebekleri olacak."

Midem garip bir şekilde alt üst oldu. Teyzeme mahvolmuş evliliğimden bahsetmeyi unutmuştum. Şüphesiz bunu öğrenmesi onu gözyaşları içinde yatak odasına geri gönderecekti. Belki de bu sırrı hiç öğrenmese daha iyi olurdu.

Titreyen elini dudaklarına götürdü. "Lourdes'in İskenderiye'de olduğuna gerçekten inanıyor musun, Inez?"

Başımı salladım.

"Ve hiç haber yok-" Sesi çatallaştı. Derin bir nefes aldı, kendini kontrol etmek için gözle görülür bir mücadele veriyordu. "Kardeşim hakkında mı?" diye sordu.

Utanç boğazıma kadar yükseldi, sıcak ve asit tadındaydı. Babam hakkında yeni bir bilgiye sahip olmamak beni öldürüyordu. Annem ilk seferinde bana yalan söylemişti, ama şimdi ondan gerçek dışında bir şey kabul etmeyi reddediyordum. Ne pahasına olursa olsun bana anlatmasını sağlayacaktım. Eğer buna mecbur kalırsam, hala yapabiliyorken şiddet yanlısı kocamı onun üzerine salacaktım.

Başımı salladım. "Hiçbir şey. Bu noktada gerçeği sadece annem biliyor."

Teyzemin yüzü sertleşti. "O zaman git ve onu bul. Sen yokken Amaranta ve ben Ricardo ve iş ortağıyla ilgileneceğiz."

Amaranta'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Ama anne-"

"Hapishanede sen olsaydın, hijita," dedi, "ailenin her gün ziyaret etmesini istemez miydin? Yemek getirmelerini? Battaniye? Sana eşlik etmelerini?"

"Ziyarete karşı değilim," diye tersledi Amaranta. "Inez'in sorumluluğun yükünü bize bırakmasına kızgınım."

"Amaranta, yeter," dedi Tía Lorena. "Basta. Ya no puedo más."

Kuzenim sessizliğe gömüldü, çenesi kilitlendi. Amcamın, yengem ve kuzenimin gıdaklayan tavuklar gibi üzerine çullanmasındansa günlerini yalnız geçirmeyi tercih edeceğini düşünmeden edemiyordum ama bunu söylemekten kaçındım. Bu ifşaat yengemi gözyaşlarına boğabilirdi. Doğrusu, bana yardım etmek istemesi bile beni duygulandırmıştı.

Amaranta, "En başından beri hapishanede olmamalıydım," diye mırıldandı.

"Bu konunun dışında," dedi teyzem kararlı bir şekilde. "Cayo'ya ne olduğunu bilmek istiyorum. Onun yasını tutmanın bir yolunu bulmalıyım. Onun... cesedinin nerede olabileceğine dair bir haber yok mu?"

Babamın hâlâ hayatta olabileceğine dair umudumu paylaşmasına hiçbir dünyada izin vermezdim. Teyzemin kardeşinin öldüğünü düşünmesi, onun nerede olduğu konusunda acı çekmesinden daha iyiydi. Benim yaptığım gibi. "Ne yazık ki haber yok."

Tía Lorena içini çekti. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Sorusunu düşündüm. Tek bir şey vardı. "Abdullah'ın torunu Farida onun için endişeleniyor ve zaman zaman planlarınıza onu da dahil edebilirsiniz benim için dünyalara bedel olur."

Teyzem bana küçük bir baş selamı verdi. Zaferlerimi elde edebileceğim her yere götürebilirdim. Sonra aniden odasına girerek beni şaşırttı. Amaranta'ya baktım, o da nazikçe omuz silkti. Teyzem elinde sihirli dokunuşlu çay fincanıyla geri döndü.

"Eğer İskenderiye'ye seyahat edeceksen bunu yanına almalısın," dedi ve bana uzattı. "Böylece istediğin zaman Ricardo ile iletişim kurabilirsin." Hafifçe gülümsedi. "Zaten benden haber almaktan hoşlanmayacağına dair bir his var içimde."

Kendimi gülümsemeye zorladım. Amcam İskenderiye'ye gittiğimi öğrenirse, o da benden haber almaktan mutlu olmazdı.

Tren gümbürdeyerek ilerliyor, Kahire'den ayrılırken tarım arazilerinin ve palmiye ağaçlarının yanından geçiyordu. Kabinde sadece üçümüz vardık, Isadora yanımda, Whit karşı bankta, bacaklarını uzatmış ve bileklerinden çaprazlamıştı.

Isadora, Whit'e buz gibi bir sesle, "Eteğimin kenarını eziyorsun," dedi ve sonunda botlarını kaldırarak ona boyun eğene kadar kumaşı çekti. "Kullanabileceğin boş bir bölme yok mu?"

"Burada rahatım," diye cevap verdi, karamsar bir şekilde tozlu pencereden dışarı bakarak.

Isadora dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. Çantasını karıştırdı ve bir kitap çıkardı. Keşke bir tane getirmeyi akıl etseydim.

Whit ayağa fırladı ve oturduğu yere ters ters baktı. "Ne oluyor be!"

"Ne oldu?" Ben sordum.

Isadora kitabının kenarından ona baktı.

Gözlerini ovuşturarak iç çekti. "Çay fincanını saklamam için bana verdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Sırt çantasına bakarak başımı salladım. Kendi çantam çok doluydu, bu yüzden ona emanet etmişim ve o da eski bir gömleğine sarmıştı. "Kırıldı mı?" Kalbim sıkışarak sordum. Amcamla iletişim kurmanın bir yolu vardı.

"Hayır," diye mırıldandı Whit. "Ricardo teyzenle iletişim kurmaya çalışıyordu-"

"Olamaz," dedim. "Ve bardak taşı, eşyalarını ıslattı."

Suyun bir kısmının ıslattığı pantolonuna ters ters baktı. "Evet."

Isadora güldü ve Whit bakışlarını pantolonundan ona kaydırıldı. Kadın sırtı ve okumaya geri döndü.

"Giysilerini çıkarmalısın ki İskenderiye'ye vardığımızda en azından kurumuş olsunlar."

Whit birkaç gömleği paketinden çıkardı ve bankın üzerine düz bir şekilde koydu. Sonra oturdu, bacaklarını uzattı, tam olarak oldukları yere yerleştirdi ve Isadora'nın elbisesini ezdi.

"Sakıncası var mı?"

Whit soğuk bir gülümsemeyle, "Hiç de değil," dedi.

Isadora gözlerini devirdi, sonra koltuğunda kayarak bizden uzaklaştı ve pencereye doğru yöneldi. "İkiniz için de sakıncası yoksa huzur içinde kitap okumak istiyorum."

Whit ağzını açtı.

"Nerede kalmalıyız?" Hızlıca sordum, sohbeti demlenen tartışmalarından başka bir yöne çevirmeyi umuyordum. Birbirimize eşlik etmeye zorlanırken ortak bir zemin bulmaya çalışmalarını diledim. "Daha önce İskenderiye'de bulundun, değil mi?"

Whit'in dudakları düzleşti. "Bombalama sırasında orada değildim, eğer sorduğun buysa."

"Değildim," dedim. "Ben sadece bir otel ismi istedim."

Isadora, "Hotel d'Europe'da kalmalıyız," dedi.

Okumaktan başını kaldırdı. "Konaklama yerleri hakkında harika şeyler duydum."

"Bombardımanda yok oldu," dedi Whit. "Hem zaten bu çok pahalıya mal olacaktı. Elimizde

bu kadar para elimizin altında."

"Peki bu kimin hatasıydı?" Isadora sayfayı çevirerek sordu.

"Senin katkıda bulunduğunu görmüyorum," diye karşı çıktı. "Kahire'ye geldiğinden beri bir parazit gibi davranıyorsun."

"Parazit," diye tekrarladı Isadora belli belirsiz. Kitabını kapatıp ayağa kalktı, sırtı soğuk bir öfkeyle kaskatı kesilmişti ve kompartımanın kapısına doğru yürüyüp öfkeyle kapıyı açtı. Tek kelime daha etmeden yemek vagonuna doğru yürüdü.

"Gidin ve özür dileyin Bay Hayes," dedim.

"Neden yapayım ki?" diye mırıldandı. "Bu çok doğru. Geçen gece neredeyse seni öldürtüyordu."

Öne doğru eğildim. "O benim kız kardeşim. Aile. Eğer kalmakta ısrar edersen, benimle aranı düzeltmek ya da uzlaşmak için yanlış yönlendirilmiş bir girişim yüzünden beni her yerde takip edersen -ki bu asla olmayacak-"

"Burada olma nedenim bu değil," diye tersledi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Doğru. Tabii ya. Simyasal levha yüzünden buradasınız."

Whit kollarını göğsünde kavuşturdu, ağzının kenarı düz, isyankâr bir çizgiydi.

"Unutmadım," diye fısıldadım. "Eğer ben ya da Chrysopoeia olsaydı, nasıl bir seçim yapacağını biliyorum. Kaçırdığım bir şey yoksa bunu açıkça belirttin. Söyleyemediğin ya da söylemeyeceğin bir şey."

Sessiz kaldı ve ben de bankın onun tarafına tekme attım. "Eee?"

Gözlerini kaldırdı ve benimkilerle eşit bir şekilde buluştu. "Buna cevap vermemi gerçekten istemiyorsun."

"Hayır, sanırım bilmiyorum." Yorgun bir şekilde gözlerimi ovuşturdum. "Lütfen gidip üzgün olduğunu söyler misin?"

Bana yorgun gözlerle baktı. "Senin için bu kadar önemli mi?" "Evet. Ahora, por favor."

Whit beni düşüncelerimle baş başa bıraktı ve bakışlarım kanvas çantama kaydı. Onsuz hiçbir yere gitmezdim ve eğer

burada oturacaksam, işe yarar bir şeyler yapmalıydım. Küçük bir iç çekişle, içeride sıkışmış çeşitli eşyaları karıştırdım: kalemler, ekstra şamdanlar ve kibritler ve son olarak, günlüğüm ve annemin günlüğü. Her ikisini de çıkardım ve ikincisinin sayfalarını çevirdim, kelimeler gözümün önünden akıp gidene kadar bir şeyler okudum.

Mamá'nın günlüğü kalındı ve hâlâ her sayfasını derinlemesine incelememiştım; beni en çok başlangıç bölümü ilgilendiriyordu. Çok sayıda eskizi vardı, bazıları yarım kalmış, bazıları renkli olarak tamamlanmıştı. Heykel çizmeye meraklı biriydi. Yunan mitolojisindeki dokuz ilham perisine, yeraltı dünyasının girişini koruyan üç başlı köpek Cerberus'a ve sonra tanımadığım bir adama rastladım. İlk bakışta Hades'e benziyordu, özellikle de ayaklarının dibindeki üç başlı köpekle. Ama daha önce hiç görmediğim bir taç takıyor ve yeraltı dünyasının tanrısıyla hiç ilişkilendirmediğim bir asa taşıyordu.

Merakla çantamdan bir kalem çıkardım ve tuhaf bir yapının üzerinde oturan ilginç tanrı ve köpeğini çizdim. Çizimi tamamladıktan sonra günlüğümü kapattım ve

Her şeyi kanvas çantama geri koydum. Whit hâlâ dönmemişti ve onları aramaya gitmeyi düşündüm. Hâlâ hayatta olduklarından emin olmak için.

Bu düşünce beni eğlendirmediydi.

Kaşlarımı çatarak pencereden dışarı baktım. Şehri çok gerilerde bırakmıştık, onun yerini güneşin acımasız ışınları altında parıldayan uzun altın kumlar almıştı. Tren affedilmez bir araziden geçiyordu ve geçilen her kilometrede nerede uyuyacağımızı ve nasıl yemek yiyeceğimizi merak ediyordum.

Kısıtlı imkânlar ve çabuk sinirlenen, birbirini görmeye tahammül edemeyen iki insanla annemi aramaya ne kadar dayanabileceğimizi de.

Pamuk tarlaları, köyler ve Nil Nehri'ni çevreleyen muhteşem dağlardan oluşan bir deniz penceresinin önünden geçerken iç geçirdim ve koltuğa yaslandım. Tren gümbür gümbür ilerliyor, endişelerim İskenderiye yolculuğunun her adımında beni takip ediyordu. Akdeniz'in gelini. Ama manzaranın hiçbirinden keyif almadım.

Bunun yerine, umutsuzluğa kapılmamaya çalıştım.

BEYAZ

Isadora'nın peşinden gittim, yemek vagonuna doğru aceleyle ilerlerken eteğinin savruluşunu izledim. Boş masalardan birine oturdu, ellerini masa örtüsünün üzerinde özenle kavuşturmuştu. Duruşu mükemmeldi ama mükemmel davranışların ardında saklı olabilecek sırları biliyordum.

Kaşlarımı çatarak karşısına oturdum. "Konuşmamızın vakti geldi."

"Şu anda meşgulüm," dedi soğukkanlılıkla. "Çayımı içmeye gidiyorum."

"Ne tür bir oyun oynadığınızı bilmek istiyorum." Isadora kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Oyun mu?"

"Sakın bana Inez'i Kahire'nin en kötü bölgesine kasten götürmediğini söyleme, yoksa gerçekten orada oturup onu zerre kadar umursuyormuş gibi mi yapacaksın?"

Gözlerini büyüttü. "O bir kazaydı! Size şok gibi gelebilir ama babam çeşitli iş yerlerine giderken ona eşlik etmeme izin verirdi. Bunların hepsi lüks otellerde ve görkemli konaklarda değildi. Eski hükümet binasının harap olduğunu hatırladım ve nereye gideceğime dair bir tahminde bulundum."

"Bir tahmin," dedim, öfkem tavan yapmıştı. "Bir tahmin için herkesin hayatını riske mi attın?"

"Inez'in yol sorabileceği gibi bir şey değildi," diye tersledi. "Bu çok fazla dikkat çekerekdi."

Başka bir sorgulama yolu denedim. "Baban nerede?"

Isadora sustu. Gözünü kırpmadan bakışlarımı karşıladı. Bu kız korkak değil.

"Eee?"

"Sana cevap vermiyorum."

Sinirle masaya vurdum, o da sıçradı.

Inez burada olsaydı, bunun için de özür dilememi isterdi.

"Benden gerçekten de, bu zamana kadar onunla temas kurdun mu?"

"Neden olmasın?" diye sordu. "Gerçek bu. Tanrım, sana ne oldu da herkese güvenmiyorsun, insanların en kötüsüne inanıyorsun?"

Hiç sıcak olmayan bir evde büyüdüm. On beş yaşında orduya katılmak. Çölde savaşa gönderilmek. General Gordon'u kurtarmak için çok geç kalmak ve bunu denediğim için askeri mahkemeye verilmek. Ama bunu asla yüksek sesle söyleyemezdim. Söylediğim her kelimeyi aleyhime çevirirdi.

"Neden başka bir tahminde bulunmuyorsun?"

"Sana söyledim, bilmiyorum. Bana sormayı bırak."

Onu inceledim, koltuğunun kenarındaydı ve dış görünüşüne zar zor tutunuyordu. Yanaklarında ikiz bayraklar yanıyordu ve alnında bir damar göze çarpıyordu. Onu bu hale getirmek çok kolay olurdu.

kapalı. İnsanlar savunmadayken her zaman olması gerekenden daha fazlasını ortaya koyarlar. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" Yumuşakça başladım. "Bence baban Lourdes hakkındaki gerçeği öğrendi ve onun uğraşmaya değmeyeceğine karar verdi. Sanırım bir çıkış yolu arıyor.

."

"Hayır," dedi.

"Belki de soğukkanlı biriyle kalmaktansa şansını başka bir yerde denemeyi tercih eder-"

"O cümleyi sakın bitirme," diye araya girdi, yanaklarında açan kırmızı benek benek olmuştu.

"Belki de başka bir kadın arıyordur. Daha az karmaşık, daha sadık biri. Bir kaltak değil-"

Ayağa kalktı ve elini kaldırarak dar masaya uzandı. Dondum kaldım, başladığı işi bitirmesi için onu sessizce kışkırttım. Bana vurması için ona meydan okudum.

Isadora öfkeyle nefes nefese kalmış, öfkesi solgun tenini ince bir ter tabakasıyla kaplamıştı. Bu mide bulandırıcı tabloya kilitlenmiştik, her birimiz hareket etmiyor, zar zor nefes alıyorduk.

Ne yapacağını görmek için bekledim.

Bana tokat atmasına izin verip vermeyeceğimi görmek için bekledi.

Kaşlarımı kaldırdım.

Dudakları büküldü, kolu sanki ona karşı bir savaş veriyormuş gibi titriyordu. Sonunda elini indirdi ve yerine oturdu. Isadora avuçlarını masanın üzerine koydu, gözleri bembeyaz bir öfkeyle dolup taşıyordu. "Babam annemi çok seviyor. Onu gözünün önünden ayırmaz. Ondan uzakta olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Hiç mi?" Yumuşak bir sesle sordum. "İnanması zor-"

"Asla," diye tersledi. "Birbirlerine çok bağlılar." "Peki," dedim sertçe. "O zaman neden beni takip edip

"Geçen gece bir afyon mağarasındaydım." Kendini ele vermesi için onu şaşırtmayı umarak bu cümleyi hiç yoktan ortaya attım. Inez ne düşünürse düşünsün, yaptığı her şey bana hesaplanmış gibi geliyordu.

Isadora gözlerini kırptırdı.

Gözlerimi kısarak öne doğru eğildim. "Sen de oradaydın."

Benden uzaklaştı, kollarını göğsünde kavuşturdu, topçu dumanı gibi etrafında dönen kırgın bir sessizlik havası vardı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum ama bunun bir önemi yok, değil mi? Kim olduğuma çoktan karar verdin, ne söylersem söyleyeyim."

Hayal kırıklığım büyüdü. İmparatorluk İngiltere'si için casus olarak çalışmalıydı. En değerli varlıkları olurdu.

Bana baktı, bakışları sabitti. "Bana inanıp inanmamanız umurumda değil, hakkımda kötü düşünmeniz de umurumda değil. Umursadığım tek şey Inez. Eğer çabalarımızda başarılı olursak bana ne olacağını bir düşünsene? Ailemin ikisi de hapiste, ya da daha kötüsü. Yalnız olacağım, Inez dışında ailem olmayacak. İlişkimizi asla tehlikeye atmam ve hatalar yapmış olsam da bunlar istemeden oldu." Öne doğru eğildi, mavi gözleri benimkilere kilitlendi. "Gerçekten orada oturup beni yaptıklarımın dolaylı yargılayacak mısın? Yaptığın şeyden sonra?"

Aklıma şüphe düştü. Harika içgüdülerim vardı ve bu kızda bir gariplik vardı. Ama ya onun hakkında yanılıyorsam? O zaman onu anlamak için daha fazla zamanımın olması iyi bir şeydi. "Küçük oyunlarını oynayabilirsin ama seni uyarıyorum: Inez'e herhangi bir şekilde zarar verersen hayatını cehenneme çeviririm."

"Inez zaten cehennemde," dedi ayağa kalkarak. Isadora eteğindeki kırıksıklıkları düzeltti ve çenesini yukarı kaldırarak tepindi. Birkaç dakika içinde ikinci kez hışımla yanımdan uzaklaştı. Masada oturdum, düşündüm, taşındım, onun hakkında bildiğim her şeyi ve söylediği her kelimeyi o gittikten çok sonra bir araya getirdim. Mısır, tek renkli bir bulanıklık içinde pencerenin önünden geçip gitti ama ben fark etmedim bile.

Çünkü sonunda bulmacanın görmediğim bir parçasını bir araya getirdim. Az önce ortaya çıkardığı ama istemediği bir şeyi. Inez'e söylemek için kompartımana geri dönmek istedim ama aklımın bir köşesinde şüphe vardı. Eğer yanılıyorsam, Inez

benden daha da uzaklaşacaktı. Uzlaşma umudum çok azdı ama bir şans olduğu sürece bunu tehlikeye atmayı göze alamazdım.

CAPÍTULO DIECISÉIS

Whit istasyondan bizi ve bavullarımızı bir meydana bakan, sütunları ve yüksek pencereleri olan yakışıklı bir bina olan Hotel Abbat'a götürmesi için bir araba kiraladı. Whit, valizlerimizi boşaltmamıza yardım eden şoföre ödeme yaptı ve hep birlikte rahat bir lobiye girdik; Shepheard'daki kadar büyük olmasa da, pelüş koltuklar ve birkaç çalışanın diğer yolculara yardım ettiği uzun ahşap bir tezgah vardı. Biraz daha incelediğimde, havayı hoş bir şekilde kokutan çiçeklerle dolu yemyeşil bir iç bahçe buldum. Fransızca yazılmış bir tabela konukları lüks banyolara ya da okuma odasına yönlendiriyordu. Bir sigara odası bile vardı.

İçimi bir telaş kapladı. Whit'in koluna uzandım ve tısladım, "Bunu karşılayamayız."

"Bombardımandan bu yana herkesin fiyatı düştü," diye fısıldadı Whit. "Burası rahat bir ikinci sınıf otel, İskenderiye'nin şu anki durumu göz önüne alındığında uygun olduğunu düşündüğüm tek otel."

"Şu anki durum?" Ben sordum.

"Sonra açıklarım," dedi Whit ve bizi resepsiyona götürdü.

Otel görevlisi, Karl adında genç bir Alman'dı, bize hemen bir oda ayarladı. Günlük on beş franklık sabit bir fiyatı vardı, buna konaklama ve yemek dahil ama içki hariçti. Whit'in itiraz etmesini bekliyordum ama bu konuda sessiz kaldı. Konaklama için ayırdığım paradan çok daha ucuzdu; bu büyük bir rahatlamaydı. Birinci sınıf yolculuktan kazandığım parayı

Bu süiti bir sonraki hafta için ayırtmak için geri ödeme yaptık ve neyse ki üç öğün yemek, çay ve kahve de dahil.

Whit bir karyolada uyumaktan umutsuzluğa kapılsa da bunu göstermeye cesaret edemezdi.

O ve Isadora lobinin geri kalanını keşfetmek için yürüdüler, ama ben Karl otel ve süit hakkında daha fazla bilgi paylaşıırken onunla kaldım. Bitirdiğinde, "Bir telgraf gönderebilir misiniz?" diye sordum.

Başını salladı ve benim için bir kâğıt, bir zarf ve bir kalem aldı. "İşini bitirdikten sonra telgrafhaneye göndereceğim, bir saat içinde telgraf çekilmiş olacak. Ücret on kelime başına beş kuruş. Kabul edilebilir mi? Olur mu? Güzel."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım Farida'ya hızlıca bir mesaj yazarken. Ona otelin adını ve adresimizi verdim ve kendisine yeni fotoğraflar gönderilirse lütfen haber vermesini rica ettim. Notu bir zarfa koydum ve ödemeye birlikte Karl'a uzattım.

Sonra arkadaşlarımı bulmaya gittim. Lobinin diğer konuklar tarafından kullanılmayan tarafında duruyorlardı. Onlara katıldığımda Isadora ve Whit'e "Oda kullanımımız için hazır," diye duyurdum.

Soğuk bakışlarla birbirlerine bakıyorlardı; Isadora kollarını sımsıkı kavuşturmuş, Whit ise yüzünün her çizgisi şüpheyile dolu, sert ve ciddi bir duruş sergiliyordu. İskenderiye'ye giden tren yolculuğunda yemek vagonundan döndüklerinden beri ikisi de birbiriyle konuşmamıştı. Aralarında var olan gerginlikten nefret ediyordum ve tek tesellim Whit'in kız kardeşime olan alaycı bakışıyla beni gerçekten delirtecek kadar uzun süre hayatımda olmayacak olmasıydı.

Öyle bile olsa, rendeledi.

Isadora'nın mavi gözleri benimkilere kaydı. "Sandıklarımızı getirecekler mi sence?"

Başımı salladım. "İşlem çoktan başladı."

Isadora onaylayarak, "Gezintimizden döndüğümüzde her şey yoluna girmiş olacak," dedi.

"Gezimiz mi?" Whit tekrarladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bay Hayes," dedim, gözlerinde beliren gerginliği görmezden gelerek, "bulduğunuz adresi ziyaret edeceğiz. Sakın bana unuttuğunuzu söylemeyin."

"Gitmedim," dedi Whit sert bir ifadeyle. "Ama hepimiz gidemeyiz. Bu işi tek başıma yaparsam daha hızlı olur. Daha az dikkat çekeceğimden bahsetmiyorum bile."

İtiraz etmek için ağzımı açtım.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," dedi Whit. "Amacımıza ne kadar çabuk ulaşabilirsem o kadar iyi. Peki ya annenin ortaklarından birine rastlarsak ne olur? Siz ikiniz peşimdeyken etrafta gizlice dolaşamam. O güzel cüssenizi ortadan kaldırmak neredeyse imkânsız olurdu." Mavi gözleri aşağıya doğru kayarak elbisemin vücudumun kıvrımlı hatlarını nasıl sardığını dikkatle değerlendirdi.

Whit gözlerini kaldırdığında, gözleri yanıyordu, çatırdayan ve kıvılcımlar çıkaran ikiz ateşler.

Düğün gecemizden beri bana dokunmamıştı ve ben bundan memnundum. Bir yanımda o çizgiyi aşarsa ne olacağını biliyordu: Uzaklaşmak için kendimle dişe diş bir mücadele vermem gerekecekti. Kazanacağımdan emin olmadığım bir savaş. Ve bu ayıltıcı değil miydi?

"Bir yolunu bulman gerekecek," dedim. "Çünkü seni takip etmem şartlarımdan biriydi, hatırladın mı? Yoksa bana sözlerinin boş olduğunu bir kez daha mı göstereceksin?"

Whit çenesini kilitledi.

"Bir fikrim var," dedi Isadora. "Neden ben kalıp bavullarımızı boşaltmıyorum Inez? Böylece sen de Bay Hayes'e adrese kadar eşlik edebilirsin."

"Kendi isteğinle geride mi kalacaksın?" Whit yavaşça sordu. "Ne planlıyorsun?"

"Sandıkları açarken ne gibi haince bir plan yapıyor olabilirim?" Isadora talep etti. "Çoraplarında delik açacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bagajımı açmayacaksın," dedi Whit. "Zaten kilitli."

Şakaklarımda bir baş ağrısı belirdi. Durumu olması gerekenden daha karmaşık hale getirdiğimizi düşündüm. Elimi Whit'e uzattım. "Adresi alabilir miyim lütfen?" Bu, aralarındaki tartışmayı durdurdu.

"Neden?" Whit sordu.

"Bir planım var," diye açıkladım. "Tabii ki var," dedi.

Bu sözleri mavi gözlerinde sıcak bir parıltıyla söylemişti. Dikkat etmemem gereken bir iltifattı ama otele adım attığımız andan beri üzerimde taşıdığım gerginliğin bir kısmını dağıtmıştı.

Whit kağıt parçasını bana uzattı. "Bizi aydınlatacak mısın?"

"Eğer bu fikrin ayakları yere basıyorsa, evet," dedim memnuniyetle. Arkamdan check-in kontuarına baktım ve kapıcıyla konuşmak için adımlarımı geri çektim. "Affedersin, Karl."

"Evet, Bayan Hayes," dedi. "Konaklamanızı daha konforlu hale getirmek için başka nasıl yardımcı olabilirim?"

Adrese bir göz attım. "Buraya turistik yerleri görmeye geldik tabii ki. Ve bir arkadaşım bu adresi ziyaret etmemi tavsiye etti. Yakınlarda bir kilise ya da belki bir dikilitaş var mı?" Kağıdı Karl'a uzattım.

Kaşlarını çatarak birkaç satır okudu. "Bu bölge Place des Counsels'a yakın - bombardıman kayıplarından biri. Hâlâ büyük ölçüde tahrip olmuş durumda, çok fazla moloz var, binalar paramparça olmuş, ancak bazı kısımlar onarım altında." Özür dileyerek bana baktı. "Korkarım o bölgede görülecek pek bir şey yok."

Düşünerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Annem hiçbir yere gitmeyen bir adres vermezdi. "Mutlaka bir şeyler olmalı?"

"Sadece banka," dedi. "Bir büyük mağaza ve birkaç bakkal. Hepsi bu kadar."

Tam olarak aradığım şeydi ama yüzümün bunu göstermesine izin vermedim. Bunun yerine, bariz bir hayal kırıklığıyla omuzlarımı çökerttim ve hâlâ birbirleriyle konuşmayan arkadaşlarıma döndüm.

"Adres bir banka," dedim muzaffer bir edayla. "Place des Counsels yakınlarında. Annemin para havalesi yaptırdığı yer burası."

Isadora, "Ama parayı hiç havale etmediniz," dedi. "Onu nasıl bulacağız? Her gün bankayı izleyemeyiz. İskenderiye'de o kadar uzun süre kalacak paramız yok." Whit'e sert bir bakış fırlattı.

Taş suratlı kalmaya devam etti. Onu savunmayacaktım, yine de aralarındaki sürekli tartışmanın bir faydası olmuyordu. Benim istediğim bir çözümdü. Annemi ne kadar çabuk bulursak, ona karşı bir dava oluşturmak için o kadar çok bilgi toplayabilirdik. Amcam ve Abdullah serbest kalabilir, annem işlediği suçların cezasını çeker ve tüm eserler eski eserler dairesine iade edilirdi.

Ve tüm bunların ortasında, bir şekilde onu bana babam hakkındaki gerçeği söylemeye zorlardım.

Artık onun yalanlarını nasıl tespit edeceğimi, yarı doğrularını nasıl ortaya çıkaracağımı, sahte konuşmalarını nasıl ayırtacağımı biliyordum. Annemin sırlarını ortaya çıkarma konusunda uzmanlaşıyordum. Şu anda bile kafamın içinde benden yardım isteyen sesini duyuyordum.

Nasıl onun gibi konuşacağımı biliyordum. Onun gibi nasıl konuşulacağını biliyordum. "Sanırım bir şey bulmuş olabilirim," dedim.

Yavaşça.

Beklentiyle bana bakmak için döndüler.

Tam olarak ne yapmak istediğimi anlattım. Isadora karakteristik tereddütleriyle cevap verirken, Whit yüksek sesle bunun şimdiye kadar duyduğu en kötü fikir olduğunu, kendimi çok fazla riske attığımı söyledi.

İşte tam da bu yüzden geriye kalan en iyi seçeneğin bu olduğunu biliyordum.

Söz verdiğimiz gibi, Isadora eşyalarını yerleştirmek için otelde kaldı, Whit ve ben ise bizi istediğimiz sokağa götürmesi için bir araba kiraladık, temiz hava alabilmemiz için tavanı açtı. Güneş tepemizdeydi ve ben başımdaki büyük şapka sayesinde güneşin sert ışınlarının çoğunu engellediğim için şükrediyordum. En güzel eteğimin kırıklıklarını düzelttim ve ceketimin yakasını düzelttim. Beni daha yaşlı gösterecek bir şeyi bilerek seçmiştim. Isadora saçlarımı bile daha olgun bir tarzda şekillendirmişti, düzgün ve başımın tepesinde toplanmıştı. Dudaklarıma parlak bir ruj sürmüştü ve kirpiklerimi koyulaştırmıştım.

Whit beni gördüğünde konuşma gücünü kaybetmişti. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordum ve sonunda bunun önemli olmadığına karar verdim. Koltuğa yaslandım ve sokaktaki diğer arabaların yoldaki enkazı aşmaya çalışmasını boş boş izledim. İngiliz bombardımanının harabeye çevirdiği ve tamamen yıkıma uğrattığı bir zamanların büyük şehir meydanından geçiyorduk.

"Daha önce nasıl görüldüğünü merak ediyorum," diye mırıldandım.

Whit enkaz yığını ve telgraf tellerinin birbirine karıştığı bir ucu işaret etti. "Burası bir zamanlar Hotel d'Europe'du, kalma zevkine eriştiğim en güzel yerlerden biriydi."

"Ne zaman buradaydın?"

"Mısır'a ilk geldiğimde buradan geçmiştim," dedi eliyle başka bir yeri işaret ederek. "Burası Fransız ve İngiliz konsolosluydu; orada girişin bir kısmının hâlâ ayakta olduğunu ve duvarların bir kısmını görebilirsiniz. Ama içerisi tamamen yıkılmıştı."

"Bu garip olmalı," diye yorumladım. "Hafızanızda daha görkemli bir şekilde var olan şehri bu şekilde görmek."

"Öyle," dedi, "ama İskenderiye'ye derinden bağlı olanlar için daha da garip. Yıkıcı olmuş olmalı. İnsanlar güzel şeylere karşı çok dikkatsiz olabiliyor: hayatlar, hayvanlar, sanat. Hiçbir şey ellerimizden kurtulamaz."

"Sonunda kaç kişi öldü?"

"Binlerce," dedi Whit acımasızca. "İngilizler Mısırlılardan çok daha az kayıp verdi."

Karşılıklı oturuyorduk, onun uzun bacakları karşı sıraya uzanıyordu. Evli olmasaydık bu tür bir yakınlığa asla izin verilmezdi. Sadece yirmi dört saatten daha kısa bir süredir tadını çıkardığım bir durum. Hayatın bir anda nasıl değişebildiği beni hayrete düşürüyordu. Onun savaştan bahsettiğini duymak bana her zaman çocukluğu ile erkekliği arasında tanık olduğu her şeyi düşündürürdü. Onun bu yönünü bilmek istiyordum ve merakım bir düzine soruyla alevlendi.

Ama kendimi sessiz kalmaya zorladım. Ne kadar çok konuşursak, çekip gitmek o kadar zor olacaktı.

Ve yapacağıma hiç şüphe yoktu.

"Beni affetmeni beklemiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

İrkildim ama dikkatimi plazanın paramparça olmuş kalıntılarına verdim. Düşüncelerimi bu kadar kesin bir şekilde tahmin edebilmesinden nefret ediyordum. Özellikle de ne düşündüğünü asla bilemediğim için nefret ediyordum.

"Ya da söyleyeceğim herhangi bir şeye inanmak için," diye devam etti. "Ama aramızdakileri düzeltmek için bir planım var."

Bundan hiç şüphem yoktu. Suçluluk duygusu her hareketini yönetecekti ve bundan kurtulmak için kendi kanını kurutacağından emindim. Kendi vicdanını rahatlatmak dışında beni umursamıyordu. Ve beni aramızda dostluktan daha fazlası olduğuna inandırmıştı. Onun planına kanmakla aptallık etmişim ama küçük bir parçam onun duygularının da benimkiler kadar derin olduğunu duymak için can atıyordu.

Ama aşktan hiç bahsetmedi. Sadece dostluktan.

"Senin ve benim için umduğun şey nedir?" Sessizce sordum. "Tüm bunlar geride kaldığında?"

Whit vereceği cevabı düşünerek beni izledi. Konuştuğunda dikkatliydi. "Hiçbir beklentim yok. Umudum yok."

Ben de aynen öyle düşünmüştüm.

Koltuğumun kenarına yapıştım ve yavaşça nefes aldım. Sözlerinin beni hâlâ nasıl incitebildiği beni şaşırtmıştı. Bir parçam hâlâ onun benim için, kalbi için, bizim için savaşıacağına inanmak istiyordu. Beni sevdiğine, aramızdaki şeyin gerçek olduğuna.

Tanrım, hayal görüyordum.

Şoför bizi ustalıkla Fransızca yazılı başka bir caddeye götürdü. Bu sokak bombardımandan kurtulmuştu, iki katlı binalar yolu kaplıyordu, üst katlarda evler, alt katlarda işyerleri vardı. Bir kuaförün, iki marketin yanından geçtik ve sonra şoför ıslık çalarak dizginleri çekti. Sol tarafımızı işaret ederek bankaya vardığımızı gösterdi.

Whit önce atladı, sonra da inmeme yardım etti.

"Unutma," dedim. "Sen benim kişisel korumamsın. Konuşma."

Öne doğru eğildi, gözleri kısıldı. "Bana ne yapacağımı söyleme. Eğer biri sana silah doğrultursa, bu konuda söyleyecek sözlerim olacak."

"Böyle bir şey olmayacak," dedim. "Olabilecek tek şey bankadan çıkarılmamız."

"Evet," diye mırıldandı. "Lanet mavi ceketliler tarafından." "Ne?"

"İngilizlerin bombalamadan sonra düzeni sağlamak için kurduğu mahkemenin bir parçası," dedi. "Şimdi Olivera, mümkün olduğunca az konuşmayı unutma. Kendini açıklamana ya da kimsenin istemediği gereksiz ayrıntılara girmene gerek yok. Sadece söylemeye geldiğin şeyi söyle. Hepsi bu kadar."

"Evet, hatırlayacağım," dedim, sinirlerim karnımın derinliklerinde uçuşuyordu. Sanki bir kelebek sürüsü vücudumu istila etmiş gibi hissediyordum. "Başka bir şey var mı?"

"Göz temasını koruyun," diye devam etti. "Ona önemli biri olduğunuzu söylemeden önemli biri olduğunuzu hissettirin. Sırtınızı dik tutun, kıpırdamayın ve kendinizden emin olun. Ve bir şey daha."

"Evet?"

Gülümsedi. "Konuşmamı istemediğini sanıyordum."

Yapabilseydim, bankanın ön merdivenlerinde ona vururdum. "Çok sinir bozucusun," dedim ön kapıya dönerek. İçeri girdiğimizde bizi ahşap masalar ve alçak sandalyelerle dolu büyük, dikdörtgen bir oda karşıladı. Girişte birkaç işçi duruyordu. Bazıları özel dikim takım elbiseler ve ütülenmiş gömlekler giymiş, ayakkabıları pırıl pırıl parlayarak öne doğru yürüdüler. İtalyanca ve Fransızca karışımı bir dil konuşuyorlardı. Ben ikisini de bilmiyordum ama içlerinden biri beceriksizce İngilizce konuşmaya başladı.

"Evet," dedim içgüdüsel olarak. "Yardıminızı çok isterim."

Çeşitli ofislere açılan dar bir koridorda kendisini takip etmemizi işaret etti. Whit sessiz ve korkunç bir gölgeydi. Biz yanlarından geçerken görevlilerin çoğu bize belirgin bir tedirginlikle baktı. Omzumun üzerinden hızlı bir bakışla Whit'in kaşlarını çattığını gördüm.

"Terbiyeli ol," diye fısıldadım.

"Ben Romero," dedi banka çalışanı. "İskenderiye'ye ilk ziyaretiniz mi?"

Başımı sallamadan önce kendimi tuttum. "Hayır. Buraya çok geldim. Tüm manzaraları görmeyi seviyorum."

Kara kaşları saç çizgisine ulaştı. "Görülecek yerler mi? Çoğu gezgin Yukarı Mısır'da bulunan piramitleri ya da tapınakları tercih ederek şehri tamamen es geçer. Elimizde sadece bir harabe alanı var."

Şaşkınlığım belli olmuş olmalı ki devam etti.

"Yunanlılar ve Romalılar zamanından bu yana şehir küçüldü ve geriye devrilmiş sütunlar ve kimsenin kazmadığı engebeli araziler kaldı. Bu çok üzücü, eminim şehir sınırlarının ötesinde keşfedilecek çok şey vardır."

"Belki de bu sadece bir zaman meselesidir," dedim.

Romero kalın ahşap bir kapının önünde durdu ve kapıyı açtıktan sonra içeri girmemizi işaret etti. Duvarlar girdapları ve telkari işlemeleri tasvir eden sessiz bir duvar kağıdıyla kaplıydı ve deri bir kanepede rahat bir oturma imkanı sunuyordu. Karşısında, ayaklarının etrafında süslü oymalar olan sağlam bir antika masa duruyordu.

"Çay ister misiniz? Kahve?" Romero sordu.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim," dedim. "Gerçekten acelem var."

Başını sallayarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "O halde size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey, burada bir hesabım var," diye başladım, "ve adresimi bir önceki listeden güncellemek istiyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Bizde bir hesabınız mı var?"

Başımı salladım, göz temasını ve tatlı bir gülümsemeyi sürdürdüm. "Bu doğru."

Romero'nun şaşkınlığı devam ediyordu. "Adın ne senin?"

"Ben Lourdes," dedim, soyadımı söylemeden önce duraksadım. Ya annem soyadımı kullanmamış olsaydı? Ya onun yerine kızlık soyadını kullansaydı? Ya da Bay Fincastle'ın adını kullansaydı? Kendisi için hangi takma adı seçmiş olabileceğini çılgınca düşündüm. Kendi şartlarında ve kendi istediği bir hayatı yaşıyordu. Kendine ne isim vermiş olabilirdi?

Yüzümdeki gülümsemeyi sanki yapışkanla sabitlerken şakaklarımda boncuk boncuk terler oluştu.

"Lourdes..." Romero beklenti içinde bekledi.

Whit kanepenin arkasında duruyordu çünkü yanıma oturması uygun olmazdı. Bana yardım edemediği için yaşadığı hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

"Ah, yeni evlendim ve size yanlış isim vermek üzereydim," dedim mahcup bir kahkaha atarak. "Adım Fincastle."

Romero'nun şaşkınlığı geçti. "Bu isim tanıdık geliyor. Lütfen beni bağışlayın; bankada sadece birkaç aydır çalışıyorum. Dosyanızı getirirken biraz bekleyin." Kapıyı hızla arkasından kapatarak çıktı.

Gardımı düşürmek istemeyerek dümdüz önüme baktım. "Sence bana inandı mı?" Fısıldadım.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Whit. "Yine de harika bir performanstı."

"Eskiden babamla birlikte oyunlarda rol alırdık," dedim.

"Çalışmanın karşılığını aldım." Durakladı. "Fincastle'ı seçmenize ne sebep oldu?"

Kuru dudaklarımı yaladım. "Annem kızlık soyadını kullansaydı, amcamın onu kolayca bulabileceği aklıma geldi. Güzel otellerde ve pahalı restoranlarda bu ismi sorardı. Ama sevgilisinin kim olduğunu bilmediği için Fincastle'ın güvenli bir tahmin olduğunu düşündüm."

"Harika," dedi.

Göğsüme yayılan bir kızarıklık kalbimin çarpmasına neden oldu. "Tutuklanacak mıyız?"

Whit cevap veremeden kapı açıldı ve Romero elinde ince deri bir çantayla içeri girdi. Masasındaki koltuğuna geri döndü. "Bize hangi adresi bırakmak istersiniz, Bayan Fincastle?"

"Şey," dedim, utanç verici bir kahkaha daha attım. "Aslında sorunun bir parçası da bu. Ben çok aptalım! Gördüğünüz gibi, çeşitli mülklerim var ve korkarım bu hesabı açtığımda hangisini kullandığımı hatırlamıyorum. Bana hatırlatabilirseniz, dosyayı güncellemem gerekip gerekmediğini teyit edebilirim. Doğru dosyaya sahip olmanız mümkün. Sadece herhangi bir hata olmadığından emin olmak istiyorum, hepsi bu."

"Anlıyorum," dedi Romero, kara kaşlarının arasında belli belirsiz bir kaş çatma çizgisi belirmişti. "Neden bana istediğiniz adresi vermiyorsunuz, ben de buradan çapraz referans vereyim?" Belli belirsiz gülümseyerek deri çantaya vurdu. "Sanırım bu daha kolay olur."

"Hayır," dedim sinirlenerek, "sanırım benim yöntemim daha kolay olur."

Lütfen adresi benimle paylaşın-"

Whit boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı. Sesimi yükselttiğimi fark etmemiştim.

"Pekala," dedi Romero, gülümsemesi solmuş, kaş çatma çizgisi daha belirgin hale gelmişti. "Katılmıyorum. Adres?" Ceketinin cebinden bir kalem çıkardı.

İyice düşünerek kendimi havalandırdım. "Sanırım sahildekini kullanmış olabilirim?"

Romero'nun gözleri aşağı doğru kaydı. Dudaklarının kenarları seğirdi. "Bu o değil. Madem sorun yaşıyorsunuz, neden kocanızla birlikte dönmüyorsunuz? Zaten o olmadan dosyanızda herhangi bir güncelleme yapamam. Ama yine de yeni adresinizi bana bırakırsanız, uygunsuz bir şey olmadığından emin olmak için onunla memnuniyetle yazışırım."

Lanet olsun. "Neden uygunsuz bir şey olsun ki?"

"Neden, bilmiyorum Bayan Fincastle," dedi Romero yumuşak bir sesle. "Ben sadece her türlü dolandırıcılığa karşı belirli sistemlerimiz olduğunu bilmenizi istiyorum. Ve yabancı bir banka olduğumuz için yabancı kurallar geçerli ve işin aslı, bunlardan biri de kocanızın herhangi bir hesap değişikliği için hazır bulunması. Adres gibi basit değişikliklerde bile. İsterseniz, yaşadığınız sorunu görüşmek üzere müdürümü çağırabilirim."

"Herhangi bir sorun yaşamıyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

Romero dosyayı tutarak ayağa kalktı. "Yine de, gereksiz stres ya da karışıklığa neden olmak istemediğim için onun da hazır bulunması beni daha rahat hissettirecektir."

Bunlar söylediği son sözlerdi. Whit kanepeden kalktı ve Romero'yu yakaladı. Zemini süsleyen pelüş antika halının üzerine ağır bir gümbürtüyle indiler, Whit yanağına vurmadan önce Romero boğuk bir çığlık attı. Baygınlık geçiren bankacının yüzü gevşedi. Whit Romero'yu kanepeye yatırıp uyuyormuş gibi görünmesini sağlarken deri çanta yere düştü.

"Acele et ve adresi bul," diye tısladı Whit.

Dosyayı elime aldım ve açtım.

Sayfalar boştu.

BEYAZ

Inez görebilmem için dosyayı çevirdi. Her bir sayfada herhangi bir yazı yoktu. Bana doğru yürüdü ve yere düşmüş banka çalışanına baktı.

"Lanet olsun bana," dedim.

"Şimdi ne olacak?" Inez sordu. "Diğer çalışanlar Romero'nun baygın halini fark edeceklerdir."

"Uyuyor gibi görünüyor."

Romero'nun yüzünü işaret etti. "Ağzının köşesinden kan geliyor. Yere damlıyor."

Gözlerimi kıstım. Öyleydi. Gömleğinin eteğini kullanarak yüzünü temizledim. Şimdi uyuyor gibi görünüyordu. Yeni bir plan düşünmek için sadece birkaç dakikamız vardı.

"Whit," dedi Inez, ses tonu merak uyandırıcıydı.

"Düşünüyorum," dedim ellerim kalçalarımda.

"Hayır, biliyorum," dedi, sesi nefes nefese çıkmıştı. "Halı neden parlıyor?"

Telaşla yere baktım. Dokuma lif botlarımızın altında kayıyor, rengi koyulaşıyor, açıkça sihirle dokunuyordu. "Çekilin."

"Çok isterdim ama yapamam," dedi Inez. Bacağını kaldırdı ve halı ayakkabısının tabanına yapışarak yukarı çıktı. "Bir tür yapıştırıcıya dönüştü. Sıkıştım."

Botlarım da büyükçe halının üzerine yapışmıştı. "Üzerinde eski bir büyü var," diye tısladım. "Başka bir şeyin ona dokunmasına izin verme. Elbisenin eteklerine dikkat et."

Inez eğilip kumaşı topladı ve bacaklarının büyük bir kısmını gösterecek şekilde düğümledi. Gözlerimi kaçırdım, sinirlenmişim. Sıkışmıştık ve makul bir süre içinde ortaya çıkmazsa birileri Romero'yu aramaya gelecekti.

Inez ayaklarını sürüyerek kollarını sallamaya çalıştı ama bu sadece halının bir santim ileri kaymasına neden oldu. Bana baktı, yüz hatlarına kızgınlık damgasını vurmuştu. "Orada öylece durma! Buradan çıkmamız gerek."

"Belli ki."

Tekrar hareket etmeyi denedi, halıyı birkaç santim çekerek dengemi bozmayı başardı. Kollarımı savurdum ve kendimi düşmekten kurtardım. "Olivera, dur. Birlikte çalışmalıyız."

Inez bana ters ters baktı.

"Güven bana-"

"Sana güvenmek mi?" Inez alay etti. "Geçmişimizi düşün."

"Bugünümüzü düşünün," diye karşılık verdim, cehennem halısını işaret ederek.

Dudağını ısırdı, gözleri içimi parçalayan gergin ve çiğ bir kafa karışıklığıyla doluydu. Bizi bu çıkmazdan kurtaracaktım ama o bunu bilmiyordu. Ona yaptıklarımın sonra bunu bilemezdi. Birden hayal kırıklığıyla uluyacak gibi hissettim. Kendime, içinde bulunduğumuz bu saçma duruma. Yıllar süren eğitimim, toplayabildiğim her türlü sakinlik parçasına tutunmamı sağladı. Derin bir nefes aldım. "Bunun yapmak isteyeceğin en son şey olduğunu biliyorum," dedim. "Ama eğer bu durumdan kurtulacaksak, yapmamız gereken-"

"Ne yapacağız?" diye sordu çok iyi tanıdığım bir sesle. Ses tonunu ılımlı tutmaya çalışıyordu ama bağırmayı tercih ettiğini biliyordum.

Hislerimiz karşılıklıydı. "Halıyı kesmek için bıçağımı kullanamam, sadece liflere yapışır," dedim. "Çok dikkatli bir şekilde ayakkabılarını çıkarıp üzerinde durabilir misin?"

"Ama o zaman çoraplarımın içinde olurum," diye itiraz etti. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Hayır." İçini çekti ve sonra öne doğru eğildi, parmakları botlarının bağını çözmek için hızla çalıştı. Sonra yavaşça ayakkabılarından sıyrıldı ve yavaşça üstlerine bastı. Çorapları ona karşı çalışıyordu ve deri üzerinde kaymaya devam etti.

"Atlayabilir misin?"

Inez halının kenarına baktı. Büyük bir dokuma canavarıydı ve köşeden muhtemelen bir metre uzaktaydı. "Belki?"

"Bekle," dedim, şimdiden onun ellerinin ve dizlerinin üzerine düştüğünü hayal ediyordum. "Onun yerine kollarıma atla."

Gerildi, yüzünün çizgileri güvensizlikle doluydu. Artık onu güvende tutabileceğime inanmıyordu. Ya da belki de onu kucağıma alma düşüncesi o kadar iticiydi ki halıya yapışıp kalmayı tercih etti.

Her iki şekilde de, acıttı. İtiraf etmek istediğimden daha fazla.

"Seni kanepeye fırlatacağım," dedim sessizce. "Oradan yukarı tırmanabilir ve halıyı tamamen ortadan kaldırabilirsin."

"Buna bayılıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Yaptığın şeyden sonra kahraman gibi davranmak."

"Ben bir kahraman değilim," dedim. "Kahraman olduğumu hiç söylemedim."

Şüphesiz benimle tartışmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Atla. Söz veriyorum seni yakalayacağım."

Inez bana hiçbir uyarıda bulunmadı ama ben yine de onun için hazırdım. Kendini ileri doğru fırlattı ve ben onu belinden yakaladım, yukarı kaldırdım, onu kucaklayabilmek için ters çevirdim.

Çenesini yukarı doğru eğdi, sürekli değişen gözleri benimkilerle buluştu. Uzun bir süre birbirimize baktık, onun ifadesi temkinliydi, benimki muhtemelen daha da temkinliydi. Sonra dizlerimi hafifçe büktüm ve onu kanepeye fırlattım. Bir, iki kez zıpladı ve şaşkın bir kahkaha attı.

"Gracias," dedi nefes nefese.

"Ne zaman istersen," diye mırıldandım, yıpranmış botlarımın bağcıklarını çekiştirirken. Onları geride bırakmaktan nefret ediyordum, en sevdiğim çift onlardı. Ayakkabılarımı çıkardım ve sıçrayarak Romero'nun yanındaki ahşap zemine bir gümbürtüyle indim.

"Sence büyüü ne harekete geçirdi?" Inez sordu.

Bir an düşündüm. "Kan olabilir mi?" Yüzeyi lekeleyen birkaç damlayı işaret ettim. "Aslında halıyı hırsızlar için caydırıcı bir unsur olarak kullanmak akıllıca. Eminim ev sahibi böyle sıradan nesnelerden birkaç tane bulmuş ve tüm odalara yerleştirmiştir."

Inez etrafında dönerek etrafa saçılmış çeşitli bibloları baktı. Tablolar, tüy kalemler, resim çerçeveleri, kâğıt yığınları vardı. Her şey büyüü olabilir.

"Şimdi ne olacak?" Romero'yu işaret ederek sordum.

"Bayıldığını söyleyebilirim," dedi Inez aniden. "Ve diğerlerini çağırır mısın? Belki biri yardım için koşabilir?"

"Ya da işimizi bitirmiş gibi gidebiliriz," dedim.

"Adresi almadan gitmiyorum," dedi hiddetle, simya gözleri altın renginde yanıyordu. "Ben buraya olabildiğince çok insan getirirken, sen de diğer ofislere gizlice gir ve annemin dosyasını bul." Yakamı kavradı. "Por favor, Whit."

Sanki bu noktada onu herhangi bir şeyden mahrum etmeye hakkım varmış gibi. "Oyunculuk yeteneklerini kullansan iyi olur, Olivera." Çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi.

Inez dünyaya karşı.

"Bayıldığını ve aşağı inerken başını çarptığını söyleyin. Bu en azından büyüünün neden aktif hale gelmiş olabileceğini ve neden ayakkabı giymediğimizi açıklamaya yardımcı olacaktır."

Inez başını sallayarak kapıya doğru ilerledi. Hafifçe elini kapı koluna koydu. "Hazır mısınız?"

"Hazır."

Sonra saçlarını çekiştirerek birkaç telin kaçmasını sağladı ve yüz ifadesi dehşet dolu bir ifadeye dönüştü. Kapıyı açtı ve avazı çıktığı kadar "Yardım edin!" diye bağırdı.

★ ★ ★

Karım nasıl dramatik olunacağını bilirdi. Onun ağladığını ve koridorun sonuna kadar devam ettiğini duyabiliyordum. Sonunda tüm dosyaların saklı olduğu dolapları bulmuştum ve onları tek tek inceliyordum. Bankanın çok fazla müşterisi yoktu ama ben bile bazı sosyete isimlerini tanıyordum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Döndüğümde banka çalışanlarından birinin kapının önünde durduğunu gördüm.

"Bir adres arıyorum," dedim neredeyse özür dileyerek. Bu odada defterler, makbuz ve kâğıt yığınları, kırtasiye malzemeleri ve bir gümüşle kaplı tam bir masa vardı.

şamdan, bu iyi olur. Gerekmedikçe bıçağımı kullanmak istemedim.

İçeri adımını attı, öfkesi alnına kazınmıştı.

"Neredeyse bitirdim," dedim kibarca. "Eğer sadece-" Şamdanı kafasına fırlattım. Adam yere yığıldı, ağzı açık kalmıştı. Dosyaları karıştırmak için arkamı döndüm ve sonunda aradığım dosyayı buldum.

Lourdes Fincastle.

Biri ona sahnede iş teklif etmeden önce tiyatrocü karımı almanın zamanı geldi.

★ ★ ★

Bir taksiye ihtiyaç duyulduğunda neden hiç taksi bulunmuyordu? Sokakta bir aşağı bir yukarı baktım, Inez yanımda nefes nefese kalmıştı. Hakkını vermeliydim; ağlamış, bayılmış gibi yapmış, sonra da üzerine tuz kokusu sürülmesine izin vermişti. Gerçekten de bir banka çalışanı doktorun yanına koşmuş, bir diğeri de bize yeni ayakkabılar almaya gitmişti. Onlar dönene kadar biz çoktan gitmiş olacaktık.

Tedirgin bir şekilde bankaya baktım. Arka ofisteki ikinci baygın adamı fark ettiklerinde birileri koşarak dışarı çıkacaktı. Ona beni takip etmesini işaret ettim.

"Aldın mı?" Inez nefes nefese fısıldadı. "Adresi mi?"

"Tabii ki," dedim ve alkışladığında yüzümü buruşturdum. Kimse karımdan daha yüksek sesle bağıramazdı. "Şimdi tek ihtiyacımız olan bizi otele geri götürecektir biri."

"Çok uzak değil," dedi Inez. "Neden yürümeye devam etmiyoruz?" "Çoraplarını mahvedeceksin," diye uyardım.

"Yol çok uzun.

tozlu."

"Umurumda değil," dedi. "Bir adresimiz var. Biri bana çamur atsa bile şikayet etmem."

"Sana kim çamur atabilir ki?" Ona bir bakış fırlatarak sordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Başka bir şey mi demek istiyorsun?" Eğlenerek sordum. Hiç düşünmeden öne uzandım ve bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdım.

Kızardı ama gözlerini benden kaçırmadı. "Sana kızgın kalmak neden bu kadar zor?"

Gerginlik omuzlarıma sertçe bastırdı. "Bunu kız kardeşimi kurtarmak için yaptığım için mi?"

"Bu senin cazibenin bir parçası olmalı," dedi. "Korkunç bir şey yapabilmek ve bundan paçayı sıyrabilmek."

"Yaptığım yanıma kâr mı kaldı?" Nefesim kesilerek sordum.

Inez ceketinin kolunun kenarını karıştırdı. "Hiçbir zaman çok uzun süre kızgın kalan biri olmadım. Eninde sonunda öfkem, karşımdaki kişiden duyduğum derin hoşnutsuzluğa dönüşür. Öfkeli olmak çok yorucu ve özellikle siz bunu hiç kolaylaştırmıyorsunuz. Sen çok..." Burnunu buruşturdu. "Sevilebilir, sanırım. Bir köpek yavrusu gibi."

"Teşekkürler mi?"

"Yaramaz, sinsî, eğitimsiz bir köpek yavrusu gibi," diye düzeltti. "Ama mesele şu Whit. Sana kızgın olmayabilirim ama seni affetmedim. Affedebileceğimi de sanmıyorum. Bu beni çok incitti. Çünkü seni gerçekten sevmiştim."

Sadece bir arkadaşımı ya da eşimi kaybetmemiştim. Inez'in sevgisini de kaybetmiştim. Sahip olduğumu bilmediğim bir şeyi. Bu gerçeği zihnimden kazıyabilmeyi dileyerek gözlerimi kapadım, çünkü beni parçalıyordu. Gözlerimi yavaşça açtığımda mükemmel ağzında küçük bir gülümseme gördüm. Küçük ama cesur ve hüzünlü. Bunu ona ben yapmışım.

"Anlıyorum," diye fısıldadım.

Inez parmakları titreyerek bir bukleyi daha kulağının arkasına sıkıştırdı. "Suçluluk duygusuyla hareket ettiğini biliyorum ve bir parçanın arkadaşlığımızı kaybettiğimiz için yas tutması gerektiğine inanıyorum. Asla eskisi gibi olmayacak ve aslında bir daha da olmayacak. Ne kadar iyi anlaşırsak anlaşalım, ne kadar iyi bir takım olursak olalım. Tüm bunlar

önemli değil. Bunlar yüzeysel şeyler. Çünkü yeni gerçekliğimiz şu: beni gerçekten kaybettin." Bana ciddiyetle baktı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Garip bir şekilde başım dönüyordu. Sanki yeterince hava alamıyordum. "İstiyorum."

Inez başını salladı, yüzü solgundu. "Ve gerçek şu ki, belki de beni kaybetmek senin için önemli değildir. Çabucak iyileşecek, iz bile bırakmayacak sığ bir yara olabilir." Nefes aldı. "Ama kalbimdeki delik asla iyileşmeyecek."

"Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

Dudaklarını yaladı ve ben de bakmamak için kendimi zor tuttum. "Çünkü birlikte çalışmamıza, arkadaş gibi davranmamıza rağmen değiliz. Ve kendime olan saygımın seni tekrar içeri almaktan daha fazla olduğunu bilmeni istedim."

"Inez-" Sözümlü yarıda kestim, midem bulanıyordu. Sokağın karşı tarafında bir figür yürüyordu. Parlak bir elbise giymiş, genç kızlara özgü bir tavırla şemsiyesini sallıyordu. Inez görüş alanımı takip etti ve bağırmasına fırsat vermeden elimle ağzını kapattım.

İkimiz de Lourdes'in caddeyi geçip doğrudan bankaya yönelmesini izledik.

Tam içeri girecekti ki biri üç tonlu keskin bir ıslık çaldı.

Lourdes donakaldı, bir ayağı ön basamağın üzerinde duruyordu. Yavaşça döndü ve tek bir akıcı hareketle şemsiyesini açtı. Sokağın karşısına geçip köşede kaybolmadan önce iki tarafa da baktı.

Birisi onu uyarmıştı.

CAPÍTULO DIECISIETE

"Sana söylüyorum," diye homurdandı Whit. "Isadora buradaydı! Bizi takip etti ve anneni uyardı."

Onun yer yiyen adımlarını oflaya puflaya takip ettim. Otele dönmek için hâlâ bir araba bulamamıştık ama Whit hızlı yürüyüşüyle bizi birkaç dakika içinde oraya götüreceği için bunun pek önemi yoktu.

"Saçmalıyorsun," dedim derin nefesler arasında. "Peşimizden gelmesi için başka bir araba bulması ve parasını ödemesi gerekirdi, ama hangi parayla? Babası ona hiç para vermedi."

"Ona göre," diye alay etti Whit. "Kaynağı dikkate al, Olivera."

Dirseğinin kıvrımından tuttum. Artık yeterdi. Sertçe çektim ve durdum, onu etrafında döndürdüm. O hiç terlememişti, nefes alış veriş i düzgün ve sabitti, oysa eminim benim yüzüm damlayan terle parlıyordu.

"Bizi takip ediyor olsaydı fark ederdin," dedim. Ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım. "Ve diyelim ki yürüyerek gitti, unutma - şehri iyi bilmiyor."

"Yine ona göre." Sivri bir bakışla beni hizaya getirdi. "Annesi yılın yarısında burada yaşadı. Bölgeyi bilmiyor olabilir mi?"

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde nefes verdim. "Kadınlar erkekler gibi şehirleri keşfetme özgürlüğüne sahip değil."

Whit kolunu nazikçe çekti ve otele doğru hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Bu noktada sadece bir blok ötedeydik, eğer

Hafızam bana hizmet etti. "Yani tam olarak ne düşünüyorsun? Anneme rapor vermek için bizimle birlikte olduğunu mu?"

Whit, "Annene rapor veriyor olabilir, evet," dedi. "Onu arayışımızı sabote etmeye çalışıyor olabilir."

"Ama çok yardımcı oldu," diye itiraz ettim. "Bana saldırmak üzere olan adamı nasıl vurduğunu da hatırlayın."

Whit'in buna verecek bir cevabı yoktu.

Sırtını dürttüm. "Beni dinleyin, Bay Hayes-"

"Bana öyle demeyi kes," dedi yorgun bir sesle. "Bunu senden duymaya dayanamıyorum." Omuzlarının genişliğine göz kırptım. Kasvetli tonu beni hazırlıksız yakalamıştı. Bir caddeyi geçtik ve otelimiz göründü. Konuklar ön tarafta, atların ve eşeklerin çektiği arabaların etrafından dolaşıyordu.

"Sadece kız kardeşimle didişmeyi bırakmanı ve ona olabildiğince güvenmeni istediğimi söylemek istiyorum, çünkü bunun alternatifi benim için çok stresli."

"Az önce tanık olduğumuz şey konusunda benimle aynı fikirde misiniz?"

Annen o bankaya girmemesi konusunda uyarılmıştı."

"Biliyorum," dedim usulca. "Ama düşünmüyor musun-"

"Ziyaret edeceğimizi sadece kız kardeşinin bildiği bir yerde annenin uyarılmış olması sence de garip değil mi?"

"Otel görevlisi de biliyordu," diye belirttim.

Whit omzunun üzerinden bana hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Yani annen otelimizi mi izletiyor? Buna daha yeni karar verdik. Nereden bilebilirdi ki?"

"Bunun pek olası olmadığını kabul ediyorum," dedim. "Ama ya daha makul bir seçenek varsa? Sürekli unuttuğumuz biri?"

Whit sessizdi, hâlâ hızla ilerliyordu. Ayak uydurmak için mücadele ederken eteğim arkamda sürükleniyordu.

Whit sonunda, "Fincastle'dan bahsediyorsun," dedi. "Kesinlikle."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Kabul et," dedim. "Benim fikrim senin zorlama fikrinden daha olası."

"Olivera," dedi Whit. "Otele varmak üzereyiz. Eğer odadaysa, bavulları da açmışsa, o zaman sana hak verebilirim. Belki de bankanın önünde Lourdes'i uyaran Fincastle'dı. Ama sana söylüyorum, Isadora orada olmayacak. Şu anda bile bizi durdurmak için yarıştığına dair sağlığım üzerine bahse girerim."

Hiç kimsenin bu kadar yanılmış olmasını istememiştim. "Eğer bu doğruysa, sanırım acele etsek iyi olacak."

Birlikte otelin içine daldık ve lobide dolaşan birkaç kişiyi ürküttük. Whit merdivenleri daha hızlı çıkıyordu, korseme lanet olsun, ama yatak odamızın kapısının önüne geldiğinde ona yetişmeyi başardım. Bana acımasızca baktı. "Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Başımı salladım, zor nefes alıyordum. Bir sokak çocuğuna benzediğimden emindim.

Kapıyı açtı.

İçeride Isadora neredeyse boş bir sandığın üzerine eğilmişti. Elbiselerimden birini çıkardı ve kırıksıklıklarını silkelemeye başladı. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, giysileri temiz ve tozsuzdu. Kız kardeşim bize baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Lanet çay fincanı yine taşıtı," dedi Isadora. "Suyun bir kısmını temizlemek zorunda kaldım, ama yine çantanızı ıslatmadan önce değil, Bay Hayes."

"Olamaz," dedim. "Aramasını kaçırdığım için nefret ediyorum. Tekrar. Ya bir şey olduysa?"

"Şey, benimle konuşmak istemediği için cevap veremedim," dedi Isadora. "Ama sesi gerçek bir baskıdan çok sinirli geliyordu. Sürekli arayıp durdu... Tek gerçek tehlike bu sırada halının sırlıslıklam olmasıydı."

Whit ona ters ters baktı. "Ve sırt çantam. Yatağın üzerinde bırakmıştım."

Isadora başını öne eğdi. "Yanılıyorsunuz. Yerdeydi, komodinin hemen yanındaydı." Şimdi boş olan çay fincanının durduğu komodini işaret etti. "Korkarım su tam üzerine damladı."

Sonra bana döndü ve "Eee?" diye sordu. Nasıl geçti?" diye sordu.

★ ★ ★

Whit'in hakkını yemeyelim, bankadaki maceramızı anlatırken onu annemizi içeri girmemesi için uyarmakla suçlamadı.

"Adresi aldığımıza göre şimdi ne olacak?" Isadora sordu.

"Doğrudan oraya gidiyoruz," dedim. "Mümkünse şimdi. Birisi Mamá'yı daha önce varlığımızdan haberdar ettiği için, bu adrese sığınabilir, kendini saklayabilir ve güvende olduğunu düşünebilir."

"O halde onunla yüzleşmeliyiz," dedi Isadora, yüzü solgun ve perişan bir halde. "Bugün."

"Tekrar ortadan kaybolmadan önce," dedi Whit.

Bu jestin ona cesaret ve rahatlık verebileceğini umarak elini uzattım.

Gezinti için giyindik; Isadora benden daha koyu renkli bir elbise ödünç aldı ve ben de dul kılığıma girdim. Whit gri bir gömlek giymişti, lekeli rengi bana karakalem kalemlemlerinden birini hatırlatıyordu. Karnım guruladı ve en son yemek yememin üzerinden saatler geçtiğini fark ettim. Lobiden çıkarken özlemle otelin yemek salonunun girişine doğru baktım. Ama zaman yoktu, annemin bir yerde uzun süre kalmayacağını hissediyordum.

Whit bir araba kiraladı ve üçümüz arabaya bindik, Isadora ve ben bir tarafa, o diğer tarafa sıkıştık. Omuzlarımda bir baskı oluştu ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Annemi en son gördüğümde küçük bir teknenin içindeydi ve saklaması için ona şahsen verdiğim tüm eserlerle birlikte Philae'den uzaklaşıyordu.

Eğer onları sakladığı yeri bulamazsak, aynı eserler Mısır'da bir daha asla görülmemek üzere kapıdan geçecekti.

"Ön kapıyı mı çalıyoruz?" Isadora aniden sessizliği bozarak sordu. "Plan tam olarak nedir?"

Whit ve ben aynı anda "İçeri giriyoruz," dedik.

Bana görmezden geldiğim bir gülümseme attı ve sonra Isadora'ya hitap etti. "Kapıyı çalarsak onu varlığımızdan haberdar ederiz ve kaçmak için zamanı olur."

"Elbette," dedi Isadora yüzü kızararak. "Düşünmüyordum."

Kız kardeşim koltuğunda kıpırdanıyor, ellerini sıkıp açıyordu. Ben bu anı dört gözle beklerken, onun bu andan korkuyor olabileceği aklıma geldi. O annemizin bu işe karıştığını daha yeni öğrenmişti, ben ise bunu ilk elden yaşamıştım. Soğukkanlılığı onu tamamen terk etmişti.

"Onu en son ne zaman gördün?" Nazikçe sordum.

"Londra'daki evimizde, babam ve ben Londra'ya gitmeden hemen önce.

Mısır. Bizi o gönderdi," diye nefes aldı Isadora. "Onu burada göreceğimi hiç düşünmemiştim. Söz verdiği gibi bizi limandan alacaktı."

Whit yumuşak bir sesle, "Her zaman birbirlerinin yanında olduklarını söylemiştin," dedi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Onun böyle bir şey söylediğini duymamıştım. Tam onun sivri sorusuna itiraz edecektim ki Isadora benden önce davrandı.

"Tabii ki uyanık oldukları her anı birlikte geçirmiyorlar," dedi kızgın bir ifadeyle. "Bağlılıklarının derinliği hakkında bir noktaya değinmeye çalışıyordum."

Whit ağzını düzleştirdi ve başka tarafa baktı. Yolun geri kalanında düşünceli bir sessizlik içinde oturdu. Başka kimse konuşmadı; ben kendi düşüncelerime kilitlenmişim, sinirlerim nabzımın boğazıma çarpmasını yönetiyordu.

Onu bulmaya çok yaklaştım.

Kaldığı yerdeyken, ona karşı davamızı tamamlamak için gereken her şeyi bulacaktık. Kalıntıları satmaya çalıştığına dair bazı izler, potansiyel alıcıların adresleri ve telefon numaraları ve astlarından gelen zarar verici yazışmalar olacaktı.

Yakında babam hakkındaki gerçeği ve ona ne yaptığını öğrenecektim.

Mısır'da bir yerlerde hayatta olduğuna dair umudumu kaybetmemiştim.

Hayatta kalmak için bir ipliğe tutunmuş, bir yerlerde kilitli.

Eğer yaşıyorsa, onu kurtarırdım.

Eğer ölseydi, onu gömerdim.

Her iki durumda da, gerçeği bilirdim.

★ ★ ★

Şoför, tek süsü dar bir patikaya açılan demir bir kapı olan sade bir konutun önünde durdu. Yolun sonunda aynı derecede sade ahşap bir kapıya çıkan basamaklar vardı. Annemin yaşayacağı türden bir yer gibi görünmüyordu. Bahçe neredeydi? Saksı çiçekleri? Yeşil olan her şeyi severdi ama burası bana çölü hatırlattı. Kahverengi renkli taş, sade ama işlevsel bir tasarım. Bizi karşılayacak özenli bir kapı tokmağı yoktu. Kullanacağımızdan değil ama evimizdeki altın aslanı hatırlayıp duruyordum, ziyarete gelen herkese kükrerdi. Annem lüksü severdi. Philae'de bile kilim ve mobilyalar, aynalar, porselen lavabolar ve Mısır pamuğundan yapılmış en iyi yatak takımlarını getirmekte ısrar etti.

"Küçük bir yan teras görüyorum," dedi Whit. "Oradan içeri gireceğiz."

Whit'i eve kadar takip ederken Isadora da yanımda yürüyordu. Cildindeki solgunluk kaybolmuştu, sanki taşıdığı tüm gerginlik ve endişe eriyip gitmişti. Çenesi yukarı kalkık, omuzları dik ve keskindi. Endişeli bakışlarımla karşılaştığında başını salladı, gözlerinde kararlı bir ışıltı parlıyordu.

Bu benim tanıdığım Isadora'ydı. Dünyayı kibar bir gülümseme ve bir tabancayla karşılayan bir kız.

Whit birçok yeteneğinden birini daha göstererek yan kapının kilidini açtı ve sadece birkaç saniye içinde kapıyı açtı. Kız kardeşim bile etkilenmiş görünüyordu.

"Bana bunu nasıl yapacağımı öğretebilir misin?" Isadora sordu.

Onu görmezden geldi ve onun yerine bana baktı, yüzü asıktı ve ben de başımı sallayarak onu içeri girmeye teşvik ettim. Onu takip ettik ve gözlerimi kısarak gözlerimin ani karanlığa alışmasını bekledim. Whit'in bir avuç dolusu malzeme getirdiğini öğrenince şaşırmadım ve deri sırt çantasını karıştırdıktan sonra kısa mumlar ve kibritler çıkardı.

Bana ve Isadora'ya birer tane uzattı. Mamá'yı bulma umuduyla ikisini de aceleyle yaktım. Alev, etrafımı kataloglayabilmem için odayı yeterince aydınlattı: Küçük bir oturma alanıydı, parlak desenlerle döşenmiş basit ama rahat görünümlü sandalyeler vardı. Ayaklarımın altında kat kat halılar vardı, temiz ve iyi yapılmışlardı. Duvarlar çıplaktı ama girişte özenli ahşap kaplamalar vardı. Alçak sehpanın üzerinde yarısı dolu bir fincan çay duruyordu ve yukarı doğru süzülen buhar girdaplarına bakılırsa hâlâ sıcaktı. Whit'e hızlıca bir göz attım; elinde bıçakla odadan çıkmaya başlamıştı bile.

"Ona zarar verme," diye fısıldadım.

Beni görmezden geldi ve yan odada kayboldu.

Isadora onun peşinden giderken neredeyse yere yığılmış koltuk minderlerinden birine takılıyordu. Hemen arkasıdaydım, ilerlerken diğer odaları da kontrol ediyordum. Whit ikinci kata çıkan merdivenleri buldu ve ikişer ikişer tırmandı. Ben de peşinden koştum ve o kattaki odaları kontrol ettik.

Whit, "Burada kimse olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı. "Isadora nerede?"

Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm ve onun yokluğunu fark edince şaşırdım. "Tam arkamda olduğunu sanıyordum." Kaşlarım çatıldı. "Alt katta olmalı."

Beni geçip alt kata inen merdivenlere yöneldi. Ben merdivenin yanındaki ilk odayı keşfederken onun kızı aramasına izin verdim. Odanın ortasında uydurma bir yatak, köşesinde de birkaç saksı palmiye ve eğretili otu vardı.

Bu benim tanıdığım anneydi, sabırla toprağa bakan ya da ölmek üzere olan bir çiçeği hayata döndüren. Odanın diğer ucunda ahşap bir şifonyer vardı, ortasında aynalı bir tepsi duruyordu. Kulaklarımda çınlayan yüksek bir sesle ona doğru yürüdüm. Tepsinin üzerinde tanıdığım bir parfüm vardı. Cam şişeyi kaldırıp özenle kokladım. Paris'ten gelmişti ve tatlı vanilya gibi kokuyordu. Bana sonsuza dek annemi hatırlatacak bir koku.

Parfümü aceleyle yere bıraktım, aklım başımdan gitti. Burada bir ev yapmıştı.

Derimin altında acı çiçek açtı. Annem bu yatağı sevgilisiyle paylaşıyordu. Birlikte bir hayat kurmuşlardı, başka bir çocukla tamamlanmıştı. Terk ettiği kızının yerine geçecek bir kız. Babama ve bana yaptıklarının büyüklüğü ağır geldi ve titreyerek yatağa yığıldım. Gözlerim kısmen açılmış ahşap bir gardıroba takıldı. Kahire'de gördüklerime benzer elbiseler dar alandan taşıyordu.

Daha parlak, daha düşük kesimli, daha fırfırlı ve kız gibiydiler. Annem benden o kadar da yaşlı değildi, sadece otuz dokuz yaşındaydı.

-Ve gençliğine, henüz yaşamadığı hayata tutunmaya çalışıyor gibiydi. Ve günlerini bu şekilde geçirmeyi seçti. Babamı yıllarca aldattı, Mısır'da ona katılmamı yasakladı. Kültürel öneme sahip paha biçilmez tarihi objeleri en yüksek teklifi verene satmak.

Onu zor tanıdım.

"Olivera!" Whit alt kattan seslendi.

Titreyen dizlerimin üzerinde durdum, kalbimi delen bir acıyla. Ailem dağılmıştı ve ben aptalca bir şekilde birkaç aydır tanıdığım bir adamla yeni bir aile kurmaya çalışmışım.

Dengem bozulmuştu ve annemin yaptığı şey için çok ama çok öfkeliydim.

Ve ona bağırabilmem için burada olma nezaketini göstermedi.

Her adımda duygularımla savaşıarak merdivenlerden aşağı indim. Ağlamak işe yaramayacaktı. Bağırarak amcamı ve Abdullah'ı Kahire hapishanesinden kurtaramazdı. Whit'in sesi

ve Isadora'nın tartişmaları boş evin kasvetini delip geçti. Sesleri beni huysuz bir siren gibi bulundukları yere çekti. Bir kütüphanedeydiler, rahat sandalyeler pelüş halıların üzerinde gruplanmıştı, iki uçta silindir şeklinde küçük masalar duruyordu.

Düzinelerce rastgele nesneyle dolu raflar dört duvarı kaplıyordu: kitaplar; ecza kavanozları; mürekkep şişeleri; kırtasiye malzemeleri; çeşitli Mısır tanrı ve tanrıçalarının ve hayvanlarının heykelcikleri ve figürleri; çeşitli anıtların ve tapınakların eskizlerini ve resimlerini sergileyen resim çerçeveleri; uyumsuz mücevher parçaları; kurdeleler; iğneler; eşarplar; eski dergiler ve üst üste yığılmış kitaplar, bazıları ciltlerinden ayrılıyordu; kadın şapkaları ve çeşitli eldivenler. İlginç bir şekilde, yontulmuş fincanlar, paslanmış gümüş takımlar ve birkaç çaydanlık vardı. Neredeyse her santimetrekareyi kaplayan dağınıklık beni hayrete düşürdü.

Whit, "Ben içeri girmeden önce bu odada ne yaptığını söyle," diye sordu.

"Ben ipucu arıyordum," diye tersledi Isadora. "Bu yüzden burada değil miyiz? Sürekli takip etmeniz ve şüpheleriniz beni oldukça yordu. Inez, lütfen onunla biraz mantıklı konuşur musun?"

Ağrıyan şakaklarımı ovuşturdum, gözlerimin arkasında basınç oluşuyordu. "İkinizden biri işe yarar bir şey buldu mu? Yoksa bunca zamandır tartışıyor muydunuz?"

Isadora utangaç bir tavır takındı ama Whit'in suratı asıktı. Sonunda mırıldandı: "Nesnelerin çoğuna sihirle dokunulmuş. Ancak ne kadar yardımcı olacaklarını bilmiyorum."

Dikkatim tekrar raflara yöneldi. Kendimi bildim bileli annem sihirli dokunuşlara sahip eşyaların hevesli bir koleksiyoncusuydu. Nereye seyahat ederse etsin, her zaman eve getirecek bir şeyler bulurdu. En sevdiği parçalar Paris'ten gelirdi. Bir keresinde bana nesnelere ilştirilmiş büyülerin doğası gereği yaramaz olduğunu söylemişti. Sadece müstehcen deniz şarkıları söyleyen bir müzik kutusu bulmak onu çok eğlendirmişti. Ama

Rafları dolduran yüzlerce ürüne bakarken, onun istifleme yeteneğini ciddi şekilde hafife aldığımı fark etmeye başladım.

"Belki de burada bize onun başka nerede olabileceğini gösterebilecek bir şey vardır? Ya da belki burada, İskenderiye'de ne yaptığını?" Isadora sordu.

Whit bakışlarımı karşıladı ve kaşlarını hafifçe kaldırdı. İkimiz de annemin Kleopatra'nın Chrysopoeia'sını aradığından şüpheleniyorduk. Eğer bir şekilde kurşunu altına dönüştürmeyi başarırsa... Böyle bir servetle neler yapabileceğini düşündükçe ürperiyordum.

Bu tür bir güç.

Whit, "Burada, sandalyelerin üzerinde yığılı daha çok dergi var," diye yorum yaptı. "Neden biraz zaman ayırıp her şeye göz atmıyoruz? Olivera, saklamaya değer bir şey görürsen küçült."

Refleks olarak elim boynumdaki atkıya gitti. "Bütün gece burada mı kalacağız?" Isadora sordu.

"Annem geri gelirse ne olacak?" Whit,

"Hep birlikte çay içeriz," dedi.

Isadora ona ters ters baktı. Whit yere çöktü ve dergileri ve eski kitapları karıştırmaya başladı. Isadora mektupları okuyor, ben de rafları yavaşça gözden geçiriyordum. Dağınık bir iş olduğu ortaya çıktı. Çaydanlık, kulpuna dokunduğumda alevler çıkarıyordu; çeşitli heykelcikler yüksek sesle müstehcen şarkılar söylüyor, bana o eski müzik kutusunu hatırlatıyordu; eşarpların çoğu bukalemun gibi davranıyor, dokundukları şeye göre renk ve şekil değiştiriyordu; mürekkep şişeleri aslında ilaçtı ve amcamın bana Philae'de anlattığı bir hikayeyi hatırlayarak hepsini küçülttüm. Annem sürekli hastalanmaktan korkarmış ama sonra içinde şifa büyülerinin kalıntıları olan bir mürekkep şişesi zulası bulmuş. Artık her şeyi iyileştirebiliyordu: kırık kemikler, isilikler, ateşler, titremeler, mide ağrıları.

Zulayı almaktan hiç çekinmedim.

Ayrıca odadaki gürültüyü büyütüyormuş gibi görünen bir küpe (Whit sessizce kendi kendine okurken kulağıma bağıriyormuş gibi geliyordu), vücut ısımlı yükselten bir bileklik ve bir kurdeleyle bağlanmış birkaç kara kalem vardı. Ne işe yaradıklarını bilmiyordum ama daha fazlası her zaman işime yarayabilirdi.

Raftan uzaklaşıp sandalyelerden birine yöneldim ve yer açmak için büyük kâğıt yığınlarının yerini değiştirdim. Buz gibi bir dehşet pençesi içimi deldi. İskenderiye'de bir yerlerde, Mamá yüzlerce ve yüzlerce eserle birlikte saklanıyor, onları satmaya hazırlanıyordu.

"Nerede olabilir ki?" Öfkelendim.

"Bu," dedi kapı aralığından bir ses, "çok iyi bir soru."

Korku derimi diken diken etti. Bu sesi tanıyordum, sanki her kelimesi bir yağ fıçısına batırılmış gibi yağlı bir niteliği vardı. Yavaşça bakışlarımı kaldırdım.

Çerçeveye kayıtsızca yaslanmış olan Bay Basil Sterling'di. Elinde kalbime doğrultulmuş bir tabanca vardı.

CAPÍTULO DIECIOCHO

Bay Sterling doğruldu ve odanın içinde bir adım attı, varlığı mekânı ele geçirmiş, köşeleri karartmış, sıcaklığı korkutucu bir soğuğa düşürmüştü gibiydi. Her zamanki üç parçalı takım elbisesini giymişti; koyu renk pantolon, ona uygun bir ceket ve göbeğinin kıvrımları üzerinde düğmeli bir yelek. Ayakkabılarının parıl parıl cilalı olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Şaşkın ifadelerimize bakarken, çirkin bıyıkları keyifle titriyordu.

"Ben olsam bıçağınıza uzanmazdım, Bay Hayes," dedi Bay Sterling, gözlüklerini düzeltirken genizden gelen sesiyle. "Aslında, neden ellerinizi benim için yukarı kaldırmıyorsunuz?"

Whit'in çenesinde bir kas sıçradı. Gözleri tabancanın namlusuna kaydı ve sonra benimkilerle buluştu. Öfkesini, ikiz mavi alevlerini görmeme izin verdi. Neler yapabileceğini biliyordum, ellerinin ne tür bir hasar verebileceğini biliyordum.

Ama beni riske atmazdı.

Ve yavaşça, kasıtlı olarak kollarını kaldırdı, avuç içleri sıkı bir yumruk halindeydi.

"Genç bayan," dedi Bay Sterling, dikkatini kız kardeşime çevirerek, "lütfen genç kahramanımızı taklit ederseniz çok memnun olurum."

Bay Sterling bizi buraya kadar takip etmişti, muhtemelen Mamá'nın nerede olduğuna dair ipuçları arıyordu. Taşıyabileceği her şeyi alacaktı. İçgüdüsel olarak cebimdeki ilk küçültülmüş nesneye uzandım ve onu ağzıma attım. Mürekkep şişelerinden birine benziyordu.

kitaplık. Sonra, diğer cebime uzandım ve elbisemin yakasının altına küçük sayfalar doldurdum.

"Şimdi, genç bayan," diye tekrarladı Bay Sterling, kalın kaşları gergin bir şekilde çatılmıştı.

Isadora'nın dudakları büzüldü. Bay Sterling onu inceledi, kaşları düz ve şaşkın bir çizgiye dönüşmüştü. Onu tanıdık buluyor gibiydi ama nasıl tanıdığını tam olarak kestiremiyordu.

"Tanıştık mı?" diye sordu sonunda.

Isadora başını salladı, öfkesi açık bir yara gibi kanıyordu.

"Bir hanımefendiye benziyorsunuz, ancak gözden düşmüş bir askerin ve düşmanımın kızının yanında olduğunuza göre, beni yüzümden vurmaktan çekinmeyeceğiniz kuvvetle muhtemel."

Kız kardeşimin sesi çınladı, soğukkanlı ve kendinden emin. Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım. "Haklısın."

"Eller," diye tekrarladı Bay Sterling. Isadora ellerini daha yukarı kaldırdı.

"Muhteşem," dedi. "Şimdi, Inez, birçok sorunuz olduğunu görebiliyorum, ama bunların beklemesi gerekecek. Yapmak istediğim şey keşfettiklerinizi toplamak... Ah, işte buradalar," dedi ve birkaç adamın içeri girmesine izin vermek için kenara çekildi. "Her şeyin kutulanmasını istiyorum." Bay Sterling'in titiz bakışları hiçbir şeyi kaçırmıyor, rafların üzerinde dolaşıyor, kitap ve dergi yığınlarını değerlendiriyordu; bu sırada silahı sabit duruyor ve kalbimin hizasına nişan alıyordu. Beni tereddüt etmeden vuracaktı. Söylediği gibi, ben onun düşmanının kızıydım. Haydutluk yapan bir ajanıydım. Annemi incitmek için beni öldürmekten daha iyi bir yol olabilir miydi? Boğazım kurudu ve birden Mısır'a hiç gelmemiş olmayı diledim. Elvira hâlâ hayatta olurdu. Bir hırsıza asla aşık olmazdım. Abdullah ve Tío Ricardo hapiste olmayacaklardı. Ama gelmemiş olsaydım... Bir kız kardeşim olduğunu asla öğrenemeyecektim.

Dikkatim Isadora'ya yöneldi.

Bedeli ne olursa olsun, kardeşim bu evden canlı çıkacaktı. Onu güvende tutmak için her şeyi yaparım.

Adamları odayı toplarken Bay Sterling, "Sanırım size minnettarlığımı borçluyum," dedi. "Lourdes'in saklandığı yeri eninde sonunda bulacaktım ama sizin yardımınız olmasaydı bu daha uzun sürerdi."

"Benim yardımım," diye tekrarladım, dilimin altındaki mürekkep şişesinin etrafında dikkatle konuşarak. "Sana yardım etmedim; hiçbir zaman da etmeyeceğim."

Bay Sterling bana baktı, aptalca fikirleri olan inatçı bir çocuğa bir ebeveynin yapacağı gibi hafifçe gülümsedi. "Sanırım 'Hiçbir insan kalbi hakkında son sözü bildiğini asla söyleme' diyen Henry James'ti. Inez, kesin konuşmak için çok gençsin."

Uyarısı tenime sürtündü.

"Sana yardım etmedim," dedim dişlerimi sıkarak.

Bay Sterling daha geniş gülümsedi. "Beni doğruca buraya getirdiniz."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak hızla Whit'e baktım. Öfkesi ondan güçlü dalgalar halinde yayılıyordu. "Beni mi takip ediyordun?" diye sordum.

Yankıları bana çarptı. Nerede kaldığımızı biliyor muydu? Bankaya gitmiş miydi?

Bu, Mamá'nın sadece beni ve Whit'i değil, Basil Sterling'i de atlattığı anlamına geliyordu.

"Yolculuğun her adımında," dedi yağlı sesiyle. "Şimdi herkesin aranmasını istiyorum," diye emretti Bay Sterling. "Ceplerine ve çantalarına sıkıştırılmış minyatür birkaç şey bulacağınıza şüphe yok."

Ona bakakaldım. Annemin eşarbını nereden bilebilirdi ki? Cevap bir saniye sonra geldi. Birlikte çalışıyorlardı ve annemi tanıyorsam, eserleri toplarken bir noktada büyüü kullanmış olmalıydı.

Adamların üçü Whit'e, ikisi Isadora'ya ve sonuncusu da bana doğru ilerledi. Uzun boyluydu ve nefesi tütün kokuyordu. Ceplerimi boşaltmam için beni zorladı ve bütün küçük mürekkep şişelerini ve kara kalemleri aldı.

tek küpe. Öfke içimde patladı, hiçbir şeyim kalmayana kadar çığlık atmak istememe neden olacak kadar güçlüydü.

"Neden seninle özel bir konuşma yapmıyoruz?" Bay Sterling söyledi. Boştaki eliyle parmağını bana doğru eğdi, diğer eliyle de silahını sıkıca tutmaya devam etti. "Acele et, canım."

"Ben senin sevgilin değilim," dedim. "Ben senin hiçbir şeyin değilim."

"Pekala," dedi Bay Sterling sert bir sesle, "kesinlikle yararlı oldunuz."

Ne yapacağımı bilemez bir halde Whit'e baktım. Çoktan beni izliyordu, yüzü sertleşmişti, mavi gözlerinde öfke yanıyordu, o öfke dalgası beni sıkıca sarmıştı. Etrafını saran adamların her biri ona bir silah doğrultmuştu. Gördüklerim karşısında ağzım kurudu.

"Doğru," dedi Bay Sterling kapı aralığından. "Eğer işbirliği yapmazsan, kocan"-Whit bir hırıltı çıkardı

-"Bu durumdan canlı çıkamayacak."

Çenemi sıktım ve önce kız kardeşime sonra da Whit'e veda ettim. Yaptığı şey için hiçbir parçam onu affetmemişti ama bu düşündüğüm gibi bir veda değildi. Bana sessizce baktı, hayal kırıklığı vücudunun her gergin çizgisine kazınmıştı. Sonra döndüm ve Bay Sterling'i evin önüne kadar takip ettim. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde mürekkep şişesini dilimin altından çıkarıp elbisemin yüksek yakasının altına sıkıştırdım. Bir uç kadar büyüktü ve tenime değdiğini neredeyse hiç hissetmedim.

En azından benden alamayacağı tek şey buydu.

★ ★ ★

Bay Sterling bizi eve girdiğimizde önünden geçtiğimiz küçük oturma odasına götürdü. Her nasılsa, içinde bulunduğu durumun efendisi gibi görünüyordu. İskenderiye'den Kahire'ye yaptığımız sarsıntılı tren yolculuğu sırasında onunla aynı kamarayı paylaştığımız an hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Her sözümü küçümseyerek reddetmişti, sanki ben bir

Cahil bir hiç, ya da daha kötüsü, cahil bir kadın. Ona göre ben ağır bir suçtum.

"Son konuşmamız hakkında hiç düşündün mü?" Sorusu birkaç saniye boyunca konuşmamı engelledi.

Annemi bulmak için birlikte çalışmamız yönündeki önerisini dikkate alacağıma gerçekten inanması çok çirkindi. Yapmayı tercih edeceğim yüzlerce başka şey vardı, mesela Bay Edison'un ampullerinden birini yutmak gibi.

"Düşünmedim," dedim. "Seni hiç düşünmemeyi tercih ederim."

Bay Sterling beni değerlendirici bir şekilde inceledi. Gözleri hiçbir zaman yüzümden daha aşağıya kaymadı, ama sanki incelemesi beni kirletmiş gibi hissettim. Sanki kendi kara kalbine benzeyen bir şey bulmak için ruhumun derinliklerine bakıyordu.

"Cevabım hayır." Kollarımı kavuşturdum, bakışlarım onun sabit elindeki tabancaya kaydı. "Kesin bir hayır. Sanırım şimdi de işbirliği yapmazsam arkadaşlarımı tekrar tehdit edeceksin," diye ekledim acı bir şekilde. "İstediklerini elde etmek için şiddete başvuranlar zayıf ve hayal gücü zayıf insanlardır."

"Peki sen ne önerirsin?" diye sordu usulca.

"Korku ve kötülükle yöneten insanların çoğunun nüfuzlu konumlarında uzun süre kalmadıklarını görmek için sadece geçmişe bakmanız yeterli," dedim. "Devrimler, isyanlar, çatışmalar, savaşlar ve suikast girişimleriyle karşı karşıya kaldılar. Ama tebaasına ilham veren liderler sevildi, desteklendi ve korundu." Gözlerimi ona diktim. "İnan bana, feci bir sonla karşılaşacaksın. Annemle pek çok konuda aynı fikirde değilim -belki de her konuda, aslında -Biri hariç. Sana neden ihanet ettiğini anlıyorum."

Patlamamın onu çılgına çevireceğini düşünmüştüm, ama o soğuk, düşünceli bir sessizlik içinde bana baktı. "İçimden bir ses," dedi sonunda, "fikrini değiştireceğini söylüyor."

"Önce ben öleceğim," diye homurdandım.

Bana eğlenerek baktı. "Oldukça dramatiksin, değil mi?"

Bazen öyle olabilirdim ama o anda her kelimesinde ciddiymdim.

Bay Sterling'in yüz hatları buruştu ve cebinden aceleyle bir mendil çıkarıp içine yüksek sesle öksürdü. Tabancasını tutan eli titredi ve ben kapıya doğru bir adım attım, ama sonra öksürüğü kesildi ve silahını sabitledi.

Donup kaldım, bakışlarım silahının namlusuna kilitlendi. Dizlerim titredi ve kendimi dik tutmak için mücadele ettim. Kendimi her zaman cesur biri olarak görmüştüm ama Elvira'yı kaybettikten ve bu silahın neler yapabileceğini ilk elden gördükten sonra dehşetim boğazıma yapıştı.

Silahlardan asla korkmazdım. "Son cevabın bu mu?" diye sordu.

Evet dersem beni vurur muydu? Zaman gergin saniyeler içinde akıp gidiyordu. Kuru dudaklarımı yaladım ve fısıldadım, "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Bay Sterling uzun ve ölçülü bir süre bana baktı. Soru üstüne soru kafama üşüştü. Koridora ulaşmam ne kadar sürerdi? Kalbime nişan alacak mıydı?

Bu son nefesim miydi?

Bay Sterling belli belirsiz gülümsedi ve sonra odanın çıkışını işaret ederek, "Hadi diğerlerine katılalım. Yapacak çok işimiz var."

Ona şaşkınlıkla göz kırptım, sözlerini anlamamıştım. Sonra farkına vardım ve yavaşça nefes verdim. Beni bu odada vurmuyacaktı. Kaşlarım çatıldı. O zaman neden beni buraya getirdi? Neden beni diğerlerinden ayırdı?

Bay Sterling düşüncelerimi okuyarak, "Eğer kabul etseydiniz, diğerlerinin bilmesine izin veremezdim," dedi. Önünde yürümemi işaret etti ve ben de yürüdüm, omuzlarım gergindi, beni sırtımdan vuracağına inanmıştım. Hareketlerim sertti ve silahının namlusunu kürek kemiklerimin arasında bulmak için sürekli omzumun üzerinden bakıyordum.

"Tetiği çekmeyeceğim," dedi arkamdan, her hecesine eğlence karışmıştı. "Karışıklığı düşün, ayrıca sen benim ayrıntılı planımın önemli bir parçasısın. Bana tahmin edebileceğinden çok daha fazla yardım ediyorsun."

Keskin bir ürperti omurgamı diken diken etti. "Ne demek istiyorsun? Sana nasıl yardım edebilirim?"

"İyice düşün," dedi neredeyse cesaretlendirircesine.

Bay Sterling'in çok geniş elleri ve sınırsız kaynakları vardı. Nerede kaldığımızı, hatta oda numaramızı bile biliyordu. Teyzem ve kuzenimin gelişini öğrenmiş olabilir. Belki de Abdullah ve Ricardo'nun tutuklanmasında parmağı vardı.

Bu adamın yapabileceğı felaketin büyüklüğü beni hayrete düşürdü.

"Burada bir şekilde yozlaştırmadığınız kimse yok mu?"

Bay Sterling sessiz kaldı ama beni kıvranırken izlemekten zevk aldığını hissediyordum. Anneme yaptıklarından dolayı onu cezalandırmak için kurduğı ayrıntılı makinenin bir dişlisinden başka bir şey değildim.

Her kötü şeyin ucu hep anneme dayanırdı.

Ondan kurtulmak, onunla bağlarımı koparmak ve benim için ne kadar önemli olduğunu unutmak istiyordum. Onun gibi olmaya, onu memnun etmeye çalışarak kaç yıl geçirdiğimi unutmak. Hepsi bir yalandı. Mükemmel biri olmamı istiyordu, nasıl davranacağını ve ne söyleyeceğini çok iyi bilen, kusursuz tavırları olan bir kız.

Annemin hiç olmadığı kız.

Bay Sterling'in adamlarının onun tüm eşyalarını kutuladığını görmek beni öldürdü. Her bir eşya potansiyel bir ipucuydu, onu bulmanın bir yoluydu. Ve o bunu benden alıyordu. Whit ve Isadora çaresiz bir sessizlik içinde izlediler, odanın köşesinde elleri başlarının üzerinde durmaya zorlandılar. Kız kardeşimin kolları güçten titriyordu.

Çıglık atmak istemem için yeterliydi.

Whit bakışlarımı karşıladı, gözleri yavaşça üzerimde gezinerek iyi olduğumdan emin oldu. Bir kaşını kaldırdı ve ben de belli belirsiz başımı salladım. Ona olan kızgınlığımı bir kenara bıraktım ve bu durumdan nasıl canlı çıkabileceğimize odaklandım.

İkisini de kaybetmek istemedim.

"Yüzük sizde bende olduğundan daha iyi görünüyor," dedi Mr.

Sterling gelişigüzel konuştu.

Ellerimi sıkıca yumruk yaptım, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Bu yüzük bana babamı hatırlatıyordu ve Bay Sterling'in ona dokunmasını istemiyordum. Şu anda onu inceliyor olmasından nefret ediyordum.

"Söz veriyorum, ona baktığında hep beni düşüneceksin," dedi Bay Sterling kurnazca, bir kez daha düşüncelerimi kolayca okuyarak.

Duygularımı ondan saklayamamak beni rahatsız ediyordu.

İşleri bittiğinde, adamlar her şeyi birkaç seferde evden dışarı taşıdılar. O zaman çıplak odada sadece üçümüz kalmıştık - mobilyalar ve halılar bile alınmıştı. Bay Sterling ve arkadaşları tabancalarını bize doğrulttular.

Whit önümde yarım adım atarak beni olabildiğince örttü. Ama bunun bir önemi yoktu, neredede durursak duralım kurşunlar üçümüzü de bulacaktı. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Bay Sterling bana zarar vermeyeceğini söylemişti ama söylediklerinin tek kelimesine bile güvenmiyordum. Eğer doğruyu söylüyor olsaydı, Whit'i ya da Isadora'yı vurmasına izin vermezdim, çılgın atar ve sanki dünyanın sonu gelmiş gibi devam ederdim.

Bana göre, öyle de olabilirdi.

Bay Sterling ceketinin cebinden ince gümüş bir çanta çıkardı. Açtığında kalın benekli kâğıt üzerine basılmış bir kartvizit gördü. "Lütfen bir tane alın."

Çantayı bana uzattı.

Dikkatle baktım. "Senden son kez bir şey aldığımda, işler benim için iyi bitmedi."

Bay Sterling gülümsedi, dudakları bıyığının altından seçiriyordu. "Fikrinizi değiştirdiğinizde, başparmağınızı ismimin üzerine sürmeniz yeterli. Aynı sihirli dokunuşlu kâğıttan yapılmış eşleşen bir arama kartım var ve ismim aramanızdan itibaren parlayacak. Mümkün olan en kısa sürede otele geleceğim."

"Kullanmayacağım," dedim.

Kartı aldı ve eteğimin cebine soktu. "Muhtemelen, ama size bir söz vereceğim, Senyorita Olivera. Eğer annenizi bulursam, size haber vermek için bu kartı kullanacağım. O zaman bana gelmeye karşı koyabileceğinizi sanmıyorum."

Çenesini eğerek, sanki şık bir suareden ayrılıyormuş gibi arkadaşlarıyla birlikte dışarı çıktı. Günün olaylarının etkisiyle Whit ve Isadora'ya döndüm, ama Whit aniden pencereye gitti. Pencerenin kilidini açtı ve önce bir bacağını, sonra diğerini salladı.

"Nereye gidiyorsun?" Ben sordum.

"Benimle otelde buluş," dedi aceleyle. Sonra bana doğru bakmadan gözden kayboldu.

"Ne kadar kaba," dedi Isadora tiksintiyle. "Lütfen demesi onu öldürür müydü?"

Pencereye doğru yürüdüm ve eğilebildiğim kadar eğildim. Çoktan gitmişti ve kaşlarımı çatarak karanlığa baktım. İyi bir nedeni olmasaydı bizi burada bırakmazdı. Omuz silkerek kız kardeşime döndüm.

Yüz ifadesi acımasızdı. "Annemin ihanet ettiği adam buydu, değil mi? Bay Sterling?"

Başımı salladım. "Evet, öyleydi."

"Ne yazık ki onu vuramadım," dedi gerçek bir pişmanlıkla.

Ona baktım, kana susamış yorumu narin yüz hatları, yumuşak yuvarlak yanakları, geniş mavi gözleriyle çelişiyordu. "Kaç kişiyi öldürdün Isadora?"

"Şu timsahla birlikte birkaç tane," dedi.

Beni takip eden o obsidyen gözlerin anısı **tüylerimi** ürpertti, tüylerim diken diken oldu.

Birdenbire bu karanlık, çıplak odadan kaçmak istedim. Sıcak, gün ışığı ve bir daha asla bir tabancanın namlusuna bakmamak istiyordum. Bay Sterling gelmeden önce kapsamlı bir arama yapmıştık ve kayda değer her şeyi aldığı için başka bir şey bulmamız pek olası değildi.

"Geri dönelim mi?" Elbisemin yakasını okşadım. "Üzerinden geçmemiz gereken bazı şeyler var."

Isadora gülümseyerek eteğinin kenarını kaldırdı. Eğildi ve ayakkabısının içine sıkıştırılmış katlanmış kâğıt parçalarını aldı. "Mükemmel. Ben de öyle."

Kollarımızı birleştirdik ve birlikte geceye çıktık. Isadora, inceleyecek bu kadar çok malzeme bulamamaktan duyduğu hayal kırıklığını dile getirdi ve Bay Sterling'e yönelik çeşitli hakaretler sıralayarak kendini rahatlattı. Bir nefeste aşağılık bir kurbağa, başka bir nefeste ise hastalıklı bir siğildi. Ama dönüş yolu boyunca, aklım tek bir rahatsız edici soruda takılı kaldığından, neredeyse hiç dinlemedim.

Bay Sterling hiçbirimiz fark etmeden beni Kahire'den buraya kadar nasıl takip etti?

BEYAZ

Sokağı aydınlatan iki gaz lambasının sağladığı loş ışıktaki gözlerimi kısarak evin köşesinden baktım. Piç kurusu şık bir şekilde seyahat ediyordu. Pirinç kapı kolları, iki lamba ve arkada fazladan yolcular için katlanmış koltuklarla donatılmış, siyah panelli, kapalı bir arabayla gelmişti. Arabası on kişiyi rahatlıkla taşıyabiliyordu. Atlar kıpır kıpır, huzursuzdu. Onlar bile pahalı görünüyordu. Şoför de araca uyuyordu - şık koyu renk giysiler, cilalı ayakkabılar, uzun deri kırbaç. Sterling arabaya bindi ve yanındakilere bir şeyler söyledi ama ne dediğini duyamayacak kadar uzaktaydım. Lourdes'in evinden aldıkları tüm kutuları yüklediler, izlendiklerinden habersizdiler.

Takip edilmek hoşuna gidiyor mu, pislik?

Kahire'den beri adımlarımızı takip eden fedailerini bir şekilde gözden kaçırmış olmam canımı sıkıyordu. Ne trende ne de İskenderiye'ye ilk vardığımızda tren istasyonunda şüpheli kimse yoktu.

Biliyordum çünkü baktığımdan emindim. O zaman bunu nasıl yapmıştı?

Cevap beklemek zorundaydı. Yaklaştım, sessizce koştum, dizlerimi büktüm, mümkün olduğunca yere yakın durdum. Arabanın arkasına yaklaştığımda toprak yolda attığım adımlar neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Şoför dişlerini gıcırdattı ve Sterling'in adamları şoföre katılmak için ön tarafa tırmandıklarında, araba ileri atıldı ve ben hafifçe arka çubuğa bastım, koltuğu aşağı katladım ve kendimi rahat ettirdim.

Şehrin içinden geçtik, sokaklarda kolaylıkla ilerledik, yaya, eşekli, atlı gezginlerle yollarımızı kesiştirdik. Sonunda, Türk Kasabası'nda, doğu limanına bakan sıradan bir bölüme geldik. Yolun engebeli yüzeyinden yararlanarak koltuktan indim. Bensiz devam ettiler, ama ben uzaktan takip ettim, sonunda alt katında bir dükkan, üst katında bir daire olan bir binada durdular. Lourdes'in eşyalarını içeri taşımadan önce, Sterling'in korumaları sokağı bir aşağı bir yukarı kolaçan ederken, hepsi sessizce araçtan indiler. Sterling'in karargâhının tam karşısındaki ara sokakta saklanarak yaklaşırken hiçbirinin beni görmediğinden emin oldum. Konuşuyorlardı ve kulaklarım konuşmalarını duymak için zorlanıyordu.

"Bay Graves, genç Collins'ten daha iyisini beklerdim... Değil mi..." Sterling, ben duyamadan deniz havasının bazı kelimeleri kaptığını söyledi.

Graves adındaki adam gözlerini kısarak sokağa baktı. "İşte geliyor."

Yere çömeldim, gölgelerin içinde tamamen gizlendim. Bir adam yaklaştı, omuzları kambur, şapkası oturuyordu.

başını eğdi. Sanki işvereniyle yapacağı konuşmanın sonucunu zaten biliyormuş gibi ayaklarını sürüyormuş gibi görünüyordu.

Son saniyeye kadar Graves'in tabancasını çektiğini görmemişti.

Kahretsin.

Graves yumuşak bir ses tonuyla, "Bizi yanlış yere yönlendirdiniz," dedi. "Eğer o olmasaydı... biz bulamazdık..."

Adam ellerini kaldırdı. Elleri öyle şiddetli sallanıyordu ki, sanki bataklığın üzerinde duruyordu ve kumun onu ele geçirmesinin sadece birkaç dakika alacağını biliyordu. On altı, en fazla on sekiz yaşlarında olmalıydı. "Dürüst bir hata."

Graves Sterling'e baktı, o da neredeyse belli belirsiz başını salladı.

Silah sesi havayı yararak sessiz geceyi bir bıçak darbesi gibi keserken Sterling içeride kayboldu. Graves, "Onu denize atın!" diye bağırırken, çeşitli yönlerden şaşkın haykırırlar geliyordu. Komşu binaların pencereleri açıldı ve bazı insanlar aşağıdan manzaraya baktı. Birçoğu kepenkleri kapatarak arkasını döndü. Verdikleri tepkilere bakılırsa, Sterling'in adamlarını öldürtmesi sıradan bir olay olmalıydı.

Komşular onun yolundan uzak durmaları gerektiğini biliyorlardı.

Avucum acıdı ve şaşkınlıkla aşağıya baktığımda bir taş tutunduğumu fark ettim. Yavaşça yere bıraktım ve acıyan elimi pantolonuma sildim. Graves'in herkesin ayrılışını düzenleyişini izledim. Bazıları yaya, diğerleri atlı olarak ayrıldı. Sadece o, at arabası, at takımı ve sürücü kalmıştı.

Graves sokağa baktı, bakışları bir binadan diğerine gidip geliyordu. Dikkati karanlıkta çömeldiğim ara sokağa kaydı.

Kıpırdamadan durdum, nefeslerim sabit, derin ve sessizdi. Beni göremiyordu ama bir şekilde sanki

gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Sonra döndü, arabaya bindi ve yola çıkma emrini verdi.

Yine de, onlar sokağı kapatırken bile kıpırdamadım. Sonunda yavaşça ayağa kalktım, aklım tekrar Sterling'deydi.

O binanın içindeydi, muhtemelen yalnız değildi. İçeri girerken ses çıkarmamaya dikkat etmeliydim. Dış cephesi tıpkı diğerleri gibiydi, üst kat dar sokağa sarkıyordu, pencereler süslü muhafazalar ve panjurlarla bezenmişti. Duvarları oluşturan taş bloklara tırmanmak kolaydı, tutunmak için birçok dayanak noktası vardı. Sterling odalardan birinde lambayı yakmıştı, büyük olasılıkla uyumaya hazırlanırken yatak odasında idi.

Beklerken tuzlu deniz havası ciğerlerime doldu. Yarım saat sonra pencereler karardı.

★ ★ ★

Evin arka tarafındaki ikinci katta bulunan ofisini kolayca buldum. Sterling'in aşağıdaki kattan gelen horultuları çıkardığım sesleri bastıracak kadar yüksekti. Şamdanlar ve kibritlerle dolu bir tepsi buldum ve bir tanesini yaktım, gözlerim bir süre sonra ışığa alıştı.

Oda darmadağındı.

Kitap yığınları, içki şişeleri, haritalar. Raflarında çeşitli ilaç ve tentür kavanozları, ayakkabı boyası, farklı bıyıklara benzeyen -uzun, kısa, farklı saç renklerinde- birkaç çift gözlük, diş tozu şişeleri, kibrit kutuları, şapkalar, boş vazolar ve ceketler vardı. Belli ki Lourdes gibi o da sihirli dokunuşlarla rastgele nesneler topluyordu. Daha fazla bilgi toplamak için odaya göz gezdirdim. Sterling kolonya sürüyor ve çayını seviyordu. Neredeyse her yüzeyde boş bardaklar duruyordu. Yanında hizmetçi çalıştırmıyordu. Merak ettim.

Bu odada çok zaman geçiriyor, okuyor, güne hazırlanmayı bitiriyor gibiydi.

Adamları Lourdes'in eşyalarıyla dolu kutuları bırakmışlardı ve üst üste yığılmışlardı. Gömleğimin kollarını sıvadım, yorgunluk beni bir gülle gibi vurdu. Yorgunluğumu bir kenara ittim ve Inez'e yardım etmek için kullanabileceğim herhangi bir şey bulmayı umarak işe koyuldum.

Her çekmeceye, kutuların çoğuna ve her sayfaya bakarken mum kısık yanarken bir saat geçti, sonra iki saat. Suç faaliyetlerini kanıtlayan hiçbir şey bulamadım. Mısır'daki en kârlı yeraltı karaborsasını kuran yozlaşmış bir eski eser ajanıydı. Burada bir şey olmalıydı. Kapının bir çizimi. Altında tarih ve saat damgası olan geçmiş davetiyeler. Her satışında aldığı ödemelerin makbuzları.

En çok bulmak istediğim şey dışında her şey burada gibi görünüyordu.

Çalıntı eser yoktu. Ne bir tılsım, ne de bir muska. Turistlere yönelik pazarlarda satın alınabilecek sahte türler bile yoktu.

Hayal kırıklığım artınca, Inez'le birlikte incelemek üzere kutulardan birini paketledim, pencereyi açtım ve dışarı bıraktım. Bir bacağımı parmaklığın üzerinden attım ve nefesim yavaş ve düzgün bir şekilde aşağıya indim. Sorunsuz bir şekilde yere ulaştım ve kutuyu almak için eğildim. Lourdes'in bazı eşyalarını otele taşıırken, aklımın bir köşesinde bir şey vardı. Odayı tam olarak bulduğum gibi hayal edebiliyordum, her eşya önüme serilmişti.

Sıra dışı bir şey yok gibiydi.

Ama içgüdülerim bana bir şey gördüğümü ve bunun önemini tamamen kaçırdığımı söylüyordu.

CAPÍTULO DIECINUEVE

Otel odamıza ulaştığımızda hemen işe koyulduk. Annemin evinden aldığımız tüm eşyaları normal boyutlarına getirdim ve kız kardeşimle birlikte her şeyi yatağın üzerine yerleştirdik.

İyi bir takım olduk.

Kollarımı sıvadım ve her şeye üstünkörü bir göz attım. Bu odada annemi bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey olmadığına inanmayı reddediyordum. Her sayfayı dikkatle incelemek gerekiyordu.

Ya da ben kendime öyle diyordum.

Aklıma Mamá'nın evine dönüp onu bekleyebileceğimiz geldi ama bankadan uzak durması için nasıl uyarıldığını hatırladım. Birisi hareketlerimizi izliyordu ve tahminimce sevgilisiydi ya da en azından bizi gözetlemesi için bir haydut tutmuştu. Başka seçeneğimiz yoksa geri dönmek en iyisiydi.

Isadora bir tabureyi bana yaklaştırırken yatağın üzerinde annemin eşyalarından birinin örtmediği bir boşluğa uzandım. Kapı çalındı ve gözlerim şaşkınlıkla onunkilere kaydı.

Isadora ayağa fırladı ve açık artırma gecesi aldığı silaha uzandı. Yatağın kendi tarafındaki yastığın altına saklamıştı.

"Kim o?" diye sordu.

"Benim."

Kız kardeşim kapının kilidini açıp içeri girdiğinde tozlu ve darmadağın bir Whit'le karşılaştı. Elinde kocaman bir

Bir elinde üstü örtülü tabaklarla dolu bir tepsi, diğer elinde de kâğıt yığınlarıyla dolu bir kutu vardı.

"Bu...?"

"Evet."

Bir şekilde annemin daha fazla eşyasını bulmuştu. "Nasıl yaptın-"

"Birazdan açıklayacağım," diye homurdandı.

"Sanırım onu vurmamı istemezsiniz?" Isadora hüzünlü bir ses tonuyla sordu, onun geçmesine izin vermek için kenara çekildi.

Ayağa kalktım, burnum ekmek, limon ve taze otların kokusunu aldı. Ağzım sulandı. "Bugün olmaz."

Whit, Isadora'nın yanından geçerken kaşlarını çatı. "Sana falafel yok."

Isadora canlandı. "Gecenin bu saatinde falafeli nereden buldun?"

"Otelin mutfağı iyi stoklanmış," dedi. "Humus, domates ve salatalık, ekmek ve bir sürahi limonata buldum. Ayrıca resepsiyona uğrayıp herhangi bir mesaj olup olmadığını kontrol ettim ve senin için bir telgraf buldum Olivera."

"Bir telgraf!" diye haykırdım ve elimi uzattım.

Ama tepsiyi koyacak bir yer ararken beni görmezden geldi, mevcut her yüzeyin dolu olduğunu gördü ve sonra omuz silkerek dizlerinin üzerine çöktü, yemeği ve annemin eşyalarını yavaşça halı kaplı zemine yerleştirdi. Isadora zarifçe eteğini topladı ve zarifçe oturdu, dizleri büküldü, ayak bilekleri çaprazlandı. Kutuyu kendine doğru çekti, merakla içine baktı.

Sonunda Whit ceplerini karıştırdı ve mühürlü zarfı bana uzattı. Hevesle açtım ve ilk satırı okudum. Üçümüze hitaben yazıldığını görünce yüksek sesle okumaya geçtim.

**INEZ & CO MEKTUBUNUZU ALDI STOP RICARDO
LÜTFEN ONA CEVAP VERMENİZİ SÖYLÜYOR**

YOKSA ODANI BIZZAT BASAR.

Whit bıkkın bir iniltiyle gözlerini kapattı ve ben irkildim, bakışlarım otomatik olarak komodinin üzerindeki fincana kaydı. Neyse ki boştu.

Isadora tabağını doldurmaya başlarken, "Okumaya devam et," diye ısrar etti.

Dikkatim telgrafa geri döndü ve boğazımı temizleyip tekrar başladım.

RICARDO VE DEDESİNE HAPİSHANEDE İĞRENÇ BİR ŞEKİLDE MUAMELE EDİLİYOR

Sesim çatallaştı ve sanki harfler sihirli bir şekilde kendilerini en kötüsünü hayal etmeme neden olmayacak bir şekilde yeniden düzenleyecekmiş gibi satırı tekrar okuyarak cesurca devam ettim. Amcam ve Abdullah sıyrıklar ve çürüklerle kaplıydı. Sık sık dövülüyor ve açlığa terk ediliyorlardı. Bu beni umutsuz bir sarmala sokmak için yeterliydi. Üzerime tuhaf bir uyuşukluk çöktü, boğucu ve ağır. Gözlerimi sıkarak kapattım.

Yumuşak bir el koluma dokundu.

Yavaşça gözlerimi açtım ve boş gözlerle Whit'e baktım.

Geri çekildi, çenesi kilitlendi. İfadesini soğukkanlı tutuyordu ama ben onun kargaşasını, başlarına gelenlerden ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamamaktan duyduğu hayal kırıklığını hissediyordum.

"Başka ne yazıyor?" Isadora sessizce sordu. "Yoksa senin için okumamı mı tercih edersin?"

Başımı sallayarak dudaklarımı yaladım. "Yapabilirim."

Metnin geri kalanını hızla tararken yumuşak bir kahkaha attım. Sonra mesajın geri kalanını yüksek sesle okudum.

AMARANTA MÖSYÖ'YE BAĞIRDI MASPERO VIRGÜL BENCE KORKUYOR

**ÇÜNKÜ ONLARI DAHA BÜYÜK BİR ODA
DURAĞINA TAŞIDI.
KAREEM KAHİRE'DE VE HAPİSHANE DURAĞINA GİRMENİN
BİR YOLUNU BULDU RICARDO VE
DEDEMİN YEMEK SEPETLERİ VE SU MATARALARI KODAK'IN
NE KADAR DURDUĞUNU SORMAYIN
ÇOK UZUN VIRGÜL SHEPHEARDS STOP'TA
FOTOĞRAFLARI NASIL GELİŞTİRECEĞİMİ BULACAĞIM
PERSONEL İHTİYACIM OLANI BULMAMA YARDIMCI
OLUYOR STOP GÜVENDE OL VIRGÜL FARIDA**

Telgrafı indirdim ve Kareem ve Farida için derin bir minnettarlık duyarak boş gözlerle önüme baktım. Bir parçam orada onlarla birlikte olmayı, bir şekilde yardım etmeyi diliyordu. İskenderiye'de hiçbir şey yapamazdım. Aslında bu tam olarak doğru değildi.

Mamá'nın eşyaları, özel kağıtları, yazılı fikirleri, nerede olabileceğine ya da tüm eserleri nereye saklamış olabileceğine dair ipuçları elimizdeydi. Günlüğü elimizdeydi.

"Aramaya başlayalım," dedim. "Tekrar. Kaçırdığımız bir şey olabilir."

"Önce yemek," dedi Whit sertçe. Tepsileri açtı ve ben inledim, midem gürültüyle gurulduyordu. Ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Whit sıcak pide, kimyon ve sarımsakla baharatlanmış kıyma, taze salatalık ve domates, kremalı bakla ve üzerine bolca zeytinyağı gezdirilmiş bir kase humustan oluşan bir ziyafet getirmişti.

"Gracias," diye mırıldandım.

"Rica ederim," dedi küçük bir gülümsemeye.

Yüzümü boş tutmak için kendimi zorladım.

Gülümsemesi soldu ve ben de falafellerden birini alıp humusa batırmakla meşgul oldum. Tadı kremi ve lezzetliydi ve falafel soğuk olmasına rağmen hala harika bir ot aromasına sahipti. Whit'in beni izlediğini hissettim ama ona bakmayı reddettim. Sesinin tonu içime ılık bir ürperti göndermişti.

ve tekrar aptallık etmeyi göze alamazdım. En ufak bir direnç göstermeden ona aşık olmuştum, saf küçük bir aptaldım, yaydığı tehlike duygusundan etkilenmiş, çapkın kişiliğinden büyülenmiş ve kahramanlıklarına kapılmıştım.

Milyonuncu kez, tek bir gerçeğe tutundum: beni sevmiyordu. Bu kalbime yazılmış bir lanetti ve bunu her düşündüğümde sanki açık bir yaradan kan akıyormuş gibi hissediyordum. Hepsi bir oyundu. O sadece yanlış yönlendirilmiş bir sorumluluk ve suçluluk duygusuyla buradaydı. Bir de simya sayfasını annemden önce bulmak istiyordu. Bu gerçekleri uykumda söyleyene kadar tekrarlayacaktım. Derime dikilene kadar.

"Bardak yok," dedi Isadora.

Whit sürahiyi ona uzattı. "Özür dilerim. Kaliteli porselenler tepsiye sığmaz."

Isadora burnunu çekti ama içkiyi ondan aldı. Yığınla kâğıt ve dergiye bakarken hepimiz ciddiyetle yemeye başladık.

"Nereye gittiğini bize söyleyecek misin?" Whit'e sordum.

"Sterling'i Türkiye'deki karargahına kadar takip ettim.

Kasaba," dedi Whit. "Graves adında bir adam onun için çalışıyor, annenin evinde beni arayan adamlardan biri. İyi bir adam değil." Ekmeğin bir parçasını koparıp humus, salatalık ve domates dilimleriyle doldurdu ve hepsi ağzında kayboldu. Çiğnemeyi bitirdikten sonra yüzü acımasız bir ifade aldı. "Sterling'in emriyle genç bir adamı soğukkanlılıkla öldürmesini izledim."

Limonata sürahisini yere bıraktım, midem kazınıyordu. Bir anda iştahımı kaybettim. Daha önce ölüme çok yaklaşmıştık. Bay Sterling'in bir baş sallaması yeterliydi.

"Bay Sterling neden yaşamamıza izin verdi?" Isadora sordu.

"Sanırım hâlâ bir şekilde Inez'e ihtiyacı olduğu için," dedi Whit. "Seni bir hastaneye götürdüğünde sana ne söyledi?

farklı oda mı?"

"Mamá'yı bulmasına yardım etmemi istiyor," dedim dalgınca, Whit'in Bay Sterling'den geri çaldığı kâğıtları okurken. "Benden sürekli kendi tarafına geçmemi istiyor."

"Üzerinde silah var mıydı?" Whit sordu, sesi sessizce ölümcüldü.

Okumama ara verdim. "Söyledi. Ama bu benim cevabımı değiştirmedir."

"Tabii ki hayır," dedi Isadora.

Bakışlarımı kaldırdım ve otomatik olarak Whit'e gitti. Bana bakıyordu, odaklanmış, yoğun, gözlerinin serin derinliklerinde dönen bir duyguyla. Bu bir hayranlık olabilirdi. Hayal kırıklığı da olabilirdi. Whit söz konusu olduğunda, bunu asla bilemezdim. Çenesini indirdi, yüzünü benden kaçırdı, dikkatini tekrar yemek tepsisine verdi.

Kendimi sayfalara geri dönmeye zorlamadan önce bir süre daha ona baktım. Yapılacak işler vardı.

"İtiraf etmeliyim ki Bay Sterling'in gitmemize izin vermesi beni tedirgin ediyor," dedi Isadora. "Üzerinizde onu buraya getirebilecek bir şey olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Whit cevabını mırıldandı ama ben onu zar zor yakaladım çünkü ilginç bir şeye rastlamıştım. Annem nedense eski sokak isimlerini, doğu limanını ve özellikle de Pharos Adası denilen bir yeri gösteren çeşitli İskenderiye haritaları toplamıştı. Hepsi Mahmud el-Falaki tarafından yapılmıştı. Gözlerimi kısarak haritalardan birine baktım ve batı tarafına çizilmiş tuhaf bir şekli seçmeye çalıştım.

"Muhtemelen nerede kaldığımızı biliyordur," diyordu Whit sonra. "Bana öyle geliyor ki, onu doğrudan Lourdes'e götürmemizi bekliyor."

Sayfayı çevirdiğimde gözüm başka bir şeye takıldı. Bu da eski bir İskenderiye haritasıydı ve birisi kurşun kalemle Büyük İskenderiye Kütüphanesi'nin yangında harap olmadan önce bulunduğu yeri işaretlemişti. Ancak Yunanca gibi görünen başka ilginç işaretler de vardı. Birisi de hafif bir taslak çizmişti.

Şehir merkezinden uzakta, bir ara sokağın başında üç başlı bir köpek. Yeraltı dünyasının koruyucusu Cerberus'a kaşlarımı çatarak baktım, aklımın bir köşesinde bir anı canlandı. Sonra bu yarattığı en son nerede gördüğümü hatırladım: Mamá'nın günlüğü.

Kanvas çantama gittim ve trendeyken annemin günlüğünden kopyaladığım krokiyi çıkardım. Şehrin haritası ile annemin günlüğü arasında bir bağlantı olmaması inanılmaz görünüyordu.

"Yunanca bilen var mı?" Ben sordum.

Her ikisi de kendi aramalarına devam ederken başlarını salladılar. Kalan sayfaları çevirdim ama kayda değer başka bir şey bulamadım. Üç başlı köpeğin resmedildiği haritaya geri döndüm. Sokağı bilmiyordum ama Arap duvarının ötesinde, İskenderiye'nin eski bir bölgesinde, yıkıntılar arasındaydı.

Whit aniden, "Sanırım bir şey buldum," diyerek sessizliği bozdu. Elinde bir günlük tutuyordu. "Annen birkaç kez İskenderiye deniz fenerinin resimlerini çizmiş, özellikle de tabanına odaklanmış. Belki de orada önemli bir şeyin saklı olduğuna inanıyordu?"

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Pharos Adası'nda mı?"

Whit günlüğe bir göz attı. Bir süre sonra, "Evet, öyle," diye onayladı.

"Yazılı bir şey var mı?" Isadora sordu. "Herhangi bir ipucu?"

Whit kaşlarını çattı. "Evet, ama Yunanca." Kız kardeşim ve ben inledik.

"O günlükte kaç tane deniz feneri çizimi var?"

Whit sayfaları çevirdi. "Yedi."

Bu önemli bir şeydi. "Belki de Mamá ve Bay Fincastle kayda değer bir şey buldular ve gizlice kazı yapıyorlar?" diye sordum. Aklıma başka bir olasılık geldi. "Sizce bulmuş olabilirler mi-"

Whit bana sert bir bakış attı ve ben de sustum. Ne soracağımı biliyordu ve açıkça kız kardeşimin önünde simya sayfasından bahsetmemi istemiyordu. Bu bilgiyi ondan saklamak için hiçbir neden yoktu.

Ağzımı açtım ama önce Whit konuştu.

Whit, "Lourdes ve Fincastle'ın orada kazı yapması hiç mantıklı değil," dedi. "Deniz feneri birkaç depremle yıkıldı.

Çoğunlukla bir moloz yığını, öyle değil mi?"

Onun sözleri dikkatimi dağıttı. "Turistlerin hala ziyaret ettiğine inanıyorum. Atlantik'i geçerken birkaç yolcu bana deniz fenerini seyahat programlarına dahil etmeyi planladıklarını söyledi."

"Bütün yapının denize düştüğünü söyleyen Herodot değil miydi?" Isadora sordu.

"Strabo, sanırım," dedi Whit.

"Ve hepsi de yok olmadı," dedim yavaşça. "Kazı yapmak için tuhaf bir yer gibi görünüyor, tabii... gizli bir oda hayatta kalmadıysa?" Tío Ricardo ve Abdullah'ı düşündüm, bir hapisanede nasıl çürüyüp gittiklerini, sadece Kareem'in onlara gizlice yiyecek bulma çabalarıyla hayatta kaldıklarını. Ellerimi yumruk haline getirdim. Ne Bay Sterling'in bize gelmesini bekleyebilirdim ne de bizi takip edeceği korkusuyla sonsuza kadar bu odada saklanabilirdim. Onları hapisten çıkarmak için bir şeyler yapmalıydım. "Bence gidip deniz fenerinin tabanını keşfetmeliyiz."

Whit bu fikri düşündü. "Yapı pek çok doğal afet yüzünden zayıflamış. Her şey başımıza yıkılabilir."

"Belki de cazibenin bir parçası da budur," dedim. "Hiçbir turist içeri giremeyecek, bu da kazılarının kesintiye uğramaması ve sinir bozucu hükümet ajanlarının gözlerini üzerlerinden ayırmaması anlamına geliyor. Mamá ve Fincastle şu anda bile rahatsız edilmeden çalışıyor olabilirler... keşfetmeye yaklaşıyorlar-"

"İyi," diye araya girdi Whit. "Gidelim o zaman. Bu gece hepimiz birkaç saat uyuduktan sonra gideriz."

"Amcam ve Abdullah o hücrede çürürken hiçbir şey yapmadan duramam," diye yüksek sesle devam ettim.

Whit öne doğru eğildi ve dikkatle bana baktı. "İyi dedim Olivera. Deniz feneri başımızın üstüne düşse bile oraya gideceğiz."

"Oh," dedim, şaşırılmış bir halde.

Isadora kuru bir sesle, "Heyecan verici bir konuşma," dedi.

"İstersen burada kalabilirsin," dedi Whit. "Ya da daha iyisi, Kahire'ye dönebilirsin."

Isadora başını salladı. "Kız kardeşimi bırakmayacağım." Ona sulu bir gülümseme verdim.

"Teşekkür ederim."

Whit gözlerini devirdi ve "Tanrım" dedi.

Ona attığı bakış küçük bir kasabayı yerle bir edebilirdi, binalar, ağaçlar, hiçbir şey hayatta kalamazdı. Ama sadece öfke değildi... tam olarak değil. Eğer daha iyi bilmeseydim, onun duygusuna tamamen başka bir isim verirdim.

Kıskançlığa çok benziyordu.

Ama bu imkansızdı. Kız kardeşimle olan ilişkiyi kıskandığı fikri gülünçtü.

Öyle değil miydi?

BEYAZ

Karım bir kez daha gecenin bir yarısı beni uyandırdı. Gözlerimdeki uykuyu sildim ve karanlığa alışmalarını bekledim. "Ne oldu?" Fısıldadım.

"Başka bir imgelem gördüm," diye fısıldadı.

"İnez," dedim. "Rüya görüyor olabilir misin?"

Karyolamın yanında diz çökmüştü ve sonunda kaşlarını çatıldığını görebileceğim kadar yüz hatları belirginleşti. "Uyuyamadım ve bazen yüzüğü parmağımın etrafında döndürmek gibi bir alışkanlığım var, bu yüzden Kleopatra'yı düşünüyordum ve sonra bir saniye sonra onun anılarından birindeydim. Bunu duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

Devam etmesini işaret ettim.

"Çalışma masasındaydı," diye başladı Inez. "Ve tuhaf giyinmişti. Genellikle onu pahalı kumaşlardan yapılmış bu güzel kıyafetler içinde görürüm. Ayağında mücevherli sandaletler vardır ve saçları her zaman kurdele ve incilerle süslüdür. Ama bu sefer üzerinde sade, basit bir cübbe vardı; koyu renkli ve kapüşonlu. Ayakkabıları kullanışlı deriden yapılmıştı. Sağlam, sanki uzun bir mesafe kat etmeyi bekliyormuş gibi."

"Masada ne işi vardı?"

"Önünde simya sayfası vardı," dedi Inez yumuşak sesiyle.

Birdenbire aşırı derecede uyanmıştım. "Kurşunu altına mı dönüştürüyordu?"

Inez başını salladı. "Ama önünde her türlü malzeme vardı, kökleri kesiyor ve parıltılı çeşitli sıvıları karıştırıyordu. Ve çalışırken bir şeyler söylüyordu."

"Bir büyü yaratıyordu," dedim.

"Sanırım öyle. Sanırım simya tabakasını korumak için."

"Bu mümkün," dedim. "Onun yerinde olsaydım ben de böyle yapardım.

özel bir beceri seti. Erkek kardeşi bunu biliyor olabilirdi - ne de olsa o da ünlü simyacının akrabasıydı. Belki de Kleopatra onun bunu edinmesine karşı harekete geçme ihtiyacı hissetmiştir. Hepsi bu muydu?"

Yine başını salladı. "Hayır. İş bittiğinde üzerine su döktü."

"Ne?"

"Şşşt!" Inez tısladı. "Isadora'yı uyandıracaksın."

Nabzım kulaklarımda uğulduyordu. Eğer o çarşaf mahvolduysa, ben de mahvolabilirdim. "Açıkla."

"Mürekkep akmadı; kâğıt ıslanmadı bile," dedi. "Kleopatra Chrysopoeia'yı su geçirmez yapmıştı."

★ ★ ★

Limanda düzinelerce felucka, gulet ve brigantine sallanıyor, direkleri ve yelkenleri yükseliyor ve

Ayın gümüş ışıltısı. Gecenin bir yarısı yorgun ve gergin bir şekilde manzaranın tadını çıkaran tek aptallar bizdik. Ben bitkin ve gergindim. Inez'in gözlerinde ruhumu dehşete düşüren o parıltı vardı. Hayatı pahasına da olsa hedefinin peşinden gideceğini bir şekilde belli ediyordu. Ne olursa olsun, sonuna kadar gidecekti.

"Şoföre ödeme yaptınız mı?" Isadora o soğuk sesiyle sordu.

Onu zar zor duydum. Inez ayağını yere vuruyor, sabırsızlıkla suyun ötesine bakıyor, sanki deniz fenerinin dibinde duran annesini canlandırmak istiyordu. Deniz havası uzun saçlarını dalgalandırarak yüzüne doğru savuruyordu. Fark etmemiş gibi görünüyordu, her parçası o adaya ulaşmaya odaklanmıştı. Türk Kasabası'ndan geçmiştik ve karadan devam edebilecek olsak da, yolun geri kalanını tekneyle gitmenin en iyisi olduğunu düşündüm; peşimizden takip etmek daha zordu. Isadora şehirdeki dar virajlarda bize yardımcı olmuş ve sahile giden yolda birkaç kestirme yol göstermişti.

Ona bakmak için döndüm ve kaşlarını beklentiyle kaldırdı.

"Şoför mü?" Isadora sordu.

"Türk Kasabası'na giden en kestirme yolu nereden biliyorsun?" Ses tonumu soğukkanlı tuttum ama aklım Inez'in bankanın önünde tartışırken söylediği sözleri tekrarlardı. Eğer Isadora şehri görüldüğü kadar iyi biliyorsa, Lourdes'i uyardıktan sonra bizi otele kadar kolayca atlatabilirdi.

Bana baktı, eli kalçasındaydı ve öfkeli görünüyordu.

"İnsanlar benimle konuşuyor."

"Ve?"

"Ve otelde birkaç tanıdık edindim," dedi. "Bilgi toplama konusunda iyiyimdir."

"Eğer hepsi buysa, neden kızgınsın?"

Bana doğru bir adım attı ve işaret parmağını göğsüme sapladı. "Çünkü ne zaman benimle konuşsan, ne zaman bana bir soru sorsan, kulağa hep bir suçlama gibi geliyor." Derin bir nefes aldı, burun delikleri alevlendi. "Ve bu sinir bozucu."

"Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Tabii ki hayır," dedi gözlerini devirerek. "Ama ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Sessizliğimin onu kışkırtacağını umarak bekledim. İnsanlar üzgün olduklarında ya da şüphe altında olduklarında daha çok konuşurlardı.

"Sanırım bende kendinizde olan nitelikleri görüyorsunuz." Sesi sivri bir fısıltıya dönüştü. "Ve bundan nefret ediyorsun. Sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki, tüm param üzerine, senin bazı yönlerine katlanamıyorsun. Sonsuz güvensizlik, alaycılık, her zaman insanları kendi çıkarların için nasıl kullanacağını hesaplayan bir zihin."

"Ben-"

"Biliyorsun," dedi kararlılıkla. "Seni işinde iyi yapan şey bu. Bizler hayatta kalanlarız. Tanım gereği, incinmemek, hayatta kalmak, herkesten bir adım önde olmak için bir şeyler yaptık. Mümkün olan her şekilde yolumuzu buluruz."

Her kelimesi rahatsız ediciydi. Çünkü o haklıydı.

"Ve birine değer verdiğimizde korumacı oluruz," dedi Isadora aynı sessiz fısıltıyla. "Onlara yardım etmek, onları kendilerinden kurtarmak için yeri göğü inletiriz. Çünkü bu dünyada sevdiğimiz sadece birkaç kişi var ve onlara zarar vermeye cüret edecek herkesi cehenneme göndeririz."

Bakışlarını Inez'e çevirdi ama ben onu takip etmedim. Gözlerimi ondan ayırmadım.

"Senin kim olduğunu kendimi gördüğüm kadar kolay görebiliyorum," dedi. "Şimdi konumuza dönelim. Şoförün icabına baktın mı?"

Gözlerimi ondan kaçırdım, keşke onunla aynı fikirde olmasaydım. Onu bir düşman olarak düşünmek daha kolaydı. Benzer olduğumuz tüm yönleri ve bunun nasıl olduğunu fark etmekten daha kolaydı.

Inez'in ona güvenmesini engellemedi. Çünkü o zaman Inez'in beni görmeye daha fazla dayanamayacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Üzerime çöken ani duygular yüzünden başım ağrımaya başladı. Öfke, hayal kırıklığı. Keder de, eğer gerçekten hissetmeme izin verirsem. Kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Şakaklarımı ovuşturdum, bir fincan kahveyi hiç bu kadar istememiştim. Arabacımız esneye esneye, atlar da hafifçe homurdanarak bekliyordu. Onlar bile erken saati protesto ediyorlardı. Delikanlıya bir avuç frank verdim. "Bizi bekleyebilir misiniz?"

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Burası mı?"

"Evet," dedim, arkamdaki Pharos adasını işaret ederek. "Deniz fenerini görmek istiyoruz."

Şoför başını salladı ama hâlâ şaşkın görünüyordu. "Bu saatte mi?"

"Planları ben yapmıyorum," diye mırıldandım ve ona biraz daha bozuk para verdim.

"Onu göndermelisin," dedi Isadora. "Onu bekletmek kabalık olur."

Onu görmezden geldim ve delikanlıya seslendim. "Hemen döneceğiz.

Bizi bırakmayın."

Güneş yüzünü göstermeden önce belki bir, en fazla iki saatimiz vardı. Eğer o zamana kadar çoktan gitmiş olmazsak, Isadora'ya kanlı bir çığlık atacaktım, sonuçlarına lanet olsun. Akdeniz'e baktım, deniz huzursuz ve tedirgindi, sanki rahatsız edilmek üzere olduğunu biliyor gibiydi. Suyun kenarında, on ya da on beş metre açıktaki dar bir rıhtıma bağlanmış bir dizi cılız tekne vardı. Ötede, Pharos Adası'nın ana hatları yüzeyin üzerinde yükseliyor, dalgalar her keskin kenara çarpıyordu. İskenderiye'nin deniz fenerinin tabanı bin yıl sonra bile hala doğu tarafında duruyordu, bir zamanlar geceleri aleviyle gemilere yol gösteren üst yapının kaybına rağmen etkileyici bir manzaraydı.

"Boyuna ne kadardı?" Şoförün yanından uzaklaşırken Inez sordu, dikkati antik harikanın üzerindeydi.

"Annemin notlarına göre en az kırk kat yüksekliğinde olmalıydı." Isadora hayretle başını salladı. "Bunun inşasını hayal edin! Her işçinin alın teri ve emeği."

"Sadece bir depremle büyük bir kısmı aşağıdaki denize dökülsün diye," dedim hüzünle. "Güzel olan hiçbir şey kalıcı değildir."

"Alaycılığın yine kendini gösteriyor," diye mırıldandı Inez.

"Saklamaya çalışmıyordum," diye mırıldandım. Sonra daha yüksek bir sesle, "Pekâlâ, feneri gördük. Hadi otele dönüp çay, kahve içelim ve güzel bir yemek yiyelim."

Bir parçam söylediklerime inanamıyordu. Eğer Lourdes gerçekten Kleopatra'nın Chrysopoeia'sının deniz fenerinin dibinde saklı olduğuna inanıyorsa, her santimini keşfetmeliydim. Ama içim içimi yiyor, beklenti kanımın damarlarımda gümbür gümbür akmasına neden oluyor, dikkat çekmek için haykırıyordu. Vücudum yüksek alarmdaydı - tepenin ardındaki düşman yüksek alarmdaydı.

Bir şeyler yanıştı. Ya
da yanlış olmak
üzereydi.

Milis kuvvetlerindeyken öğrendiğim bir şey varsa o da içgüdülerime güvenmekti. Ve tam o anda, bana Inez'i buradan uzaklaştırmamı söylüyordu. Tüfeğimi hazırlamamı ve parmağımı tetikte tutmamı söylüyordu. Her zaman çizmelerimde taşıdığım bıçağı kaşıyordum ama o acınası piç Sterling onu benden çalmıştı.

"Buraya daha yeni geldik," dedi Inez. "Şimdi geri dönmeyeceğim. Annem içeride olabilir ya da burada değilse bile arkasında bir ipucu bırakmış olabilir. Bence gidip keşfetmeliyiz. Tabii onu nasıl bulacağımıza dair daha iyi bir fikrin yoksa?"

Kollarımı kavuşturdum, gerginlik çenemin kilitlenmesine neden oldu. "Yolun geri kalanını suyla gitmek daha güvenli. Ama bu bir kayık çalmak anlamına gelir."

"O kadar da uzak değil," dedi Isadora sivri burnunu kıvrarak. "Ne yazık ki yanımıza yedek kıyafet almadık. Islanabiliriz."

Bu saçmalığa cevap verme zahmetine girmedim.

Inez balıkçı teknelerinin sırasını işaret etti. "Şunlardan

birini ödünç alalım. Çalmaya gerek yok. Geri döndüğümüzde

Bitti, içine biraz da bozuk para bırakabilirim."

Isadora hızlı ve kararlı adımlarla rıhtıma doğru yürümeye başlamıştı bile, kendinden emin ve kendinden emin tavrı, altında isyan eden kaos için bir illüzyondur. Bana bir Yunan trajedisini anımsattı, her karakter kendi sonlarına doğru yürüyor, giderken ortalığı kasıp kavuruyor ve nifak tohumları ekiyordu, dengesiz bir peri yıkıcı enerjisini masum insanların üzerine serpiyordu.

"Ona hâlâ güvenmiyorum," dedim gözlerim kısıp bir şekilde, söz konusu dengesiz periye bakarak.

"Bunu fazlasıyla açıklığa kavuşturdu," dedi Inez yorgun bir sesle. Gözlerinin altındaki derin gölgeler yorgunluğunu gizliyordu. Ne zaman tam bir gece uykusu çekmişti? Ben ne zaman uyumuştum? Hatırlayamadım. "Ama bana yardım etmekten başka bir şey yapmadı," dedi. "İstersen geride kalabilirsin."

"Ne halt edersem edeyim," dedim. "Ve sözlerimi bana karşı nasıl kullandığını fark etmediğimi sanma."

"Ben de buna güveniyordum," dedi tatlı bir sesle.

Yürürken sallanan kalçalarını, buklelerinin tuzlu havada dans edişini görmezden gelmeye çalışarak peşinden gittim. İskelede ona katıldığımızda Isadora kayıklardan birinin ipini çözmüştü. Görevi ben devraldım, bankın altından küreklerin çıktığını görünce rahatladım. Inez'in kayığa binmesine yardım ettim, Isadora'yı denize itmeyi düşündüm ama o zarifçe kayığa adım atarken onu görmezden geldim. Dik duruyordu, dizleri suyun salınımıyla senkronize bir şekilde bükülmüştü.

"Bu şerefe nail olacak mısın, yoksa bizi adaya kürek çekerek mi götüreceksin?" Isadora sordu, sesindeki buz belirginleşmişti.

"Yardım edebilirim," diye itiraz etti Inez.

Kürekleri aldım ve suya daldırdım. Bu çok kötü bir fikirdi. Asla kabul etmemeliydim. Tek başıma gelseydin daha iyi olurdu. "Hadi şu lanet işi bitirelim."

Inez malzeme çantasını karıştırdı ve Isadora'ya bir mum verdi, sonra da kendisi için bir tane daha buldu. Yaktı

İkisi de ışıkları yüksekte tutuyor, boşta kalan elleriyle alevleri kavrayıp esintiden titremelerini önlüyorlardı. Inez bunu tam olarak başaramadı ve rüzgâr tekneye doğru estiğinde ateş söndü.

İç çekti. "Sandaleti özledim."

Güldüm.

Inez irkilerek bana baktı, ela gözleri sıcak ve eğlenmişti. Yıllardır bana hiç böyle bakmamıştı. Bakışlarını hızla kaçırdı ve ben de dikkatimi ondan çekip ait olduğu yere, deniz fenerine yönelttim.

Adaya yaklaştık ve tekneyi o yöne doğru manevra ettirmeye özen göstererek küçük koya dikkat ettim. Yeterince yaklaştığımızda dışarı atladım, su tenime karşı serindi ve tekneyi kıyıya doğru yönlendirdim. Inez yardımımı reddederek küpeştenin üzerinden atladı, kayıyor ve yüzüstü suya düşmemek için kollarını savuruyordu. Isadora çevik bir sıçrayışla üzerinden atladı, çok az bir sıçramayla düzgünce indi ve Inez'in kıyıya çıkmasına yardım etti. Kürekleri bir kenara bıraktım ve deniz fenerinin dibine kadar dik yokuşu yürüdük.

Sarp kayalar ayakkabılarımı deldi ve son bölümde ikisine de patikada ilerlemeleri için yardım etmek zorunda kaldım. Karanlık gökyüzü lacivert bir renge bürünürken antik bina görünmeye başladı. Günün en sevdiğim zamanıydı, şafak sökmeden hemen önceki andı.

"Çok büyük," diye fısıldadı Inez.

"Antik dünyanın en yüksek yapısı," dedim. "En tepesinde, ışığı yansıtan ve otuz beş mil öteden görülebilen devasa bir ayna vardı."

"Bu taraftaki yazıyı hâlâ görebilirsin," dedi Isadora, hafif taşın üzerindeki oymayı işaret ederek. "Denizin ikiz koruyucularına bir adak."

"Kimdi onlar?" Inez sordu.

"Castor ve Pollux," dedi Isadora ve ben hep bir ağızdan.

Dehşete düşmüş bir şaşkınlıkla birbirimize baktık. Inez sadece gülümsedi ve çenesini kaldırarak ön girişe doğru yürüdü,

Kıvırcık saçları sırtının ortasına kadar iniyordu. "İşte kapı aralığı," dedi. "İki atlının yan yana geçebileceği kadar geniş."

İçeri girdiğimizde bizi yıkık dökük bir merdiven ve bir zamanlar savaş arabaları ve atlara ev sahipliği yapmış olması gereken kare şeklindeki geniş bir alan karşıladı. Tavanın bazı kısımları düşmüştü. Bazıları benden daha uzun olan kayalar alanı kaplamıştı. Deniz feneri boş gibi görünse de saklanılabilecek pek çok gölgeli köşe vardı.

Inez temkinli bir şekilde etrafına bakındı ve bakışları Isadora'ya takıldı. "Silahını getirmeyi unutmadın değil mi?"

Isadora ceketinin cebini yokladı. "Otele erzak almaya gittiğimizde yedeğimi unutmuş olmalıyım."

Etrafımızı inceledim, içim daralıyordu. Ben getirmiştım.

benim Tüfek, hangi Ben olsam
paketlenmiş içeride benim Bagajda,
monte edilmemiş halde. En sevmediğim silahımdı; hantal,
gürültülü ve

Yüklemek için bir baş belası. Ama bir şey hiç yoktan iyidir.

Düşmanlarımızı silahsız karşılamak olmazdı.

"Buraya bak," diye seslendi Inez.

Onun durduğu yere doğru yürüdüm, çoğunlukla sağlam olan bir duvara bakıyordum. Taşa oyulmuş devasa bir kabartmada, dalgalanan cübbeler içindeki bir Yunan tanrısı resmedilmişti. Başında bir taç vardı ve sol elinde bir asa taşıyordu. Ayaklarının dibinde üç başlı bir köpek duruyordu, dişleri vahşice açılmıştı.

"Yine Cerberus," diye mırıldandı Inez.

"Hades'in Köpeği," dedim. "Deniz fenerinin duvarına oyulacak ilginç bir yaratık. Yeraltı dünyasının girişini koruyordu ve denizle hiçbir ilgisi yoktu."

Inez beni zar zor dinliyordu. Yaklaşmıştı, parmağıyla oymayı hafifçe yokluyor, kabartmanın tabanındaki harfleri inceliyordu. "Latince bir yazı var. Okuyabiliyor musun?"

"Çok az," dedim ama omzunun üzerinden bakarak yaklaştım. Saçlarının tatlı kokusunu, uzun eteğinin botlarımın parmaklarına sürtünmesini görmezden gelmeye çalıştım. Evlendiğimizden beri ona en çok bu kadar yaklaştım.

Ki bunun hiçbir Şeyle ilgisi yoktu. Boğazımı temizledim ve çevirmeye odaklandım. "Sanırım bu tanrının adı Serapis."

Omzunun kıvrımından bana baktı. "Kim olduğunu bilmiyorum."

"Abdullah yapardı," diye mırıldandım. "Sanırım o bir Greko-Mısır tanrısı." Gözüm başka bir silik metin satırına takıldı. "Bir dakika, adının altında başka bir Şey daha yazıyor." Yavaşça onu kenara çektim, böylece duvara kazınmış yetersiz metin satırlarını daha iyi okuyabilecektim. "İskenderiye'nin koruyucusu ve Şehirde ona adanmış bir tapınak var."

"Nerede?" Inez sertçe sordu. "Çünkü sanırım gördüm..."

Sanki başka bir dünyaya adım atmış gibi yüzünde hülyalı bir ifade belirdi. Elimi gözlerinin üzerinde gezdirdim. Bana boş boş baktı, pek uyanık değildi ama yine de bir Şekilde kaybolmuştu. "Inez? Inez."

Omuzlarını sıkmak için uzandım ama parmağındaki altın yüzük aracılığıyla Kleopatra'yla olan ilginç bağlantısını hatırlayınca sustum. Anılarından birini görüyor olabilir.

"Onun nesi var?" Isadora arkamda bir yerden sertçe sordu. Onu zar zor duydum. Tüm dikkatim karımın üzerindeydi.

"Inez?" Tekrar sordum, bu sefer daha yüksek sesle.

Gözlerini kırptırdı, birkaç saniye içinde kendine geldi. Gözlerini sıkarak kapattı ve sonra yavaşça açarak bakışlarımı eşit bir Şekilde karşıladı. "Buradan bir kule görebiliyor musun?"

"Ne?" Ben sordum.

"Limanın karşısında," dedi. "Bir kule var mı? Roma tasarımına benziyor."

Molozların arasından gözlerimi kısarak döndüm. Birinin suyun ötesini görmesini sağlayan bir bölüm vardı ve

Daha önce kürek çektiğimiz kıyı şeridine geri döndük. "Evet, sanırım. Neden?"

"Bir anının içindeydim," diye nefes aldı. "Kleopatra tekneyle seyahat ediyordu ve geçen seferki kaftanının aynısını giyyordu. Sanırım bu iki anı birbiriyle bağlantılı. İlkinde üzerinde parşömen rulosu vardı ve az önce onu küçük bir sandalda gördüm, yanında sadece bir muhafız vardı. Kürekleri o çekiyordu ama Nil Nehri'nde ya da denizde bile değillerdi. Yeraltındaydılar."

"Ne demek istiyorsun? Yeraltı nasıl?"

Inez kolumu tuttu, yüzünde heyecan ışıkları yanıyordu. Bu yüzden titriyordu. "Demek istediğim, İskenderiye şehrinin altında bir kanallar ağı varmış ve Kleopatra bunları ve nereye gittiklerini biliyormuş gibi görünüyordu." Inez elini daha da sıktı. "Onu kavisli bir merdiveni olan bir tünele ulaşırken gördüm ve tekneden indikten sonra bu merdiveni kullanarak bir kuleye tırmandı. Limana bakıyordu. Ve onu gördüm
_."

"Neyi gördüm?"

"Deniz feneri, sarayı. Her şey." Inez kaşlarını çatı. "Ama artık parşömen rulosunu taşımıyordu. Anlamıyorum, onu teknele bırakmış olamaz. Çok değerliydi."

Inez'in ne görmüş olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Bu görüntülerin hepsi birbiriyle bağlantılıydı. İlk simya sayfasının çılgınca aranmasıydı, ikincisi ise bir büyü ustası olan Kleopatra'nın belki de Chrysopoeia'yı korumak için büyü yapmasıydı. Bu noktada Kleopatra'nın amacı böyle bir hazineyi entrikacı kardeşinden saklamaktı. Yardıma ihtiyacı vardı ve tarih bize sonunda kraliyet sarayına yerleşmiş olan Julius Caesar'a gittiğini söylüyor.

"Evine geri dönüyordu," dedim.

"Evet, kesinlikle öyle olmalı," diye yanıtladı Inez sırtarak. "Kardeşi şehri istila etmeyi umarken, Kleopatra'nın gizlice hareket etmesi gerekirdi. Yeraltı geçitlerinden daha iyi bir yol olabilir mi?"

İçgüdüsel olarak, kendisi için bu kadar değerli bir şeyi Romalı bir generale vermeyeceğini anladım. Hayır, onu saklamanın bir yolunu bulurdu.

"Doğru," dedim sessizce. "Ama kuleye varmadan önce Kleopatra yolda bir mola vermiş ve güvenli bir yer bulmuş olmalı-"

Göz ucuyla Isadora'nın yaklaştığını gördüm.

Elinde küçük bir şey tutuyordu. Ay

ışığında parlayan bir silah.

Kolunu kaldırdı ve doğrudan Inez'e nişan aldı. Parmağı tetiğin etrafında kıvrıldı. Kalbim durdu.

ÇATLAK.

CAPÍTULO VEINTE

Whit elimi tuttu ve beni üst üste yığılmış devasa kayalardan birinin arkasına çekti. Silah sesi kulaklarımda gümbürdedi. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki bize kimin ateş ettiğini hâlâ bilmiyordum. Nerede durduğumuzu, Isadora'nın nereye gitmiş olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Yakınımızda mıydı?

"Devam et," dedi Whit, beni koşar adım çekerek. Kayaların, çakılların ve topuklarımin altında tepinen kumların etrafından dolaştık.

"Kız kardeşim ne olacak?" Bağırdım.

Whit beni kısmen gömülü bir kapının arkasına sıkıştırmadan önce bana bıkkın bir bakış attı. Tüfeği elinde, sakince kenarından baktı.

Sırtını dürttüğümde homurdandı. "Onu bırakamayız. Hadi gidelim-"

Whit dişlerini sıkarak, "Bize ateş eden o," dedi. "Şimdi sessiz ol. Kız kardeşinin nerede saklandığımızı bildiğini sanmıyorum."

"Isadora yapmaz-"

Whit bana ters ters baktı, ben de sustum. Açıklığa bakmamı işaret etti ve etrafına baktığımda, Isadora'nın enkazın arasından yolunu seçtiğini görebiliyordum, elindeki silahın dumanı hâlâ tütüyordu. Midem bulandı. Whit silahını indirdi, öne doğru eğildi ve sonra doğruldu, bana yumruğundaki taşı gösterdi.

Nefesim kesildi. "Bunu ona fırlatmayacaksın."

Gözlerini devirdi ve sonra saklandığımız yerin aksi yönüne doğru fırlattı. Isadora arkasını döndü ve taşın yere çarptığını duyduğu yere ateş etti.

"Sisssssster," diye seslendi ürkütücü bir ses tonuyla. "Neden buraya gelmiyorsun ve sen ve ben konuşmuyoruz? Ama önce şu hayvanın icabına bakmama izin ver. Onda ne bulunduğunu asla anlayamayacağım."

İfadesi soğuk ve acımasız bir hal alırken, perçinlenmiş bir şekilde bakakaldım. Daha önceki tüm sıcaklığı kaybolmuş gibiydi. Davranışlarına anlam veremiyordum. Hızlı ve etkili hareketlerle silahını doldurdu. Değişen sadece ifadesi değildi. Hayır, tamamen farklı bir insan gibi görünüyordu. Hareketleri daha az gösterişli, daha az mükemmeldi, eskiden olduğu hanımefendinin tüm izleri kaybolmuştu. Şimdi gevşekçe yürüyordu, adımları uzun ve kendinden emindi. Onda ilkel ve zarif hiçbir şey yoktu. Uzun eteğini sabırsızca çekiştiriyor, etrafta dolanırken eteğini tekmeliyordu.

Bu kişi benim için bir yabancıydı.

Whit silahını ona doğrulttu ve ben de içgüdüsel olarak uzanıp onu namluyu indirmeye zorladım.

"Hayır," diye bağırdım.

Isadora tekrar döndü, bakışları hatasız bir şekilde benimkini buldu. O ateş edince eğildim ve Whit beni yıkık dökük kapının altından dışarı çıkardı. Ayağım devrilmiş bir taş levhaya takıldı ve öne doğru yuvarlanarak ellerimin ve dizlerimin üzerine sertçe düştüm. Avuçlarım acıyordu, çakıl taşları hassas etime batıyordu.

Isadora güldü, kaba ve keskin kenarlı. Tüylerim diken diken oldu. Onun sesini hiç böyle duymamıştım. Benden on adım ötede duruyordu, silahını kafama doğrultmuştu. Mide bulantısı beni sardı ve sıktı. Elvira'nın tatlı yüzü gözümün önünden geçti, kocaman gözleri, öldüğünde çenesinin gevşemiş çizgisi.

Isadora Whit'e, "Tüfeği at," dedi.

Hiç tereddüt etmeden yaptı. Sonra elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti. Ellerimdeki çakıl taşlarını fırçalarken dizlerim titredi.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı.

Isadora, "Ondan uzak dur," dedi.

Yaptı ama benden sadece bir kol boyu uzaklaştı. İsteseydim ona uzanıp sıkıca sarılabılırdım. Ama kollarımı yanımda tuttum, korku dilimi asit gibi kapladı.

"Neden?" Çatlamış dudaklarımın arasından kelimeyi iterek sordum. "Neden bize karşı döndün?"

Whit soğuk ve mesafeli bir sesle, "O hiçbir zaman bizim tarafımızda olmadı, Inez," dedi.

Isadora beni inceledi, yüzünün yumuşak kıvrımları mavi gözlerindeki nefretle çelişiyordu. "Seni bir keresinde çok güvendiğin konusunda uyarmıştım, Inez. Başından beri gözünün önünde olanları göremeyecek kadar safsın."

"Bilmece gibi konuşmayı kes," dedim, öfkem alevlenmişti. "Ve beni küçümseme." Zihnimdeki karışık düğümleri çözmeye çalışırken düşüncelerim bulanıklaştı. Isadora beni kandırmak için yola çıkmıştı. Beni aile olduğumuza inandırmak için.

En çok arzuladığım şeyi aldı ve onu çirkin bir şeye dönüştürdü.

"Başından beri Mamá'ya yardım ediyordun. Başından beri bizi sabote etmeye çalışıyordun," dedim. "Kahire'deyken bizi doğruca o adamlara götürdün, değil mi? Beni öldürmelerine izin verecektin."

Isadora kendisine yöneltilen suçlamalar karşısında taş gibi bir suratla kalakaldı. Kendini savunmasını, bana bunun doğru olmadığını söylemesini istedim. Ama o soğuk bir sessizlik içindeydi.

Whit acı bir sesle, "Bankanın önünde ıslık çalan sendin," dedi.

Utanç boğazıma kadar geldi.

Whit başından beri beni uyarmaya çalışıyordu. Ama Elvira'nın ölümü beni yutmuştu ve yapmamam gereken tek kişiye yapışmıştım. Zehirli bir yılan.

Aptalca, aptalca bir hata.

"Çok yaklaşmana izin veremezdik," dedi Isadora sonunda. "Mamá'yı ondan uzaklaştırmak için bu kadar çok çalışmış ve bu kadar yol kat etmişken olmaz."

"Kimden uzakta?" diye sordum. "Basil Sterling'den mi?"

Whit, "Başından beri planı onu kazıklamak, kendi karaborsasını kurmaktı," dedi. "Başından beri bunun bir parçasıydın."

"Evet," dedi Isadora. "Yeni bir hayat istiyordu." "Neden?" diye sordum.

"Eskisi onu öldürüyordu ve özgür olmaya ihtiyacı vardı. Hepinizden."

Sanki tetiği çoktan çekmiş gibiydi. Isadora'nın sözleriyle sersemlemiş bir halde omuzlarımı kamburlaştırarak bir adım geri attım. Annem o kadar mutsuzdu ki benim ve babamın hayatını mahvetmeye çalışmıştı. Aslında, yıkımın ötesine geçmişti. Cinayete yönelmişti. "Annem beni öldürmeleri için sokaktaki o adamları tuttu," diye fısıldadım, bunun dehşeti gözlerimi sıcak yaşlarla yakıyordu.

Eğer bunu bana yapmış olsaydı, babama da yapmaktan çekinmezdi. O ana kadar annemin onu öldürttüğüne gerçekten inanmamıştım.

O gitmişti. Gerçekten gitmişti.

"Babam ve ben onun gerçek ailesiyiz. Senin asla bir parçası olmadığın aile" dedi. "Whit, eğer ona bir adım daha yaklaşırsan tetiği çekerim. Beni anlıyor musun, seni acınası ahlaksız?"

Whit dondu kaldı, kaşlarını çatı.

"Beni dinle," dedim. "Annem sadece parayı önemsiyor. Yoksa seni neden göndersin-"

"Kendimi gönderdim!" Isadora tersledi. "Annemin sana karşı bir zaafı var. Onun aptalca kararlar verdiğini gördüğüm tek zaman bu."

Göğsümde umut çiçekleri açtı. Eğer annem Isadora'nın yardımını almamış olsaydı, kız kardeşimin beni öldürmeye çalıştığını bilmeyebilirdi. "Biz bir aileyiz. Elbette-"

"Siz benim ailem değilsiniz," diye bağırdı, daha da yaklaşarak. "Annem seni geride bıraktı. Beni seçti. Anlıyor musun? Beni! En çok güvendiği kişi benim; sırlarını açtığı kişi benim. Seni karanlıkta, farklı bir kıtada tutmak istedi. Seni de benim kadar önemseydiğini sanıyorsan aldanıyorsun." Silahı kurdu, eli sabitti.

Whit bana yaklaşarak, "Inez," diye fısıldadı. "Tüfek."

Gözlerimin aşağıya kaymasına izin vermedim ama dolu silahı nereye attığını görmüştüm. Sol tarafıma, bir grup kayanın hemen önüne düşmüştü.

"Kimıldamayı kes," diye bağırdı Isadora.

Öfkeli sesi karşısında irkildim. "Abla, lütfen-"

"Ben senin kardeşin değilim," dedi Isadora sıkılmış dişlerinin arasından. "Annem senden kaç kez bahsetmiş olursa olsun, seni o şekilde görmem için ne kadar uğraşmış olursa olsun. Onun her zaman istediği gibi bir kız olmak için her şeyi yaptım. Ne istediye yaptım, babamla birlikte yarattığı dünyada nasıl var olunacağını öğrendim. Bana eski hayatının bittiğine ve artık onun tüm dünyasının ben olduğuma dair söz verdi."

"Ama sonra tekrar tekrar Inez'i kurtarmaya çalıştı," dedi Whit. "Seni sık sık onunla karşılaştırır mıydı? Asla rekabet edemeyeceğin bir kızla?"

"Beni kızdırmaya çalışıyorsun," dedi Isadora ipeksi bir sesle. "Kontrolümü kaybetmemi mi istiyorsun? Bir hata yapmamı mı? Harekete geçmeden önce düşünürüm, seni embesil. Kleopatra sana başka ne gösterdi?"

"Bunu iyice düşün," diye sordum. "Annemin yaptıklarını destekleyeceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Bana bildiklerini anlat, Inez," diye tekrarladı Isadora.

"Beni tehdit ettiğini bilse seni daha çok seveceğini mi sanıyorsun?" Ben de karşılık verdim.

"Belki de değil," diye kabul etti. "Ama bir hayaleti sevemez, değil mi?"

Whit sığırdı, tetiği çekerken beni kenara itti.

Şaşkın bir çığlıkla sertçe yere indim. Whit inledi, gözleri sıkıca kapanmıştı. Parmaklarının arasından sızan kanla yan tarafını tuttu.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır."

Whit sıkılmış dişlerinin arasından, "Silah," dedi.

Tüfeğe uzandığımda dizlerim zonkluyordu ama Isadora tüfeği tekmeleyerek önümden çekti. "Son şansın, Inez. Bana ne gördüğünü anlat."

Çaresizlik içinde bir avuç taş, çakıl ve kum alıp ona doğru fırlattım. İrkildi, gözlerini hızla kırıştırdı ve bir el silah sesi daha havayı kirletirken ayağa fırladım. Isadora ıskalamıştı.

Whit onu tekmelemeye çalıştı ama o gülererek üzerine atladı.

"Kaç," diye bağırdı Whit kısık sesle. "Kaçın!"

Ondan tökezleyerek uzaklaşırken kalbim ikiye bölündü. Isadora peşimden geldi, çılgınca ateş ederek beni deniz fenerinin girişinden uzaklaştırdı. Arkamdan bir el daha ateş edilince eğildim. Yıkılmakta olan basamaklar önümdeydi ve aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak isteyerek hızla ilerledim. Duvarın kıvrımını takip ettim, daha yükseğe tırmanırken tutunmak için bulabildiğim her yerde çentikler buldum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu, her seferinde morartıcı bir atış.

"Gidebileceğin hiçbir yer yok," diye seslendi Isadora arkamdan.

Omzumun üzerinden baktım, silahını doldururken dehşet içinde izledim, sakince adımlarımı takip ediyordu.

Birkaç adım daha tökezledim ve keskin bir çığlık attım. Birçoğu kırılmıştı. Taş parçaları yukarı çıkan yolun çoğunu kapatmıştı ve kaybolan merdivende ilerlerken enkazları karıştırmak zorunda kaldım. Yakında basamaklarım tükenecekti. Yüzümden aşağı ter damlıyordu. Eteğim ayaklarımın altında ne olduğunu görmemi neredeyse imkânsız hale getiriyordu ve sabırsızca belimden eğilerek kumaşı tuttum.

Bir el silah sesi daha duyuldu.

"Çok yaklaştın," diye mırıldandı Isadora. "Gidecek hiçbir yerin kalmadı." Avucum büyüklüğünde bir taşla uzandım ve ona doğru fırlattım. Çevik bir hareketle eğildi, kaşları sınıksız kıvrılmıştı. Kolunu kaldırdı ama ben bir taş daha fırlattım. Tetiği çekerken eline çarptı ve silah elinden düştü, aşağıya düşüyor.

Basamağa düştüm, mermi başımın üzerinden geçerken dizlerimden acı fışkırdı. Basamağın kenarından eğildim, gözlerim yanıyordu. Yerden otuz ya da daha fazla metre uzaktaydık. Whit sürünerek ilerliyordu, yan tarafını tutuyordu ama çılgınca bana bakıyordu.

"İnez! Dikkat et!"

Arkamda bir yerden ayak sesleri geliyordu ve başka bir taşla uzandım ama fırlatabileceğim kadar küçük bir taş bulamadım. Kaba eller saçlarımı sertçe kavradı ve çığlık attım. Isadora yüzümü tırmaladı, tırnakları derine batıyordu.

Ağızmda kan ve toz tadı aldım.

Bana sarıldı, elleri boynuma doğru hareket etti. Hava ciğerlerimde daraldı; nefes alamıyordum. Panik nabzımı hızlandırdı, oksijen için savaşıyordum. Ölmek istemiyordum. Bu şekilde gitmek istemiyordum. Nefes alıp vermeye çalışırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Hiç hava yoktu. Hava yoktu.

Siyah noktalar görüş alanımı doldurdu. Isadora'ya sertçe dirsek attım.

Yüksek bir çatlama sesi ikimizi de ürküttü. Altımızdaki taş titredi. Körü körüne tutunabileceğim bir şeye uzandım, basamaklar parçalanırken Isadora'nın boynumdaki tutuşunu gevşettiğini hissettim. Keskin bir nefes aldım ve sonra çabaladığım için öksürdüm. Vücudum düşerken parmaklarım tutunacak bir yer buldu, çıkıntıyı kavrarken bacaklarım bir ileri bir geri sallanıyordu. Isadora'nın korku dolu çığlığı önce çok yakından, tam kulağımın dibinde çınladı, ama sonra düşerken daha yumuşaktı.

Vücudunun yere çarpma sesi içimden geçti. Gürültülü bir şapırtı, kırılan kemikler, çığlığı aniden kesildi, sanki biri eliyle ağzını kapatmış gibiydi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye tısladım, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyordu. Parmaklarım terden kayganlaşmıştı, taşı kazıyordum ama kaydıklarını hissediyordum. "Dayanamıyorum!"

"Inez!" Whit aşağıdan bağırdı. "Basamaklar çökecek. Bırak!"

Dehşet beni sardı. "Yapamam. Çok yüksekteyim!"

Omzumun üzerinden aşağıya baktım ve Isadora'nın parçalanmış bedenini görünce bir inilti çıkardım. Whit tam altımda duruyordu, bir eliyle böğrünü tutarken diğer elini yukarı kaldırmış, parlak kırmızı lekeler içindeydi. "Seni yakalayacağım. Inez, seni yakalayacağım!"

Kayadan bir parça koparak aşağıya yuvarlandı ve ben de bağırarak uyarıda bulundum.

"Tanrım."

"Whit! İyi misin? Whit!"

Öksürdü. "Ben iyiyim. Inez, bırak. Merdivenin geri kalanı kırıldı, sana doğru tırmanamıyorum. Lütfen bırak beni!"

"Çok yüksek" diye nefes nefese kaldım. Merdivenlerden bir parça daha gürültülü bir çatırtıyla koptu. Whit'in ayaklarını sürüyerek yoldan çekildiğini, sonra da ayaklarını sürüyerek tam altımda durduğunu duydum.

"Inez," dedi Whit, sesi sakindi ve göğsümde patlayan paniğe karşı koymaya çalışıyordu. "Seni yakalayacağım. Şimdi, bırak!"

Sözlerine güvenmekten korkarak gözlerimi sıkıca kapattım. Düşüşümün sonunda orada olmayacağından korkuyordum. Sonumun Isadora gibi olmasından, taşın üzerine yayılarak boş boş yukarıya bakmaktan, uzuvlarımın doğal olmayan bir şekilde bükülmesinden.

"Inez, sen benim hayatımın aşkısın," diye kükredi Whit. "Seni şimdi kaybetmeyeceğim."

Bakışlarım Whit'e döndü. Bana sabit bir şekilde baktı, yüzü yukarı doğru eğikti, kolu hâlâ uzanmıştı. Bana güven vererek başını salladı. "Ben buradayım. Lütfen bırak beni."

Titreyen bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım. Ellerimi açtım ve kendimi düşmeye bıraktım. Sadece bir andı ama sonsuza kadar sürecekmiş gibi geldi. Eteğim bacaklarımda dalgalanıyordu. Hava

Sonra Whit'le sert bir çarpıřma oldu, ben onu yere devirirken kolları beni sıkıca sardı. Kayalar dūřerken bizi tekrar tekrar yuvarladı, ağır tařlardan oluřan lūmcūl bir saęanak. Etrafımızdan toz bulutları yūkseldi.

"Inez," diye fısıldadı boğuk bir sesle, beni etrafımızı saran sivri kayalardan uzaklaştırıp ūzerine çekerken. Tekrar konuştuğunda dudakları boğazıma değiyordu. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Derin bir nefes aldım, neřeli inançsızlık bir kelime, bir dūřūnce oluřturmamı zorlařtırdı.

Beni nazikçe sarstı. "Cevap ver, tatlım."

"Yařıyor muyuz?" Bir sūre sonra bařardım.

"Tabii ki. Çok dramatik." Whit saęlarımı yūzūmden çekerek iki eliyle yanaklarımı kavradı. "Yaralandın mı?"

Bařımı salladım, grūřūm bulanıklařmıřtı. Yūzūnū toz kapladı ve o da bařını salladı. Gözleri kayarak kapandı ve panik beni ele geçirdi. "Whit. Whit!"

Kıpırtısız ve hareketsiz yatıyordu. Vūcudunun altında koyu kırmızı bir su birikintisi oluşmuştu.

"Whit!" ığlık attım. "Eęer lūrsen seni asla affetmeyeceğim." Gözlerini açtı, sersemlemişti ve hızla kırıpıştırıyordu. "Ben iyiyim.

Sadece dinleniyordum."

Rahatlama bařımı dndūrdū. Eęer konuřabiliyorsa, bu kesinlikle çok ktū yaralanmadıęı anlamına geliyordu. Ūzerinden atladıęımda irkildi. Whit karnının saę tarafını tutarak inledi. Mavi gömleęine kan bulařmıřtı; elleri çoktan kana bulanmıřtı.

"İyi deęilsin. Buradan çıkmamız gerek." İgūdūsel olarak iki elini de kapattım ve bastırdım.

Sertçe tısladı. "ekil, ekil, ekil."

"Kanamayı durdurmamız gerekmiyor mu?" Yūksek sesle aęladım.

"İşitme duyumu kaybetmedim," diye nefes nefese kaldı.

"Tavan tepemize çökmek ūzere."

Oturmaya çalıştı, yüzünün tüm rengi ağarmıştı. Ayağa kalkmasına yardım ettim, yumuşak iniltileri kalbimi delip geçti.

"Daha önce hiç vurulmamıştım," dedi hayret dolu bir ses tonuyla. "Bundan gerçekten hoşlanmıyorum."

Ayağı takıldı ve kollarından birini omzumun üzerinden sürükledim. "Sadece birkaç adım daha," diye ikna ettim. "Olabildiğince çabuk."

Havayı yırtan ani gürültüyle başını kaldırıp baktı. "Isadora nerede?"

Omzumun üzerinden baktım. Molozların altında sadece eli görünüyordu. Hareketsiz yatıyordu. Başımı ona doğru salladım ve dudakları düzleşti. Daha fazla kaya düşüp etrafımıza çarptıkça tavan inledi ve çatladı.

"Git. Bensiz git," dedi Whit, dudakları bembeyazdı. "Git."

Ne kadar saçma. Daha sıkı tutundum ve beni kurtarmak için kendini kurtarması gerektiğini anlamış gibiydi. Öldürücü görünüyordu. Ama sonra ifadesi teslimiyete dönüştü ve ona yardım etmeye devam etmeme izin verdi. Kendimizi girişten dışarı atmayı başardık, Whit onun yanını tutarken ben de boştaki elini çekiştiriyordum, kayalık patikadan aşağı inip demirli tekneye doğru ilerledik. Arkamızda, kayaların sesi çarpıp parçalanıyor ve yer ayaklarımızın altında sarsılıyordu. Whit'e yolun geri kalanında adım adım yardım ettim, hareketleri dengesiz ve tökezliyordu.

"Bekle, bekle," dedi. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Nefesini sabit tutmaya çalışıyordu ama yüzünün kenarlarından ter damlıyordu. Saçları alnında düz bir şekilde uzanıyordu ve omuzları sanki kendini başka bir darbeden korumaya çalışıyormuş gibi kamburdu.

"Yola devam etmeliyiz," dedim ona doğru uzanarak. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacın var."

Whit başıyla onayladı ve onu tekneye götürmeme izin verdi. İki elimle ittim ve teknenin olabildiğince büyük bir kısmını suya geri sokmak için çabalarken çaresizce beni izledi. Bacaklarını sallamasına yardım ettim.

Gerçekten iğrenç bir dizi küfür savurdu ve sonra içeri girdi.

"Kıç tarafına bak," dedi zayıf bir sesle. "Teknenin arkasına."

Söylediğini yaptım ve daha fazla yol göstermesi için tekrar ona baktım. Kürekleri alıp kancalara geri yerleştirdim ve beceriksizce bizi İskenderiye'nin kıyı şeridine geri götürmeye çalıştım. Whit beni sessizce izliyordu, nefesi kesilmişti. "Keşke sana yardım edebilseydim."

"Konuşma," dedim. "Gücünü koru. Bizi oraya götüreceğim."

Belli belirsiz gülümsedi. "Biliyorum."

Sonra başını arkaya doğru eğdi, karşı sıraya dayadı ve gözlerini kapattı. Gözlerini bir daha açıp bana dik dik bakmayacağı için yarı dehşete düşmüş, ondan yapmasını istediğim şeyi gerçekten yaptığı için yarı sevinmiştim. Zihnim Isadora'nın kolunu kaldırışını, elini sabit tutuşunu ve tabancanın kabzasına sarılışını canlandırdı. Tetiği çektiğinde yüzündeki nefret ifadesi.

Whit beni yoldan çekmişti. Hayatımı kurtardı. Ve bu yüzden ölebilirdi.

Küreklerin ucunu daha sıkı kavradım. Bunun olmasına izin vermeyecektim.

Çok geçmeden teknemiz neredeyse rıhtımın sonuna gelmişti - güneş doğarken, gökyüzünü göz kamaştırıcı bir altın rengine dönüştürürken onu görebiliyordum. O iyi olacaktı. Şoförümüz arabasında bizi bekliyordu. Tek yapmamız gereken otele geri dönmekti; orada çalışanlara yerel bir doktor bulmalarını söyleyebilirdim.

Whit ölmeyecekti.

Bir gözünü kırarak açtı. "Harika gidiyorsun, tatlım."

"Konuşmayı kes," diye tersledim. Gömleğinin sağ alt tarafı kanla kaplanmıştı. Bir daha asla temiz olmayacaktı. "Sence yarayı sarmalı mıyım? Bir kombinezon kullanabilirim."

Whit bu ihtimal karşısında oldukça eğlenmiş görünüyordu. "Kahraman zor durumdayken genç kızlar her zaman iç eteklik sağlamaz mı?

dar boğazlar?"

"Bana hep kahraman olmadığını söylemiyor muydun?"
Ben de karşılık verdim.

Başını salladı. "Haklısın. Ben değilim."

Başka tarafa baktım. Servetimi çaldığını öğrendiğim anı hatırlamak için çok uğraştım. Philae kumsalında durup annemin kürek çekerek benden uzaklaşmasını, beni geride bırakmasını ve yüzlerce eseri de yanında götürmesini izlemeye benziyordu. Kendimi öfkeli, kandırılmış ve manipüle edilmiş hissetmişim.

Annem beni kaderime terk etmişti.

Ama Whit benimkini kurtarmıştı.

İki kere.

Beni sevdiğini söylemişti ama bunu beni zıplatmak için söylemişti. Beni manipüle etmek için başka bir girişim. Onu anlamıyordum. Onu boşayacak bir kadın için neden hayatını riske atıyordu? Bildiği kadarıyla ondan nefret eden biri için? Bunca zamandır, yaptıklarından dolayı bir miktar suçluluk duyduğunu biliyordum ama özür dileyecek kadar değil. Aynı şeyi tekrar yapacağını bana kendisi söylemişti.

Ancak.

Şimdi gözümün önünde kanlar içinde yavaş yavaş ölürken ona kızmak çok zordu. Çünkü bir şekilde, hayatımı kurtarıp kurtarmamayı seçebilseydi, yine benim için o kurşunun önüne atlayacağını biliyordum.

Ve tekrar ve tekrar ve tekrar.

O kadar uygunsuz bir şekilde onurlu davranıyordu ki.

Tüm korkumu, öfkemi ve hayal kırıklığımı lanet olası tekne kürek çekmeye kanalize ettim.

★ ★ ★

Otel odasının dışında, uzun koridorda bir aşağı bir yukarı volta attım. Doktor birkaç saattir Whit'le birlikte içerideydi. Sessizliği sadece sessiz mırıldanmalar ve arada sırada bana merakla bakan konuklar bozuyordu,

Artık tozlanmış ve yer yer yırtılmış olan dul kıyafetlerimi giymiştim. Görevliler bana çay ve humus ile taze kesilmiş sebzelerden oluşan bir öğle yemeği ikram etmek için üç kez geldiler, ancak yemek görünce midem bulandı (yine de çayı kabul ettim).

Bir saat daha geçti ve hiçbir haber alınamadı.

Attığım her adımda, hayal gücüm zihnimde kargaşa yaratıyordu. Whit'in gömleğindeki kan. Isadora'nın peşimden merdivenlerden koşarak çıkması ve düşmesi. Isadora'nın ince, solgun elinin görüntüsü, hafif gövdesinin üstündeki taş yığınının görünen tek şey.

O ölmüştü ve babasının bundan sonra yaşamama izin vermeyeceğini biliyordum.

CAPÍTULO VEINTIUNO

Kapı açıldı ve doktor dışarı çıktı. Sakin ve derli toplu görünüyordu. Gözleri kibardı ve kırpılmış kırılmış saçları bana mermer granit sütunları hatırlattı. İki asistanı kanlı çarşaf lar taşıyarak onu takip etti.

Dağınıklığa bakmamaya çalıştım.

"İyi akşamlar, yoksa öğleden sonra mı?" diye sordu doktor yorgun gözlerini ovuşturarak. "Ben Dr. Neruzzos Bey."

"O nasıl?" Boğazım düğümlenerek sordum. Zorlukla konuşabiliyordum.

Doktor çenesini otel odasına doğru salladı. "Bu adamla bir akrabalığınız var mı?"

Başımı salladım, çok önemli bir bilgiyi hatırladım ve kendimi düzelttim. "Evet, ben onun karısıyım."

"Onu yapabileceğim kadar dengeli," dedi. "Teknede geçirdiği zaman ve arabanın itişip kakışması ona hiç iyi gelmedi. Ama parçalanmış kurşunu çıkarmayı başardım. Hepsini çıkardığıma inanıyorum ama emin olmak zor. Ateşi var, bu yüzden gece ve gündüz soğuk kompres öneriyorum. Su vermeye çalışın ve onu olabildiğince rahat ettirin. Yarın dönüp durumunu kontrol edeceğim." Tereddüt etti. "Ben olsam kendimi hazırlardım. Karından kurşun yarası ciddi bir durumdur. Neyse ki böbreklerine ya da apandisitine zarar gelmemiş. Bağırsaklarının bir bölümü için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Dehşet beni ele geçirdi. Otel odasının dışında volta attığım süre boyunca kendime Whit'in güçlü olduğunu, onun

savaşlardan ve diğer yaralardan kurtulmuştu. Kendime onun yaşayacağını söyledim. Ellerim şiddetle titriyordu.

"Shokran," diye mırıldandım, boğazım kurumuştu.

Dr. Neruzzos Bey başıyla onayladı ve yanımdan geçip gitti. Kapalı kapıya baktım, sinirlerim altüst olmuştu, endişe içimi kemiriyordu. Burnumdan nefes alarak kendimi en kötüsüne hazırlamaya çalıştım. Bir süre sonra kalp atışlarım normale döndü ve kapıyı açıp içeri girerken omuzlarımı dikleştirdim.

Whit yatakta yatıyordu, yüzü bana dönüktü. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Üç adım yürüdüm ve yatağın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Gözleri çökmüş gibiydi ve yanaklarında derin oyuklar oluşmuştu.

"Nasılsın?" Sesi ancak fısıltının üzerindeydi ve onu net bir şekilde duyabilmek için daha da yaklaşmam gerekti. Sanki günlerinin sayılı olduğunu biliyormuş gibi alaycı bir ifadeyle bana baktı.

"Doktor inanılmaz derecede yetkin ve seni rahat ettirmek için yapmam gerekenlerin bir listesini verdi," dedim.

"Bu iyi," dedi nefes nefese. "Ama bu bana senin nasıl olduğunu söylemiyor."

"Hasta olan sensin. Sana nasıl hissettiğini sormam gerekirdi," dedim uyuşmuş dudaklarımın arasından.

Yanlış adımımı yakaladı. "Ölmek mi? Kulağa oldukça ciddi geliyor."

Bunu umursamaz bir tavırla geçiştirdim ve bir an için soğukkanlı görünme becerimden etkilendim, o sırada zihnim dehşetle çılgılık attı. Yüzü tüm rengini kaybetmişti; teni nemliydi, boncuk boncuk terler alnını kaplamıştı.

"Bana doğruyu söyle," dedi nazikçe.

"Bu konuda sana yalan söylemem," diye fısıldadım. "Çok kan kaybetmişsin ve enfeksiyon kapmışsın. Ateşin var ve iyileşmeden önce daha da kötüleşebilir. Bu gece hayatta kalmak çok önemli. Doktor yarın tekrar gelecek."

Parmaklarım alnındaki keçeleşmiş saçları düzeltmek için kaşınıyordu. Bu dürtüyle içimdeki her şeyle savaştım. Bir parça

Bir yanım öfkeme tutunmak istiyordu çünkü ona karşı başka bir şey hissetmekten korkuyordum. Öfkem beni ona olan sevgim kadar korkutmuyordu. Ama şimdi ona baktığımda, onu kaybetmenin eşiğinde olduğumu fark ettim. Yaşadığından emin olmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Kanımın bir kısmını çekmeye çalıştı," dedi. "Ona izin vermedim."

Vücuttaki hastalıklı kanı uzaklaştırmak için denenmiş bir taktikti ve bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. İtiraz etmeye başladım ama Whit yüzünü buruşturarak gözlerini kapatmıştı. Ne kadar acı çekiyor olmalıydı.

"İçecek bir şey alır mısınız?"

Kan çanağına dönmüş, bitkin ve kırmızı çerçeveli gözlerini açtı. Onun yerine ben karar verdim ve ona küçük bir bardak ılık su verdim. Başını bir iniltiyle yastığa bırakmadan önce birkaç yudum aldı. Bir süre sonra uykuya daldı. Yatağın yanına bir sandalye çektim ve eline uzandım. Dokununca yanıyordu. Sonraki bir saat boyunca ona sarılmakla ateşini soğuk kompreslerle düşürmeye çalışmak arasında gidip geldim. Kıpırdadı, rahatsızdı, terliyordu. Yatak çarşafı beline ve bacaklarına dolanmaya başladı ve ben çarşafı düzeltmekten vazgeçtim.

Zorlu nefes alışını, ona pahalıya mal olan sığ nefeslerini dinlerken dehşet kapladı içimi. Her biri acı dolu bir soluk gibi geliyordu. Çatlamış ve kurumuş dudaklarından düzenli aralıklarla birkaç yudum su içmesi için onu zorladım. Nemli bezi sürekli sıkıktan avuçlarım kırış kırış olmuştu. Bezi alnına, göğsüne her sürdüğümde, içindeki gerginlik dışarı sızıyor ve gözlerinin köşelerinden yayılan gergin çizgiler düzeliyordu.

Zaman geçti ama ben bunun farkındaydım çünkü görevliler düzenli olarak kapıyı çalıp bana taze bezler, çay ve basit yemekler getiriyorlardı. O kadar uzun süre aç ve uykusuz oturmaktan kemiklerim ağrıyordu. Elini hiç bırakmasaydım çok daha kötü acılar çekebilirdim. Sayıklamaları devam etti

Günün geri kalanında ve gece boyunca. Birkaç kez adımları seslendi. Uykusuzluk başını döndürdü ama her seferinde cevap verdim, sesim güvence vermekten kısılmıştı.

Ve sonra, yeni bir günün şafağından kısa bir süre önce, Whit'in gözleri açıldı. Gözlerini kısarak bana baktı.

"Seni terk etmedim," diye fısıldadım.

Başını salladı, ağzının sıkı baskısını yumuşatan bir rahatlama vardı. "Saçmalıyorsun," dedim. "Kurtul şu ateşten ve hemen iyileşin."

Whit'in kuru dudakları, gülümseyeceklerini bildiğim gibi, bir gülümsemeye dönüştü. "Terbiyene ne oldu, Inez? Lütfen söyle."

"Lütfen."

Başını benimkine doğru çevirdi. "Boğazının etrafında morluklar var ve yanaklarında çizikler var."

"Isadora bir kedi gibi dövüştü," dedim.

"İşte bu yüzden onlardan nefret ediyorum." Whit zayıf ama kararlı gülümsemesini kaybetmedi ve benim kalbim bu gülümsemeyi görünce yerinden fırladı. "Köpekler harikadır ve insanlar onları hak etmiyor."

"Konuşmayı kes ve dinlen," dedim sertçe.

"Söylenecek çok şey var," diye fısıldadı Whit. "O piçi öldürebilirim."

"Bay Sterling?" Tahmin ettim.

"Tüm mürekkep şişelerini almak zorundaydı, değil mi?"

Ona göz kırptım. Mürekkep şişeleri mi? Ne mürekkebi? Yanaklarım yandı. Unuttuğuma inanamıyordum. Sterling gelmeden önce küçültmeyi başardığım tek şişeyi bulmak için etrafıma bakındım. Pencere kenarındaydı.

Görüş alanımı takip etti. "Bunca zamandır mürekkep sende miydi?" Whit sordu, gözleri çılgına dönmüştü. "O doktor karnımdan bir kurşun çıkarırken mi? Kanımı boşaltmaya çalışırken mi? Olivera, ateşim olduğunu biliyor musun? Benden gerçekten nefret ediyor olmalısın."

Kelimeler içimden kopup gitti. "Hayır, istemiyorum."

Aramızda çınladılar ve ateşinin bulanıklığı içinde bana şaşkınlıkla baktı.

"Her şeyi unutmuşum," dedim utangaç bir ifadeyle, ani garip gerilimi atlatmaya çalışarak.

"Tek ihtiyacım olan bir damla," dedi nefes nefese. "Annen en ufak bir sıyrık, kesik ya da böcek ısırığında bile bir damla kullanırdı."

"Bunların hepsi küçük yaralar." Ayağa kalktım ve şişeyi almaya gittim. Kaldırdım ve sıvıyı yakından inceledim. Normal mürekkebe benziyordu, koyu siyah. "Bu sende işe yarar mı?"

Dudaklarını yaladı. "Denemeye değer. Biraz daha su alabilir miyim?"

Hemen bardağı getirdim ve dikkatlice başını kaldırdım. İki küçük yudum aldı ve sonra başını salladı. "Artık yok."

Başını tekrar yastığa yasladım, parmaklarım nemli pamuğa sürtündü. "Yaranın üzerine mi koyayım? Yoksa yutuyor musun?"

Whit tiksintiyle dudaklarını büktü. "Tadı iğrenç olur. Karnımdaki deliğe dök."

"Ya daha da kötüleştirirse?"

"Büyüye biraz güven Olivera," dedi soluk soluğa. "Durumu daha da kötüleştiremezsin."

"Bu doğru değil," dedim ama şişenin mantarını dikkatle açtım. Whit gömleğinin köşesini kaldırarak bronzlaşmış, gergin cildini gösterdi. Vücudunun sağ tarafında yarayı örten bir bandaj vardı. Karnındaki kaslar kasılarak, yüzünü buruşturarak kaldırdı.

"Kıpırdama," dedim. "Bu biraz acıtabilir."

"Unutma sadece bir damla-"

Tüm sıvıyı doğrudan iltihaplı, delinmiş deriye döktüm. Yarasının ciddiyeti beni korkutuyordu ve bu kadar küçük bir miktarın işi düzgün yapacağını düşünmüyordum.

"- Lanet olsun!" Whit dişlerinin arasından tısladı.

Şişeyi komodinin üzerine koydum. "Dikkatinin dağılmasını mı istiyorsun?"

"Ben çocuk değilim," dedi nefes nefese. Ama sonra dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Evet, lütfen."

Aklımda tek bir soru vardı. Gece boyunca ona bakarken, bir kelime ısrarla titreşti. "Neden?"

Farkındalık onun solgun yüz hatlarında gezindi. Ne öğrenmek istediğimi anlamıştı. "Bana sorabileceğın onca soru arasından bunu mu seçtin?" Whit sordu, sesi yıpranmıştı. "Buna gerçekten cevap vermek zorunda mıyım?"

Bunu düşündüm. "Evet."

Whit bana baktı. Kuru ve çatlak dudaklarını tekrar yaladı ve sordu: "Sana daha önce de söyledim. Tekrar söylesem bana inanır mısın?"

"Anlat bana," dedim, umut etmekten korkarak, onu tekrar içeri almak için kapıyı açmaktan korkarak. Beni hiçbir şeysiz bırakmıştı. Onunla bir aile kurmak için tüm dileklerimi elimden almıştı. Ona inanmaktan korkuyordum ama umutsuzca inanmak istiyordum.

"İnez," diye fısıldadı. "Hayatını neden kurtardığımı bilmek ister misin? Seni ne kadar sevdiğimi göstermek için bundan daha iyi bir hareket düşünemiyorum. Bu dünya sensiz aynı olmazdı ve ben bunun nasıl bir his olduğunu asla öğrenmek istemiyorum. Seni bir çölde takip etmem gerekse bile yaparım. Tekrar tekrar Nil'e atlamam gerekirse, atlarım. Binlerce kurşunun önüne atlamam gerekirse, atlarım." Gözlerini kapattı, nefesi titriyordu. "Seni her zaman seveceğim."

"Beni seviyorsun," diye tekrarladım.

Solgun yanaklarına biraz renk geldi. Derin bir sağlık ve canlılık ışıltısı. Yavaşça gözlerini açtı ve gözleri et ve kemiği delip geçerek kalbimi buldu. Hâlâ kan çanağı gibiydiler, kırmızı çerçevesizdiler ve yorgundular. Ama benimkilerden ayrılmadılar.

"Evet," dedi. "Ben seninim."

Sertçe yutkundum, korku beni sıkı sıkıya ele geçirmişti. Ona güvenmek istiyordum ama bunu başarabilecek miydim?

"Uzun zamandır öyleydim," diye ekledi Whit usulca. Çok yavaş bir şekilde yatağın üzerine uzandı, parmakları

benimkini bul. Bileğini çevirdi, avuç içi açıktı. Kaba nasırlara baktım. Ölüme ve kurtarmaya muktedir kör ellerine. Benim ellerimi tutan, beni bir dans pistinde çeken, suyun üstünde tutan, bir mezarın karanlığında beni rahatlatan ellere.

Tam o anda, onu o yatakta yatarken gördüğümde beri yapmak istediğim şeye teslim oldum, ateş ona karşı savaşıyordu. Öne doğru eğildim ve yanağını öptüm, alnındaki saçları düzelttim. Doğrulduğumda gözleri bir kez daha kapanmış, yüzünde küçük bir gülümseme belirmişti.

CAPÍTULO VEINTIDÓS

Sabah ışığı odaya sızdı ve uyku sersemliğiyle gözlerimi kııptım. Esneyerek bacaklarımı uzattım ve Whit'in uyanık olduğunu fark ettim. Yan tarafına kıvrılmış yatıyordu, kolu başım için geçici bir yastık görevi görüyordu. Saçlarımla oynadı, tutamları kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Bir bak." Whit gömleğinin köşesini kaldırdı. Yara kapanmış ve dışa doğru yayılan kızgın görünümlü damarlar solmuştu. Hayatının geri kalanında bir yara izi kalacaktı ama o kalmış ve yaşamıştı. İnanılmaz bir kahkaha attım ve hemen ardından gözyaşlarına boğuldum.

"Çok acıkmiş olmalısın," dedim gözlerimi silerken.

"Bu odada aniden bir ziyafet masasının belirmesini istiyorum," dedi. "Bir kilometre uzunluğunda bir büfe masası istiyorum. İstiyorum-"

"Anlaşıldı," dedim ve tekrar gülerek hemen ayağa kalkıp otel odasından çıktım, dengesiz duygularımı kontrol altında tutmak için savaşıyordum. Otel görevlilerinden biri elinde bir çay tepsisiyle koridordan aşağı iniyordu ve ona titrek bir gülümseme verdim.

"Kendini çok daha iyi hissediyor," diye açıkladım yüzündeki ani telaş karşısında. Şiş gözlerimin farklı bir anlama geldiğini düşünmüş olmalıydı. Mürekkep şişesini kullanmamış olsaydım, durum böyle olabilirdi. "Temiz çarşafarla birlikte sıcak su da gönderebilir misiniz? Ve kahvaltı istiyor. Haşlanmış yumurta, pide, o lezzetli haşlanmış fava fasulyesi yemeği. Belki biraz pirinç? Oh, ve tavaya bayılır-

Bol ballı kızarmış patlıcan. Aslında, lütfen bir kase bal da getirin. Ve bir fincan kahve!"

Başını salladı ve koridorda iki kat geri gitti.

"Yemek yolda," dedim ve otel odasının kapısını arkamdan kapattım.

"Sana bir şey sorayım," dedi Whit. "Mısır'da kim İskenderiye'nin altındaki yeraltı su geçitlerini biliyor olabilir?"

Konunun aniden değişmesine göz kırptım. Hâlâ Whit'in neredeyse öldüğü bir kafa yapısındaydım. "Bir dakikalığına odadan çıktım."

"Cep saatim yok, bu yüzden senin sözüne güveniyorum."

"Whit."

"Inez."

"Dinleniyor olman gerekiyordu."

Whit, "Benim düzgün bir nekahet dönemi geçirmem için zamanımız yok," diye karşılık verdi. "Abdullah ve Ricardo hapisanede çürüyüp giderken, Bay Sterling her hareketimizi izliyor. Lourdes bizden bir adım önde, muhtemelen şu kadar yakın" -işaret parmağıyla başparmağını neredeyse birbirine yaklaştırdı, neredeyse dokunuyordu- "simya sayfasını bulmaya ve baban hayattaysa, muhtemelen bir yerlerde rutubetli bir kulübede tutuluyor."

"Bekle," dedim başımı sallayarak. Deniz fenerinde, onun gittiğine dair çok güçlü bir his vardı içimde. "Sence babamın hayatta olma ihtimali var mı?"

"Bilmiyorum," dedi Whit usulca. "Ama eğer hayattaysa, o zaman size ulaşamamasının tek nedeni fiziksel olarak ulaşamamasıdır. Bir yerlerde kilitli olabilir..."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye nefes aldım, umut etmeye cesaret edemeyerek.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Whit. "Ama en azından gitmiş olmasının mümkün olduğunu düşünmeni de istiyorum, Inez."

"Demek istediğini anladım," dedim dalgınca, aklım daha önce söylediklerine takılmıştı. Beni seviyordu, ama belli ki hâlâ

Nedenini anlamasam da Chrysopoeia'yı istiyordum. "Bana simya sayfasından bahset, Whit."

Gözlerini

kırptırdı. "Şimdi

mi?" "Şimdi.

Lütfen."

Whit yavaşça oturur pozisyona geçti. Bakışları kucağında sıkıca kavuşturduğu ellerine kaydı. "Kiminle evleneceğim konusunda bana hiçbir zaman bir seçenek sunulmadı. O her zaman varlıklı olacaktı, bir mirasçı olacaktı, ailemi ailemin kendileri için kazdığı çukurdan çıkaracak biri olacaktı."

Yanına oturmaya gittim. "Devam et."

"Taburcu olduktan sonra geceleri dışarıda çok zaman geçirdim." Yüzü kızardı. "Hayatımın o dönemiyle gurur duymuyorum ama olağanüstü bir söylenti öğrendim. Simyacı Kleopatra'dan başkası tarafından yüzyıllar önce yazılmış, kurşunun altına nasıl dönüştürüleceğine dair talimatlar içeren tek bir sayfa." Ellerini çözdü, parmakları yatak takımını büküyordu ve ben de elini tutmak için öne doğru uzandım. "Nerede olduğunu keşfetmeyi takıntı haline getirdim."

"Neden?"

Whit yavaşça yüzünü kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu. "İnez, ilk başta istemediğim bir evlilikten kurtulmanın yolunu bulmak istiyordum. Şimdi, her şeyden çok, umutsuzca istediğim bir evliliği kurtarmak için Chrysopoeia'yı bulmak istiyorum."

"Para artık benim için önemli değil," dedim. "Mesele o değildi-"

Whit kaşlarını kaldırdı.

"Tamamen bununla ilgili değil," diye düzelttim. "Yalan söylemiş olman, bana ihanet etmiş olman canımı yaktı. Seninle bir aile kurmak, birlikte bir hayat yaşamak istiyordum ve sen daha başlamadan bizi yok ettin."

"Özür dilerim." Whit avucumu kaldırdı ve öptü. "Bizi bir daha asla raydan çıkarmayacağım. Sen ve ben, sevgilim. Sonsuza kadar."

"Sana inanıyorum," diye fısıldadım, birden utandım.

Whit öne doğru eğildi ve dudaklarını yanağıma bastırdı,

ağzının en yumuşak fırçası tenime değdi. Sonra arkasına yaslandı ve "Başka sorunuz var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Daha önce bir şeyin peşindeydin."

"Neydi o?" Whit saçını çekiştirdi ve sonra parmaklarını. "Ah, doğru ya. Deniz feneri. Biz oradayken sen Kleopatra'nın anılarından birinden çıkıyordun," dedi Whit. "Ve bana ne gördüğünü anlatıyordun. Bir noktada Isadora patladı. Karakterini bozmasına ve silahını sana ateşlemesine neden olan bir şey duydu. Sanırım bir keşif yapmanın eşiğindeydik."

Şakaklarımı ovuşturdum, tam olarak ne gördüğümü hatırlamak için mücadele ettim. "Bir düşüneyim," diye mırıldandım. "Kleopatra bir sandaldaydı, yanında bir muhafız vardı ve muhafız kürek çekerken Kleopatra onun arkasında oturuyordu, üzerinde kapüşonlu koyu renk bir cübbe vardı. Elleri küpeşteleydi - hayır, bekle. Bu doğru değil. Bir şey taşıyordu. O şey... parşömen rulosuydu!"

"Chrysopoeia," dedi Whit. "Üzerindeydi, ki bu mantıklı. Kardeşi tahtı geri almaya çalışıyor ve gözünü İskenderiye'ye dikmiş durumda. Ve kim bilir? O da çarşafı arıyor olabilir. O da ünlü simyacının soyundan geliyordu."

Anının başka bir kısmı zihnimde canlandı. "Whit, Kleopatra Roma kulesine vardığında artık parşömen rulosunu taşımıyordu. Kleopatra saraya varmadan önce, kardeşine karşı Julius Caesar'dan yardım isteyebileceği bir dönüş yapmıştı. Isadora bize ateş etmeye başlamadan önce hatırladığım an bu."

"Tam olarak hatırladığım şey," dedi Whit. "Bu da beni asıl soruma geri getiriyor. İskenderiye'deki yeraltı geçitleri konusunda bize yardımcı olabilecek kimi tanıyoruz?" Yüzündeki ifade heyecana dönüşürken aynı anda aklıma bir isim geldi.

Birlikte söyledik: "Abdullah."

Karnım guruldarken kapı çalındı. "Yaşasın, yemeğimiz geldi. Whit, neden çay fincanını doldurmuyorsun-"

Çoktan kalkmış ve çok yavaş da olsa su kabına doğru ilerliyordu. Kapıya gittim, iki kişinin girmesine izin verdim.

Garsonlar kapalı tabaklarla dolu bir tepsi, küçük yuvarlak bir masa ve fazladan bir tahta sandalye getirdiler. Masa yatağın önüne yerleştirildi, sandalye de karşı tarafa, altına sokuldu. Birlikte tabakları dizdik, diziyi ortaya çıkardık, odanın içinde dolaşan lezzetli aroma ağzımı sulandırdı. Whit garsonlara bahşış verdi ve onlar da yemeğimizin tadını çıkarmamız için bizi yalnız bıraktılar.

"Cevap vermeleri ne kadar sürer?" Büyülü fincana bakarak sordum.

Whit bir tabak hazırlayıp bana uzattı ve ardından ikinci tabağı gerçekten muhteşem miktarda yiyeceklerle doldurdu. "Ben olsam yakında düşünürdüm. İşte, gördün mü?" Whit çatalıyla bardağı işaret etti. "Şimdiden işe yarıyor."

Bardağın içindeki su gümüş renginde parıltıyordu ve bardağı kendime yaklaştırdığımda Tío Ricardo'nun yüzü, yüzeyin sürekli dalgalanmasından dolayı çarpıtılmış bir şekilde belirdi.

"Sonunda," diye hırladı amcam. "Günler oldu, Inez. Ve nereye gittiğini bilmediğimi sanma. Lorena bana her şeyi anlattı. İskenderiye'de ne işin var?"

"Haliyi iki kez sular altında bıraktınız," dedim kuru bir sesle. "Odanın içinde ayakkabılarımızla dolaşmak zorunda kaldık ya da çoraplarımızın ıslanmasını göze aldık."

"Beni endişelendirdiğin için hak ettiğinden daha azını hak etmiyorsun," diye tersledi. "Ben bu odada sıkışıp kaldım, sen ise yüz mil ötede, eminim başını her türlü belaya sokuyorsundur. Ve senden hiç haber yok. Bunun beni nasıl hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı?"

Kendimden utanarak kıvrandım.

Whit çiğneme arasında, "Çok meşguldük," dedi.

Her nasılsa tabağındaki yemeğin yarısını bitirmeyi başarmıştı. "Bu Whitford mu?" Tío Ricardo sordu. "Söyle o alçağa

Daha iyi bilmesi gerekirdi- Ne oldu Abdullah?" Amcam yüzünü başka tarafa çevirdi ve birinin boğuk bir sesle konuştuğunu duydum. Tío Ricardo gözlerini devirerek fincana döndü. "Abdullah ikinize de çok sert davrandığımı düşünüyor. Ve

selamlarını ve tebriklerini gönderdi ve başka ne olduğunu bilmiyorum. Sonsuza kadar sağlık ya da onun gibi bir şey."

Güldüm. "Onunla konuşabilir miyiz, lütfen?"

"Birkaç dakikaya daha değmez miyim?" Tío Ricardo talep etti.

Whit yemeğine ara verdi ve gelip yatakta yanıma oturdu. Şakağını benimkine yaklaştırdı ve fincanın içine baktı. "Bu önemli Ricardo."

"Hımm," dedi ama gözden kayboldu. Abdullah bir an sonra fincanın içinde belirdi, yorgun görünüyordu, yüzü daha inceydi, sakalları yüzünün alt yarısını kaplamıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" Endişeli bir şekilde sordum.

"İkinizi gördüğüm için şimdi çok daha iyiyim," dedi Abdullah. "İkiniz için de çok mutluyum. Harika bir çift oldunuz. Keşke Farida'yı tanıştırabileceğim biri olsaydı. Onun doğru kişiyle yuva kurduğunu görmeyi çok isterdim-"

"Abdullah," diye sertçe araya girdi Whit. "Seninle konuşmamız gereken bir konu var."

"Oh?"

Deniz fenerindeki olayları atlayarak, gördüğüm her bir anıyı hızlıca anlattık. Amcamın Isadora ya da Whit'in vurulduğunu duymasına gerek yoktu. Soruları olacaktı ve ne Whit'in ne de benim onu rahatlatacak zamanımız vardı.

Her neyse, bu bir yalan olurdu.

İkimizin de içinde bulunduğumuz tehlikeden sağ çıkıp çıkamayacağımızı bilmiyordum; bu gerçek midemi düğüm düğüm etti. Endişeyi bir kenara itip Abdullah'ın söylediklerine odaklandım.

"Yeraltı kanalları mı?" Abdullah sordu. "İskenderiye'nin eski sarnıçlarından bahsediyor olmalısınız."

"Sarnıçlar mı?" Whit sordu.

"Büyük İskender'in şehri kurduğu ve tabii ki kendi adını verdiği günlerden beri. Şehrin planlanmasında yoğun bir şekilde yer almış ve bu planlar arasında sakinlerin suya erişiminin sağlanması da yer almıştır. Kentin su ihtiyacını karşılayan yüzlerce sarnıç var.

İskenderiyeliler, Nil'den beslenen bir dizi kanalla birbirlerine bağlanmışlardı. Ancak kanallar sadece su için kullanılmıyordu - Kleopatra'nın kardeşi 13. Ptolemaios'un isyanını bastırırken askerlerini hareketlerini gizli tutmaları için aşağıya gönderen kişinin Julius Caesar olduğuna inanıyorum."

Whit ve ben birbirimize baktık ve aynı düşünceye kapıldığımızı hissettim. Sezar'a yeraltı su yollarından söz eden Kleopatra'ydı.

Whit, "Demek yeraltı kanalları şehir boyunca uzanıyor," dedi.

"Evet," dedi Abdullah. "Bu arada, bu yeraltı kanal ağı hakkında bildiğim her şeyi, birçok yeteneğe sahip bir adam olan Mahmud el-Falaki'nin muazzam çalışmaları sayesinde biliyorum: saray astronomu, bir kazı başkanı, bir fizikçi ve bir haritacı. Kendisine antik İskenderiye'nin haritasını çıkarma görevi verilmişti ve antik binaları antik dönemde bulundukları yerlere doğru bir şekilde yerleştirmeyi başardı. Tabii ki İngilizce konuşulan dünyada kimse ona inanmıyor ya da hak ettiği değeri vermiyor," dedi Abdullah üzgün bir şekilde başını sallayarak. Hareket yüzünden yüzü bulanıklaştı, su keskin bir şekilde dalgalandı.

Tüm bu bilgiler büyüleyici olsa da, Kleopatra'nın Jül Sezar'la görüşme talebinde bulunmak üzere kraliyet sarayına giderken simya sayfasını nereye saklamış olabileceğini saptamamıza yardımcı olmadı. "Aşağıda saklı başka bir şey olduğunu sanmıyorum," dedim.

Abdullah yavaşça, "Eh, şimdi sen söyleyince," dedi, "bazı arkeologlar arasında tekrarlanan bir hikaye var. Ama bu sadece bir söylenti ve herhangi bir kanıta dayanmıyor, sadece birkaç eski yazılı tarih parçasına dayanıyor."

Öne doğru eğildim, heyecanım boğazımda düğümlendi. "Ne söylentisi?"

"Büyük İskenderiye Kütüphanesi antik çağın en ünlü kütüphanelerinden biriydi. Sanatın dokuz ilham perisine adanmıştı ve bir öğrenim merkeziydi. Sadece Mısır tarihine ait değil, tüm dünyaya ait binlerce parşömene ev sahipliği yapıyordu.

Düzinelerce ülkenin tarihi. Ne yazık ki Jül Sezar, Batlamyus'un filosunu engellemek umuduyla limandaki Mısır gemilerini ateşe verdi, ancak yangın binlerce parşömenin depolandığı Kütüphane'ye bağlı bir depoya sıçradı." "Bazı tarihçiler yaklaşık kırk bin parşömenin kaybolduğunu tahmin ediyor."

"Bu korkunç bir şey," diye haykırdım, Kleopatra'yı ve şehrinin bir kısmının alevler içinde kaldığını gördüğünde neler hissetmiş olabileceğini düşünerek. Abdullah, "Bu olay nedeniyle, Serapis'e adanmış eski bir tapınak olan Serapeum'daki kız kütüphanesine daha fazla paha biçilmez belge gitti," dedi. "Parşömenlerin çoğu itibaren ve Harika Kütüphane vardı taşındı Orada Ama ilginç olan şu ki, en değerli kitaplardan bazılarının saklandığı gizli bir kütüphane olduğu söyleniyor. papirüsler saklanmıştı."

"Gizli bir kütüphane mi?" Whit tekrarladı.

Abdullah gülümsedi. "Efsaneye göre burası bir şekilde Serapeum'la bağlantılı."

"Serapis ve sadık yoldaşı Cerberus," dedim, bakışlarım annemin eşyalarının olduğu kutuya kaydı. İçinde, küçük bir ara sokakta birinin üç başlı köpek figürü çizdiği antik İskenderiye kentinin bir haritasını bulacağımı biliyordum.

"Evet, ikisi genellikle bağlantılıdır," dedi Abdullah. "Aslında, deniz fenerinde bir yerlerde Cerberus'un bir oyması olduğuna inanıyorum. İlginçtir, İskenderiye'ye gelen ziyaretçiler limana girmek için önce geçiş ücreti ödemek zorundaydı. Yanlarında getirdikleri parşömen ya da papirüslerin kopyalanması için kütüphaneye gönderilmesi gerekiyordu. Büyük Kütüphane bu şekilde bugünkü haline geldi."

"Ve o parşömenlerden bazıları gizli kütüphaneye taşındı," dedi Whit. "Yeraltında olabilir mi?"

Abdullah omuz silkerek başını eğdi. "Kütüphanenin nerede saklandığını kim bilebilir?"

Whit hemen Serapeum'u ziyaret etmek istedi ama hastasını görmeye kararlı olan doktor geldi. Sanırım Whit'i ölümün eşiğinde bulacağını sanıyordu ve benim ona botlarını giymeyi bırakması için bağırdığımı görünce oldukça şaşırdı.

Doktor, hastasını rahatsız ettiğim için odadan çıkmamı emretti.

Koridorda durdum, kapı kapalıyken bile ikisi arasındaki hararetli ileri geri konuşmaları duyuyordum. İçeri dönmem gerektiğini biliyordum ama bir şey beni engelledi. Bunun yerine lobiye gittim, adımlarım yavaş ve dolambaçlıydı. Whit yaşayacaktı ve şimdi ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Gece bir ara, elimi ölümcül bir şekilde tuttuğunda, yaptığı şey için onu affetmiştim. Görünüşe göre hayatındaki insanlara yardım etmek için her zaman aşırıya kaçıyordu. Kız kardeşini kurtarmak için bir servet çalmak. Beni kurtarmak için bir kurşunun önüne atladı. Timsahlarla savaşırdı.

Lobi sessizdi; konukların etrafı görmek için dışarı çıkmaları için henüz çok erkendi. Mevcut alçak sandalyelerden birine çöktüm ve etrafıma boş boş baktım, bunalmıştım. Görevlilerden biri bana acıdı ve bir demlik çay getirdi; düşüncelerim dönüp dururken çayımı yudumladım.

Isadora gitmişti ve bir noktada Mamá ve sevgilisi ne yaptığımı öğreneceklerdi. Şüphesiz intikam almak için peşime düşeceklerdi. Annemin ne yapacağını bilmiyordum ve yine Bay Fincastle'ı ve onun geniş silah yelpazesini düşündüm.

İçinde bulunduğum durumun gerçeği yüzüme çarptı. Elvira öldürülmüştü. Isadora benim yüzümden o merdivendeydi. Gecenin uzun saatleri boyunca, Whit'in karnındaki delikten öleceği düşüncesi beni çaresizlikten uyutmamıştı.

Ne yaparsam yapayım ölüm peşimi bırakmadı.

Dehşet beni öylesine sardı ki vücudum titredi. Çünkü kalbimin derinliklerinde, bu yolda ısrar edersem,

başka biri ölecekti.

Whit'in hayatını bir daha asla riske atmayacaktım. İyileşmeye başlamıştı ve inatla yanımda kalacak tek kişi oydu. Bu onu öldürse bile.

İçimdeki her şey annemin peşinden gitme fikrine isyan ediyordu. Ama annemin peşine düşmezsem amcam ve Abdullah ömürlerinin sonuna kadar hapiste çürüyeceklerdi.

Ama neden ben olmak zorundaydım?

Bunu benim için yapabilecek başka biri vardı. Yavaşça Bay Sterling'in kartını çıkardım ve seçeneklerimi düşünerek ona baktım. Whit onunla temas kurmamı istemezdi. Ama eğer Bay Sterling'e annemi bulması için bir araç verirsem, Whit ve benim bu korkunç, berbat durumdan canlı çıkmamız için gerçek bir şans yaratmış olurdum. Whit'in yarını görüp göremeyeceğini merak ederek bir gün daha geçirmemek için her şeyi yapardım.

Ama yardım için Bay Sterling'e başvurma fikri beni iğrendirdi.

Tüm hayatım boyunca ailemin sevgisini ve onayını kazanmak için çalıştım. Gerçek beni görürlerse beni değiştirmeye çalışacaklarından emin olarak kendimi onların istediği şekle soktum. Sürekli rol yapmak, sürekli sözlerimi geri almak, fikirlerimi susturmak çok yorucuydu. Mısır'a geldiğimde kendi kararlarımı vermişim ve bazen felaketle sonuçlanmıştı ama bunlar benim hatalarımdı.

Ama her zaman yaptığım gibi aynı kalıba girdim. Annemin o eserlere yaptıkları için kendimi suçladım. Ne lütuf, ne merhamet, ne de anlayış. Mükemmel olmaya çalışmaktan, olmadığım biri olmaya çalışmaktan bıkmıştım. Nasıl güveneceğimi öğrenmem gereken içgüdülerim vardı. Ve eğer yanlış bir yola saparsam, daha iyi bir yol arayacak kadar akıllıydım.

Bu da beni bu can sıkıcı yol ayrımına geri getirdi. Hayatımda sevdiğim herkesi nasıl kurtaracağımı hâlâ bilmiyordum.

"Affedersiniz," dedi otel çalışanlarından biri. "Kocanız sizi soruyor."

Kartı tutarak otelin girişine doğru baktım. Sonra kasıtlı olarak ikiye böldüm.

Titrek bir nefesle ayağa kalktım ve çalışana yırtık yarımaları verdim. "Bunu benim için atar mısın?"

"Elbette," dedi.

Sonra ayaklarımı Whit'in beklediği yöne çevirdim ve yürümeye başladım.

★ ★ ★

Whit temiz çarşafklar içinde yatakta oturmuş kahve içiyordu, saçları hızlı banyosundan dolayı nemliydi. Kapıyı arkamdan kapattığımda, elleri neredeyse fark edilmeyecek şekilde fincanın kulpunda sıkılaştı. Gergin görünüyordu. Whit yanındaki boşluğu okşarken sulu gözlerim bulanıklaştı. Yanına gidip yatağa uzandım ve omzuna yaslandım. Whit yüzümü silmek için kolunu kullandı, yumuşak sözler mırıldandı, bir şekilde beni kucağına oturmam için daha yakına çekti. Yüzümdeki saçları düzeltti ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğildi.

Aramızdaki ihtiyaç alevlendi.

"Buraya gel," dedi, sesi istekten boğuklaşmıştı.

Pozisyonumuza baktım, bacaklarım onun kalçalarının üzerine sarkıyordu. "Nasıl daha yakın olabilirim?"

Whit bana talepkâr ve sabırsız bir bakış attı.

Bu bakış vücudumun her köşesine ateşli kıvılcımlar saçtı. Sanki ilk birlikteliğimizden bu yana çok uzun zaman geçmiş gibiydi. O gece ceketini ve botlarını çıkarmış, silahını komodinin üzerine koymuş ve gizli bıçağını çıkarmıştı. Yakışıklı bir cephanelik yapmıştı. Bu sefer sadece pantolonunu ve zaten çoğunlukla düğmeleri açık olan gömleğini giymişti. Aramızda hiç silah yoktu.

Ona o kadar kızgınken, onunla geçirdiğim her anı itiraf etmek istediğimden daha fazla özlüyordum.

Elimi kaldırıp boynuna doladım, o da beni ustalıkla kaldırıp üzerine oturmamı sağladı. Ağzını

Benimkine doğru hareket etti, beni derinden, açlıkla öptü, sanki bana gerçekten iyi olduğunu, ölümden gerçekten kurtuldu unu göstermek ister gibiydi. Parmaklarımı saçlarına g md m, elleri sırtımdan a a ı inerken popomu kavradı ve beni daha da yakla tırdı. Sıcak, ağzı açık  p c klerini boynumda a a ı yukarı gezdirdi ve ben titredim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı tenime karşı.

Geriye doğru e ildim, gözlerinin içine bakabilecek kadar uzağa ama yine de kollarının çemberinde olacak kadar yakına. Eli kalçama kayd  ve ete imi dizimin üzerinden çekti. Yavaşça g mle imin küçük d  melerini a tımdı. Whit ortaya  ıkard  m her santime sabitlenmi ti.  ne doğru e ilip tenime yumuşak öpücükler kondururken, parmakları gittikçe daha yukarılara kay yordu. Alnım omzuna d  t   nde a zımdan bir nefes  ıkt . Pantolonuna uzandım ve beni tam istediği yere yerle tirmeden önce kıyafetleri kenara kaydırmama yardım etti.

Başını kaldırdı, mavi bakı larının derinliklerinde sessiz bir soru vardı ve ben nefes nefese başımı salladım. D   n gecemiz sonsuza dek  nceymi  gibi geliyordu; gergindim, amcamı alt etme g revindeydim. Ama bu gece ben ve Whit'le ilgiliydi, hayatımızın geri kalanıyla ya da ne kadar zamanımız kald ıyla. G vendeydim, seviliyordum. Yana ımı kavradı ve yüzümü kendi yüzüne yakla tırdı, beni  i  ve savunmasız hissettiren bir şefkatle öptü. Ona doğru e ildim ve "Aferin kızıma" diye fısıldarken dudakları kula ımın kabuğunu ok amak için hareket etti. Sonra birlikte hareket ettik, aramızdaki o son mesafe de sonsuza dek yok oldu.

Whit benim kocamd , en iyi arkada ımd .

Sa larıma karşı yatıştırıcı sözler mırıldandı, elleri bir kez daha arkama geçti ve beni yavaşça salladı. "Inez," dedi ve adım ağzında fısıltılı bir duaya dönüştü. Beni derinden, hararetle öptü.

Onu affettim, tekrar ve tekrar.

Ellerini belime sımsıkı bastırdı ve her düşünce ulaşılamaz hale geldi. Bildiğim tek şey

Bana bakma şekli, beni yakınında tutma şekli ve bedenim kontrolü ele geçirirken kontrolü kaybetmenin kaçınılmaz hissi. Buna izin verdim, ona özgürce teslim oldum.

Bu an dışında başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bir milyon tane daha istiyordum ve onlara sahip olmak için her şeyi yapardım.

★ ★ ★

Kendimize birlikte bir gün verdik.

Whit'in tamamen iyileşmesi, yarasının mümkün olduğunca iyileşmesi, benim de Isadora'nın ölümüyle ve bunun ne anlama geldiğiyle boğuşmam için bir gün. Günün büyük bir kısmını yatakta, uyuyarak, bazen uyumayarak ve arada bir yerde bir sonraki gün için planlar yaparak geçirdik.

Ertesi sabah odamızı aydınlatan keskin güneş ışığı beni uyandırdı. Gözlerimi kırıştırdım, yanağım Whit'in sürekli yükselip alçalan çıplak göğsüne yaslanmıştı. Hâlâ dinleniyordu. Yarasına bakabilmek için dikkatlice ondan uzaklaştım. Büzülmüştü, derisi daha az tahriş olmuştu, kırmızının kızgın tonu daha azdı. Tam bir gün dinlenmenin de yardımıyla büyü işe yaramıştı. Yumuşak horlaması dikkatimi göğsünden yüzüne çevirdi. Kumral kirpikleri yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanıyordu. Ağzı yumuşaktı, dalgalı saçları alnına dökülüyordu.

Aç uyanacak, tam bir kahvaltı ve sade kahve isteyecekti. Bunu kolayca ayarlayabilirdim ve kendi midem de guruldarken, ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Onu uyandırmak istemediğim için yataktan yavaşça kalktım. Elime geçen ilk gömleği ve özellikle sevdiğim zeytin yeşili tonundaki uzun keten eteğimi giydim. Çoraplarımı ve botlarımı da giydim, ama saçlarımı serbest ve dağınık bıraktım.

Sessizce bahşış için cüzdanımı topladım ve sonra kapıyı hafifçe aralayıp odamızdan çıktım. Aşağı inerken koridor boş ve hareketsizdi,

Ancak lobide gün için giyinmiş birkaç misafir vardı. Bazıları bavullarının yanında duruyordu; diğerlerinin elinde ise gezmek için basılı rehberler vardı.

Tüm bunlar sona erdiğinde, Whit'in beni küçüklüğümden beri ziyaret etmeyi hayal ettiğim her bir ülkeye götürmesini sağlayacaktım. Keşfetmek istediğim o kadar çok şehir ve harabe, denemek istediğim farklı yemekler vardı ki.

Tek yapmamız gereken bundan sonra olacaklardan sağ çıkmaktı.

Başka bir Alman olan bir otel çalışanına seslendim, o da siparişimi bir kâğıda yazdı. "Çırpılmış yumurta, iki, hayır, üç porsiyon. Pita ekmeği, bal, tereyağı," dedim. "Kahve, sade, lütfen ve mevsiminde olan herhangi bir meyveniz varsa çok sevinirim."

"Çok iyi, bayan."

"Bayan," diye düzelttim, gülümseyerek. "Hepsi bu kadar mı?"

"İki yüz altı numaralı oda," dedim. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve mutfaklara doğru yürüdü. Büyük merdivene doğru döndüm ama kulağıma gelen yumuşak bir ses beni durdurdu. Belime bir şey battı.

"Merhaba, Inez," diye fısıldadı bir adam. "Hissettiğin şey benim tabancam. Yardım istersen seni vururum. Biriyle göz teması kurarsan seni vururum."

Dönmeye çalıştım ama silahını daha da içime bastırdı ve nefesim kesildi.

"Tek bir ses daha çıkmayacak," dedi. "Hiçbir yaygara koparmadan otelden çıkacağız. Anladın mı?" Silahının namlusunu tekrar bana doğrulttu. "Yoksa iki yüz altı numaralı odaya gider ve kocanı vururum." Daha da yaklaştı, nefesi tenimde geziniyor, tüylerimi diken diken ediyordu. "Bu senin oda numarandı, değil mi?"

Sertçe yutkundum, Whit'in kanayan, elleri kırmızıya boyanmış, nefes nefese kalmış, yüzü solgun ve soğuk görüntüsünü aklımdan çıkaramadım.

"İşbirliği yapacak mısın, Inez?"

Başımı salladım.

"O zaman gidelim," dedi yabancı. Yanıma geldi, boşta elini bana doladı, silahı ceketinin altında saklıydı ama yine de yanıma sıkıca bastırıyordu. Onu tanıdım - Bay Sterling'le birlikte olan adamlardan biriydi. İşte o zaman başımın nasıl bir belada olduğunu anladım.

"Bir ayak diğerinin önünde."

Titreyerek, dizlerim titreyerek ve avuçlarım terden ıslanarak emrettiği şeyi yaptım, tek düşüncem dünyada benim için en önemli olan tek kişiyi kurtarmaktı.

Whit. Whit. Whit. Whit.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALTINDAN BİR NEHIR AKIYOR

BEYAZ

Uyandığım da karım yoktu. Gözlerimi kırpıştırarak uyuyor olması gereken boşluğa baktım. Boş odaya, çekilmiş perdeler baktım ve bir şeylerin doğru olmadığını hissettim. Bacaklarımı yataktan sarkıttığımda içim sıkıştı.

O ilk adım acıttı.

Ama dengesizliğimi bastırdım, botlarımı bir sandalyenin altında, gömleğimi de şifonyerin üzerinde buldum. Üzerime geçirdim ve güneş ışığını içeri almak için pencereye doğru yürüdüm. Gözlerimi kısarak gözlerimin ani parlaklığa alışmasını bekledim. Oda yavaş yavaş netleşmeye başladı. Her şey normal görünüyordu, sandıklar üst üste dizilmişti.

Çantası gitmişti. Hangi cehennemdeydi?

Dün gece zihnimde yeniden canlandı. Ona onu sevdiğimi söylemişim. O da bana karşılık vermemişti. Korku midemde kendini gösterdi. Belki de yaptığım şey için beni asla affedemeyeceğini anlamıştı.

Ve böylece beni terk etti.

Panik içimi parçaladı. Ayakkabılarımı çekiştirdim, ceketimi silktim ve hafifçe yüzümü buruşturdum. Kurşun yarası sanki aylar geçmiş gibi iyileşmişti ama hâlâ biraz hassas hissediyordum. Eğer isterse peşinden gider ve dizlerimin üzerine çökerdim.

Adını söyleyerek kapıdan koşarak çıktım.

Inez. Inez. Inez.

CAPÍTULO VEINTITRÉS

At arabaları caddede bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, yükleriyle yüklü eşekler yolu dolduruyor, meyve suyu, baharat ve ekmek satan satıcılar fiyatlarını haykırıyordu. Gürültü etrafımı sarmıştı ve yardım istemek için bağırma dürtüsü beni ele geçirmişti.

"Burada bekliyoruz," dedi adam.

Kuru dudaklarımı yaladım. "Bay Sterling ne istiyor?"

"Sessiz ol," dedi elini omuzlarımdan çekerek. Silah olduğu yerde, yarı gizli bir şekilde duruyordu. Ceketinin cebine uzandı ve Bay Sterling'in bana verdiği kartı çıkarıp başparmağıyla üzerindeki yazının izini sürdü. "Fazla uzun sürmez."

Daha yaşlıydı ve tavırları asık suratlı ve bıkkındı. Onunla ilgili her şey kasvetliydi: giysileri, ağzının aşağı dönük köşeleri, sulu mavi gözlerindeki boşluk.

Sinirle etrafıma bakındım, tüylerim diken diken olmuştu. Sabah güneşine rağmen, tüylerim diken diken oldu. Siyaha boyanmış şık bir araba yaklaştı. Bay Sterling'in mevcut en zorlu ulaşım aracını seçeceğine güvenilebilirdi. Şoför önümüzde durdu ve camdan, dünyada en az görmek istediğim kişiyi gördüm.

Kapı açıldı ve Bay Sterling öne doğru eğilerek şapkasını bana doğru eğip selam verdi. "Merhaba Bayan Olivera," dedi genizden gelen sesiyle. "İçeri girmez misiniz?"

Yan tarafıma dayadığı silahın bilinciyle ona dikkatle baktım. Gerçekten de ortağına beni sokak ortasında vurduracak mıydı?

Sanki soruyu yüksek sesle sormuşum gibi, "Gerçekten isterdim," dedi Bay Sterling. "Korkarım geri dönüşü olmayan bir noktaya geldim. Şimdi size bir kez daha soracağım. İçeri gelmeyecek misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim; olduğum yerde kalmayı tercih ederim," dedim. "Burada olmanızın bir nedeni var, eminim. Neden konuşmamızı şimdi yapmıyoruz?"

"Bay Graves, rica etsem?"

Adam tabancasıyla beni tekrar dürttüğü sırada kolumu tuttu. "İçeri gir, Inez."

"Hayır," dedim kıvranarak. Bay Sterling'in burada olmasının bir nedeni vardı.

-Ve blöf yapıyordu. Öyle olmak zorundaydı. İstedğini almadan beni vurmazdı. Ve belli ki bende onun ihtiyacı olan bir şey vardı. Kolay olmayacaktı.

Ağzımı açtım, içime çektim, göğsümün derinliklerinde bir çığlık toplandı.

"Kocanı hatırla," dedi Bay Graves. "Eğer işbirliği yapmazsanız, o ölür."

Sesim beni terk etti ve korkum geri geldi. Bay Graves çenesiyle açık arabayı işaret etti ve ben öne doğru sallantılı bir adım attım, sonra bir adım daha.

Tereddüt ettim. Whit, Bay Sterling'le bir yere gitmemi istemezdi, onun iyiliği için değil. Whit'in kükreyen protestosunu zihnimde duydum. O belirgin bağıışı tekrar duyduğumda gözümü kırptım.

Aslında bu Whit'in kükremesiydi.

Adımı haykırarak bana doğru koştuğunu görmek için otel yönüne doğru yarım döndüm. Bay Graves keskin bir küfür savurdu. Yanımdaki silahın basıncı azaldı. Bay Graves ayaklarının üzerinde kayarak döndü.

Hayır, hayır, hayır.

İçgüdüsel olarak döndüm ve vagonun içine tırmanarak Bay Sterling'in karşısındaki bankın üzerine düştüm. Whit aniden olduğu yerde durdu, kum fişkırıyordu. Çenesi

yere düştü ve yüzüne acı çöktü. Kalbim paramparça oldu. Bunun ona nasıl görüneceğini biliyordum. Bay Graves peşimden geldi, elindeki tabancayı Whit'e doğrultmuştu.

"İşbirliği yapacağım," dedim. "Lütfen, kapıyı kapat. Lütfen."

Bay Sterling başıyla onayladı ve Bay Graves de emredileni yaptı. Bay Sterling arabanın tavanına iki kez vurdu ve şoför dişlerini şaklattı. Hızlanarak ileri doğru savrulduk. Pencereden dışarı baktım, yanından geçerken Whit'i gördüm.

"İnez," diye bağırdı, çılgınca bana ulaşmaya çalışıyordu. Olayı şaşkınlıkla izleyen otel müşterilerinin etrafından dolaştı. "Yapma-"

"Lo siento," dedim. "Geri dön! Lütfen!"

Görünüşe göre bu yeterli bir özür değildi, çünkü Whit her adımda Bay Sterling'e küfrederek peşimizden koştu.

"Kararlı bir genç adam," diye yorumladı Bay Sterling. "Senin vahşi hayvanın."

"O vahşi biri değil," dedim sertçe. "Kaba olan sensin. kaba." Başımı çalışanına doğru eğdim. "Bay Graves her yere benimle gelir," dedi Bay Sterling. dedi. "Silahlarımı bile o taşıyor."

Yaklaşan bir fırtınanın habercisi olan bir şimşek çakması gibi bana doğru hiddetle gülümsedi. Whit, Bay Graves'in o genç adamı soğukkanlılıkla öldürdüğünü görmüştü. Ondan olabildiğince uzaklaştım, kapının kolunu öyle sert tuttum ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

Araba hızlandı ve midem düğüm düğüm oldu. Sadece Whit'in ölmesini engellemeyi düşünmüştüm ama şimdi durumumu tam olarak anladığımda huzursuzluk alevlendi. "Nereye gidiyoruz?"

"Ofisime."

"Neden?" Ben sordum. "Whit beni aramaktan vazgeçmeyecek. Yetkilileri işe dahil edecek."

"Mısır'da kimse bana dokunamaz, Inez. Bunu bildiğini sanıyordum. Israrcı kocana gelince, adamlarım onu bir sonraki bloktan alacaklar."

Öne doğru eğildim, kanımda öfke çiçekleri açıyordu. "Eğer ona zarar verirsen, işbirliği yapmam. Hayatını zindan ederim, yemin ederim."

Bay Sterling bana pasif bir şekilde baktı. "Bana ne yapacağımı söyleyebileceğinizi size düşündüren nedir?"

"Çünkü" dedim, "belli ki benden istediğin bir şey var. Eğer öyle olmasaydı neden adam kaçırmayla uğraşasın ki?"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı, sonra geniş bir sırıtışa dönüştü, gülünç bıyığı seğirdi. "Aramanı beklemekten sıkıldım."

"Kartını ikiye böldüm," dedim, öfkeyle.

Bay Sterling'in gözleri sessiz Bay Graves'e kaydı. Aralarında sözsüz bir konuşma geçti ve sonra Bay Graves başını salladı. Enseme keskin bir alarm iğnesi battı. Kapıya doğru ilerledim, açmayı başardım ama sert eller beni arkamdan yakaladı ve geriye doğru sürükledi. Bacaklarımı tekmeleyerek çırpındım ve olabildiğince yüksek sesle çığlık attım.

Bay Graves ağzıma ve burnuma nemli bir bezle vurdu.

Üç nefes sonra, görüşüm karardı. Ve bir sonraki nefeste, tamamen karardı.

★ ★ ★

Yavaşça uyandım, baş ağrım şakaklarıma vuruyordu. İnleyerek doğruldum, alnımı ovuşturdum ve sertçe yutkundum. Tökezleyerek ayağa kalkarken görüşüm değişti. Koyu renk panelli duvarları ve üst üste serilmiş pahalı halılarıyla şık bir odadaydım. Yakışıklı ahşap bir masa, deri bir kanepayla karşı karşıyaydı. Yattığım buruşuk kadife yastığa baktım.

Birinin beni yatırdığını ve üzerimi battaniyeyle örttüğünü bildiğim için ürperdim.

Kapı açıldı ve Bay Sterling, içinde dumanı tüten bir çaydanlık ve iki boş fincan bulunan bir tepsi taşıyarak içeri girdi. Tepsiyi masanın üzerine koydu ve "Uyandığınıza sevindim. Umarım iyi dinlenmişsinizdir?"

"Güzel bir dinlenme," diye tekrarladım, halsiz hissederek başımı salladım. "Bana ilaç verdin."

"Ofisimin yerini öğrenmenize izin veremezdim," dedi neredeyse özür diler gibi bir sesle. "Ve eğer söylememe izin vererseniz, yorgun görünüyorsunuz. Zorla da olsa uykunun sana iyi geldiğini düşünüyorum."

"Otele geri dönmek istiyorum," dedim kararlılıkla. "Beni hemen oraya götür."

Bay Sterling masanın altında duran sandalyeyi kanepeye yaklaştırdı ve sonra oturdu. "Korkarım başka planlarım var. Çay içelim, sonra da konuşuruz. Hatırlarsanız Bay Graves'e işbirliği yapacağınızı söylemişsiniz."

Ağzımı açıp kapattım, neredeyse şefkatli tavrı karşısında kafam karışmıştı. "İşimiz bittiğinde beni otele geri götüreceksin?"

Bay Sterling gülümsedi ve kanepeyi işaret etti. "Oturun, Bayan Olivera."

"Belli ki çayla oynamışsınız," dedim kendimi bir minderin üzerine yerleştirirken sertçe. "Teklif ettiğiniz hiçbir şeyi içmeyeceğim ya da yemeyeceğim."

"Kurcalanmamış," dedi. "Dikkatle izleyin."

Çayı doldurdu, iki fincanı da ağzına kadar doldurdu. Sonra kendi fincanını kaldırdı ve uzun bir yudum aldı.

"Yine de o lanet çayı içmeyeceğim," dedim.

"İşte şimdi inatçılık ediyorsun," dedi. "Ama sen bilirsin."

Çayından bir yudum daha aldı, fincanını bıraktı ve sonra benimkinden içmeye başladı. Ne demek istediğini kanıtladıktan sonra

sandalyeye yaslandı ve kaşlarını kaldırdı. "Her zamanki numaralarını yapıyorsun, ipucu arıyorsun, başını belaya sokuyorsun. Lourdes'in nerede olabileceğini bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydetmediğine inanmakta güçlük çekiyorum."

"Ben-"

Bir elini kaldırdı. "Bana yalan söylemeden önce kiminle konuştuğunuzu düşünün. Elimin altında çok fazla kaynak var, iyi bağlantılarım var ve istediğimi elde etmek için ne kadar insan gücüne ihtiyacım olursa olsun istihdam edecek fonlara sahibim. Sadece bir kelime söylemem yeterli, ve kocanız ölmüş olacak. Kontrol bende, sende değil." Elini indirdi ve bana kurnazca baktı. "Şimdi, tepkini yeniden değerlendirmek ve buna göre ayarlamak ister misin?"

Whit'in güvenliğinden duyduğum panik soğuk terler dökmeme neden olurken, onun tereddütsüz bakışları beni tedirgin ediyordu. Bu adam bir yalancı, bir katildi. Tüm içgüdülerim bu odadan çıkıp hayatımı kurtarmam için bana bağıırıyordu. Ama yapamazdım - Whit'in Bay Sterling'in planlarından korunmasını sağlamadan yapamazdım.

"Hafiyeliğime çok güveniyorsun," dedim. "Annemin nerede olduğunu bilmediğimi varsayalım."

"Oh, ama sanırım bir fikriniz var."

"Ve eğer bu fikri paylaşırsam, Whit ve beni yalnız bırakacağınızı nereden bileceğim?"

"Çünkü başka seçeneğiniz yok," dedi Bay Sterling. "Yolun sonuna geldin, Inez."

Çenemi kaldırdım. "Whit'e zarar verirsen, bildiklerimi sana asla anlatmam. Eğer beni öldürürsen, başladığın yere geri dönersin. Bence bana sandığınızdan daha çok ihtiyacınız var Bay Sterling."

Koyu renk gözleri anlam veremediğim bir duyguyla parlıyordu. Neredeyse eğleniyor gibi görünüyordu, sanki dostça bir rekabetten zevk alıyormuş gibi.

"Pekâlâ, Senyorita Olivera. Şartlarınız nedir?"

"Öncelikle kendimi ve kocamı bu durumdan tamamen uzaklaştırmak istiyorum," dedim. "Bugünden sonra seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Başka ne var?"

"İkinci olarak, annem ve Bay Fincastle'ın çaldığı tüm eserlerin eski eserler bölümüne iade edilmesini istiyorum. Umarım bu tarihi eserleri herkes için erişilebilir hale getirirler, ancak bunun böyle olmayacağına dair şüphelerim var. Ancak, eserlerin ve Kleopatra'nın kendisinin hükümetin elinde olması, parça parça en yüksek teklifi verene satılmasından daha iyidir."

Bay Sterling cevap vermek için ağzını açtı, ama tam o sırada bir öksürük nöbetine tutuldu. Ceketinin cebinden bir mendil çıkardı ve dudaklarını sildi. Mendil kaybolmadan önce kumaşın üzerindeki kanı gördüm.

"Sen hastasın," dedim.

"Hastayım," diye onayladı. İfadesi herhangi bir duygudan yoksun kaldı. "Tek istediğin bu mu?"

"Düşmanınızın yeri karşılığında mı? Kesinlikle hayır," diye alay ettim. "Üçüncüsü, amcam Kleopatra'nın lahdini ve Philae'deki mezarında bulunan tüm eserleri çalmakla suçlanıyor. İkimiz de annemin ve sevgilisi Bay Fincastle'ın sorumlu olduğunu biliyoruz. Annemi bulduğunuzda, onu Kahire'ye göndermenizi ve orada işlediği suçlardan dolayı yargılanmasını istiyorum, böylece amcam ve iş ortağı serbest kalacak ve itibarları iade edilecek."

"Ama ben Lourdes'in hapse girmesini istemiyorum," dedi Bay Sterling hafifçe. "Onun ve sinir bozucu ortağının ölmesini istiyorum."

"O zaman bir pazarlığımız yok," dedim kararlı bir şekilde. "Yetkililerin sorgu için ona canlı ihtiyacı olacak ve eğer annemin Kahire'ye canlı ulaşacağını garanti edemezsen bildiklerimi paylaşmayacağım." Ayağa kalktım, eteğimi düzelttim ve ona, yapabileceği herhangi bir itirazı donduracağını umduğum soğuk bir bakış attım. "Şimdi beni otele geri götür."

Bay Sterling bana düşünceli bir şekilde baktı ve sonra, "Lütfen yerinize oturun," dedi.

Ses tonundaki yumuşaklık beni endişelendirdi. Bağırса daha iyi olurdu; o zaman kiminle uğraştığımı gerçekten anlayabilirdim. Yine de çenemi dik tuttum, omuzlarımı dikleştirdim ve başımı salladım. "Otelime götürülmeyi talep ediyorum."

"Söyleyeceklerimi duymak isteyeceksiniz. Karşı tekliften memnun kalacağınızı düşünüyorum," dedi. "Şimdi oturacak mısınız?"

"Hayır. Beni geri götürmenizde ısrar ediyorum ve-" Merakım alevlenerek sözümü kestim. "Ne oldu?"

Ben kanepeye uzanırken başıyla onayladı. Keşke bu kadar inatçı olmasaydım diye hayıflanarak boş çay fincanına baktım. Susamıştım ama şimdi içecek bir şey istersem lanetlenirdim.

Bay Sterling öne doğru eğildi ve sehpanın üzerinde, çay demliğinin yanında duran sürahidен kendisine viski doldurdu. "Annenin hapiste çürümesine izin vereceğim ve onu Kleopatra'yı ve zulasını nereye sakladığını açıklamaya zorlayacağım. Ama Inez? Hepsi bende kalacak."

Dudaklarım inceldi. "Bu değil-"

"Bunu iyice düşün. Siz ve kocanız güvende olacaksınız; amcanız ve iş ortağı serbest bırakılacak ve aklanacak."

İtiraz etmeye çalıştım ama elini kaldırdı.

"Ayrıca, kuzeninin cesediyle birlikte teyzen ve kızının da Arjantin'e güvenli bir şekilde geri gönderilmesini bizzat sağlayacağım. Burada düşmanlar edindiğini unutma, Inez."

Nefesim kesildi ve Elvira'nın ölüm anısı zihnimi doldurdu. Onun kumların üzerinde yattığını, yüzünün tek bir kurşunla parçalandığını hatırlamamak için çok mücadele etmişim.

"Beni kaçırmaya çalıştın," diye öfkelen dim, "ama onun yerine yanlış kızı aldın."

"Çünkü Lourdes onu işaretlemişti. Senin hayatını kurtarmak için bencilce kuzenini feda etti." Sesi ikna edici bir fısıltıya dönüştü. "Şartlarımı kabul edersen, değer verdiğin herkes kurtulacak."

Konuşmamızın ağırlığı göğsüme baskı yapıyordu. Her şey bundan sonra ne söyleyeceğime bağlıydı. Her şeyi berbat etme korkusu beni eziyordu. Omzumun üzerinden bakıp Whit'i, amcamı ya da Abdullah'ı arkamda durmuş bana ne yapacaklarını söylerken bulmayı her şeyden çok istiyordum.

Bay Sterling'in sözüne güvenerek her şeyi riske atarlarsa.

"Gel bakalım, Inez," dedi aynı ikna edici fısıltıyla. "Ne olacak?"

BEYAZ

O kadın benim ölümüm olacaktı.

Gözlerime inanmakta güçlük çekerek karımın ardından baktım. O piçin arabasına isteyerek binmişti. Peşinden koştum, ciğerlerim yanana kadar onun adını haykırdım. Neden Bay Sterling'le aynı safta yer alsın ki? Yapmazdı. İçime bir şüphe düştü ve onu yenmek için çok mücadele ettim. Mantıklı bir şekilde düşünmem, hareketlerini anlamlandırmam tam bir dakikamı aldı.

Inez'i tanırdım. Becerikli, pervasız ve meraklı biriydi. Karımın inancı vardı ve hayatındaki insanlara çok değer verirdi. Ailesine. Ve bu bendim.

Ben onun ailesiydim.

Paylaştığımız gece zihnimde yüzüyordu. Kaybolacağımdan korkarak bana nasıl sarılmıştı. Büyünün işe yaramayacağından, sonumun eskisinden de kötü olacağından. En kötü anlarda elimi tutmuştu, sanki sadece dokunuşuyla beni ölümden kurtaracakmış gibi.

Inez korkmuştu. Bu yüzden bir plan yaptı, umutsuz bir plan. Açıkça beni içermeyen bir plan ama ne yapalım. Tek yapabileceğim bana ihtiyacı olursa ortaya çıkmaktı.

Tek yapmam gereken tüm olasılıklara hazırlıklı olmaktı.

★ ★ ★

Üç bıçak, iki tabanca ve bir tüfek; bunlardan ikincisini sırtıma bağladığım kınıma soktum. Sihirle dokunmuş mürekkepten çok az bir miktar kalmıştı ve onu yaramın üzerine sürdüm, berbat acıya sessizce uludum. Gömleğimin kollarını sıvadım ve odayı arkamdan kilitlemeden önce ihtiyacım olabilecek başka bir şey var mı diye son bir kez baktım. Resepsiyonun önünden geçerken lobi neredeyse boştu ama girişe ulaştığımda ani bir düşünceyle durdum.

Donup kalmıştım, sessizce düşünüyordum.

Eğer yanılsaydım sonuçları çok ağır olurdu. Ricardo ve Abdullah çok uzun süre hapiste kalabilirdi. Ama Inez'i ve onun ne yapacağını düşündüm. Karım risk alan biriydi ama her şeyden çok kendine güveni vardı.

İçgüdülerim devam etmemi söylüyordu.

Döndüm ve otel görevlilerinden birine işaret ettim. "Bir telgraf göndermek istiyorum," dedim.

"Elbette efendim," diye yanıtladı. "Ne zamana kadar?" "Şimdi."

Başıyla onayladı ve bir kart ve kalem almaya gitti. İkisini de bana verdi ve "Siz işinizi bitirir bitirmez birini ofise göndereceğim" dedi.

Boş kağıda baktım, bir nefes aldım ve yazmaya başladım. Otel görevlisi bana bir zarf uzattı ve ben de notu içine koyup ona geri verdim.

"Teşekkür ederim," dedim.

Otelden dışarı adımımı attığım anda Bay Sterling'in adamları beni bekliyordu. Biri soluk mavi gözlü, diğeri kareli gömlek giymiş ve sonuncusu da parlak cilalı ayakkabılar giymiş üç kişiydi.

Basamakları yavaş yavaş inerken iki elimi de kaldırdım. "Merhaba beyler," dedim hoş bir şekilde.

Gerildiler, kollarını kaldırdılar, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

Tozlu sokağın ortasında tam bir gösteri olacaktı. Tüfeğimi kullanmam söz konusu bile olamazdı. Daha şimdiden birkaç izleyici toplanmış, kadınlar da çocuklarını gözden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Önce Cilalı Ayakkabılar üzerime geldi ve kolayca savuşturduğum bir yumruk attı. Onun momentumunu ona karşı kullandım, onu öne doğru çektim ve tökezledi, vücudu belinden büküldü ve dirseğimi sırtının ortasına çarptım. Dizlerinin üzerine sertçe çöktü ve kaburgalarına attığım hızlı bir tekmeyle inleyerek yere yığıldı.

"Sıradaki kim?"

Son ikisi yumruklarını sallayarak ileri atıldı. Bacağımı kısa olanın boynuna doladım ve ikimizi de yere yatırdım. Damalı Gömlek nefes nefese kaldı, boynu bükülmüş bacağımın kıvrımındaydı. Soluk Mavi Göz yan tarafıma bir tekme savurdu ve acı uzuvlarıma yayıldı. Homurdanarak uyluk kasımı sıktım ve Damalı Gömlek debelenmeyi bıraktı.

Soluk Mavi Gözler beni gömleğimin yakasından tutup sürükledi ve göğüs kafesimin altına bir yumruk atınca tökezleyerek ayağa kalktım. Nefesim kesildi, keskin acıdan gözlerim yaşardı. Nefes aldım, öfkeme odaklandım ve hırlayarak öne atıldım, ensesinden yakaladım ve yüzünü sertçe havaya kaldırdığım dizime indirdim. Burnu kırıldı ve iki burun deliğinden de kan akararak yere yığıldı. Diğer adama yaptığım gibi dirseğimi kullandım, ama bu sefer sırtının üst kısmını hedefledim ve gürültülü bir gümbürtüyle yere düştü.

Zorlukla nefes alarak doğruldum ve elimin tersiyle yüzümdeki teri sildim.

Bir adam yerde, inliyor, kaburgalarını tutuyor ve son ikisi baygın. Geçenlerde neredeyse öleceğimi düşünürsek hiç fena değil. Sokağa baktım ama araba çoktan gitmişti. Bunun bir önemi yoktu.

O piçin onu nereye götürdüğünü çok iyi biliyordum.

CAPÍTULO VEINTICUATRO

"Bana bir daha sordurtma, Inez. Oynadığın küçük oyunlar için artık sabrım kalmadı," dedi Bay Sterling.

Denizcileri kıyamete sürükleyen bir sirenden daha ikna ediciydi. Dudağımı ısırarak başka tarafa baktım. Hiçbir parçam onun karşı teklifini kabul etmek istemiyordu. Ancak, amcam ve Abdullah serbest kaldıktan sonra onlara gidebilir ve Basil Sterling hakkında bildiğim her şeyi anlatabilirdim. Nasıl çalıştığını, bilinen ortaklarının adlarını, kapının yerini - en azından benim katıldığım kapının-. Bilgileri alırlardı ve sonra onu aramaya başlarlardı ve belki de annemin yanındaki bir hücreye düşerdi. Yetkilileri devreye sokmak ve Kleopatra'nın zulasını onun ağ gözlü ellerinden kurtarmak için hâlâ zaman vardı.

"Kabul ediyorum," dedim.

"Şimdi bana onu nerede bulabileceğimi söyle." "Bir kütüphanede kazı yapıyor."

Doğrudu, kızgınlığı bıyıklarının seğirmesine neden oldu. "Beni aptal mı sanıyorsun? Kütüphane yok edildi. Hem de birkaç kez."

Yavaşça başımı salladım. "Yerin üstündeki, evet. Ama bir tane daha var."

"Başka bir kütüphane mi?" diye kesin bir dille sordu. "Nerede?"

"Koleksiyondan geriye kalanlar Serapeum'a taşındı," dedim. "İskenderiye'nin kız kütüphanesi."

Bunu havalı bir el hareketiyle bir kenara itti. "Bunu herkes biliyor."

"Haklı olduğunuza eminim," dedim. "Ama annemin bir zamanlar bulunduğu yerin altında kazı yaptığını biliyor muydun?" Bildiklerimin geri kalanını dudaklarımdan zorla geçirmek zorunda kaldım. "Yeraltındaki gizli bir kütüphaneye giden bir yeraltı kanal sistemi var."

"Yalan söylüyorsun," dedi. "Şehrin sokaklarının altındaki yüzlerce sarnıcı biliyorum ama Serapeum'un yerin altına açılan gizli bir girişi yok. O bölge yüzyıllardır yağmalanıyor. Sanırım Lourdes'ten önce bir yeraltı kütüphanesi keşfederdim."

"Belki de senden daha akıllıdır," dedim soğukkanlılıkla. "Girişin Serapeum'da olduğunu hiç söylemedim. Giriş harabelerin birkaç sokak ötesinde, Cerberus tarafından bir şekilde işaretlenmiş. Kanallara inecek ve kütüphane de oradan yakınlarda olabilir."

"Olabilir," diye tekrarladı, sesi şüphecilikle doluydu.

"Elimdeki en güçlü ipucu bu."

"Bana bir yeraltı kütüphanesi olduğunu ve oraya ulaşmanın yolunun İskenderiye'nin kanalizasyonlarında gezinmek olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Başımı salladım. "Dediğim gibi, elimdeki en iyi ipucu bu."

"Doğru söylediğini nereden bileyim?" diye sordu. "Çok kurnazsın."

"Sözünü tutacağını nereden bileyim?" Karşı çıktım. "Yarı yarıya çok aşağılıksın."

Uzun bir süre bana baktı. Saniyeler geçtikçe gözlerimi yüzünden ayırmıyor, ne düşündüğüne dair herhangi bir ipucu arıyordum.

"Peki o zaman," dedi sonunda. "Sanırım birbirimize güvenmek zorundayız. Bana bir dakika müsaade edin," dedi Bay Sterling ve ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. O gözden kayboldu ve ben öne doğru eğilerek derin bir nefes verdim.

Kendimi şeytanla bir anlaşma yapmış gibi hissediyordum. Ayağa fırladım ve dudağımı öyle bir patlattım ki neredeyse kan akacaktı. Sonunda, bir tabak yemekle birlikte biraz daha çay getirildi. Midem pideyi yemem için bana öfkeleniyordu.

ve humus, zeytinyağı gezdirilmiş ve doğranmış otlarla tamamlanmış taze domates ve salatalık salatası. Ama günaha karşı direndim.

Zehirli olabilir.

Bunun yerine, kilitli kapıya ve pencereye hoşnutsuz bir bakış fırlatarak yürümeye devam ettim.

Bay Sterling saatler sonra nihayet döndüğünde, elimdeki yemek tabağını yüzüne fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

"Saatlerdir yoksun," diye tısladım. "Artık gitme vaktim geldi."

"Bay Graves'e bilgilerinizi doğrulattım," dedi yumuşak bir sesle.

Kararı duymayı beklerken nefesim boğazımda düğümlendi.

"Anlattığınız gibi," dedi Bay Sterling sonunda. "Her şeyi bir araya getirmeniz çok akıllıca. Cerberus'u girişte bulduk. Daha büyük bir kanal sistemine bağlanıyor gibi görünüyor."

"İskenderiye'nin yeraltı kütüphanesini buldunuz mu?"

Bay Sterling bir an bana baktı, sonra gözleri yemeğe kaydı. Kaşlarını çattı. "Yemeğinize dokunmamışsınız."

"Yaptın mı?" Bastırdım.

"Sanırım gidip annenle konuşmamızın tam zamanı."

"Ne?" Ona bakakaldım. "Onu buldun mu?" Bunun neye benzeyebileceğini düşündüm - annem bana birinci sınıf biletleri gönderdikten sonra Mısır'dan ayrılmadığım için öfkelenmişti, sonra da onun uçarı silahsever sevgilisi Bay Fincastle, büyük olasılıkla Isadora'nın ölümünden beni sorumlu tutuyordu.

Whit ve ben ortada kaldık.

"Sana söyledim," dedim dişlerimi sıkarak. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum-"

"Ama sen zaten öylesin," dedi nazikçe. "En başından beri planımın bir parçasıydın. Görüyorsun ya Inez, ben

Mısır'da olmanızın tek sebebi bu. Anneni inciteceğini bildiğim tek şeyi yaptım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Birden fazla yönden birbirimize bağlıyız," dedi çenesiyle parmağımdaki altın yüzüğü işaret ederek. "Yoksa gerçekten onu sana sebepsiz yere geri verdiğimi mi düşündün?"

Şok içinde ona baktım, zihnim itiraz ediyordu.

"Onu ilk taktığımda büyüünün bir kısmı bana da yapışmıştı ve büyüünün kanımda şarkı söyleyerek yüzükle yeniden bir araya gelmeyi çağırmasına dikkat ederek seni bulabildim. Şaşırtıcı, değil mi? Elden ele geçen her nesnede gerçekleşmeyen bir olgu, ama gerçekleştiğinde de ilginç bir bağ oluşuyor. Sanırım aynı bağlantı Kleopatra'nın mezarını keşfetmenize de yardımcı oldu. Öyle değil mi?"

"Bizi annemin dairesine kadar bu şekilde takip ettin. Nerede kaldığımızı bu şekilde biliyordun." Yüzüğü yeterince hızlı çıkaramadım. Sandalyeye fırlattım, sanki bir tavşanmışım gibi beni takip etmesinden tiksiniştim.

Soğuk bir tavırla, "Çocukça bir kriz geçirip geçirmeyeceğini merak ediyordum," dedi. "Yüzüğü geri tak."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Hayır."

"Ya yaparsın ya da Bay Graves'i senin genç hayvanın peşinden gönderirim."

Tiksinti boğazıma kadar yükseldi. Vicdansız biriydi. Ahlaktan, doğru ya da yanlış duygusundan yoksun bir adamdı. Dişlerimi sıkarak yüzüğü almaya gittim ama tekrar takmayı reddettim. Onu kendimden uzağa fırlatmak istedim.

Sanki düşüncelerimi sezmiş gibi Bay Sterling hafifçe kıkırdadı. "Korkarım hasar çoktan verildi."

Sanki en kötü yanlarım onun ayaklarının önüne serilmişti.

Altın yüzüğü parmağıma geri takarken suçluluk duygusu beni sıkıca kavradı. Kleopatra'nın mezarı hakkında konuşuyordu. "Kendinizi çok kötü hissetmeyin, senyorita," dedi. "Ben senin

onu bulmak."

Oda dönmeye başladı. Daha önce fark etmemiştim, belki de kloroform sayesinde, ama Bay Sterling konuşma şeklini değiştirmişti. Artık yüksek sesle, abartılı bir şekilde konuşmuyordu. Sesi ılımlı, neredeyse sakinleşmişti. "Anlamıyorum," dedim nefes nefese bir fısıltıyla. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

"Korkarım annenize karşı verdiğim savaşın ortasında kaldınız. Ama sanırım gerçeği söylemenin zamanı geldi. Sence de öyle değil mi?"

Sesi daha önce konuştuğum birine benziyordu. Zarif ve kibar. Tütün dumanının girdabını hayal edebiliyor, deri koltuğu ve rafa dizilmiş viski sürahilerini görebiliyordum. "Neden farklı konuşuyorsun?"

"Sana bir soru sormama izin ver, Inez."

Benimle konuşma şekliyle çelişen bu gayri resmi ton karşısında kaskatı kesildim.

"Sana hiç tanıdık geliyor muyum?"

Sorusu kafamı karıştırdı. Aylar önce, İskenderiye'den Kahire'ye giden o korkunç tren yolculuğunda tanışmıştık. Ona kaşlarımı çattım. "Ne anlamda?"

Bay Sterling belli belirsiz gülümsedi. "Önemli olan anlamda." Elini kaldırdı ve şapkasını yere fırlattı. Ona baktım, tamamen şaşırmıştım.

Onu beklemiyordum-

Ellerini kel kafasına götürdü ve derisini soymaya başladı. Kafa derisini çekiştirmeye devam ederek, kel bir başlıkla örtülü, gümüş rengi koyu renk saçlarını ortaya çıkarmasını yarı şaşkınlık yarı tiksintiyle izledim. Bana dikkatle baktı, açık renk gözleri benimkilere sabitlenmişti. Saçları düzensiz bukleler halinde alnına düşüyordu ve içimi bir korku kapladı.

Bay Sterling bıyığının ucunu parmakladı ve yavaşça çekerek çıkardı. Bıyığı yere düşürdü ama ben fark etmedim bile. Aramızda büyümlü bir enerji pırıltısı titreşiyordu, belli belirsiz, kumaşın tene değen en yumuşak fırçası gibi. Soğuk bir yeşil olan açık renk gözleri koyulaşarak zengin bir kahverengiye dönüştü.

Bay Sterling'in tamamen başka birine dönüşmesini dehşet dolu bir sessizlik içinde izledim.

BEYAZ

Türk Kasabası'nda durduğum arka sokağın köşesinden bakarken alnımdaki teri sildim ve zihinsel olarak yaralarımı listeledim. Mürekkep şişesi sayesinde kurşun yarasının icabına bakılmıştı. Otelin dışındaki kavgada çenem ağrımış ve eklemelerim kanamıştı. Kaburgalarım da biraz hasar olabilirdi, yan tarafımın derinliklerinde bir çekilme hissettim.

Yani aslında iyiydim.

Sterling'in binası zararsız görünüyordu ama karımın içeride olduğunu biliyordum. Ara sokaktan çıktım ve yaklaştım. Ön kapı açıldı ve hızla girişe yakın park etmiş bir eşek arabasının diğer tarafına koştum. Bay Graves evden dışarı çıktı.

"Hemen mesaj gönderin," dedi. "Giriş noktasında bizimle buluşacak on adam bulabilirim. Tabii kız yalan söylemiyorsa."

Sterling, "**H**iç sanmıyorum," dedi ve Bay Sterling'in arkasında belirdi.

Graves. "Araba nerede?"

"Hemen köşeyi dönünce," diye yanıtladı Bay Graves.

Gözlerim açık bırakılmış ön kapıya kaydı. Inez'in çıktığını görmemiştim.

"Onu da yanımızda götürmemi ister misin?"

Sterling başını salladı. "Hayır. Benimle birlikte evde kalacak. Neyle uğraştığımızı anladıktan sonra onu daha sonra getireceğiz. Onunla tekrar konuşmadan önce senin dönüşünü bekleyeceğim. Çok uzun kalmayın; bu işi bitirmek için sabırsızlanıyorum." Arkasını döndü ve evin içinde kayboldu. Araba, arabanın arkasına yanaştı. Graves arabasına tırmanırken görünmemek için yer değiştirdim. Nakliye.

O evin içine koşabilir ve Inez'i kurtarmak için yoluma çıkan herkesi vurabilirdim. Ama bu riskliydi ve çapraz ateşte kalabilirdi.

Ya da Bay Graves'i takip edip onu nereye götüreceğine bakabilirdim.

Sürücü dişlerini gıcırdattı ve atlar ileri atıldı. Bir kez daha seçeneklerimi düşünerek yoldan çekildim.

Araba caddeden aşağı doğru dönerken, ben de peşinden koşmaya başladım.

CAPÍTULO VEINTICINCO

Gök gürültüsü kafamın içinde kükredi. Oda tekrar dönerken bir, iki kez göz kırptım. Bay Sterling hayatım boyunca sevdiğim bir adam olmuştu. Örnek aldığım bir adam, genç bir kızken birlikte oynadığım, Buenos Aires'teki malikaneyi yöneten ev halkı için Shakespeare oynamak üzere giyindiğim bir adam.

Ceketini ve göbeğinin etrafındaki dolguyu çıkarıp toparladı ve omzunun üzerinden atarak iri cüssesini ortaya çıkardı. Yüzüne bakarken gözyaşlarım gözlerimi yaktı, çeneme doğru süzülürken yanaklarımı haşladı.

Babam hafifçe gülümseyerek bana baktı. Her yerde tanıyabileceğim yumuşak sesiyle, "Hola, hijita," dedi.

Karnımı tutarak öne doğru eğildim. Nefesim boğazımda düğümlendi ve ayakta kalabilmek için mücadele ettim. Arjantin'de Ricardo'nun mektubunu ilk okuduğum anı hatırladım, boğazımın nasıl sıkıştığını, sanki saatlerdir çığlık atıyormuşum gibi hissettiğimi. Şimdi de aynıydı ve tek bir kelime bile söyleyemiyor, yeterince derin bir nefes alamıyordum.

Babam yaşıyordu. Tam da umduğum gibi hayattaydı. Ama o Basil Sterling'di, nefret ettiğim biri. Tradesman's Gate'i kuran adam.

Bir suçlu, bir yalancı, bir dolandırıcı. Bir hırsız ve bir katil: Whit'in geçen gece Bay Sterling'e söylediği sözleri hatırladım.

-Dios, Papa sokaktaki o genç adamı öldürme emrini verdiğinde.

Babam beni ikna ederek sandalyeye oturttu ve ben de içine düştüm, farkındalığımın ağırlığı omuzlarıma granit gibi oturmuştu. Mendilini kucağıma bıraktı, ben de yüzümü silip burnumu sildim. Sonra eğildi ve kolunu omuzlarıma doladı. Farklı, buruk ve hafif kimyasal kokuyordu; bir kütüphane yerine bir laboratuvar hayal ettim. Babam sırtımı okşadı ama ben onu ittim.

"Dokunma bana," dedim.

Eğer bana tekrar dokunursa, boğazımın bir şekilde çığlık atmama izin vereceğini biliyordum.

Kolu yanına düştü ve bana temkinli bir şekilde baktı.

Onun rahatını, asidik kokusunu ya da lanet mendilini istemiyordum. Babamı istiyordum, kendisine ait olmayan bir tarihten çıkar sağlayan bu yabancıyı değil. Katil olan bu yabancıyı değil.

Ama babamın kim olduğunu düşünüyorsam, neye inanmışsam, sonsuza dek kaybetmiştim. Sadece birkaç saniye sürmüştü, onun korkunç kılık değiştirmesini kaldırması için geçen süre kadar. Hayatın bu kadar keskin bir şekilde değişebilmesi inanılmazdı. Tanıdığınızı sandığınız birinin bir nefeste nasıl bir yabancıya dönüşebildiğini.

"Ne zamandır Basil Sterling'sin?" Boğazım hâlâ çok sıkışık olduğu için boğuk boğuk söyledim. "Ne zamandır suçlusun baba?"

Yüzümdeki hayal kırıklığını okumuş olmalıydı çünkü her kelimedede daha da içine kapandı. Annemle babam benim yanımda hiç tartışmazlardı ama ben onlara karşı çok öfkelenmiştim. Annem öfkelenendiğinde soğuk, sert ve kıpırtısız olurdu. Eğer zorlanırsa, çığlık atardı. Babam asla bağırmaz, sesini orta tonun üzerine çıkarmazdı. Benim argümanlarımı yıpratmak için mantığını kullanırdı. Mantık yürütür, ikna eder ve argümanlarını desteklemek için gerçeklere başvurur ya da edebiyat devlerinden alıntılar yapardı. Sizden daha zeki biriyle kavga etmenin zor olduğunu erkenden öğrendim.

"Ne zamandır osun?" Onun inatçı sessizliği üzerine söyledim. "Ne kadar zamandır mı?"

"Uzun yıllar boyunca Basil Sterling rolünü oynadım," dedi. "İlk başta, eski eserler departmanının Mısır'dan çıkan eserlerin akışını durdurmadaki yetersizliğinden dolayı giderek daha fazla hayal kırıklığına uğradım. Bir hükümet ajanı olarak yolsuzluğa ilk elden tanık oldum ve bunu içeriden durdurmaya yemin ettim."

"Ne kadar asilsiniz," dedim iğneleyici bir şekilde.

Ses tonumu duymazdan geldi. "Tarihi değeri olan pek çok kalıntı elde ettiğim için kendime epey bir isim yaptım. Gerçek gücü biliyordum." Gözleri parlıyordu. "Birdenbire, ileri gelenler ve koleksiyoncular sahip olduklarımı istediler. İlk başta, yontulmuş ya da bir şekilde kusurlu olan her şeyi sattım. Sonra kopyalar, fazlalıklar. Aynı tanrının birden fazla heykeli, bu tür şeyler."

Babamın gözü her zaman iş dünyasındaydı. "Ve böylece para geldi."

"Para geldi," diye onayladı. "Hiç gitmeyi düşünmediğim bir yoldaydım ve bir gün geri dönemeyeceğimi anladım." Kanepeye oturdu, ayağını sandalyemin ayağına doladı ve öne doğru sürükledi. Normalde en sevdiğimiz oyunları ya da operadaki son gösteriyi tartışırken yaptığımız gibi birbirimize bakıyorduk. Eskiden onun ilgisi, sevgisi için yanıp tutuşurdum ama şimdi ona baktığımda sadece derin bir tiksinti hissediyordum. "O zaman artık çok geçti. Çok fazla şey yapmıştım ve geri dönüşü yoktu," dedi yumuşak bir sesle. "Bu kişiliği sürdürmekten başka seçeneğim yoktu."

"Her zaman bir seçenek vardır-"

"Beni yanlış anlamayın," dedi sertçe. "Geri dönmek istemedim."

"Demek Hareketli Geçit'i kurdun," dedim acı acı. "Ve bana öğrettiğin her şeye sırt çevirdin -tarihlerimize saygı, asla hile yapmamak, çalmamak ya da cinayet işlememek. Mamá başından beri bunun bir parçası mıydı?"

Koltuğun arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Omuzları gergin, çenesi kaskatı kesilmişti. "İlk başta değil, ama sonunda anladı. Anladığında, onu planlarıma dahil etmek zorunda kaldım. İnsanları bir araya getirmekte ustaydı. Bağlantılar kurardı. Beni iyilik yapmaya, indirim yapmaya ikna etti." Dudakları büküldü. "Kısa süre içinde en nüfuzlu insanları cebime koydum. Hepsi annendi."

"Sonra ne oldu?"

"Güvenilmez olduğunu kanıtladı."

Bir kez daha, babamın bir hata yaptığı için ölüme mahkûm ettiği adamı düşündüm. Muhtemelen şeytanla uğraştığını bilmeyen, boyundan büyük işlere kalkışmış biriydi.

Birden ona çok yakın oturmaya başladım. Bu oda, içinde o varken çok küçük geliyordu. Ama aklım sorularla doluydu ve daha fazlasını öğrenmek istiyordum. "İlişkiyi kastediyorsun."

"Bundan daha fazlasıydı," dedi. "Ama esasen, evet. Düzenli olarak rapor vermedi, ona ihtiyacım olduğunda ortaya çıkmadı. Benim için çok meşguldü ve kazı alanlarına ziyaretleri seyrekti. Geldiğinde de davranışları kabul edilemezdi."

"Ne demek istiyorsun?"

Babam bana sabit bir şekilde baktı. "Bu kısım benimle Lourdes arasında kalmalı. Soğuk tavrını itici bulduğumu söylemem yeterli. Son ziyareti sırasında onu Kahire'ye kadar takip ettim ve ilişkisini öğrendim." Parmakları kollarına gömüldü, eklemleri beyazlaştı. "Başka bir kızı olan küçük ailesini öğrendim. Onun kim olduğunu ancak burada, İskenderiye'de seninle tanıştıktan sonra anlayabildim. Küçük, sevimli bir serseri. Adı Isadora'ydı, değil mi?"

Sessizce başımı salladım, geçmiş zaman kullanmasına dikkat ettim. Kısa bir süre, deniz fenerinde ona ne olduğunu nasıl bildiğini merak ettim. Ama böyle bir olay uzun süre fark edilmeyecek gibi değildi.

"Şey," dedi babam buz gibi bir gülümsemeye, "öldüğü için üzgün olduğumu söyleyemem. Nasıl öldü? Boynundaki morluklarla bir ilgisi var mı?"

Isadora'nın ellerini boğazıma sarıp sıkışını, yeterince hava alamadığımı fark ettiğim anda yaşadığım paniği hatırladım. "Düştü," dedim, sesim boğuk çıkmıştı.

"Düştü," diye tekrarladı. "Peki ya çürükler?" "Artık bir önemi yok," dedim.

"Benim için öyle."

Bunu bir kenara bıraktım. Eğer sözlerinin bana babalık bağlılığı ve koruması konusunda güven vermesi gerekiyorsa, bunun için çok geçti. Ondan bunların hiçbirini istemiyordum.

"Bana annemi anlatmayı bitir," dedim. "Sana ihanet ettikten sonra ne oldu?"

Babam beni inceledi ve zihninin harıl harıl çalıştığını anlayabiliyordum. "Seni bizimle birlikte Mısır'a getirmeme kararımızı sorguladığını biliyorum. Yıllar boyunca yalvardın, ağladın, gelmene izin vermemiz için bize öfkelenedin."

"Hatırlıyorum."

"Bizimle gelmene asla izin vermemek annenin fikriydi ve ben de buna uydum, çünkü onun gerekçesini anlıyordum. Sanırım Arjantin'de kalmanı istemesi için bir neden uydurmuşsundur?" Kollarını açtı ve öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. Benzerliklerimiz, saçlarımızın çılgınca kıvrılması, meraklı ve araştırmacı doğalarımız dikkatimi çekti. Kalbimde bir sızı filizlendi ve onu yırtıp açtı.

Asla düzgün bir şekilde iyileşmeyeceğini bildiğim esneyen bir yara. "Inez?"

Başımı salladım, düşüncelerimi temizlemeye çalıştım. "Annem bunun çok tehlikeli olduğunu düşündü," diye tahmin ettim.

Papa başını salladı. "Evet. Ortak girişimimiz sırasında pek çok düşman edindik. Ama asıl sebep bu değildi. Ya da b a ş k a bir deyişle, her birimizin kendi gizli nedeni vardı.

Mısır'a gelmeni istemedi. Annen gerçekte kim olduğunu g rmeni istemedi - zina yapan bir kadın, bir hırsız. Kendisinin şekillendirdiği, her yönden mükemmelen olan fikre sahip olmanı istedi. Gerçek bir hanımefendi." Ses tonu iğneleyici bir hal almıştı. "Saygın, hayranlık duyulan."

"Peki senin sebebin?"

Babam gülümsedi. "Bu daha sonra olacak. Ama  unu söylemek yeterli, her şey bundan sonra ne yapacağınıza bağlı."

"Anlamıyorum."

" u anda anlamana ihtiyaım yok," dedi. "Anlamamı istediğim şey, annenin beni yok etmeye çalıştığı. Ben de misilleme yaptım ve aklıma gelen en kötü şeyi yaparak onu en savunmasız olduğu yerden yaraladım."

"Neydi o?"

"Mısır'a geleceğinden emindim." Kapı alındı.

Babam yüzüme bakmadan, "Girin," dedi.

Bay Graves kapının arkasından baktı. "Vakit geldi. Her şey hazır."

"Orada mı?" Babam, kara gözleri h l  benimkilere dikili, dedi.

" kisi de  yle."

Babam ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı. "Gitme vakti geldi, Inez."

"Bunun bir parçası olmak istemiyorum... sen ve Mam  arasındaki bu savaşın. Sana istediğini verdim. Şimdi  artlarımıza uymalı ve onu Kahire'ye g ndermelisin ki-"

"Hırsızlar arasında onur yoktur," dedi. "Benimle geliyorsun, hijita."

Bay Graves elinde bir tabancayla  ne ıktı.

"Kendi kızını mı vuracaksın?" Fısıldadım. Gerçekten böyle korkunç bir şey yapabileceğine inanamıyordum.

Babam bana baktı, yüzümün hatlarını ve kıvrımlarını inceledi. "Seni kendi çocuğum gibi yeti tirdim. Ama ilişkisini öğrendiğimden beri seninle ilgili planlarım değişti. Annen

bir fahiŝe ve Bay Fincastle'ın onun ilk sevgilisi olduğunu sanmıyorum."

"Hayır," diye fısıldadım. "Düşünmüyorsun..."

"Bu soruyu sormazsam aptallık etmiş olurum," dedi babam ciddiyetle. "Kimin kızısın sen? Benim mi yoksa başkasının mı? Sen pekâlâ benim çocuğum olabilirsin. Kendi kanımdan." Sonra yüzü sertleşti; derin çizgiler gözlerinin kenarlarından dışarı doğru fırladı. "Ama olmayabilirsin de." Başını kapıya doğru salladı ve sonra ayağa kalkmamı işaret etti. Bir tür şaşkınlık içinde itaat ettim. "Her iki durumda da, neden gidip annene sormuyoruz?"

Kendimi ölümcül bir darbe almış gibi hissediyordum ama her nasılsa hâlâ yürümem, konuşmam ve emir almam bekleniyordu. Onun eti ve kanı olmayabileceğimi rahatça ifade etmesine rağmen hala nefes almam bekleniyordu. Evet, görünüş olarak çoğunlukla anneme benziyordum ama onun çocuğu olup olmadığımı hiç sorgulamadım. İkimiz de Shakespeare okumayı, hikâyelerin içinde kaybolmayı ya da geçmiş i öğrenmeyi severdik.

Onun kızı olmadığım doğru olamazdı.

Ama öyle olsa bile, kendi yetiŝtirdiđi bir çocuğu öldürür müydü? Bay Graves silahın ucunu sırtımın derinliklerine sapladı, ve ben atladım.

"Korkarım benim ondan daha fazla sabrım var," dedi babam. "Ben olsam onun dediğini yapardım."

Sonra kılık değiştirmiş halini yerden topladı ve bir kez daha Bay Sterling oldu. Korkunç bıyığını düzeltirken, yavaş yavaş farkına vardım.

Amcamın mektubunu aldığım gün babam ölmüştü. Babama bakıp da onun alter egosu Bay Sterling'i düşünmediğim tek bir an bile olmayacaktı. İstediğini elde etmek için şiddeti, daha güçlü olmak için yalanları ve bilgi edinmek için zorlamayı kullanan, kendi yarattığı bir adam.

Hayatım boyunca sevdiğim adam sonsuza dek gitmişti ve beni en çok öldüren şey, Papa'nın kim olduğunu ya da neler yapabileceğini hiç bilmemiş olmamdı.

Eğer öyle olsaydı, belki de kendimi bir canavarı sevmekten koruyabilirdim.

★ ★ ★

Başka bir arabaya bindik ve kendimi bir kez daha Bay Graves'in yanında otururken buldum. Gözlerimi bağladılar. Silah bana doğrultulmuşken yaygara çıkarmayacağımı düşünmüş olmalılar. Ama konuşmamızın etkisindeydim ve yerimde duramıyordum. Arabadan çıkmak istiyordum; babamın iğrenç planlarından kurtulmak istiyordum.

"Kıpırdanma, Inez," dedi babam.

Sertçe yutkundum. "Neden daha önce kim olduğunu söylemedin?"

"Daha yeni gelmiştin ve nasıl davranacağını görmem gerekiyordu," dedi. "Seni uzaktan izledim ve annen ya da ben yanında olmadan nasıl biri olduğunu gözlemledim. Sana altın yüzüğü gönderdim, büyüün bana yaptığı gibi sana da sızıp sızmayacağını merak ediyordum."

"Aradığın kanıt bu muydu?" Acıyla sordum. "Kanımızın aynı olduğunu doğrulamak için mi?"

"Kesinlikle yardımcı oldu, ama büyü kararsızdır ve ona tamamen güvenemezdin," dedi. "Sen çarşıda yürürken seni takip ettim ve büyü seni benim ziyaret ettiğim biblo satıcısına çektiğinde sevindim." Sesi hayal kırıklığına uğramış bir sessizliğe büründü. "Ama sonra ortadan kayboldun. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Adamlarım otel odanı aradı ve bavullarını geride bıraktığını buldular. Giysiler, kitaplar, sanat malzemelerinin çoğu."

İşte o zaman Elephantine'e kaçak olarak binmiştim. "Neden büyü seni bana getirmediydi?"

"Çok uzağa gitmişsin," dedi. "Ve Ricardo'yla birlikte gizli bir kazı alanına gitmiş olmanız gerektiğini fark ettim -ki bu Yukarı Mısır'da herhangi bir yer olabilirdi. Nil'in aşağısında birkaç kazı yeri olduğuna dair söylentiler yayan kaba yaveri sayesinde."

Whitford. Küçük gülümsememe engel olmadım.

"Bir koca için onursuzca terhis edilmiş bir asker. Çok gurur duyuyorum, Inez."

Bu sert azar karşısında irkildim.

"Bu senin içindeki annen," diye devam etti. "Kleopatra'yı benden çaldığını ve senin de ona yardım ettiğini öğrendiğimde - itiraf etmeliyim ki kendimi kaybettim."

"Kleopatra asla sana ait olmadı," dedim. "O kimseye ait değil."

"Senin sayende annenin cahil ellerinde. O zaman bana tahmin ettiğimden daha fazla zarar verdiğini fark ettim. Daha mantıklı davranacağını ummuştum. Ama beni hayal kırıklığına uğrattın, Inez."

"Kaçırılmamı o zaman mı emrettin?"

Babam göz bağımlı çekerek çıkardı. Birkaç kez gözlerimi kırıştıtararak gözlerimin alışmasını bekledim. Uzun sürmedi; pencereden dışarı hızlı bir bakış, kararar bir gökyüzünü ortaya çıkardı. İskenderiye'nin dış şehir sınırlarındaydık, harabe alanı her yöne doğru yayılıyordu. Yıkılmış sütunlar ve küçük tepeler geniş alana yayılmıştı. Dikkatimi tekrar babama çevirdim.

"Öyleydi," dedi. "Seni yılbaşı partisinde gördüm ve altın elbiseli, esmer bir genç kadının bana getirilmesi emrini verdim. Ama annen adamlarımın yolunu kesti ve yanlış kızı işaretledi. Elvira'ya ihtiyacım yoktu."

Öfke ellerimi yumruk haline getirdi. "Onu öldürttün."

"Hayır," dedi. "Lourdes'in nereye gittiğini bana söylemeyi reddettiğinde amcan söyledi."

"Bilmiyordu," diye haykırdım, öne doğru eğilerek.

Bay Graves kolunu öne doğru savurdu ve beni şiddetli bir itişle koltuğa geri itti. Nefes nefese kaldım, kıpırdanmaya çalıştım ama yerinden kıpırdamadı.

"Ölüm haberini duyduğuma üzüldüm," diye kabul etti. "Tamamen önlenebilirdi."

Gözlerimi kapatarak hıçkırıklara boğuldum. Önemli değildi, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ve bu duygu gösteriminden nefret ediyordum,

kırılganlık. Bunu hak etmemişti.

Bay Graves beni bıraktı ve ben öne doğru yıldığım, titriyordum. "Lourdes'i ararken bana katılman için sana teklifte bulunduğumda samimiydim," dedi babam. "Onun cazibesine kapılıp içindeki yılanı keşfededeceğini u m m u ř t u m . Ama sen inatla zeytin dalına direndin. Defalarca teklif ettim."

"Öldüğüne inansaydım daha iyi olurdu," diye fısıldadım. "Neden öyle kalmadın?"

Babam yanağı mı okşadı ama ben sarsılarak ondan uzaklaştım. "Seni Arjantin'den uzak tutma nedenimi bilmek ister misin?"

Bu bir soru değıldi. Ona bu zevki tattırmamalıydım ama "Neydi o?" diye sormadan edemedim.

"Çok basit Inez," diye fısıldadı kulağıma yakın bir yerden. "Bir imparatorluk kurdum ve krallığı mı anahtarlarını sana verip veremeyeceğimi bilmiyordum."

"Bu yüzden sana katılmamı isteyip duruyordun," dedim. "Görmeyi umuyordun... tam olarak neyi? Bozulabilir olup olmadığını mı?"

"Bir varise ihtiyacım var. Mirasıma yardım etmesi için güvenebileceğim birine."

Başımı salladım ve ondan uzaklaştım. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Fikrini değıştirebilirsin," dedi yumuşak bir sesle. "Annenle konuşmamızdan sonra." Koltuğunda dönerek pencereden dışarı baktı. "Ah. Sanırım geldik. Yeraltına inme zamanı, Inez."

Kapıyı açtı ve dirseğimi sıkıca kavrayarak beni dışarıya, sokağına doğru götürdü. Babam beni bir kişinin sığabileceğı kadar büyük, sıradan bir kuyuya doğru çekerken içimde tuğla tuğla korku birikti. Daha yakından baktım ve hayretle gördüm ki, birisi kuyunun ağızı boyunca Cerberus kelimesini kazımıştı.

Arkamda Bay Graves'in beliren varlığını hissettim. Omzumun üzerinden bir bakış onun yakınımda gezindiğini doğruladı,

iki fener taşıyordu. Birini babama uzattı.

Babam kıyafetlerime baktı. "Korkarım şu anki kıyafetinizle kanallarda rahatça dolaşamayacaksınız."

"Sanki benim rahatım senin umurundaymış gibi," diye tersledim.

Bay Graves kılıfındaki silahı işaret etti. "Önce o girmeli."

Babam delikten içeri baktı. "Taşın içine oyulmuş basamaklar var gibi görünüyor. Önce ben ineceğim. Ona göz kulak ol. Eğer ateş etmeniz gerekirse, sonrasında hâlâ yürüyebildiğinden emin olun."

O aşağıda kaybolurken çenem düştü.

Bir süre sonra Bay Graves silahını yüzüme doğrultarak beni takip etmemi işaret etti. Tetiği çekecek olsa hâlâ yürüyemeyeceğimden emindim. Feneri indirdi ve boştaki eliyle beni girişe doğru itti, eteğim bacaklarıma dolanmıştı. İç çekerek etek ucunu tutmak için eğildim.

"Yavaşça," diye bağırdı.

Kumaşı topladım ve düzeltmek için zaman ayırdım. Sonra yukarı tırmandım ve ayağım aşağıdaki oyuk dünyaya inen ilk basamağa kolayca ulaştı. En altta babam yolun geri kalanında bana yardım etti ve Bay Graves ışıklandırmayı indirirken karanlıkta sessizce bekledik. Dikdörtgen şeklinde yükseltilmiş bir platformun üzerinde duruyor gibiydik.

Zemine ulaştığında odanın bazı bölümleri aydınlanmıştı. Akan suyun sesi yukarı doğru sürükleniyordu ve gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi. Sanki yeraltındaki bir Gotik katedralde duruyordum. Üç katın üst katındaydık. Bir ızgara oluşturacak şekilde birbirinden eşit uzaklıkta yerleştirilmiş düzinelerce antik sütun, en üst kattaki tonozlu tavanları çerçeveleyen oymalı kemerlerle birbirine bağlanıyordu. Her köşesinde bir sütun bulunan, üst üste dizilmiş devasa bir dama tahtasına benziyordu. Sütunlar, çeşitli mimari tarzlarda (Toskana ve Korint) süslü bir şekilde oyulmuş mermer sütun başlıkları ile kaplanmıştı.

narin yapraklar. Zemin yoktu ama ikinci ve birinci kattaki kemerlerin üst kısmı, geçişe izin vermek için iki ayak genişliğinde dar bir yol sağlıyordu. Parmaklarım bu alanı çizmek için kaşınıyordu; daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Nereye?" Babam sordu.

Bay Graves elindeki fenerlerden biriyle sol tarafı gösterdi. "Bu taraftan. Adamların geri kalanı varışımızı bekliyor. Bu bölümü geçtikten sonra, gitmemiz gereken yere kadar uzanan derme çatma ahşap bir platform var."

"Peki onları hangi seviyede bulacağız?" Papa dikkatle ilerleyerek, "Onları hangi katta bulacağız?" dedi.

"Dipte, nehir suyunun hemen üstünde," dedi Bay Graves. "Bir noktada halatla aşağı inmemiz gerekecek."

Platformun kenarından baktım, fenerler tam altımızdaki sütunları görmeye yetecek kadar ışık sağlıyordu. Ondan ötesi inatla zifiri karanlık kalmaya devam ediyordu.

Ne yazık ki yükseklik korkumu yeni keşfettim.

Ürpererek, titreyen dizlerimin üzerinde ilerledim. Babam yürüyüş yoluna çıktı ve çevik bir hareketle ilk meydanı geçti. Her iki tarafta da açık hava vardı ve aşağıdaki ağdan gelen kemerlerin tepesiyle şekillenen bir sonraki kare tarafından bölünmüştü. Diğer taraftaki sütuna ulaştığında, kaidenin etrafından dolanması ve karşı uçtaki patikayı hedeflemesi gerekiyordu. Bu dikkatli bir danstı. Yanlış bir adım atarsanız yerçekimi ölümcül elini uzatır ve sizi üç kat aşağı çekerdi. Bay Graves benim de onu takip etmem gerektiğini söyledi ama eteğimin dar yolda ilerlememi zorlaştıracaklarını hemen fark ettim.

Adabın canı cehenneme. Kanalizasyona düşmek istemiyordum. Uzun eteğimin düğmelerini ilikledim ama Bay Graves sert bir uyarıda bulundu. "Yapma. Baban seni sevmezdi.

uygunsuz

giyinmişim."

"Düşebilirim."

"Eteğini yukarı kaldır ve dikkatli yürü. Şimdi git."

Titrek bir nefes verdim ve kumaşı bir kez daha topladım. Korku derimin altına işledi ve kalbimi

Yarış. Suyun şırıltısı kulaklarımda uğulduyordu. Sertçe yutkundum ve patikaya ilk adımı attım, gözüm karanlıkta ilerleyen babamdaydı.

Sessizce yolumuza devam ettik. Eteğimi sıkıca kavradım, avuçlarım terlemeye başlamıştı. Havanın tadı bayat ve ıslaktı, gizli Nil'in sesi sürekli varlığını hissettiriyordu. Arada bir, aşağıdaki kanalizasyonla birleştiği yerden su fışkırtan büyük bir musluğun yanından geçiyorduk. Yakın karanlıkta ürkütücü bir şelale.

"Olağanüstü," dedi babam geriye doğru. "Burası eskiden İskenderiye'nin su kaynağıydı, şehrin kuruluşundan kalma. Tabii ki yılların ihmali yüzünden su artık içilebilir durumda değil. Julius Caesar'ın aynı patikada yürüdüğünü hayal edebiliyor musunuz?"

Üzerimizdeki ufalanmış sütun başlıklarına baktım. Sol tarafımda, ızgarayı bozan eksik sütunlar vardı. "Bu yapılar güvenli mi?"

"Şüpheli," dedi babam. "Yerinde olsam dikkatli olurdum."

Bakışlarımı patikaya indirmeden önce sırtına dik dik baktım. Yanlış bir adımı göze alamazdım. İlerlerken korku beni kavradı.

"Şimdi daha hızlı," dedi Bay Graves. "Çok uzak değil."

Bir on dakika daha geçti ve Papa etrafında uzun bir ipin dolandığı bir bölüme ulaştı. Daha yakından bakmak için feneri indirdi. Bir makara sistemi ekstra destek ve kaldıraç sağlıyordu. Papa bizi İskenderiye şehrinin altında daha da derine götürürken gözüpek görünüyordu. Ama şimdi durdu ve arkamda bekleyen Bay Graves'e dönüp kaşlarını çatı.

"Elbette daha iyi bir seçenek vardır," diye tısladı babam sessizce. Bay Graves sert sesiyle, "Yok," diye fısıldadı.

"Eğer

çektığınızde, bir tür koltuk görevi gören ekstra bir halka var. Mevcut zaman içinde bulabildiğimiz en iyisi buydu."

Babamın dudakları inceldi ama eğilip ipi çekti, fazladan ilmek görüne kadar çekti. Ses gök gürültüsü gibi yankılandı. Babam hareketlerini yavaşlattı ve daha sessiz ilerledi. Kendini derme çatma koltuğa yerleştirdi, kendine daha fazla yer açmak için sahte göbeğini beceriksizce itti. Babam genç bir adam değildi ama Mısır'da geçirdiği yıllar onu aktif tutmuş ve sıcak iklimle başa çıkma konusunda ustalaştırmıştı.

Babam çıkıntıdan atladı ve ben bir nefes verdim. Ama ip havada sallanırken tutundu, makarayla sabitlendi. Bir elini diğerinin üzerine koyarak ipi çekti ve kendini yavaşça aşağıya bıraktı. Bu uzun bir süre aldı ve dar patikada dengemi sağlamaktan gergin olan bacaklarım ağrıyordu.

"Sırada siz varsınız," dedi Bay Graves.

"Feneri alabilir miyim?" Ben sordum.

"Olmayabilir," dedi. "İşte koltuk geliyor. Hadi, şimdi."

Boğazıma tırmanan iniltiyle savaştım ama yavaşça öne doğru adım attım ve halata geçtim. Başımı ve omuzlarımı ilmeğe geçirdim ve popomu kavrayana kadar aşağı çektim. İlmeği kısalttım ve sıkılaştığını hissettim. Bu şimdiye kadar yapacağım en korkutucu şeydi. Bundan emindim.

"Atlayın Bayan Olivera," dedi Bay Graves tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla.

Kenara doğru ilerlerken vücudum titriyordu. Tek ışık kaynağını tutan Bay Graves'ten yeterince uzakta durdum, öyle ki aşağı baktığımda zifiri karanlıktan başka bir şey görmedim. Tek bir cılız iple havada asılı kalarak zifiri karanlığa adım atacaktım.

"Yap şunu," dedi silahı kurarak. "Sessizce."

Whit'in yüzü gözümün önünden geçti ve beni aşağıda bekliyormuş gibi davrandım. Beni mağaraya götürüp duvarda yüzyıllardır saklı duran gizli bir resmi gösterdiğinde onun sıcak sesini duymuştum. Bir Noel hediyesi

beni. İpi sıkıca kavrayarak beni güvende tutmuştu. Şimdi onu tutarken hayal ettim.

Hayal gücüm beni hayal kırıklığına uğratmayacaktı.
Patikadan atladım.

CAPÍTULO VEINTISÉIS

Ağlamamak için dudağımı ısırđım. İp gerildi ve kemere çarparak koptu. Sanki bir salıncakmış gibi iki elimle ilmeğe tutundum. Öne doğru eğildim, dengemi sağladım ve fenerin ışığından zar zor görünen diğer ipe uzandım. Sonra babamın el-ele hareketlerini taklit ederek çektim ve kendimi yavaşça aşağı, aşağı, aşağı indirdim. İndiğim her adımda ışık azalıyordu.

İkinci kata ulaştığımda hiçbir şey göremiyordum. Az önce atladiğim patikanın hemen altındaki patikayı sıyrarak geçtim ve devam ettim. Ellerim terden kayganlaşmıştı ve ip avuçlarımı yakıyordu ama bırakmaya cesaret edemedim.

Her şeyden çok, Whit'in düşersem beni yakalamak için aşağıda olmasını istiyordum.

Devam etmek için kendimi zorladım. Korkumun içinden nefes almak için. Bu bölümün bitmesini istiyordum ve yaşadığım sürece bunu bir daha asla yapmak istemiyordum.

El ele. Ayak ayak üstüne.

"Neredeyse bitti," diye seslendi babam usulca. "Sesimi takip et. Birkaç adım kaldı."

Sonunda botlarım yere değdi. Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu ve rahatlama ve yorgunluktan titreyerek derin bir nefes aldım. Sarmal bir yılan gibi üzerimden fırlatıp atarak ilmekten çıktığımda, tüm vücudum dik durmayı reddediyordu. Babam öne çıktı, kolunu belime doladı ve beni tuttu.

"Sakın suya düşme," dedi acilen. "Gerekirse duvara yaslan. Bay Graves için halatı yukarı göndermem gerekiyor."

Beni bıraktı, feneri bana uzattı ve ben de taşa doğru yığıldım. Üç metre önümde, yürüme yolu aniden sona erdi ve suyun akıntısının geçip gittiğini görebiliyordum. Bay Graves'in bize katılmasını bekledik ve alayımız Papa'nın bir kez daha önden, iğrenç Bay Graves'in de arkadan gitmesiyle devam etti. Beni neredeyse nefessiz bırakan tempolu bir yürüyüşe başladıklarında, karmaşık bir şekilde tasarlanmış çevreye hayran kalacak zaman yoktu.

Bay Graves suyun gürültüsü arasında, "İleriden sağa dönün," diye bağırdı.

Babam dönüşü yaptı ve ben de onu takip ettim, gergin enerjim beni ürkütüyordu. Beni bekleyen şey için hazırlıksızdım: siyahtan koyu griye kadar çeşitli koyu renklerde giyinmiş on adam; kaşlarının üzerine eğilmiş şapkalar takıyorlardı ve gömleklerinin kollarının çoğu dirseklerine kadar kıvrılmıştı.

"Kütüphane girişi nerede?" Babam sordu.

"İleride," diye tekrarladı Bay Graves, grubun önünde durarak. "Bu adamların hepsi tüfek ya da tabanca, bıçak ve hançerlerle silahlanmış durumda. Nasıl ilerlemek istersiniz?"

"Alanı çevrelemek mümkün mü?"

Bay Graves başıyla onayladı. "Kütüphanenin dış duvarı yok, sadece resmi giriş olarak belirlenmiş bir kemer var, ancak bu noktada birleşen diğer kanal yollarından da girebilirsiniz. İçeriye girdiğinizde, sıra sıra raflarla kaplı duvarlar var. Bu alan ahşap bir zeminle kaplı, ancak bazı bölümler çürümüş ve kırılmış, altındaki suyu ortaya çıkarıyor. Bir kütüphane için ilginç bir yer gibi görünüyor."

"Umutsuz bir hamle," diye düşündü babam. Fısıltıyla konuşmasına rağmen, sesindeki güçlü heyecanı fark edebiliyordum. "Ama kütüphanecilerin ve akademisyenlerin bin yıl boyunca biriktirdiği harikalar başka nasıl korunabilir? Sayısız

yangınlar, savaşlar, protestolar? Dünyanın zenginliğini yer altına aktarmak ne kadar olağanüstü bir girişim. Sanırım bu aşırı önlemin gerekli olduğuna karar verenler Yunanlılar olmalı-"

"Efendim," diye mırıldandı Bay Graves. "Sözünüzü kesmek istemem ama belki de avantaj elimizdeyken devam etmeliyiz?"

Adamlar bir araya toplanmış, ayaklarının üzerinde kıpırdanıyor ve huzursuzdu. Bay Graves yollardan birini gösterdi. "Bay Graves'in yanında iki adam var. Sterling, lütfen. Ben Bayan Olivera ile ortada kalacağım, diğerleri de arkadan gelecek. Hiçbirinizden çıt çıkmasın istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Adamlar başlarını salladılar ve sessizce emredildiği gibi yerlerini aldılar. Papa iki muhafızıyla birlikte yola koyuldu, sonra Bay Graves silahını çekerek benim de onu takip etmem gerektiğini işaret etti. Öyle yaptım, yakınımnda kaldığının bilincindeydim, silahının parıltısı fenerin ışığında yansıyor. Sol tarafımda su kükrüyor, sanki bir buhar odasındaymışım gibi hissettiren nemli bir atmosfer yaratıyordu. Gömleğimin kolları nemli tenime yapışmıştı.

Whit'in yüzü birden fazla kez aklıma geldi.

Kahvaltı siparişi vermek için odamızdan çıkmıştım, birkaç dakika içinde otelden zorla çıkarılacağımı hiç düşünmemiştim. Öfkeli olacaktı, umutsuzca beni arayacaktı ve anneme karşı savaş açan bir general olan babamı takip ederken ayak seslerimizin sabit gümbürtüsü yerine bana bağırıldığını duymak için her şeyimi verirdim.

Enkazın arasından yolumuzu açmak zorunda kaldık, sütunlar yanlarına devrildi, uçları suya düştü. Dev taş parçaları yolumuzu kapattı ve ilerleyebilmek için tırmanmak zorunda kaldık. Ter gömleğimin yakasının altından kayıyordu ve yüzümü kolumla sildim. Haysiyetsizceydi ama umurumda değildi. Ne zaman olduğunu görmek zordu-

Ayağım devrilmiş bir kayaya takıldı ve tökezleyerek babamın peşinden giden adamlardan birine çarptım. O da

Kollarını savurarak dengesini sağladı ve sonra dönüp bana baktı.

"Orospu," diye mırıldandı.

Bir saniye sonra, yana savrulurken gözleri açıldı, kollarını bana doğru uzattı, suya yuvarlanmadan önce parmaklarıyla havayı kavradı. Nehir onu sürüklerken çığlık attı ve ellerini umutsuzca sallayarak su üstünde kalmak için mücadele etti.

"Dur," diye bağırdı Bay Graves. Kolumu tuttu, tırnaklarını geçirdi ve beni yüzüne doğru çevirdi. "Ne oldu böyle?"

Olay karşısında afallamış bir halde ona bakakaldım. Her şey çok hızlı olmuştu. "Düştü."

Beni öne doğru çekti, sert nefesi yüzüme çarptı. "Onu sen ittin."

"Hayır," dedim, ellerinden kurtulmaya çalıştım ama elleri hiç gevşemedi. Sıkı tutuşu yüzünden derimde morluklar oluşmuştu. "Ben yapmadım. Yemin ederim-"

"Ayağı takıldı," diye alçak bir ses geldi arkamdan. "Çok net gördüm."

Donup kaldım, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. İtirazımın her kelimesi dilimde can verdi. Bir titreme bedenimi sarstı ve aklımı korumak için savaştım.

O ses.

Tenime fısıldandığını, karanlıkta yatıştırıcı bir şekilde mırıldandığını, öfkeyle bağırıldığını duymuştum. Onu her yerde tanıyabilirdim, yerin altında bile.

"Aptal," dedi Bay Graves tiksintiyle. Gözlerini arkamdaki adama dikti ama sonra dikkati etrafımızı saran diğerlerine yöneldi. "Devam edin ve Tanrı aşkına, bastığınız yere dikkat edin."

Beni ileri doğru çekti ve omzumun üzerinden bakmaya çalıştım. Ama buna gerek yoktu, benim için kimin geldiğini biliyordum.

Whitford Simon Hayes.

Bir duygu dalgası beni çarptı. Rahatlama, çünkü artık yalnız değildim, hemen ardından dehşet geldi.

Ona bağırmak istedim.

Onu öpmek istedim.

İkisini de yapamadığım için sessiz kalıp odaklandım, düşüncelerim bizi buradan nasıl çıkaracağıma dair dönüp duruyordu. Babamın, annemin Kleopatra'yı ve eserleri nereye sakladığını öğrenene kadar beni koz olarak kullanacağını biliyordum. Ayrıca Bay Fincastle'ın, fark edilmeleri halinde kendilerini savunmak için büyük olasılıkla bütün bir cephaneliği getirdiğini de biliyordum.

Böylesine dengesiz bir ortamda, aşağıdaki suyla ve sık sık fışkıran sularla çevrili bir yerde silahlı çatışma çıkacağı düşüncesiyle titriyordum. Dehşet karnımın derinliklerinde bir düğüm oluşturdu.

Ölüm beni burada bulacaktı, bundan emindim.

Elini üç başlı bir köpeğe hafifçe dayamış, kabarık cüppeli bir adamın uzun heykelinin yanına gelene kadar yürüdük. Parşömen rulolarını tasvir eden süslü bir kemerin önüne yerleştirilmişti. Eğriyi takip eden Yunan harfleri kazınmıştı.

"Serapis," diye fısıldadı babam. "Şaşırtıcı."

Babamın yüzü muzaffer bir sevincin donmuş maskesiydi. Sadece gözleri hareket ediyor, bir şeyden diğerine geçiyor, umutsuzca girişin her santimini okuyordu. Ama sonra omuzlarını dikleştirdi ve Bay Graves'e baktı.

"Onları gafil avlayacağız," dedi. "İçeride kaç kişi var?"

"Açıkkçası ikisi," dedi Bay Graves. "Ve üç işçi ve bir gardiyan. Benim izlenimim, keşiflerini bir sır olarak saklamayı umdukları yönünde."

"Mükemmel," dedi babam. "Bölgeyi emniyete alın, Inez ve ben takip edeceğiz."

Bay Graves başıyla onayladı ve adamlara geçmelerini işaret etti. Arkamdaki adamı işaret etti ve "Seni yanımda istiyorum" dedi. Dehşet kalbimi parçaladı. Whit'in tereddütünü görmekten ziyade hissettim. Gitmek istemediğini biliyordum ama babamın silahlı adamları etrafımızı sarmışken beni riske atamazdı.

Sonunda yanımdan geçip gitti, kasketi alnına düşük bir şekilde oturmuştu. Parmağı kısacık bir saniyeliğine benimkini buldu, bir nefes için serçe parmağıma dolandı. Çaresizliğini, öfkesini o tek temas noktasında hissettim. Beni bıraktı ve Bay Graves ile birlikte kemerin içinden geçtiler.

"Sadece bir dakika sürecek," dedi babam.

Bakışlarımı Whit'in geri çekilen sırtından ayırdım. O anda babamın bana doğrultulmuş bir tabanca olduğunu fark ettim. Tüm dikkatim elindeki silaha odaklandı. Aynı el çocukken beni de tutmuştu. Gözlerimi kaldırdım ve bir duygu titreşimi görmeyi bekleyerek onunkilerle buluştum. Pişmanlık belki. Keder. Ama ikisi de yoktu. Bana boyun eğme ve kararlılık karışımı bir ifadeyle baktı; ifadesinde yumuşak bir şey yoktu. Belki de her zaman bu ana geleceğimizi biliyordu.

Kızının hayatını tehdit eden bir baba.

Bir süre birbirimize baktık. Ani bir hareket yapmaya cesaret edemedim; içgüdüsel olarak, zorlanırsam tetiği çekmekte tereddüt etmeyeceğini biliyordum.

"Neden?" Sonunda sordum. Sanki birkaç hayat yaşamışım gibi hissediyordum.

"Sen benim kozumsun," diye açıkladı. "Eğer annen seni hazinesinden daha çok önemsiyorsa, bu gece hayatta kalacağına inanıyorum."

Bir el silah sesi duyuldu. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Ses, Nil'den bile daha gürültülü bir şekilde etrafımıza yayıldı. Nabzım damarlarımda zonkladı ve etrafımda döndüm.

Babam kolumdan tutarak beni yanına çekti. "Bakalım ateşi durdurabilecek miyiz, ne dersin querida?"

Babam silahın namlusunu çenemin altına dayadı ve kemerin altından yürüyerek aynı dama tahtası deseninde yerleştirilmiş başka sütunların yanından geçtik. Bunlarda yolumuzu aydınlatan fenerler vardı. Zeminin bütün bölümleri ayaklarımın altında çürüyordu. Kısa süre sonra, sütunların arasındaki boşlukların, üst üste yığılmış yüzlerce parşömen rulosunun bulunduğu raflarla dolu olduğu bir yere geldik

Bir başkası. İnanılmaz bir şekilde, babam her birini görmezden geldi, beni yarı sürükleyerek, namluyu çenemin alt tarafına sertçe bastırdı. Hâlâ dama tahtasını takip ettiğimiz için kare şeklindeki odaları, birinden diğerine geçişe izin veren dar kapılardan geçtik. Derinlere indikçe, duvarlar daha düzensiz bir şekilde yerleştirildi, daha büyük kare odalar ve sonunda dikdörtgen şekilli odalar oluşturdu. Yukarıdan bakıldığında gerçek bir labirent gibi görüldüğünü hayal ettim.

"Her oda konularına göre etiketlenmiş," diye nefes aldı Papa. "Şiiri, hukuku, tarihi, trajediyi ve tıbbı geçtik. Bu hayret verici."

"Benim için değil," diye tısladım.

"Sessiz ol," dedi babam. "Sanırım duyuyorum... Evet, bu Mr. Graves."

"Sola dön, bizi bulacaksın," diye seslendi Bay Graves.

Babam beni odanın içine çekti, tabancanın namlusu tenime soğuk geliyordu. Babamın sürekli dürtmesi yüzünden yarın bir morluk daha oluşacaktı.

Yarını görecektik kadar yaşarsam tabii.

Önümdeki manzara dehşet verici bir tabloydu. Oda oldukça açılmıştı ve daha aşağıda kanal görünüyordu. Üç fiskeye gürültüyle su akıtıyordu. Bana kütüphanenin eteklerindeymişiz gibi geldi. Düzinelerce meşaleden gelen ışık herkesi net bir şekilde gösteriyordu.

Üç Mısırlı işçi yerde oturuyordu ve babamın adamlarından biri elinde tüfekle onları koruyordu. Başından vurulmuş bir adam vardı. Yere yığılmıştı, kanı tahtaya bulaşmıştı.

Bay Graves'in bahsettiği muhafız o olmalı. Babamın adamlarının geri kalanı silahlarını iki insanlar, ayakta yan tarafından yan. Mamá ve Bay Fincastle. Ayaklarının önünde bir yığın bıçak, iki tabanca, el bombaları, dinamit lokumları ve deri kayışlı bir tüfek duruyordu. Hâlâ kılık değiştirmiş olan Whit'in öfke dolu bakışlarını

Baba. Kanımı dondurdu. Benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını riske atardı. Ölümle burun buruna gelmesine rağmen dişiyle tırnağıyla savaşırdı.

Yavaşça, bakışlarımın, beni Philae kıyısında bıraktığından beri aradığım tek kişinin üzerine düşmesine izin verdim.

Anne.

BEYAZ

Lanet olası aptal buraya dinamit getirmişti. Hayır, sadece dinamit değil, el bombaları da. Inez'e doğru koşmak istedim ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım, silahım ellerimde sabit duruyordu. Yanımdaki adamlar huzursuzdu, yüzlerinden ter damlıyordu.

Gergin.

Acı dolu anılar zihnime doğru ilerledi. İlk kurşunun atılmasından bir an önce aynı derecede gergin olan arkadaşlar.

Buradan nasıl canlı çıkacağız?

Bu iş bittiğinde karımı boğazlayacaktım. Onu anlamsızca öptükten hemen sonra. Eğer sağ çıkarsak, onu gözümün önünden ayırmayacaktım.

Göz ucuyla Lourdes'in ayaklarını kaydırıldığını fark ettim ve dikkatim ona kaydı. Bakışlarımı soğukkanlılıkla karşıladı. Çenesindeki ani gerginlik beni tanıdığını gösteriyordu. Bakışlarını el bombalarına indirdi ve sonra tekrar benimkilere çevirdi.

Ona belli belirsiz başımı salladım. Etrafımız suyla çevriliydi, zemin botlarımın altında çürüyordu ve herhangi bir patlama sütunları devirebilirdi.

Bunu düşünmek bile gülünçtü.

Sonra Bay Sterling konuştu ve silahını Inez'in narin çenesinin altına dayayarak onu öne doğru çekti. Öfke yaktı

Sanki içten içe yanıyormuşum, patlamadan birkaç dakika önce bir cehennemmişim gibi. Ellerim titriyordu.

Inez benimle Lourdes'in arasına baktı, başımdaki şapkayı ve üzerime tam oturmayan ceketimi görmezden geldi. Karım beni nerede olsa tanırdı.

Ve gözlerimiz buluştuğu anda, yüksek sesle söyleyemediği her şeyi görebiliyordum.

Hayatım için korkuyordum. Geceyi atlatacağımıza dair umut. Ne olursa olsun onun yanında kalacağıma dair güven. Bana olan sevgisi.

Ellerim titremeyi bıraktı, tüm varlığım tek bir şeye odaklandı: Onun ölmesine izin vermeyecektim. Onun hayatını kurtarmak için dünyayı iki kez yakabilirdim.

CAPÍTULO VEINTISIETE

Annemin ela gözleri benimkilere kilitlendi. Yüzünü sabit tutuyordu ama hayal kırıklığını ve öfkesini hissediyordum. Bir kısmı bana yönelikti. Kendi yöntemleriyle beni defalarca kurtarmaya çalışmıştı. Ama ben onun tarafından kurtarılmayı reddetmiştim.

"Hola, Lourdes," dedi babam beni öne doğru sürükleyerek. Ses tonu neredeyse sohbet eder gibiydi. Sadece onu tanıdığım için içindeki ince öfkeyi duyabiliyordum. "¿Espero que estés bien?" Sonra tuhaf bir kahkaha attı. Nefesi yanağımı gıdıkladı. "Ama İspanyolca konuşarak kabalık ediyorum. Umarım iyisinizdir?"

"Buraya söylemek için geldiğin şeyi neden söylemiyorsun Cayo?" Mamá dedi ki. "Laf kalabalığını geçebiliriz; hiçbirini kastetmediğini biliyorum."

"Onu nereye sakladın?" diye sordu usulca. "Eğer bana söylersen, daha fazla tatsızlık çıkmasını önleyebiliriz." Ölü muhafızı gösterdi. "Elbette bana doğruyu söylediğinden emin olmak için Inez'i yanımda tutacağım."

Annemin dikkati tekrar bana yöneldi. "Sana gönderdiğim biletleri aldığını biliyorum."

"Ona cevap verme," dedi babam. "Lourdes, sabırlı olmadığımı hatırla."

Gözleri parladı. "Oh, hatırlıyorum."

"Kleopatra nerede?"

"Sana söylemeyecek," diye tersledi Bay Fincastle. Sonra hafifçe kaşlarını çatarak bana baktı. Sanki başka birini görmeyi bekliyormuş gibi gözleri omzumun üzerinden kaydı.

Bir anda bunun kim olduğunu anladım.

"Kızınızı mı arıyorsunuz?" Babası sordu. "Onun nerede olduğunu biliyorum."

Olamaz. Kıpırdandım ama babam tutuşunu sıkılaştırdı.

Bay Fincastle'ın yanağında bir kas sıçradı. Yüzü soldu ve kendini destekliyor gibi göründü.

"Cesedi Pharos Adası'nda bulunabilir. Benim kızım -muhtemelen kızım- onu öldürdü."

Bay Fincastle ölümcül bir darbe almış gibi görünüyordu. Sendeledi ve kısık sesle fısıldadı, "Yalan söylüyorsun."

Annem teyit için bana baktı, yüzünün tüm rengi solmuştu. Başımı salladığımda çökmüş gibiydi, dizleri titriyor, omuzları düşüyordu. Yere yığılacağını sandım ama bir şekilde ayakta kaldı.

"Inez'e sor," dedi babam. "Ona ne olduğunu anlat, hijita."

"Ezilmişti," diye fısıldadım. "Isadora önce bize ateş etti."

Bay Fincastle'ın içinden harap olmuş bir kükreme koptu. Dizlerinin üzerine çöktü, böğürdü, acı çeken bir hayvan gibi inledi.

"Ayağa kalkın!" Bay Graves bağırdı.

"Isadora'yı sana asla göndermemeliydim," diye bağırdı Bay Fincastle bana. Çılgınca bir hareketle silah yığınının doğru atıldı. Tabancalardan birini kapıp ateş ederken elleri hızla hareket eden bir bulanıklıktı.

Bay Graves sendeledi, sonra yere yığıldı. Tahta onun ağırlığı altında parçalandı. Babam kulağıma yüksek sesle küfrederek beni geriye doğru sürükledi. Dirseğimi böğrüne sapladım, o da uluyarak beni bıraktı. Ellerimin ve dizlerimin üzerine sertçe düştüm, çarpmanın etkisiyle gözlerim yaşardı. Sırt üstü döndüm, bana tekrar ulaşmaya çalışırken tekmeledim. Bay Fincastle bir el daha ateş etti ve Papa sütunlardan birinin arkasına eğilip omzunun üzerinden ateş etmeden önce bir kez daha küfretti.

Kurşunlarından biri omzumun yanından hızla geçerek koluma yakın bir noktaya çarptı. Daha fazla silah sesi duyuldu, Bay Sterling'in adamları da savaşa katılmıştı. Kurşunlar başımın üzerinden geçti ve ben

Dehşet ağzımı doldurup nefes almamı zorlaştırırken kendimi bir topun içine kıvrıldım.

"Inez, kaç!" Annem çığlık attı.

Uyarısına şaşırarak başımı kaldırdım. Bay Fincastle bir elinde bıçak, diğerinde silahla bana doğru hızla geliyordu.

"Charles, yapma!" Annem dedi, sesi dehşet ve çaresizlikle doluydu.

Ama Bay Fincastle onu görmezden geldi, tüm dikkatini bana verdi. Nişan aldı.

Vücudu sarsılarak durdu. Gözleri irileşti ve gömleğini boyayan kana baktı. Omzunun üzerinden bakmayı başardı, ağzı açık bir şekilde yere yığılmadan önce dudaklarında hayvani bir uluma vardı.

Arkasında annem duruyordu, elinde dumanı tüten bir tabanca vardı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve ona doğru koşarken yüksek sesle hıçkırdı. Beni kurtarmış olmasının şokuyla dizlerim titreyerek durdum.

"Anne," diye fısıldadım, tam o sırada "Ah, Charlie." dedi. Yere düştü, gözleri kızarmıştı, gözyaşları tozlu yüzünden aşağı akıyordu. Ölü sevgilisine uzanırken elleri titriyordu.

"Anne?"

"Yapma," dedi gözlerini sıkarak ve bana bakmayı reddederek. "Git! ¡Sal de aquí!"

Papa elinde tabancasıyla sütunun etrafından dolandı. Önümüzde zafer kazanmış gibi duruyordu, her şeyi kazanmanın eşiğinde bir adam. Ağzının soğuk çizgisi beni bıçaklayabilirdi.

"O zaman annenin tarafını mı tutuyorsun?" Babam sordu.

Bakışlarımı onun silahından ayırdım ve hâlâ gözlerimle buluşmayı reddeden anneme baktım. Bay Fincastle'ın başını kucağında tutuyordu. "Mısır'ı terk etmiş olsaydın, o hâlâ hayatta olacaktı," diye fısıldadı. "Bunların hiçbiri olmazdı."

"Sonu hep böyle olacaktı," dedim. "İkiniz de savaş ilan ettiğinizde, gerçekten bir bedeli olmayacağını mı düşündünüz? Gerçekten sonuçlarının olmayacağını mı düşündünüz?" "Yeter, Inez." Babam omuzlarını dikleştirdi, gözle görülür bir şekilde

kendini destekliyor. "Seç."

Başımı salladım. Yeterince uzun süredir onların kanlı kavgasının içine çekilmiştim ve eğer yaşamak için sadece bir dakikam kaldıysa, onu da kendim için yaşayacaktım. "Ben kendimi seçiyorum."

"Tıpkı annenin yaptığı gibi," diye tükürdü, sonra da Mamá'nın üzerine yürüdü. "Sen ve kızın benim için bir hiçsiniz," dedi baba sessizce, Bay Sterling'in İngiliz aksanından eser yoktu. "Onu ilk ben öldüreceğim Lourdes ve tetiği çeken ben olsam da, onun ölümü senin suçun, başka kimsenin değil. Umarım çifte hayatın buna değermiştir."

Babam duruşunu değiştirdi, nişan aldı. Benden bir metre uzakta duruyordu. Kurşunu kalbimi ikiye ayıracaktı. Arkasında, uzakta Whit ve Papa'nın üç adamı atış talimi yapıyor, devrilmiş sütunların arkasına saklanıp birbirlerine yüksek sesle küfrediyorlardı. Keşke Whit'e onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilseydim. Onu her şey için affettiğimi.

Whit tüfeğiyle bir el daha ateş etti ve adamlardan biri geriye doğru uçtu, elinden küçük bir şey düştü.

"Kahretsin!" Whit kükreyerek başını bana doğru çevirdi. "INE-"

BOOM.

★ ★ ★

Uyandığımda kulaklarım çınliyordu, kafam karışmıştı, yanağımı ahşap zemine bastırmıştım. Duman burnuma doğru yükseliyordu. Ağzımda dumanın tadını aldım. Gök gürültüsünü andıran çarpma sesleri odada yankılandı.

Gözlerimi kırptım, görüşüm yavaşça odaklanmaya başladı. Ayağa kalkmam birkaç denememi aldı, uzuvlarım düşüşümden dolayı ağrıyordu. Giysilerim lime lime olmuştu, uzun şeritler halinde sarkıyordu ve yanmışlardı.

bazı bölümlerde. Etrafımda, kütüphanenin duvarları öfkeyle sarsıldı. Ve bir sonraki nefes alışımda oda sessizleşti, duman kayboldu, sütunlar dik duruyordu, cömertçe yeşil, altın ve ateşli kırmızıya boyanmıştı. Çeşitli odalara açılan kemerli girişler sağlamdı, oymalar detaylı ve güzeldi.

Nefes nefese kaldım, rüya gördüğümünden emindim, patlamanın etkisiyle bayılmıştım.

Sol elinde bir rulo parşömen taşıyan ince, kapüşonlu bir figür kapı aralıklarından birinde belirdi. Onu daha önce birçok kez görmüştüm ve nerede durduğumu fark ettim.

Kleopatra'nın anısındaydım.

İleriye doğru yürüdü, her biri ışıltılı renklerle boyanmış ve döşenmiş kemerli girişlerin önünde durakladı. Bir adım attım, sonra arkasından yaklaşıp daha bir adım daha attım. Başka bir kemerli girişe sahip bir odaya gelene kadar kütüphanede daha da ilerledi. Diğerleri gibi burada da taşla Yunanca yazılar kazınmıştı. Babam yanımda olsaydı, kelimelerin ne dediğini tercüme ederdi. Ama ben sadece tahmin edebirdim.

Kleopatra omzunun üzerinden baktı, karanlık gözleri sanki bir hayaletmişim gibi içimden geçti. Sanırım öyleydin. Aylardır ona musallat olmuşum.

Sonra parmaklarını kemerin farklı yerlerine bastırdı: Önce, altınla kaplanmış mavi bir karo. Ardından bir yılan resmi geldi, ardından da yakut kırmızısı bir karoya bastı. Sonra dikkatlice diğer tarafa geçti ve üzerinde Cerberus resmi olan bir karoyu kaldırdı.

Bana kütüphanenin iç bölümüne giden geçidi gösteriyordu.

Kleopatra parmağından bir şey kaydırıp ve ben irkilerek onu tanıdım ve kendi elime baktım.

Altın yüzüktü.

Kleopatra onu karonun bulunduğu boşluğa yerleştirdi ve yükseltilmiş bir dairenin üzerine mükemmel bir şekilde oturttu. Kemerin arasındaki boşluk yarım saniyeliğine altın renginde parladıktan sonra

her zamanki sıradan haliyle. Kleopatra, ben peşindeyken içeri girdi.

Oda yüksek tavanlı ama dardı. Parmak uçlarımla her iki tarafa da dokunabiliyordum. Duvarlar kare şeklinde bölmelere ayrılmıştı ve her biri sıkıca bağlanmış parşömen rulolarıyla doluydu. Sadece bu alanda bile binlerce olabilirdi. Kleopatra işaret parmağını her bir bölmenin üzerindeki oyma yazının üzerinde gezdirdi ve büyük tarihi şahsiyetlerle ilgili çalışmalarımın bildiğim birkaç ismi fısıldadı: Büyük İskender, Cicero, Archimedes, Thucydides ve Aristoteles.

Ruloları görünce nefesim kesildi, keşke her birini çıkarıp okuyabilseydim diye düşündüm. Ama tabii ki bunu asla yapamazdım. Bu yüzden kendimi Kleopatra'nın peşinden gitmeye zorladım, sırf şimdiye kadar bildiğim ya da gördüğüm en harikulade kütüphaneye hayret edebilmek için neredeyse karşı konulmaz bir yerde durma dürtüsünü görmezden geldim.

Kleopatra bir bölmenin önünde diz çökmüş, nefesinin altında "Kleopatra" diye mırıldanıyordu.

Bu onun atası olmalı, simyacı, ünlü bir büyücü. Tıpkı benden önceki kadın gibi. Rulosunu (Chrysopoeia - öyle olmalıydı) bölmenin içine koydu. Sonra ayağa kalktı ve yanlışlıkla bana doğru döndü.

Onu hiç bu kadar yakından görmemiştim. Koyu renk gözleri zekâyla parlıyordu. Cildi gençlikle nemlenmişti, esansiyel yağlarla ovulmuştu, saçları kapüşonunun altında toplanmıştı, birkaç tutam yüksek elmacık kemiklerini sıırıyordu. Ağzının kıvrımı kararlılık ve sertlikle doluydu.

Zamanının ötesinde bir kadın.

Keşke arkasında bırakacağı mirası bilseydi.

Erkekleri baştan çıkararak bir kadına dönüşmek onu ağlatırmıydı? Zaferleri azalmış ve unutulmuş bir baştan çıkarıcı mı? Bir yanımda bunu umursayıp umursamayacağını merak ediyordu. Bu kadının kurtarması gereken bir şehri, koruması gereken bir tahtı, zamanın tahribatına dayanması gereken bir ismi vardı.

Çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve kemerli pencerenin karşı tarafındaki çıkışı kullanarak odadan çıktı.

Giriş yolu.

★ ★ ★

"İnez!" Whit yüzüme doğru bağırdı. "Beni duyabiliyor musun?"

Beni sertçe sarstı ve öksürdüm, anı zihnimin kenarlarında kayboldu. Yıkılmış kütüphaneye geri dönmüştüm, ateşin ve havayı kalınlaştıran duman kıvrımlarının içindeydim.

"Evet," diye başardım, tekrar öksürdüm.

"Gitmeliyiz," dedi elimi tutarak. "Şimdi."

Arkasından bir kaya parçası düştü ve ahşap zemini parçaladı. Aşağıdaki suya çakıldı. Kısık sesle, geldiğimiz yöne doğru koşan birkaç kişinin çığlıklarını duydum.

Whit çekiştirdi ve dar bir kapıdan geçtik. Etrafımızdaki sütunlar domino taşları gibi devrilirken zemin ayaklarımın altında sarsıldı. Arkama baktığımda ailemi arkamızda buldum; annem hızla koşuyor, babam ise kızarmış yüzüyle onun peşinden topallayarak gidiyordu. Sol yanağına kan sıçramıştı, sanki bir enkaz çarpmış gibiydi.

Duvarlar sallanıp çatlarken odalarda geziniyorduk. Bir ara Mamá iki büklüm odalardan birine girdi ve rulo halindeki parşömenlerden birini kaptı. Onu parlak bir bezin içine sokarken adımlarını hiç bozmadı. Babam gerçekten durdu ve ceplerini parşömenlerle doldurmaya başladı, taşıyabileceği ne varsa.

"Delirdin mi sen?" Whit omzunun üzerinden bağırdı. "Bırakın onları! Bırakın onları!"

Ama babam sadece yavaşladı.

Annem de aynı büyüye kapılmış gibiydi çünkü o da daha fazla parşömen kapmak için durdu. İkisi de artık birbirleriyle savaşıyordu, paha biçilmez parşömenleri toplamak için çaresizlik içinde kaybolmuşlardı.

"Ona ihtiyacımız var," diye nefes nefese kaldım.

Whit bana öfkeli bir bakış fırlattı ama elimi bıraktı ve sonra Mamá'ya doğru koşmaya başladı. Onu kucağına aldı ve

tekmeleyerek ve ılık atarak beklediğim yere getirdi. Birlikte kütüphanenin odalarına doğru koştuk, babam topallayarak arkamızdan geliyor, kollarında bir tomar parşömen taşıyordu.

Gözümün ucuyla dar bir kemer göründü. Düzdü, oymalar çoktan silinip gitmişti ama yontulmuş ve çatlamış olsalar da bazı çiniler kalmıştı. Eskiden olduğu gibi değildi ama yine de biliyordum.

Kayaların üzerinden çevik bir şekilde tırmanarak, kırık sütunların ve azgın ateş için çıra görevi görecek gevşek papirüslerin etrafından dolanarak ona doğru koştum.

"Tanrı aşkına, Inez!" Whit kükredi.

Sanki donup kalmış gibi kemerin içinde durdum. "Bu odanın içinde."

"Ne var?" diye hırladı kocam. Annemi bir noktada serbest bırakmıştı çünkü bana doğru eli boş yürüdü. "Inez, yemin ederim-"

"Bu Chrysopoeia, Whit," diye araya girdim, karoların üzerine bastırarak. Altınla kaplanmış mavi, yılan ve kırmızı karo artık solmuştu. Üç başlı köpeğin olduğu karoyu kaldırdım ve altın yüzüğü parmağımdan çıkardım. Zemin ayaklarımın altında sarsıldı. Zamanımız tükeniyordu.

"Nerede olduğunu biliyorum," dedim mücevheri yerleştirmem gereken yere bakarak.

Arkamızdan bir sütun daha çarptı ve irkilerek kendime geldim.

Bu hayatlarımıza değmezdi.

Whit yüzümdeki tereddütü görmüş olmalı ki yüzüğü aldı ve boşalan yere yerleştirdi. Hala tam oturuyordu.

"Aramızdaki her şeyi düzeltmek için buna ihtiyacım var," dedi Whit kütüphaneden gelen sesler üzerine. "Sana borcumu ödeyebilmemin tek yolu bu."

Yüzüne baktım, toz içindeydi, yanağında bir çürük vardı, alt dudağı kanlıydı. "Anladığını sanmıştım."

"Inez-"

"Para benim için önemli değil," dedim. "Önemli olan tek şey sensin, biziz, ailemiz. Sen benim hayatımın aşkısın ve şimdi seni kaybetmeyeceğim."

Gözlerini kapattı, nefesi titriyordu. Gözlerini tekrar açtığında dikkatle bana baktı, eli yanağımın kıvrımına değdi. "Seni seviyorum."

Ona sulu bir gülümseme verdim. "Buradaki en değerli şey sensin, Whit."

"Tatlım, benimle evlenir misin?"

Telaşla ona göz kırptım. Belki de kafasına bir şey çarpmış, ona unutturmuştu-

"Zaten evli olduğumuzu biliyorum," dedi. "Ama sana tekrar soruyorum Inez, bu sefer gerçekten. Bunu düzgün bir şekilde yapmak istiyorum. Çiçek almanı istiyorum."

"Güller mi?" Fısıldadım.

"Eğer istediğın buysa, her renkte." Beni kendine çekti, çenemi yukarı doğru eğdim, derin öpücüğüne karşılık verdim ve sonra ağzına karşı gülümseyerek "Evet, evet, evet" diye fısıldadım.

"Bu çok dokunaklı," diye bir ses geldi arkamızdan. "Ama korkarım ben hala o çarşafı istiyorum."

Babam ve annem omuz omuza duruyordu, ikisi de birkaç savaşa katılmış gibi görünüyordu, giysileri benimki kadar yırtık pırtık ve yanıktı. Babamın bıyığı zorlukla tutunuyor, eğri büğrü sarkıyordu. Gözlüklerini ve dolgulu göbeğini kaybetmişti.

Ama ne yazık ki tabancası değil.

Bana doğrulttu ve Whit içgüdüsel olarak hareket ederek babamın görüşünü engelledi.

Babam onu benden çalmadan önce harekete geçmek için sadece saniyelerim vardı. Parmaklarımı Whit'in deri kemerinin etrafına doladım ve elimi, yükseltilmiş daire platformunun üzerine tünemiş olan altın yüzüğün hizasına getirdim. Tüm gücümle Whit'in kemerini çektim ve onu geriye doğru çekerek

kemerli girişten geçtik. Aynı nefeste yüzüğü kaptım ve büyüünün etrafımızı sardığını hissettim.

Babam silahını ateşledi ve kurşun bize doğru fırladı. Whit etrafımı sarmak için kollarını kaldırdı ama yüksek bir çatırtı sesi hareketini durdurdu. İçerideki yolu koruyan büyü merminin içini boşaltmıştı.

Muzaffer bir çığlık attım-

Babam tabancasını annemin şakağına dayadı. "Parşömeni bana vermezsen onu öldürürüm, Inez."

Annem gözlerini bana kilitledi. Hayatı için yalvarmadı, sanki nefesini boşa harcayacağını biliyormuş gibi. Onu kurtarmak isteyeceğimi hayal bile edemezdi. Ama yanılıyordu.

O olmasaydı, amcam ve Abdullah asla serbest kalamazdı. "Ben bakarım," dedim.

Annemin dudakları aralandı, kaşları saç çizgisine kadar yükseldi.

Ben dönerken yerler tekrar sarsıldı ve Whit ellerini sıkıca yumruk yaptı. "Bunun için zamanımız yok. Bu odadan çıkmanın tek bir yolu var ve-"

"Doğru değil. Diğer uçta bir çıkış var," diye fısıldadım. "Gidip hâlâ geçilebilir olup olmadığına bakabilir misin?"

"Seni yalnız bırakmayacağım-"

"Whit, lütfen."

"Hızlıca bir göz atıp geri döneceğim," dedi hınzırca.

Ben dizlerimin üzerine çökerken o hızla ilerledi. Bölmelerin çoğu yıkılmıştı ama birkaç tanesi hâlâ sağlamdı ve üzerlerinde kadim mühendislerin, filozofların ve büyücülerin isimleri ahşaba kazınmıştı. Aradığım ismi buldum: Kleopatra.

"Bunun için çok üzgünüm," dedim nefesimin altında.

Parşömen diğerlerinden farklıydı. Daha inceydi ve ona dokunduğumda büyü kıvılcımlandı ve dilimde güllerin tadı patladı. Sanki büyü benimle konuşuyor, kulağıma ısrarla fısıldıyordu.

İşte bu.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kleopatra için çok değerli olan bir şeyi teslim etmekten nefret ediyordum. Ama amcam ve Abdullah'ın bana ihtiya ı vardı.

"Inez, sabrım tükeniyor," diye seslendi babam.

Bir elimde Chrysopoeia'yı, diğerinde altın yüzüğü sıkıca tutarak ayağa kalktım. Onlara doğru yürümek sadece birkaç saniyeyken saatler sürmüş gibi geldi. Ama hiçbir zaman beni mahvolmuş anne ve babamı görmeye hazırlayamazdı; babam silahını çekmiş, annem de ona ters ters bakıyordu. Günlüğü T o Ricardo'yla ilgili sayfalarla doluydu ve onun suç bağlantılarından endişe duyarak kendi güvenliğinden nasıl korktuğunu anlatıyordu. Gerçekten de bunca zamandır babam hakkında yazıyordu. Kaderinin onun işbirlikçi ellerinde olmasından endi eleniyordu.

Onu yenmek için onun gibi oldu.

Birbirlerine nefretle bakarlarken, hiç şüphesiz onlar gibi olmadığımı ve asla olamayacağımı biliyordum.

"Yüzüğü sana veriyorum," dedim babama, "ve Chrysopoeia'yı, annem de benimle ve Whit'le birlikte gidiyor. Anlaştık mı?"

"Anlaştık. Bu kadar mı?" Babamın tüm varlığı Şimdi sol elimdeki par  men rulosuna odaklanmıştı.

Dikkatlice açtım ve ona sayfayı gösterdim. Tam da Whit'in söylediği gibiydi: Yunan harfleriyle çevrili Ouroboros; kurşunun altına nasıl dönüştürüleceğine dair ayrıntılı talimatlar.

"Nihayet," dedi babam. Yüzü, aldığı darbeden dolayı kana bulanmış bölge dışında tüm rengini kaybetmişti.  l mc l derecede hasta görünüyordu ama gözlerinde ateşli bir heyecan parlıyordu.

"Bir doktora ihtiya ın var," dedim ta a çarpan molozların gürültüsü arasında. Bakı larımı yukarı doğru kaydurdım ve giderek büyüyen bir çatlağı görünce nefesim kesildi. "Ba ımızın  zerindeki çatı daha fazla dayanamaz."

"Yüzüğü bana at!"

Anneme baktım. Yüzündeki ifade tam bir inançsızlıktı. Yüzüğü bırakmamı sağlayan da bu ifadeydi. Havada süzüldü, büyü'nün yaratılmasında kullanıldığı için büyü bariyeri kolaylıkla aştı.

"Önce sen," dedi babam anneme.

"Korkak," dedi soğuk bir sesle, ama bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha. Nefes almadan izledim, hava boğazımın arkasında sıkışıp kalmıştı. Annem hiç sorun çıkarmadan yürüdü ve babam da onu takip ederken, gizlice altın bileziğinde asılı duran bir tılsıma uzandı.

"Duvarın yanında dur," dedi babam, tabancasını anneme doğrultarak. O da öyle yaptı, ellerini önünde hafifçe kavuşturdu. "Numara yok, Lourdes."

Masumiyetin resmiydi. Bileziğindeki tılsımı çıkardığını görmeseydim performansına inanabilirdim. Annem bir şeylerin peşindeydi.

Whit yanıma geldi ve nefesinin altından mırıldandı, "Haklıymışsın. Bir çıkış var."

"Chrysopoeia'yı bana ver, Inez," dedi babam yüksek sesle. "Şimdi."

Annem çenesini küçücük bir miktar eğdi. Gözümü kırpmış olsaydım, kaçırılmış olacaktım. Etrafımızdaki duvarlar sarsılırken bir adım öne çıktım ve ona verdim. Parşömen ruloları raflardan düştü ve annem o anı tılsımı yere düşürmek için kullandı.

"Sen ne-"

Mamá üzerine bastı ve alevler içinde patlarken geriye doğru sıçradı.

"Orospu!" Babam hırladı, alevler büyüyerek etrafını sardı. Silahını ateşledi ve ben yere düştüm, ateşin sıcaklığı beni sardı.

"Inez!" Whit beni ayağa sürükledi ve sonra çatının bir bölümü aşağı inerken göğsüne yaklaştırdı. "Gitmek zorundayız!"

"Peki ya annem?"

Omzumun üzerinden bir bakış attım ve çarşaf için kavga ettiklerini gördüm. Babam silahını kaybetmişti ama annemin saçlarını yoluyordu.

"Gitmeliyiz," diye tekrarladı Whit, yüzünün kenarlarından ter damlıyordu. "Bu artık senin kavgan değil! Hiçbir zaman da olmadı."

Annem babamın yüzünü tekmeledi ve pençeledi. İkisi de orada olduğumu bilmiyordu. Ateş gittikçe yükseliyor, onları görmemi engelliyordu. Ama acı dolu homurtularını, birbirlerine savurdukları küfürleri duyabiliyordum.

Whit elimi tuttu ve beni arka çıkıştan bir tünele sürüklemesine izin verdim. Kanala ulaşana kadar ayakkabılarımız taşlara vurarak yol boyunca koştuk.

Whit, "Bu bizi denize götürmeli," dedi.

"Emin değil misin?"

Bana göz kırptı. "Güven bana."

Whit beni kenara kadar götürdü ve birlikte Nil'e atladık. Su ılıktı ve beni uzun kollarıyla yutarak dışarı çıkardı ve kütüphanenin yıkılmış kalıntılarından uzaklaştırdı. Onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

Kimse yapmaz.

Akıntı beni altına çekti, derinliklerine sürükledi ama Whit elimi tutarak yüzeye çıkmama yardım etti. Çırpınarak yukarı çıktım. Su üstümüzden ve etrafımızdan geçti ama yine de bırakmadı. Nehir bizi çekerken kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırmayı başardı.

"Sana sahibim," dedi. "Sana sahibim."

★ ★ ★

Limana, Kleopatra'nın bana daha önce gösterdiği Roma kalesinin yakınına bırakıldık. O zamandan bu yana sanki sonsuzluk geçmiş gibiydi. Whit yaklaştı, karışmış saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırdı.

"Onlardan ne kadar nefret etsem de, onlar senin ailen," diye fısıldadı. "İçinde bulunduğun sefil durumu anlayabiliyorum."

"Gracias, Whit," dedim, bakışlarım onun yanından ve omzunun üzerinden geçti. Sıradan ve sıradan bir kaya parçasından çıkmıştık. Ama gözlerimi ayıramıyordum, bir şekilde nehrin bana ailemden birini göndereceğini iliklerime kadar hissediyordum.

Dövüşü hangisinin kazandığını bilmiyordum.

Ama Tío Ricardo'nun ve Abdullah'ın hatırı için annem olmasını umuyordum.

Dios, por favor. Bırak Mamá olsun.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Whit işaret parmağını çenemin altına soktu ve gözlerim tekrar onunkilere kaydı. Bizi yavaşça kıyıya doğru iten dalgalarla uyumlu soluk bir maviydiler. "Sahile doğru yüzmeliyiz."

"Ben yüzme bilmem."

"Sana yardım edeceğim ima edildi."

Kederli ses tonuna gülümsedim. "Beş dakika bekleyebilir miyiz?"

Bakışlarını bana dikti. "Neden, tatlım?"

"Çünkü annem her an o kanaldan çıkabilir."

Sonraki sözleri inanılmaz derecede nazikti. "İkisinin de başarabildiğini sanmıyorum."

"Muhtemelen haklısın," dedim. "Ama emin olmak zorundayım."

"İnez..." Bana başını sallamadan önce sesi kesildi. "Beş dakika. Bizi bundan daha uzun süre ayakta tutamam."

Bacakları altımızda sürekli tekmeleniyordu; arada bir benimkilere sürtündüklerini hissediyordum. "Gerçekten mi?"

Gözlerini devirdi.

"Hayır." Kaşlarımı

kaldırdım.

"İyiyim. Biraz yorgunum." Dudaklarını büktü. "Ve açım."

Yaklaştım ve yanağından öptüm. "Bundan sonra sana falafel yedireceğıme söz veriyorum."

Başını eğdi ve gülümsedi. Gürültülü bir su sıçramasıyla sesin geldiğı yöne doğru döndük.

"Lütfen," dedim.

Bir an sonra Mamá'nın başı suyun üzerinde belirdi. Bizi gördü ve kolunu çılgınca salladı. "¡Ayuda!"

"Sanırım ona yardım etsek iyi olacak." "Ugh," dedi Whit.

★ ★ ★

Whit bizi kumsaldan yukarı sürükledi ve ben deniz suyu öksürerek ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Mamá'yı yanıma bıraktı ve sonra diğer tarafımda yere yerleşti, ağır ağır nefes alıyordu.

"Eğer kaçmaya kalkarsan," dedi bir süre sonra, "seni yakalarım."

"Hiç değışmemişsin Whit," diye mırıldandı Mamá.

Denizin yükselip alçaldığı yöne bakana kadar yer değıştirdim ve nemli kumun üzerine ağır ağır oturdum. Dalgalar kıyıya çarpıyor ve su ayak parmaklarıma ulaşıyordu. Whit hafifçe öne doğru eğildi ve gözlerini anneme dikerek bana baktı. Islak kirpikleri sivri oklar gibiydi.

Kadın temkinli bir şekilde ona baktı, gözleri omzunun üzerinden kayıyordu. Ay ışığı sadece Alexandria'nın gölgeli hatlarını değıl, aynı zamanda onun hesapçı ifadesini de aydınlatıyordu. Kolunu tutmak için uzandım.

"Kanaman var," dedim alınıdaki kesiğı göstererek. "Otele dönmeliyiz. Bir doktor çağırın."

Elini umursamazca salladı. "İyi olacağım."

Whit ceketinin içinden küçük bir kap çıkardı ve ardından silahını almak için kılıfına uzandı. Hızlı ve etkili hareketlerle silahını doldurdu. "Kızınız sizinle daha fazla zaman geçirmek istiyor. Onu gerçekten reddedecek misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Annemin gözleri adamın elindeki tabancaya kaydı. "İşe yaramayacak. O barut artık işe yaramaz."

Whit kolunu kaldırdı ve tetiği çekti. Atış zararsız bir şekilde gece gökyüzüne doğru gürlledi. "Su geçirmez kaplar için şükürler olsun."

Annemin dudaklarının kenarları aşağıya doğru döndü. "Kesinlikle hazırlıklısın."

"Sevecen, değil mi?" Dedim.

"Öyle mi?" diye mırıldandı, bacaklarını altında toplayarak.

Annem çoktan kaçışını planlamaya başlamıştı. Şimdiden beni nasıl terk edeceğini düşünüyor, hazinelerine kavuşmasını sağlayacak bir hamle için planlar yapıyordu. "Kleopatra nerede?" Aniden sordum. "Eserleri nereye sakladın?"

Annem ayağa kalkarken boğuk bir çığlık attı. Dizleri titriyordu ama bir şekilde ayakta kaldı, gözlerini sildi ve su damlattı. "Tek umursadığın bu mu?"

Ona bir bakış fırlattım, öfke kenarlarımı yalıyordu. "Abdullah ve kardeşin hapiste." Ben de ayağa kalktım, yorgunluğum artan hayal kırıklığım tarafından süpürüldü. "Senin işlediğin bir suçla suçlanıyorlar."

Whit aynı hafif tonda, "Korkarım bizimle gelmek zorundasın," dedi. Silahı ona doğrulttu.

"Beni vurmazsın Whit," dedi usulca. "Onun hayatını kurtardıktan sonra olmaz."

"Neden kızıınıza ne yapacağımı sormuyorsunuz?" diye sordu. "O beni herkesten daha iyi tanır."

"Öldürmeyi hedeflemeyecek," dedim hemen. "Ama seni öyle bir yerinden vuracak ki, yardım almadan kaçman neredeyse imkânsız olacak. Belki bacağından, böylece uzağa kaçamazsın."

Whit sırttı ama gözleri soğuktu. Eğer bana o şekilde bakıyor olsaydı, titrerdim. "Gördün mü?"

Annem ağzını büktü. "Belki de bir doktora görünmek akıllıca olur."

Whit ona yakın durdu ve şehrin kenarına doğru ilerlerken onu dikkatle izledi. Birkaç adım yürüdük.

Ta ki bizi bir arabanın ve şoförün beklediği bir sokağa yönlendirene kadar. şaşkınlık içinde dönüp ona baktım.

"Nasıl-"

"Bay Sterling'in adamlarını bu arabayla yeraltı kanallarının girişine kadar takip ettim. şoföre beklemesi için para verdim. -Gerekirse bütün gece."

Aracımıza bindik, Whit ve ben yan yana oturduk ve yüzümüz anneme dönüktü. Silahını sol dizine dayadı, avuç içi kabzanın etrafında kıvrılmıştı. Gözlerini annemden ayırmadan, boştaki eliyle benim elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Ona şöyle bir baktım. "Gerçekten bana sinirleneceğini düşünmüştüm."

"Oh," dedi, mavi gözlerinde parlayan öfkeyle. "Çok öfkeliyim, sevgilim." Ama sonra kenetlenmiş ellerimizi kaldırdı ve bileğimin iç kısmına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hayatta olduğun için de mutluyum. Bay Sterling'le gidişini izlerken hayatımın yıllarını kaybettim" - başını salladı- "Cayo'yla."

"Başka seçeneğim yoktu."

"Hayatımın yılları," diye tekrarladı. "Gitti." Sonra eğildi ve beni öptü, sert ve hızlı. "Bir daha sakın bana böyle bir şey yapma Olivera," diye fısıldadı ağzıma doğru. Aylar önce ilk tanıştığımızda da bana benzer bir şey söylemişti.

Ona küçük bir gülümseme verdim. Belki birkaç ay sonra benim böyle çalıştığımı anlayacaktı.

Annem el ele tutuşan ikimize baktı, dudakları büzülmüştü. Mısır'dan önce, sadece onun ifadesi bile beni umutsuzluğa sürükleyebilirdi. Onun gerçek onaylamamasını duymak bana birkaç gecelik uykuya mal olurdu. Ama şimdi ona sabit bir şekilde bakıyordum. Onun imkânsız standartlarını karşılayamadığım için kendimi kötü hissetmeyecektim. Bilinçaltında bunu biliyor olmalıydı. Babam ondan mükemmellik talep etmişti ve o da mükemmel bir eş yaratmıştı. Kendi başına bir kafes yaratmıştı ve babam anahtarı kullanacak kadar acımasızdı.

Araba otele yanaştı. Kapıyı açmaya gittim ama Whit'in sesi beni durdurdu.

"Bir dakika bekle, Inez." Silahı bana uzattı ve ben de boğazımın arkasından küçük bir şaşkınlık sesi çıkardım. "Hemen döneceğim."

"Gidiyor musun? Şimdi mi?" Ben sordum.

Mamá gözlerini Whit'e dikti. "Bir şeyler planlıyor."

Oh, tabii ki. Omuzlarımı gevşettim ve mindere yaslandım. Whit kapıyı açtı, dışarı çıktı ve omzunun üzerinden bana bakıp göz kırptı. Dikkatini anneme çevirdi ve sert bir sesle, "Eğer ona herhangi bir şekilde zarar verirsen, söz veriyorum sonuçlarından hoşlanmayacaksın." dedi.

Annem sertleşti.

Whit kapıyı kapattı, arabanın etrafında koştu ve otelin içinde kayboldu. Mamá pencereden dışarı baktı. Köşeye sıkışmış bir tavşan gibiydi, ürkek ve gergindi, gözleri sağa sola kayıyor, kaçmak için fırsat kolluyordu. Sonra elimdeki silaha baktı ve alay etti.

"Tetiği gerçekten çekecekmişsin gibi davranmayalım, tesoro," dedi, koltuğa yaslanıp benim duruşumu taklit ederek. "Sen şiddet yanlısı biri değilsin."

"Ben de aptal değilim," dedim sessizce. "Hayatımı kurtardıktan sonra bana zarar vermezsin."

Gözleri bulutlandı. "Charlie." "Siz
ikiniz nasıl tanıştınız?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Cayo onu operasyonlara yardım etmesi için tuttu. Her şey orada başladı."

"Babamın hasta olduğunu biliyor muydun?"

Başını salladı. "Kleopatra'yı bu yüzden bu kadar çok istiyordu. Onun vücudunun kendisini iyileştireceğine inanıyordu."

"Onu nereye sakladığını bana söyleyeceksin," dedim. "Ve ön belleği."

İnatla sessiz kaldı.

"Kardeşinin hapishanede ölmesine izin mi vereceksin?"
Açıkça sordum. "Abdullah mı?"

Mamá çenesini kaldırdı, yüzü taş kesilmişti. "Maspero ve ortaklarının elinde onları orada tutmaya yetecek kadar kanıt yok. Mısır'a geldiğinden beri stres, keder ve kalp ağrısından başka bir şeye neden olmadın. Bence yaptıklarının sonuçlarıyla başa çıkabilirsin."

"Bu ne cüret!" diye çıkıştım.

"Senin hayatını kurtarmaya cüret ettim," diye bağırdı.

"Charlie'yi ben öldürdüm.

Bunun bana neye mal olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Elvira'yı ölüm için işaretledin," diye bağırdım. "Bunun bana neye mal olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Birbirimize baktık, ağır nefesler alıyorduk, birbirimizin aynasıydık. Aynı ela gözler. Burunlarımızın köprüsündeki aynı çil bandı. Maceraya, plan yapmaya, risk almaya duyduğumuz sevgiyi paylaşıyorduk. İkimiz de yaptığımız şeylerle insanları incitmiştik.

"Annem olmana ihtiyacım var," diye fısıldadım. "Bunu düzeltmene ihtiyacım var."

Bana temkinli bir şekilde baktı. "Bu neye benziyor? Beni hayatımın sonuna kadar hapiste mi göreceksin?"

"Tüm bunları bırakıp gideceğine güvenmiyorum," dedim sessizce. "Tüccar Kapısı, tarihi eser çalmak. Ruhunu ne kadar tanımadığım birine dönüştürürse dönüştürsün, getirdiği zenginlikten vazgeçebileceğini sanmıyorum." Derin bir nefes aldım. "Herkesin iyiliği için, benim huzurum için, Elvira için, senin yerin hapishane. Kleopatra'yı ve zulasını eski eserler departmanına iade etmeni istiyorum."

Kaşları kalktı. "Yabancı ajanlar tarafından yönetilen mi? O mu? Herhalde bu kadar saf olamazsın. Gerçekten bunun yardımcı olacağını düşünüyor musun? Her şey para, nüfuz ve güç sahibi insanların yararına olacak şekilde dağıtılacak. Eğer henüz bilmiyorsanız, bu insanların Mısırlı olması gerekmiyor."

Sözleri yüzüne inen bir tokat gibiydi. "Yani sistem yozlaşmış olduğu için en iyi seçeneğiniz ona uymak mı? Neden değiştirmekle uğraşıyorsunuz?"

Omuz silkti.

Ben farklı bir taktik denedim. "Gelecek nesillerin Kleopatra'nın önbelleginden zevk alması ve öğrenmesi için bir şans var," dedim. "Ama seninle bunun gerçekleşme şansı yok."

Mamá saçlarını düzeltmek için kollarını kaldırdı ve tutamları örgüsünün içine geri soktu. Tokalarından birini çıkardı ve başka bir bölüme yerleştirdi. Hareketlerinde alıştırılmış bir şeyler vardı.

"Bu kadar yeter," dedim sertçe, elim silahı öyle sıkı kavırıyordu ki parmak eklemlerim bembeyaz kesilmişti.

"Bir dakika içinde," diye mırıldandı, dişlerinin arasında bir toka daha vardı. Kaşlarını çatarak tokayı çıkardı. "Sanırım bu kırık."

Kasıtlı olarak umursamaz bir tavır takınması beni gerdi. İçgüdülerim onun bir şeylerin peşinde olduğunu haykırıyordu.

Saç tokasını bükerek kucağıma fırlattı. Duman kabardı ve beni kalın bir duman bulutu içine aldı. Acıyan gözlerimi sıktım. Haykırmaya çalıştım ama hemen öksürmeye başladım. Ellerim körlemesine ona uzandı ama kapı açıldı ve dışarı çıktı. Hâlâ öksürüyor, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken peşinden tökezledim. Ani bir bağırış ve birinin fırlattığı bardağın sesi duyuldu. Yerle buluştuğunda paramparça oldu.

"Seni uyarmıştım," diye hırladı Whit.

Beni kollarına çekti ve ben de gözlerimi gömleğine sildim. Duman nihayet kaybolduğunda, annemi görmeyi umarak başımı kaldırdım ama başka bir tanıdık yüzle karşılaştım.

"İyi akşamlar, Matmazel Olivera," diye haykırdı Mösyö Maspero. "Bu oldukça ilginç, değil mi?"

Aptal aptal ona baktım. "Burada ne işiniz var efendim?"

"Onu ben getirdim." Farida, kuzenim Amaranta ve hatta Tía Lorena, daha önce hiç görmediğim, tabanca taşıyan iki adamın yanında toplanmışlardı. İkisi de gömleğini silmekle meşgul olan anneme doğrultulmuştu ve kaşlarını çatarak kocama bakıyordu.

Whit açıklama olarak, "Ona limonata fırlattım," dedi.

"Limonata mı?" Tekrar ettim.

"Bunun en çok onu kızdıracağını düşünmüştüm," dedi Whit. "Yine de yanımda kaynar bir fincan çay taşımadığıma şükretmelisin, Lourdes."

"Neden limonata içtin? Ailem neden burada? Ve Farida? Ve Mösyö Maspero? Kafam çok karışık." Alnımı ovuşturdum. "Sanki kritik bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum."

"Whit bana bir telgraf yazdı," dedi Farida, "Mösyö Maspero'ya Kleopatra'nın kayıp zulasının ardındaki gerçek suçluyu öğrenmek istiyorsa İskenderiye'ye gelmesinin daha iyi olacağını bildirmemi söyledi. Ben de tabii ki departman ofisine doğru yola çıktım ve o zamana kadar katıldığımız müzayededeki tüm fotoğrafları banyo etmişim." Çantasını karıştırdı ve kalın bir zarf çıkardı. "Buraya olabildiğince hızlı geldik."

"Demek geldim," dedi Mösyö Maspero. Pişmanlıkla gülümsedi. "Bütün bu çok" -kaşlarını çattı- "çekici kadınlara eşlik edeceğimi fark etmemiştim."

Gülmemek için dudağımı ısırdım. Yaşayan hiç kimse Amaranta'yı çekici olarak tanımlayamazdı.

"Fotoğrafları getirmek zorundaydım," dedi Farida savunmacı bir tavırla. "Ve ben," dedi Amaranta soğukkanlılıkla, "bu fotoğrafları Lourdes'in tutuklandığını görmeyi özlüyorum."

Tía Lorena soğuk bir ifadeyle kardeşinin karısına baktı. "Ben de öyle."

Whit ve ben bakiştık. "Ona Cayo'dan bahsedecek misin?" diye sorar gibiydi. Ben de sessizce "Bugün değil" diye cevap verdim.

Başıyla onayladı. Teyzem anneme bağırırken, Amaranta ve Farida kendilerine şaşkın şaşkın bakan Mösyö Maspero'yla hararetli bir şekilde konuşurken bana yavaş ve şefkatli bir şekilde gülümsedi. O da

Muhtemelen iki kadın tarafından hiç bu kadar güçlü ve sert bir şekilde hitap edilmemişti.

Gürültüden bir ses yükseldi.

"Bu çok saçma!" Annem haykırdı. "Kanıtınız yok."

Farida zarfın içinden fotoğrafları çıkardı ve muzaffer bir edayla bir tanesini herkesin görebilmesi için havaya kaldırmadan önce göz gezdirdi. Hepimiz daha iyi görebilmek için etrafına toplandık - silahlarını hâlâ anneme doğrultmuş olan iki adam dışında.

Philae'de çekilen bu fotoğrafta Mamá derme çatma bir masada tek başına oturmuş, arkasında duran ve taşınabilir bir fotoğraf makinesiyle fotoğraf çekme alıştırmaları yapan birinden tamamen habersizdi. Fotoğrafta Mamá kare şeklinde bir kart tutuyordu.

Tradesman's Gate'e bir davetiye.

Şahsen ona gönderilmiş.

BEYAZ

Maspero'nun adamları Lourdes'i arabaya kadar sürükledi. Inez kararlı bir şekilde karşı tarafa bakıyordu, çenesi gergindi ama alt dudağı titreyerek kederini ele veriyordu. Lourdes son bir darbe indirmek istercesine kızına baktı ama ben karımın bakışlarını engellemek için hareket ettim. Götürülmeden önce gördüğü son şeyin benim yüzüm olmasını istiyordum.

İçeri tırmanmasına yardım etmek için elimi uzattım. "Çok cesurca," dedi alaycı bir şekilde.

Ama avucumu sıktı ve öne doğru bir adım atarken, "Ceketimin ön cebine uzan," diye mırıldandı.

Gözlerimi kırıştırdım ve dediğini yaptım. Parmaklarım sıkıca sarılmış ve saten bir kurdeleyle bir arada tutulan bir parşömen buldu. Onu çıkardım ve hemen kendi cebime aktardım.

"Bu mu-" diye nefes aldım, kalbim çılgınca çarpıyordu. "Neden bana verdin?"

"Buna Inez'in çeyizi diyelim," dedi. "Ona göz kulak ol." Lourdes arabaya tırmanıp pelüş koltuğa yerleşti, korumaları da arkasından tırmanıp karşı sıraya yerleşti. Bakışlarını kucağına indirmeden önce onlara ters ters baktı.

Mösyö Maspero kapıyı çarparak şoföre seslendi: "Ben başka bir arabayla geleceğim." Sonra yüzünü bana döndü, kaşları hafifçe kalktı. "Size ne söyledi?"

Parşömen rulosu cebimde yandı. "Saçmalıklar."

Başını salladı, gruba veda etti ve bekleyen başka bir arabaya bindi. Sürücüler dizginlerini salladı, atlar kişnedi ve yola koyuldular. Arkalarından bakakaldım, kulaklarımda kükreyen bir ses yankılanıyordu. Sonra serin bir elin benimkine dokunduğunu hissettim. Gözlerimi kırıştıtararak aşağıya, karımın kalkık yüzüne baktım.

"Bitti mi?" diye sordu sulu bir sesle.

"Öyle olacak," diye söz verdim ona, kollarımı omuzlarına dolayarak. Bana yaslanırken saçlarını öptüm.

Başını eğdi ve gözlerimle buluştu. Onunkiler kırmızı çerçeveliydi, göz kapakları şişmişti. "Kedi alabilir miyiz?"

"Kediler mi? Çoğul mu?"

Şaşkınlıkla sordum. "Kedileri kim sevmez ki?"

"Ben köpekleri severim," dedim. Sonra başımı salladım. Onunla neden tartıştığımı bilmiyordum. Eğer isteseydi ona lanet olası ayı verirdim. "Inez, onlardan istediğin kadar alabiliriz."

Başını eğdi ama dudaklarındaki yumuşak gülümsemeyi yakalamadan önce değil.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun, tatlım?"

Soruyu düşündü. "Ne istersek."

BEŞİNCİ
BÖLÜM BİR
BÜTÜN

CAPÍTULO VEINTIOCHO

İKİ HAFTA SONRA

Yumuşak mum ışığı, ustalıkla pişirilmiş, kavrulmuş ve kızartılmış et ve sebze tepsileriyle dolu yemek masasını aydınlatıyordu. Birkaç şişe şarap açılmış ve ince saplı bardaklara doldurulmuştu. Memnuniyet vücudumun her köşesinde tıngırdıyordu. Masanın etrafında, Shepheard's'ın özel bir odasında, dünyada en çok değer verdiğim insanlar oturuyordu.

Whit sol tarafımdaydı, eli bembeyaz masa örtüsünün altında kalçamdaydı. Masanın diğer ucunda Porter ve yanında küçük kız kardeşi Arabella oturuyordu. Whit onları ziyarete davet etmişti ve beklediğinden çok daha erken ve birkaç bavulla gelmeleri onu şaşırtmıştı. Belli ki uzun bir ziyaret için buradaydılar, hatta otelin yakınında bir ev kiralayacak kadar ileri gitmişlerdi.

Arabella ilk andan itibaren beni kazanmıştı. Kollarını bana doladı ve Whit'i bir kedi insanına dönüştürdüğüm için bana bol bol teşekkür etti. Beş dakika içinde en sevdiğimiz sanat eserleri hakkında konuşmaya başladık ve bana muhteşem suluboyalarıyla dolu bir günlük gösterdi. Nadir bulunan bir yeteneği vardı, benim yeni küçük kız kardeşim.

Porter'ın kadehinden şarap yudumlarken göz ucuyla onu izledim, kumral saçları mum ışığında cilalı kehribar gibi parlıyordu. Porter sonunda onun maskaralıklarını fark etti ve Arabella'ya ters ters baktı, Arabella da ona ters ters bakınca gülmemek için kendimi zor tuttum. Ama sonra dikkati

sağındaki yakışıklı adama kaydı ve yanaklarında derin bir kızarıklık oluştu. Whit'in arkadaşı Leo fark etmemişti ama yemeğin başında oturduğundan beri merakla onun gözleriyle karşılaşmaktan kaçınıyordu.

Aktif olarak onu görmezden gelmeye çalıştığı izlenimini edindim.

Ne kadar etkileyici. Acaba-

"Bunu aklından bile geçirme," diye mırıldandı Whit, görüş alanımı takip ederek. "Onun için çok yaşlı."

"O kadar da yaşlı değil," diye fısıldadım göz kırparak.

Kalçamı çimdikledi, ben de peçetemi yüzüne fırlattım. Karşımda Tío Ricardo ve Tía Lorena onun puro tutkusu hakkında İspanyolca tartışıyorlardı.

"Etrafınız her zaman bir duman bulutuyla çevrili," diye yakındı. "Seninle basit bir konuşma yapabilmek için -tabii ki seninle hiçbir konuşma basit değildir; neden ki?- saçlarımın ve giysilerimin senin içler acısı alışkanlığın yüzünden kokmasına kendimi hazırlamam gerektiğinin farkında mısın?"

Amcam ona ters ters baktı. "Sinyora, olası bir çözüm benimle ilk etapta konuşmaya girmemektir. Bu nasıl basit?"

Kendi kendime gülümsedim, dikkatim Abdullah'a kaydı. Farida tabağını yemekle dolduruyordu. "Daha fazla değil," diye zayıfça itiraz etti. "Mümkün değil-"

"Közlenmiş patlıcan çok lezzetli görünüyor," dedi Farida geniş bir gülümsemeyle. "İsrar ediyorum."

"Madem ısrar ediyorsun," diye homurdandı Abdullah. "Daha fazla ekmek isterim-"

"Tahine ne dersin?" dedi, gülümsemesi hâlâ sabitti. "Önce sebzeler mi?"

Abdullah iç çekti ama sonra sevgiyle kıkırdadı. Farida dirseğinin dibinde duran fotoğraf makinesini aldı ve onun gülümseyen bir fotoğrafını çekti. Amaranta ona doğru eğildi ve "Bir sonrakini çekebilir miyim?" diye sordu.

Farida başıyla onayladı ve ona uzattı. "Yiyeceğin şeyden bir tane al."

"Benim yemeğim mi?" Amaranta burnunu kırıstırarak dolu tabağına baktı. "Bunu görmek kimin ilgisini çeker ki?"

"Bazı insanlar yapar," dedi Farida gülererek. "Ya da hiç kimse, ama üzerinde pratik yapmak için harika bir konu. Birdenbire bacakları çıkmaz ve masadan kalkmaz."

İkili, Abdullah ve Tío Ricardo'yu kontrol etmek için cezaevine yaptıkları günlük ziyaretler sırasında iyi arkadaş olmuşlardı. Amaranta fotoğraf makinesini eline aldı ve bir fotoğraf çekti. Sonra bana doğru baktı, kamerayı kaydıldı ve hızla benim de bir fotoğrafımı çekti.

"Hazır değildim," diye itiraz ettim.

"Biliyorum," dedi Amaranta soğukkanlılıkla. "Bu kesinlikle seninle ilgili çekilmiş en çirkin görüntü olacak."

Ben kuzenime masanın öbür ucundan ters ters bakarken Whit kahkahalarla güldü. Kadehimi ona fırlatmayı düşündüm ama bu, güzelim şarabı ziyan etmek olurdu. İçimi çektim ve bunun yerine çatalımı aldım, hepimiz farklı yönler e dağılmadan önce herkesle birlikte bu son yemeğ in tadını çıkarmaya hevesliydim.

"Bay Whit!" Kareem haykırdı.

Kocam sandalyesinde dönerek diğer tarafında oturan Kareem'e baktı. "Evet?"

"Abdullah bana üç kavanoz bal aldı," dedi.

"Demek sana rüşvet verdi," dedi Whit gülererek. "Mezarlarda bulunan balı asla yiyemeyeceğini mi söyledi?"

Kareem bilgece başını salladı. "Antik kalıntıları tüketmemeliyim."

"Yaşamak için harika bir slogan," dedi Whit, aynı bilgece. Kareem kaşlarını çatı. "Slogan nedir?"

"İtalyanca bir kelime, anlamı-" diye başladı Porter.

Kapı açıldı ve bir şişe daha şarap sipariş etmek için ağzımı açtım ama gelen garsonumuz değildi. Mösyö Maspero bir garson eşliğinde içeri girdi. Hepimizi bir arada görünce yüzü kızardı. Hiçbirimizin özellikle arkadaş canlısı ya da davetkâr görünmediğini anlamak için her birimizi yakından incelememe gerek yoktu.

"Oh," dedi. "Pardon. Fark etmemiştim-"

"Ne istiyorsunuz efendim?" Soğuk bir şekilde sordum. Amcamın ve Abdullah'ın başına gelmesine izin verdiği şey için onu asla affetmeyecektim.

Başını salladı, yanakları kızarmıştı. "Böldüğüm için özür dilerim. Bunun bir aile etkinliği olduğunu görebiliyorum" - sözünü kesti, Kareem'in arsız gülümsemesi karşısında kaşları çatıldı- "bir aile etkinliği. Ben sadece Lourdes olayında neler olduğunu size bildirmek için geldim."

Ani bir sessizlik bizi sardı. Artık çatallar ve bıçaklar tabaklara çarpmıyor, yumuşak konuşmalar ya da Farida'nın kamerasının tıkırtıları duyulmuyordu. Whit'in eli kalçamda sıkılaştı.

Derin bir nefes aldım, karnımın derinliklerinde sinirlerim titriyordu ve garsona "Lütfen fazladan bir sandalye getirin" dedim.

Mösyö Maspero, koltuk getirilip Abdullah'ın yanına yerleştirilirken ellerini ceplerine sokmuş, masanın yanında garip bir şekilde duruyordu.

Mösyö Maspero, "Lourdes, Kleopatra'nın yerini ve onunla birlikte gömülü olan zulayı ele verdi," diye söze başladı. Gözlerim doğrudan Abdullah'ın yüzüne kaydı. Alnındaki her çizgide üzüntü okunuyordu. "Sör Evelyn ile bir anlaşma yaptım ve o zamandan beri hapisneden çıkarıldı ve hayatının geri kalanında kalacağı ev hapsine alındı."

Whit bıçağının sapını kavrayarak gerildi. "Peki kaçmayı başarmadan önce bu ne kadar sürecek?"

Mösyö Maspero savunmacı bir tavırla, "Çok sayıda muhafız olacak," dedi.

"Sanki onlara rüşvet veremeyecekmiş gibi," dedi Tío Ricardo küçümseyerek. "Kız kardeşim usta bir manipülatördür ve bir ağacı bile büyüleyebilir."

Abdullah, "Belki de hapishaneye dönmesi uygun olur," diye ekledi. "Gardiyanlarla sohbet etmek için çok fazla giriş noktası ya da fırsat yok."

"Denedim," diye itiraf etti Mösyö Maspero. "Ama Sir Evelyn, hanımefendinin ne istediğini açıkladıktan sonra rahat etmesi için ısrar etti."

biliyordum. Ama merak etmeyin, kaçışın imkânsız olduğundan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yanımda Whit sessizlik içinde sızlanıyordu. Annemin tutuklanmasından bu yana, tanıştığımız günden beri olan biten her şey hakkında uzun uzun konuşmuştuk; uzun zamandır saklanan sırlar, amcamın işindeki rolü hakkında. Sör Evelyn'in amcamın ve Abdullah'ın hareketlerini gözlemlemek için bir casus tuttuğu zamanı düşündüğünü biliyordum. Şimdiye kadar, kimi kullanmış olabileceği konusunu daraltmıştık.

Bay Basil Sterling olarak hareket eden babam ya da annemle ortak olan Bay Fincastle olabilirdi. Sir Evelyn'in şu anda Mamá'ya yardım ettiği düşünülürse, tutuklanmadan önce annem ve sevgilisiyle bir şekilde anlaştığı açıktı. Kazı alanını amcam ve Abdullah'tan alma fikriyle ona yaklaştığı olabilirlerdi. Ya da belki de başından beri Sir Evelyn'in planı buydu.

Bundan asla emin olamayız. Bildiğimiz tek şey, Sir Evelyn'in artık bu yüzyılın en büyük tarihi buluntularından birine erişebildiği idi. Whit'in yüz ifadesine bakınca onun da aynı sonuca vardığını anladım.

Whit, "Sör Evelyn'in başından beri Lourdes ve sevgilisiyle birlikte çalışıyor olabileceğini bilmelisiniz," diye hırladı. "Bay Fincastle'ın kazı alanını ele geçirmek için insan gücüne ihtiyacı olurdu!"

"Eski eserler departmanına bildirilmemiş bir alan mı?" Mösyö Maspero karşı çıktı. "Gelin, gelin. Sanırım her şey en iyisi için sona erdi. Eserler olması gereken yerde.

-Lourdes hırsızlığın tüm sorumluluğunu üstlendiği için şanslısınız."

"Ne?" Ricardo sordu.

Mösyö Maspero başını salladı. "Ekibin kazmaya karar verdiği yerle ilgili şeffaflığın olmamasının kendi fikri olduğunu itiraf etti. Sizi ve ortağınızı serbest bırakmam için ısrar etti." Ellerini iki yana açtı. "Ben de öyle yaptım ve şimdi de tutuklanmanızdan dolayı özür dilemeye geldim."

Amcam ağzını kapattı.

"Peki onlara nasıl davranıldığı için?" Farida sert bir sesle sordu.

"Evet, talihsiz bir kaza," diye mırıldandı Mösyö Maspero. "Konuyla ilgilenmeye ve tam bir soruşturma yürütmeye çalışacağım."

"Gerek yok," dedi Abdullah ipeksi bir sesle. "Belki gelecek sezon istediğimiz yerde kazı yapmak için bir firman?"

Mösyö Maspero'nun dudakları kıpırdadı. "Sanırım bu mümkün olabilir." Sonra sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Akşam yemeğiniz sırasında bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Merakımdan soruyorum, ne vesileyle?"

"Bu bir veda yemeği," dedi Tía Lourdes. "Yarın sabah Arjantin'e doğru yola çıkıyoruz."

"Ah, o zaman iyi yolculuklar," dedi Mösyö Maspero ve sonra dönüp bana baktı. "Mısır büyük bir mücevherini kaybediyor matmazel. Umarım bir gün geri dönersiniz?"

"Gitmiyorum," dedim neşeyle.

Whit başparmağıyla uyluğumda bir daire çizdi. "Ricardo ve Abdullah'la birlikte çalışmak için Mısır'da kalıyoruz." Bana sevgiyle baktı, ben de başımı omzuna yasladım.

"Balayımızdan sonra gelecek yılın firmanını güvence altına almak için sizi ziyaret edeceğim," dedim. "Gözümüzü piramitlere diktiğimize inanıyorum."

Mösyö Maspero'nun yüzü kızardı, ben de yüzüne güldüm.

BEYAZ

Sabahın erken ışıkları çalışma masamın yüzeyinde parlıyordu. Laboratuvarımın çok sayıdaki penceresinden birinin dışında, Nil Nehri kilometrelerce uzanıyor, feluccalar ve dahabeeyahlar sularında sallanıyordu. Dışarıda, bahçede Inez'in inatçı kedilerimizi çağırdığını duydum,

Archimedes ve Memphis. Ne yapacaklarının söylenmesinden nefret ederlerdi.

Aynen karım gibi.

Ouroboros'a bakarken kendimi Kleopatra'nın Chrysopoeia'sına dikkat etmeye zorladım, yılan sürekli kendini tüketiyor ve yeniliyordu. Çarşafın yanında yığınla kimya kitabı ve benden önce yaşamış, imkansızı başarmaya çalışan simyacıların eski metinleri vardı.

Ama bu simyanın büyüsydü. Bir şeyin başka bir şeye dönüşmesi.

Bakır gümüşe.

Kurşun altına.

Ama o sırada simyanın temel ilkelerini sıradan bir bitki üzerinde uyguluyordum. Nefesimin altında kendi kendime üç felsefi esası ezbere okudum.

Sülfür (yağ). Cıva (likör). Tuz (alkali).

Temsil ettikleri şeylerle de bilinirler: Sülfür, ruh.

Cıva, ruh. Tuz, beden.

Inez'in sabah erken saatlerde bahçemizden topladığı fesleğenleri sığ bir kaba süpürdüm ve üç ana adımı tamamlamak için alanı temizledim. Önce ayırın, sonra arındırın ve son olarak bu temel maddeleri birleştirerek yeni bir harmonik madde yaratın.

Doğru yapılırsa, bu işlemi kurşuna uygulayabilir ve teorik olarak altın yaratabilirim.

Bir avuç ince kıyılmış taze fesleğeni yarım bardak suyla karıştırarak macun haline getirdiğim şişeye baktım. Dikkatlice buharı ekledim ve haşlayıcı buharların yoğunlaştırıcıya yükselişini izledim. Suyun yüzeyinde, bitkinin ruhu olarak da bilinen sülfürün maddi ilkesi olan bir yağ tabakası oluştu.

İlk ayırma işlemi tamamlandı.

Şimdi bitkinin mayalanması gerekiyordu ki bu da birkaç saat sürecekti. Inez'in kahkahası açık kapıdan odaya süzüldü.

Pencere. Hâlâ bahçedeydi ve lanet kedileri bulmaya çalışıyordu. Derme çatma laboratuvarımdan çıkarken kendi kendime gülümsedim.

Zamanı nasıl geçirmek istediğimi çok iyi biliyordum.

★ ★ ★

Gecenin bir yarısıydı ve ben laboratuvara geri dönmüştüm. Inez'i uyurken bırakmıştım, yatağımdan ayrılmaktan nefret ediyordum ama içimden bir ses Kleopatra'nın Krizopoeia'sını anlamaya çok yaklaştığımı söylüyordu. Planlandığı gibi, fesleğen mayalanmıştı ya da gerçek bir simyacının söyleyeceği gibi, bitki ölmüştü. Artık konuşacak bir yaşam gücü kalmamıştı. Sonunda alkole dönüşene kadar sulu lapayı damıttım ve bitkinin ruhunu ortaya çıkardım.

Temel unsurların ayrıştırılması tamamlandı.

Son adım olan saflaştırmaya geçelim. Fesleğeni aldım, fazla nemden arındırmak için bir bezle tamamen kuruttuktan sonra ateşe verdim ve gri bir kül elde ettim. Kendi kendime gülümsedim, ellerim heyecandan titriyordu. Bu, en sevdiğim viskinin dolu bir şişesinden daha iyiydi. Külü dikkatlice su şişesine geri boşalttım ve hızlıca karıştırdıktan sonra hemen çözündü. Oradan sıvıyı süzdüm ve buharlaşarak kristalleşmiş beyaz bir tuz haline geldi.

Bitkinin gövdesi.

İşlemi tamamlamak için yalnızca temel maddeleri yeniden birleştirmem ya da diriltmem gerekiyordu. Daha sonra tuzu bir eczacı bardağına aktarır ve içine sülfürü, ardından da cıvayı dökerdim.

Bu benim ilk iksirim olacak.

Dikkatim çalışma masamın üzerindeki kurşuna kaydı. Kurşunu altına dönüştürmek için aynı ilkeleri, aynı adımları izlemem gerekecekti. Kleopatra'nın Chrysopoeia'sına doğru yürüdüm, onu tamamen ezberledim ve sabah ışığı odaya süzülürken asil sanata başladım.

★ ★ ★

Gözlerim yuvarlak tabağın üzerinde, güneş ışığında parıldayan küçük altın parçasına takıldı.

İmkansızı başarmıştım.

Bu bir simyacı olduğum anlamına mı geliyordu? Başımı salladım, sayıkladığımı hissediyordum ve karıma ondan aldığım serveti geri kazanabileceğimi nasıl söyleyeceğimi merak ediyordum. Simya sayfası önümde duruyordu ve ona son kez baktım. Her satırı, her çizimi ve her sembolü ezbere biliyordum.

Artık bildiğime göre, onunla ne yapacağıma karar vermeliydim. Bu kadar değerli, bu kadar uçucu bir şeyi Inez'le olan hayatımda asla tutmazdım. Kleopatra'nın Chrysopoeia'sı korunmayı, güvende tutulmayı ve onu kötü amaçla kullanabilecek insanlardan uzak tutulmayı hak ediyordu.

Çarşafla ne yapacağını bilen tanıdığım tek bir kişi vardı.

"Whit?" Inez kapıyı hafifçe vurarak açtı. Diğer kolunda Memphis'i taşıyordu ve Memphis öfkeyle onun ulaşım aracına baktı. "Sen iyi misin?"

Kafamı kaldırdım, göz kırpiyordum, kafam karışmıştı. "Ben iyi miyim?"

Odaya girdi, şişeler ve cam şişelerle dolu masaya, kimya üzerine en sevdiğim kitaplara ve çalışırken yaptığım düzinelerce karalamayla dolu kağıt yığınlarına merakla baktı. Saçına beyaz bir gül sıkıştırmıştı ve ben ona gülümserken tatlı kokusu bana doğru süzülüyordu. Bahçemize onun için birkaç gül fidanı dikmiştim ve o zamandan beri evimizin her yerinde beklenmedik yerlerde çiçekler bulabileceğime güvenebilirdim. En sevdiğim kitabın sayfalarına gizlenmiş, bir resim çerçevesinin içine yerleştirilmiş ya da yemek tabaklarımızın üzerine güzelce yerleştirilmiş. Memphis bir behere doğru hamle yaptı ama Inez tam zamanında dönerek felaketi önledi.

"Hayır, hayır, sevgilim," diye mırıldandı. "Lord Somerset'in deneylerini yok etmemeliyiz."

"Tanrım-"

"İki gündür bütün boş zamanını bu odada geçiriyorsun," diye araya girdi Inez. "Balayımız boyunca bu kadar çok çalışacağını düşünmemiştim." Kaşlarını kırıştırdı, burnunu nazikçe kokladı. "Tuhaf kokuyor. Ne yapıyordun sen?"

Ayağa kalktım, hafifçe sallanıyordum ve garip bir şekilde başımın döndüğünü hissediyordum. Altın yapmıştım. Altın. Bana telaşla baktı ama ben sırtarak onu kendime çektim ve yanağından, şakağından, saçlarından öptüm. Gül yaprakları burnumu hoş bir şekilde gıdıkladı. "Hadi kahvaltı edelim, sana her şeyi anlatacağım."

"Akşam yemeği vakti," diye hafifçe düzeltti.

"Akşam yemeği o zaman," dedim. Öne doğru eğildim, kolumu dizlerinin altına soktum ve karımı -ve lanet kedi-yi-kollarıma aldım. Onu laboratuvarın dışına taşıırken ciyakladı, Memphis ise sabırsız bir tıslamayla onun elinden kurtuldu. "Abdullah'ı bizimle yemeğe davet edebilir miyiz? Bende ona ait bir şey var. Kutlama yapacağız."

"Evet, Kareem'le bir not göndereceğim." Inez kaşlarını kaldırdı. "Neyi kutluyoruz?"

Eğildim ve onu bir, iki, üç kez öptüm, sonra da ağzına doğru fısıldadım: "Hayatımızın geri kalanı."

EPÍLOGO

GASTON MASPERO

Daha sonraki yıllarda Mısır eserlerinin yasadışı ihracatını engellemeye çalıştı. Artık kötü bir şöhrete sahip olan bir eylemde, Abd al-Russul kardeşleri tutukladı ve onlar suçlarını itiraf edene kadar işkence gördü.

bir dizi kraliyet mumyasının keşfi. Buna rağmen popülerliğini korudu ve Sfenks'i ortaya çıkarmaya, Karnak Tapınağı'nı yeniden inşa etmeye ve Kahire'deki Bulaq Müzesi. Yetmiş yaşında vefat etmiştir.

SÖR EVELYN BARING

Daha sonra Lord Cromer olarak tanınan Cromer, 1907 yılına kadar Mısır Başkonsolosu olarak görev yaptı. Yakışksız görüşleri Mısır'ın birçok politikasını şekillendirecekti ve konumu, İngiltere'nin Mısır'ı uzun süre denetlemesine ve işgal etmesine olan inancı da dahil olmak üzere, önerdiği reformların önünde hiçbir engel olmamasını garanti ediyordu. Granville Doktrini sayesinde Baring ve diğer İngiliz yetkililere, İngiliz çıkarlarını ve direktiflerini destekleyen Mısırlı politikacıları işe alma yetkisi verildi. Sonunda altmış altı yaşında Mısır'dan ayrıldı ve 1917 yılında yetmiş beş yaşındayken öldü.

SHEPHEARD'S

1952'de otel, İngiltere'nin Kahire'de kalmaya devam etmesi üzerine çıkan ayaklanmalar ve siyasi kargaşanın ortasında Kahire yangınında tahrip oldu. Mısır'daki varlığı.

AMARANTA & TÍA LORENA

Ricardo'yu dehşete düşüren Lorena sık sık Mısır'ı ziyaret ediyor ve ne yapacağını bilemediği hediyelerle dolu sandıklar getiriyordu.

Amaranta, Ernesto ile evlendi. Altı çocukları oldu.

En küçük kızı, teyzesi Inez'in izinden gitti ve bir Mısırbilimci oldu (annesinin sonsuz dehşetine rağmen).

FARIDA

Kahire'de, Groppi'den birkaç adım ötede kendi portre fotoğraf stüdyosunu açtı.

RICARDO & ABDULLAH

İkili, yaşlılıklarına kadar iş ortağı olarak kaldı.
Birlikte Büyük İskender ve Nefertiti'nin mezarlarını
keşfettiler.

İkisi de bunu asla kabul etmezdi.

ARABELLA

Whit'in maddi katkısı ve Porter'ın düşüncesiz ve bencil ebeveynlerine karşı koruması sayesinde, bir ölçüde bağımsızlık ve İngiltere'de özerklik. Sonunda Mısır'a kaçtı ve kendi macerasını yaşadı.

Ama bu başka bir zamanın hikayesi.

INEZ & WHIT

Hayatlarının geri kalanında Mısır'da yaşadılar, ikizleri Elvira ve Porter'ı büyütürken bir yandan da Abdullah ve Ricardo'ya kazılarında yardımcı oldular.

Elvira büyüdüğünde zamanının önde gelen papirologlarından biri oldu.

Porter, fahri halası Farida tarafından eğitilerek fotoğrafçılık eğitimi aldı.

ARCHIMEDES & MEMPHIS

Her ikisi de uzun ve mutlu bir yaşam sürdü ve bahçede pek çok keşif yaptı.

Ama Memphis aslında Whit'in birkaç kabını yok etti.

YAZARIN NOTU

İskenderiye şehrinin uzun ve katmanlı bir tarihi var ve Kütüphanenin Saklandığı Yer tarihi bir fantezi olsa da, anlatıya olabildiğince çok ayrıntı eklemek istedim. İskenderiye gerçekten de bir zamanlar sayıları yüzlerle ifade edilen (Mahmud el-Falaki, İskenderiye antik kentinin ayrıntılı haritasında yedi yüz tane saymıştır) eski sarnıçlarla birbirine bağlanan bir su altı kanalları ve geçitleri sistemine sahiptir. Tonozlu tavanları, mermer detayları ve girift oymalı başlıklara sahip sütunları nedeniyle yeraltı katedralleri olarak tanımlanmışlardır. İngiliz donanması 1882'de İskenderiye'yi bombaladıktan sonra turistler, yeraltı kanallarından oluşan sokaklarıyla sulu sarnıçlar şehirni keşfetmek için kasırga lambalarıyla yeraltına indi.

Mahmud el-Falaki'den bahsetmişken, günümüzün pek çok arkeoloğu ve kazıbilimcisi antik İskenderiye hakkındaki bilgilerini onun, aksi takdirde modern kentleşme sayesinde kaybolacak olan kentin ayrıntılı bir haritasını çıkarma konusundaki öncü çalışmalarına borçludur. Astronomi, mühendislik, matematik ve bilim gibi çeşitli mesleklerde yetenekli, gerçek bir Rönesans adamıydı. Bir araştırmacı, haritacı ve kazıbilimci olduğundan bahsetmiyorum bile. Çalışmaları İngilizce konuşulan dünyada genellikle göz ardı edildi, ancak modern arkeologlar ve tarihçiler, antik İskenderiye kentinin antik dönemde nasıl görüldüğüne dair somut bir imgeye sahip olmak için onun haritasını defalarca kullandılar.

1885 yılında İskenderiye, İngiliz donanmasının bombardımanından sonra yeniden inşa ediliyordu ve şehrin özellikle kıyıya yakın bölümleri hâlâ harap durumdaydı. Bununla birlikte, sanatsal lisans aldığım iki ortam var: İskenderiye feneri ve Serapeum. İlki Kleopatra'nın atalarından biri tarafından yaptırılmış ve antik dünyanın yedi harikasından biri olarak kabul ediliyor. Kireçtaşı ve granitten yapılmıştı ve yaklaşık 338 ila 387 metre yüksekliğindeydi ve en tepesinde gündüzleri güneş ışığını yansıtan muazzam bir ayna, geceleri ise yanan bir ateş vardı. Ne yazık ki, birkaç deprem İskenderiye deniz fenerini yok etti ve kalan taban ortaçağda bir kaleye dönüştürüldü.

Serapeum gerçekten de Büyük İskenderiye Kütüphanesi'nin yavru kütüphanesi olarak kabul edilirdi. Muazzam bir tapınaktı ve Büyük İskenderiye Kütüphanesi'nde kataloglanan ve depolananların taşmasına ev sahipliği yapıyordu. Tapınak 391 yılında Romalı askerler tarafından yıkılmış ve bugün sadece bir sütunu ayakta kalmıştır. Bununla birlikte, bir yeraltı bölümü var ve hayal gücüm burada aşırı hızlandı. Bu yeraltı kütüphanesini İskenderiye'nin altından akan yeraltı kanalları şehrine bağlamak zor olmadı.

Büyük İskenderiye Kütüphanesi ise, Jül Sezar'ın askerlerinin Kleopatra'nın kardeşi Batlamyus'u engellemek amacıyla limana yanaşan gemileri ateşe vermesi sonucu çıkan yangında yok olmuştur.

XIII'ün kıyıya ulaşmasını engelledi. Bu felakette kırk bin parşömenin kaybolduğu tahmin ediliyor. Serapeum'un altında, eski bilginlerin başka bir felaket yaşanması ihtimaline karşı paha biçilmez parşömenleri sakladıkları gizli kütüphane fikrine burada kapıldım.

Simyacı Kleopatra muhtemelen üçüncü veya dördüncü yüzyılda yaşamış gerçek bir kadındı. Antik dünyada felsefe taşını üretebilen dört kadından biri olarak anılır ve belki de modern kimyaya giden yolun açılmasına yardımcı olan bilimsel araçların mucididir. Adının kim olduğu konusunda tartışmalar vardır.

takma bir isimdi, ancak Kütüphanenin Saklandığı Yer dünyasında onu Kleopatra VII'nin bir atası ve bir tür akıl hocası olarak hayal ettim (aslında Kleopatra VII'den sonra doğmuş olmasına rağmen).

Kahire hapishanesine gelince, aslında eski bir askeri hastaneydi, ancak 1886 yılına kadar hapishaneye dönüştürülmemişti.

TEŞEKKÜRLER

Kendimi bildim bileli Mısır'da geçen bir kitap yazmayı hayal ediyordum; küçük bir kızken ailem uyuduğumu sandığında yorganın altında kitap okuyordum. Elinizde tuttuğunuz kitap en başından beri bir aşk emeğiydi ve bu destansı yolculukta benimle birlikte olan herkese teşekkür etme zamanının geldiğine inanamıyorum.

Tüm galibiyetlerimi kutlayan ve tekrar tekrar yanımda olan harika menajerim Sarah Landis'e. Editörüm, arkadaşım ve amigo kızım Eileen Rothschild'e her iyi haber geldiğinde (ki çok iyi haber vardı; her seferinde ağlamış olabiliriz) arayıp mesaj attığı için yürekten teşekkür ederim. Bu ikilide sizinle birlikte çalışmak kariyerimin en önemli anlarından biriydi. Sonraki üç kitap için.

Görünen ve görünmeyen tüm yaptıklarınız için Wednesday Books ekibine çok teşekkür ederiz: Zoe Miller, Char Dreyer, Alexis Neuville, Brant Janeway, Kerri Resnick, Sara Goodman, Devan Norman, Eric Meyer, Cassie Gutman ve Lena Shekhter. Hepinizin sıkı çalışması, içgörüsü ve rehberliği olmasaydı bu düoloji mümkün olmazdı. Bir kez daha, tüm kalbimle teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız. Ses ekibine, Ally Demeter, Maria Snelling, Isabella Narvaez, bu kitabı hayata geçirdiğiniz için teşekkür ederim.

Mısır'la ilgili her konuda aldığım rehberlik ve yardım için: Adel Abuelhagog ve Mısırbilimci Nabil Reda, bitmek bilmeyen sorularımı yanıtladığınız için teşekkür ederim. Mısırbilimci Dr. Chris Naunton'a bir kez daha teşekkür ederim.

Antik İskenderiye hakkında muazzam miktarda içgörü ve rehberlik.

Ruh kardeşim ve eleştirmen ortağım Rebecca Ross'a, her zaman olduğu gibi, okuduğun ve benimle beyin fırtınası yaptığın için teşekkür ederim. Arkadaşlığınız benim için dünyalara bedel. Renée Blankenship'e bir çırpıda okuduğu için milyonlarca kez teşekkürler. Sen harika bir beta okuyucusun. Sevgili arkadaşlarıma ve yazı topluluğuma, sevginiz ve desteğiniz olmadan kaybolurdum. Okuduğunuz ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Hepiniz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Hepinize kocaman sarılıyorum ve dostluğunuz için sonsuz minnettarlığımı gönderiyorum. <3 <3 <3

Ailemden ve arkadaşlarımdan harika bir destek gördüğüm için çok şanslıyım. Beni neşelendiriyorlar, galibiyetlerimi kutluyorlar, iniş çıkışlarımda ve tüm teslim tarihlerimde yanımda oluyorlar.

Büyüyünce bir hikâye anlatıcısı olacağımı her zaman bilen aileme. Benimle ne kadar gurur duyduğunu söylemeyi asla unutmayan Rodrigo'ya.

Andrew, Alistair ve August'a, değerli aileme. Hayatıma anlam, neşe ve umut katıyorsunuz. Üçünüz benim her şeyimsiniz. Tüm sevgimle, sonsuza dek.

Ve İsa'ya, sen her zaman kalbimin gücü olacaksın.

AYRICA [ISABEL IBANÉZ](#) TARAFINDAN

Ay Işığında Dokundu

Yıldız Işığında Yazıldı

"Rogue Enchantments" (Reclaim the Stars'daki kısa öykü antoloji)

[Birlikte Yanıyoruz](#)

Hikaye Anlatıcısının Çalışma Kitabı (Adrienne Young ile birlikte)

[Nehir Ne Bilir](#)

YAZAR HAKKINDA

Shelby Mahurin

[Isabel Ibañez](#), William C. Morris Ödülü finalistı olan ve Time'ın Tüm Zamanların En İyi 100 Fantastik Kitabı listesinde yer alan Together We Burn (Wednesday Books) ve Woven in Moonlight (Page Street) kitaplarının yazarıdır. Bolivyalı göçmenlerin gururlu kızıdır ve tarih ve seyahat için derin bir takdire sahiptir. Şu anda kocası, sevimli köpekleri ve ciddi bir kitap koleksiyonuyla Asheville, Kuzey Carolina'da yaşıyor. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bunu satın aldığınız için teşekkür ederiz
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir baskısı olan Wednesday Books tarafından yayımlanmıştır

KÜTÜPHANENİN SAKLANDIĞI YER. Telif hakkı © 2024 Isabel Ibañez'e aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.wednesdaybooks.com

Kapak tasarımı ve illüstrasyon: Micaela Alcaino İç illüstrasyonlar: Isabel Ibañez

Kongre Kütüphanesi Yayın İç Kataloqlama Verileri talep üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-82299-4 (ciltli)
ISBN 978-1-250-82300-7 (e-kitap)

eISBN 9781250823007

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin veya

MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com
adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Birinci Baskı: 2024

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Bildirimi](#)
[İthaf](#)
[Karakter Kadrosu |](#)
[İskenderiye'nin Tazeleme Haritası](#)
[| 1885](#)
[Mısır'ın \(Geniş\) Zaman Çizelgesi](#)
[Prólogo](#)

[Birinci Bölüm. Tüm Şehirlerin](#)
[Şehri Capítulo Uno](#)
[Capítulo Dos](#)
[Capítulo Tres](#)
[Capítulo Cuatro](#)
[Capítulo Cinco](#)
[Capítulo Seis](#)
[Capítulo Siete](#)
[Capítulo Ocho](#)

[İkinci Bölüm. Hareket Eden Kapı](#)
[Capítulo Nueve](#)
[Capítulo Diez](#)
[Capítulo Once](#)
[Capítulo Doce](#)
[Capítulo Trece](#)
[Capítulo Catorce](#)

[Üçüncü Bölüm. Akdeniz'in Gelini Capítulo](#)
[Quince](#)
[Capítulo Dieciséis](#)

Capítulo Diecisiete
Capítulo Dieciocho
Capítulo Diecinueve
Capítulo Veinte
Capítulo Veintiuno
Capítulo Veintidós

Dördüncü Bölüm. Altından Bir Nehir

Akıyor Capítulo Veintitrés

Capítulo Veinticuatro

Capítulo Veinticinco

Capítulo Veintiséis

Capítulo Veintisiete

Beşinci Bölüm. One

the All Capítulo

Veintiocho

Epílogo

Yazarın Notu

Teşekkür Isabel

Ibañez tarafından da

Yazar Hakkında

Telif Hakkı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.